JAŜER

ĈAPITRO 1

1 Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco; kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo.
2 Kaj Dio formis la homon el la tero, kaj Li blovis en liajn nazotruojn spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva animo, kiu havis parolkapablon.
3 Kaj la Eternulo diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi kreos al li helpanton similan.
4 Kaj la Eternulo kaŭzis profundan dormon al Adamo, kaj li endormiĝis, kaj li deprenis unu el liaj ripoj, kaj li konstruis karnon sur ĝi, kaj formis ĝin kaj alportis ĝin al Adamo, kaj Adamo vekiĝis el sia dormo, kaj jen virino staris antaŭ li.
5 Kaj Li diris: Ĉi tio estas osto el miaj ostoj, kaj ĝi estos nomata Virino, ĉar el la Viro ĝi estas prenita; kaj Adam donis al ŝi la nomon Eva, ĉar ŝi estis patrino de ĉiuj vivantoj.
6 Kaj Dio benis ilin kaj nomis ilin Adam kaj Eva en la tago, kiam Li kreis ilin; kaj la Eternulo Dio diris: Fruktu kaj multiĝu, kaj plenigu la teron.
7 Kaj Dio la Eternulo prenis Adamon kaj lian edzinon, kaj Li lokigis ilin en la ĝardeno Edena, por ke ili prilaboru ĝin kaj gardu ĝin; kaj Li ordonis al ili, dirante al ili: De ĉiu arbo de la ĝardeno vi povas manĝi, sed de la arbo de la scio pri bono kaj malbono vi ne manĝu, ĉar en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos.
8 Kaj kiam Dio benis kaj ordonis ilin, Li foriris de ili, kaj Adam kaj lia edzino loĝis en la ĝardeno laŭ la ordono, kiun la Eternulo ordonis al ili.
9 Kaj la serpento, kiun Dio kreis por ili sur la tero, venis al ili, por instigi ilin malobei la ordonon de Dio, kiun Li ordonis al ili.
10 Kaj la serpento allogis kaj persvadis la virinon manĝi de la arbo de scio, kaj la virino aŭskultis la voĉon de la serpento, kaj ŝi malobeis la vorton de Dio, kaj prenis de la arbo de scio pri bono kaj malbono, kaj ŝi manĝis, kaj ŝi prenis de ĝi kaj donis ankaŭ al sia edzo, kaj li manĝis.
11 Kaj Adam kaj lia edzino malobeis la ordonon de Dio, kiun Li ordonis al ili, kaj Dio sciis tion, kaj Lia kolero ekflamis kontraŭ ili kaj Li malbenis ilin.
12 Kaj Dio la Eternulo elpelis ilin en tiu tago el la ĝardeno Edena, por ke ili prilaboru la teron, el kiu ili estis prenitaj; kaj ili iris kaj loĝis oriente de la ĝardeno Edena; kaj Adam ekkonis sian edzinon Eva, kaj ŝi naskis du filojn kaj tri filinojn.
13 Kaj ŝi nomis la unuenaskiton Kain, dirante: Mi akiris homon de la Eternulo; kaj la duan nomon ŝi nomis Abel, ĉar ŝi diris: Vane ni venis sur la teron, kaj vane ni estos prenitaj el ĝi.
14 Kaj la knaboj grandiĝis, kaj ilia patro donis al ili posedaĵon en la lando; kaj Kain fariĝis terkultivisto, kaj Habel fariĝis ŝafpaŝtisto.
15 Kaj post kelke da jaroj ili alportis al la Eternulo preskaŭ grandan oferon; kaj Kain alportis el la fruktoj de la tero, kaj Habel alportis el la unuenaskitoj de sia ŝafo, el ĝia graso. Kaj Dio turnis Sin al Habel kaj al lia ofero; kaj fajro malsupreniris de la Eternulo el la ĉielo kaj konsumis ĝin.
16 Kaj al Kain kaj lia ofero la Eternulo ne turnis Sin, kaj Li ne inkliniĝis al ĝi, ĉar li alportis el la malplibonigaj fruktoj de la tero antaŭ la Eternulo, kaj Kain ĵaluzis kontraŭ sia frato Habel pro tio, kaj li serĉis pretekston por mortigi lin.
17 Kaj post iom da tempo, Kain kaj lia frato Habel iris unu tagon sur la kampon por fari sian laboron; kaj ili ambaŭ estis sur la kampo, Kain plugante kaj kultivante sian teron, kaj Habel paŝtante sian ŝafaron; kaj la ŝafaro preterpasis tiun parton, kiun Kain plugis en la tero, kaj ĝi forte malĝojigis Kainon pro tio.
18 Kaj Kain alproksimiĝis al sia frato Habel kolere, kaj diris al li: Kio estas inter mi kaj vi, ke vi venis loĝi kaj alkondukis viajn ŝafojn por paŝti en mia lando?
19 Kaj Habel respondis al sia frato Kain kaj diris al li: Kio estas inter mi kaj vi, ke vi manĝos la viandon de miaj ŝafoj kaj vestos vin per ilia lano?
20 Kaj nun deprenu do la lanon de miaj ŝafoj, per kiu vi vestis vin, kaj redonu al mi pro iliaj fruktoj kaj viando, kiun vi manĝis; kaj kiam vi faros tion, mi foriros de via lando, kiel vi diris.
21 Kaj Kain diris al sia frato Habel: Se mi vin mortigos hodiaŭ, kiu postulos de mi vian sangon?
22 Kaj Habel respondis al Kain, dirante: Certe Dio, kiu nin kreis sur la tero, venĝos mian aferon, kaj Li postulos mian sangon de vi, se vi mortigos min; ĉar la Eternulo estas la juĝisto kaj arbitracianto, kaj Li repagos al homo laŭ lia malbono, kaj al la malvirtulo laŭ la malbono, kiun li faras sur la tero.
23 Kaj nun, se vi mortigos min ĉi tie, certe Dio scias viajn sekretajn intencojn, kaj juĝos vin pro la malbono, kiun vi deklaris fari al mi hodiaŭ.
24 Kaj kiam Kain aŭdis la vortojn, kiujn diris lia frato Habel, jen la kolero de Kain ekflamis kontraŭ lia frato Habel pro tio, ke li deklaris tiun aferon.
25 Kaj Kain rapide leviĝis, kaj prenis la feran parton de sia plugilo, per ĝi li subite frapis sian fraton, kaj li mortigis lin; kaj Kain verŝis la sangon de sia frato Habel sur la teron, kaj la sango de Habel fluis sur la teron antaŭ la ŝafoj.
26 Kaj post tio Kain pentis, ke li mortigis sian fraton, kaj li estis tre malĝoja, kaj li ploris pro li, kaj tio lin treege ĉagrenis.
27 Kaj Kain leviĝis kaj fosis kavon en la kampo, kaj metis en ĝin la kadavron de sia frato, kaj turnigis sur ĝin la polvon.
28 Kaj la Eternulo sciis, kion Kain faris al sia frato; kaj la Eternulo aperis al Kain kaj diris al li: Kie estas via frato Habel, kiu estis kun vi?
29 Kaj Kain ŝajnigis, kaj diris: Mi ne scias; ĉu mi estas gardanto de mia frato? Kaj la Eternulo diris al li: Kion vi faris? La voĉo de la sango de via frato krias al mi el la tero, kie vi lin mortigis.
30 Ĉar vi mortigis vian fraton kaj hipokritis antaŭ mi, kaj pensis en via koro, ke mi ne vidis vin kaj ne sciis ĉiujn viajn agojn.
31 Sed vi faris tiun aferon kaj mortigis vian fraton senkaŭze, ĉar li parolis al vi prave; tial nun estu malbenita de la tero, kiu malfermis sian buŝon, por preni la sangon de via frato el via mano, kaj en kiu vi lin enterigis.
32 Kaj kiam vi prilaboros ĝin, ĝi ne plu donos al vi sian forton, kiel antaŭe, ĉar dornojn kaj kardojn la tero kreskigos, kaj vi vagados kaj vagados sur la tero ĝis la tago de via morto.

33 Kaj en tiu tempo Kain foriris de antaŭ la vizaĝo de la Eternulo, de la loko, kie li estis; kaj li vagadis kaj vagadis en la lando oriente de Eden, li kaj ĉio, kio apartenis al li.
34 Kaj Kain ekkonis sian edzinon en tiu tempo, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj li nomis lin Ĥanoĥ, dirante: En tiu tempo la Eternulo komencis doni al li ripozon kaj trankvilecon sur la tero.
35 Kaj en tiu tempo ankaŭ Kain komencis konstrui urbon; kaj li konstruis la urbon, kaj li nomis la urbon Ĥanoĥ, laŭ la nomo de sia filo; ĉar en tiu tempo la Eternulo donis al li ripozon sur la tero, kaj li ne plu vagadis kaj ne plu estis kiel en la komenco.
36 Kaj Irad naskiĝis al Ĥanoĥ, kaj Irad naskigis Meĥujaelon, kaj Meĥujael naskigis Metuŝaelon.

ĈAPITRO 2

1 Kaj en la cent trideka jaro de la vivo de Adam sur la tero li denove ekkonis sian edzinon Eva, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon laŭ lia bildo kaj simileco, kaj ŝi nomis lin Set, dirante: Ĉar Dio destinis al mi alian semon anstataŭ Habel, ĉar Kain lin mortigis.
2 Kaj Set vivis cent kvin jarojn, kaj naskigis al li filon; kaj Set donis al sia filo la nomon Enoŝ, dirante: Ĉar en tiu tempo la homidoj komencis multiĝi kaj turmenti siajn animojn kaj korojn per peko kaj ribelo kontraŭ Dio.
3 Kaj estis en la tempo de Enoŝ, ke la homidoj daŭre ribelis kaj pekis kontraŭ Dio, por pliigi la koleron de la Eternulo kontraŭ la homidoj.
4 Kaj la homidoj iris kaj servis al aliaj dioj, kaj ili forgesis la Eternulon, kiu kreis ilin sur la tero; kaj en tiu tempo la homidoj faris bildojn el kupro kaj fero, ligno kaj ŝtono, kaj ili kliniĝis kaj servis al ili.
5 Kaj ĉiu homo faris siajn diojn kaj adorkliniĝis antaŭ ili; kaj la homidoj forlasis la Eternulon dum la tuta vivo de Enoŝ kaj liaj infanoj; kaj ekflamis la kolero de la Eternulo pro iliaj faroj kaj abomenindaĵoj, kiujn ili faris sur la tero.
6 Kaj la Eternulo igis la akvojn de la rivero Gihon superforti ilin, kaj Li detruis kaj konsumis ilin, kaj Li detruis la trian parton de la tero, kaj malgraŭ tio, la homidoj ne deturniĝis de siaj malbonaj vojoj, kaj iliaj manoj ankoraŭ etendiĝis por fari malbonon antaŭ la Eternulo.
7 Kaj en tiu tempo ne estis semado nek rikoltado sur la tero, kaj ne estis manĝaĵo por la homidoj, kaj la malsato estis tre granda en tiu tempo.
8 Kaj la semoj, kiujn ili semis en tiuj tagoj en la tero, fariĝis dornoj, kardoj kaj kardoj; ĉar de la tempo de Adam ekzistis ĉi tiu deklaro pri la tero, pri la malbeno de Dio, per kiu li malbenis la teron pro la peko, kiun Adam pekis antaŭ la Eternulo.
9 Kaj kiam homoj daŭre ribelis kaj pekis kontraŭ Dio, kaj koruptis siajn vojojn, tiam ankaŭ la tero koruptiĝis.
10 Kaj Enoŝ vivis naŭdek jarojn, kaj li naskigis Kenanon;
11 Kaj Kenan kreskis kaj li havis la aĝon de kvardek jaroj, kaj li fariĝis saĝa kaj havis scion kaj lertecon en ĉia saĝo, kaj li regis super ĉiuj homidoj, kaj li kondukis la homidojn al saĝo kaj scio; ĉar Kenan estis tre saĝa homo kaj havis komprenon en ĉia saĝo, kaj per sia saĝo li regis super spiritoj kaj demonoj;
12 Kaj Kenan sciis per sia saĝo, ke Dio detruos la homidojn pro tio, ke ili pekis sur la tero, kaj ke la Eternulo en la lastaj tagoj venigos sur ilin la akvojn de la diluvo.
13 Kaj en tiu tempo Kenan skribis sur ŝtonaj tabeloj, kio okazos en la estonteco, kaj li metis ilin en siajn trezorejojn.
14 Kaj Kenan regis super la tuta tero, kaj li turnis kelkajn el la homidoj al la servo de Dio.
15 Kaj kiam Kenan havis la aĝon de sepdek jaroj, li naskigis tri filojn kaj du filinojn.
16 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Kenan: la nomo de la unuenaskito Maĥlalel, la dua Enan, kaj la tria Mered; iliaj fratinoj estis Ada kaj Cila; tio estas la kvin filoj de Kenan, kiuj naskiĝis al li.
17 Kaj Lemeĥ, filo de Metuŝael, edziniĝis al Kenan, kaj li prenis liajn du filinojn kiel siajn edzinojn; kaj Ada gravediĝis kaj naskis filon al Lemeĥ, kaj ŝi nomis lin Jabal.
18 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon, kaj donis al li la nomon Jubal; kaj ŝia fratino Cila estis senfrukta en tiu tempo kaj ne havis idaron.
19 Ĉar en tiuj tagoj la homidoj komencis peki kontraŭ Dio, kaj malobei la ordonojn, kiujn Li ordonis al Adam, por esti fruktaj kaj multiĝi sur la tero.
20 Kaj kelkaj el la homidoj trinkigis siajn edzinojn trinkaĵon, kiu steriligus ilin, por ke ili konservu siajn formojn kaj per tio ilia bela aspekto ne paliĝu.
21 Kaj kiam la homoj trinkigis al kelkaj el siaj edzinoj, Cila trinkis kun ili.
22 Kaj la naskintinoj aspektis abomenindaj al la okuloj de siaj edzoj kiel vidvinoj, dum iliaj edzoj vivis, ĉar nur al la senfruktaj ili aliĝis.
23 Kaj post paso de tagoj kaj jaroj, kiam Cila maljuniĝis, la Eternulo malfermis ŝian uteron.
24 Kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi nomis lin Tubal-Kain, dirante: Post kiam mi velkis, mi lin akiris de la Plejpotenca Dio.
25 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filinon, kaj ŝi nomis ŝin Naama, ĉar ŝi diris: Post kiam mi velkis, mi trovis ĝojon kaj ĝojon.
26 Kaj Lemeĥ estis maljuna kaj profunde en la aĝo, kaj liaj okuloj malfortiĝis, ke li ne povis vidi; kaj Tubal-Kain, lia filo, kondukis lin. Unu tagon Lemeĥ iris sur la kampon, kaj Tubal-Kain, lia filo, estis kun li; kaj dum ili promenis sur la kampo, Kain, filo de Adam, alproksimiĝis al ili; ĉar Lemeĥ estis tre maljuna kaj ne povis vidi multon, kaj Tubal-Kain, lia filo, estis tre juna.
27 Kaj Tubal Kain diris al sia patro, ke li strecu sian pafarkon, kaj per la sagoj li frapis Kainon, kiu estis ankoraŭ malproksime, kaj li mortigis lin, ĉar li ŝajnis al ili esti besto.
28 Kaj la sagoj eniris en la korpon de Kain, kvankam li estis malproksime de ili; kaj li falis sur la teron kaj mortis.
29 Kaj la Eternulo repagis la malbonon de Kain konforme al lia malboneco, kiun li faris al sia frato Habel, konforme al la vorto de la Eternulo, kiun li diris.
30 Kaj okazis, kiam Kain mortis, ke Lemeh kaj Tubal iris vidi la beston, kiun ili bucis; kaj ili vidis, kaj jen Kain, ilia avo, falis mortinta sur la teron.
31 Kaj Lemeĥ tre malĝojis pro tio, ke li faris tion, kaj aplaŭdante li frapis sian filon kaj kaŭzis lian morton.
32 Kaj la edzinoj de Lemeĥ aŭdis, kion Lemeĥ faris, kaj ili provis mortigi lin.

33 Kaj la edzinoj de Lemeĥ malamis lin de tiu tago, ĉar li mortigis Kainon kaj Tubal-Kainon; kaj la edzinoj de Lemeĥ apartiĝis de li kaj ne aŭskultis lin en tiu tempo.
34 Kaj Lemeĥ venis al siaj edzinoj, kaj li insistis, ke ili aŭskultu lin pri ĉi tiu afero.
35 Kaj li diris al siaj edzinoj Ada kaj Cila: Aŭskultu mian voĉon, edzinoj de Lemeĥ, atentu miajn vortojn! Ĉar vi nun imagas kaj diras, ke mi mortigis viron per miaj vundoj kaj infanon per miaj batoj, ĉar ili ne faris perfortaĵon; sed sciu, ke mi estas maljuna kaj grizhara, kaj miaj okuloj estas pezaj pro la maljuneco, kaj mi faris tion senscie.
36 Kaj la edzinoj de Lemeĥ aŭskultis lin pri tiu afero, kaj ili revenis al li laŭ la konsilo de sia patro Adam, sed ili ne naskis al li infanojn de tiam, sciante, ke la kolero de Dio kreskis en tiuj tagoj kontraŭ la homidoj, por pereigi ilin per la akvo de la diluvo pro iliaj malbonaj agoj.
37 Kaj Maĥlalel, filo de Kenan, vivis sesdek kvin jarojn, kaj li naskigis Jared; kaj Jared vivis sesdek du jarojn, kaj li naskigis Ĥanoĥon.

ĈAPITRO 3

1 Kaj Ĥanoĥ vivis sesdek kvin jarojn, kaj li naskigis Metuŝelaĥon; kaj Ĥanoĥ akompanis Dio post la naskiĝo de Metuŝelaĥo, kaj li servis la Eternulon, kaj malestimis la malbonajn vojojn de la homoj.
2 Kaj la animo de Ĥanoĥ estis plene adaptita al la instruo de la Eternulo, al scio kaj kompreno; kaj li saĝe retiriĝis de la homidoj kaj kaŝis sin de ili dum multaj tagoj.
3 Kaj post multaj jaroj, dum li servis al la Eternulo kaj preĝis antaŭ Li en sia domo, vokis al li anĝelo de la Eternulo el la ĉielo, kaj diris: Jen mi estas.
4 Kaj Li diris: Leviĝu, eliru el via domo kaj el la loko, kie vi kaŝas vin, kaj aperu al la homidoj, por ke vi instruu al ili la vojon, kiun ili devas iri, kaj la laboron, kiun ili devas plenumi por eniri la vojojn de Dio.
5 Kaj Ĥanoĥ leviĝis laŭ la vorto de la Eternulo, kaj eliris el sia domo, el sia loko kaj el la ĉambro, en kiu li estis kaŝita; kaj li iris al la homidoj kaj instruis al ili la vojojn de la Eternulo, kaj tiam li kunvenigis la homidojn kaj konigis al ili la instruon de la Eternulo.
6 Kaj li ordonis proklami ĝin en ĉiuj lokoj, kie loĝas la homidoj, dirante: Kie estas la homo, kiu volas koni la vojojn de la Eternulo kaj bonajn farojn? li venu al Ĥanoĥ.
7 Kaj ĉiuj homidoj tiam kolektiĝis al li, ĉar ĉiuj, kiuj deziris ĉi tion, iris al Ĥanoĥ, kaj Ĥanoĥ regis super la homidoj laŭ la vorto de la Eternulo, kaj ili venis kaj kliniĝis antaŭ li kaj ili aŭdis lian vorton.
8 Kaj la spirito de Dio estis sur Ĥanoĥ, kaj li instruis al ĉiuj siaj homoj la saĝon de Dio kaj Liajn vojojn, kaj la homidoj servis la Eternulon dum la tuta vivo de Ĥanoĥ, kaj ili venis por aŭdi lian saĝon.
9 Kaj ĉiuj reĝoj de la homidoj, kaj la unuaj kaj la lastaj, kune kun iliaj princoj kaj juĝistoj, venis al Ĥanoĥo, kiam ili aŭdis pri lia saĝeco, kaj ili kliniĝis antaŭ li, kaj ili ankaŭ postulis, ke Ĥanoĥo regu super ili, al kio li konsentis.
10 Kaj ili kunvenis entute cent tridek reĝoj kaj princoj, kaj ili faris Ĥanoĥon reĝo super ili, kaj ili ĉiuj estis sub lia povo kaj komando.
11 Kaj Ĥanoĥ instruis al ili saĝecon, scion, kaj la vojojn de la Eternulo; kaj li starigis pacon inter ili, kaj paco estis tra la tuta tero dum la vivo de Ĥanoĥ.
12 Kaj Ĥanoĥ regis super la homidoj ducent kvardek tri jarojn, kaj li agadis justecon kaj justecon kun sia tuta popolo, kaj li kondukis ilin laŭ la vojoj de la Eternulo.
13 Kaj jen estas la genealogioj de Ĥanoĥ, Metuŝelaĥ, Eliŝa, kaj Elimeleĥ, tri filoj; kaj iliaj fratinoj estis Melka kaj Naĥma. Kaj Metuŝelaĥ vivis okdek sep jarojn, kaj li naskigis Lemeĥon.
14 Kaj estis en la kvindek-sesa jaro de la vivo de Lemeĥ, kiam Adam mortis; naŭcent tridek jarojn li havis, kiam li mortis; kaj liaj du filoj, kaj Ĥanoĥ kaj lia filo Metuŝela, enterigis lin kun granda pompo, kiel oni entombigas reĝojn, en la kaverno, kiun diris al li Dio.
15 Kaj en tiu loko ĉiuj homidoj faris grandan funebron kaj ploron pro Adam; tial ĝi fariĝis kutimo inter la homidoj ĝis la nuna tago.
16 Kaj Adam mortis, ĉar li manĝis de la arbo de sciado, li kaj liaj infanoj post li, kiel diris la Eternulo, Dio.
17 Kaj estis en la jaro de la morto de Adam, kiu estis la ducent kvardek-tria jaro de la regado de Ĥanoĥ, en tiu tempo Ĥanoĥ decidis apartigi sin de la homidoj kaj kaŝi sin kiel komence por servi la Sinjoron.
18 Kaj Ĥanoĥ faris tion, sed ne tute kaŝis sin de ili, sed restis for de la homidoj dum tri tagoj kaj poste iris al ili dum unu tago.
19 Kaj dum la tri tagoj, kiujn li estis en sia ĉambro, li preĝis al la Eternulo, lia Dio, kaj laŭdis ĝin; kaj en la tago, kiam li iris kaj aperis al siaj subuloj, li instruis al ili la vojojn de la Eternulo, kaj ĉion, kion ili demandis al li pri la Eternulo, li rakontis al ili.
20 Kaj li faris tiel dum multaj jaroj, kaj li poste kaŝis sin dum ses tagoj, kaj aperis al sia popolo unu tagon el sep; kaj post tio unufoje monate, kaj poste unufoje jare, ĝis ĉiuj reĝoj, princoj kaj homidoj serĉis lin, kaj deziris denove vidi la vizaĝon de Ĥanoĥ, kaj aŭdi lian vorton; sed ili ne povis, ĉar ĉiuj homidoj tre timis Ĥanoĥ, kaj ili timis alproksimiĝi al li pro la dieca respekto, kiu sidis sur lia vizaĝo; tial neniu povis rigardi lin, timante, ke li eble estos punita kaj mortos.
21 Kaj ĉiuj reĝoj kaj princoj decidis kunvenigi la homidojn kaj veni al Ĥanoĥ, pensante, ke ili ĉiuj parolos al li kiam li eliros inter ilin, kaj ili faris tion.
22 Kaj venis la tago, kiam Ĥanoĥ eliris, kaj ĉiuj kunvenis kaj venis al li, kaj Ĥanoĥ parolis al ili la vortojn de la Eternulo, kaj li instruis al ili saĝon kaj scion, kaj ili kliniĝis antaŭ li, kaj diris: Vivu la reĝo! Vivu la reĝo!
23 Kaj post iom da tempo, kiam la reĝoj kaj princoj kaj la homidoj parolis al Ĥanoĥ, kaj Ĥanoĥ instruis al ili la vojojn de Dio, jen anĝelo de la Eternulo vokis Ĥanoĥ el la ĉielo kaj volis lin suprenkonduki al la ĉielo por igi lin regi tie super la filoj de Dio, kiel li regis super la homidoj sur la tero.
24 Kiam tiam Ĥanoĥ aŭdis tion, li iris kaj kunvenigis ĉiujn loĝantojn de la tero, kaj instruis al ili saĝon kaj scion kaj donis al ili diajn instrukciojn, kaj li diris al ili: Mi estis devigita supreniri en la ĉielon, tial mi ne scias la tagon de mia foriro.
25 Kaj nun tial mi instruos al vi saĝon kaj scion, kaj mi donos al vi instrukciojn, antaŭ ol mi forlasos vin, kiel agi sur la tero, per kiu vi povas vivi; kaj li faris tiel.

26 Kaj li instruis al ili saĝon kaj scion, kaj donis al ili instrukcion, kaj li riproĉis ilin, kaj li metis antaŭ ilin leĝojn kaj juĝojn por plenumi sur la tero, kaj li faris pacon inter ili, kaj li instruis al ili eternan vivon, kaj loĝis kun ili iom da tempo, instruante al ili ĉion ĉi.
27 Kaj tiutempe la filoj de homoj estis kun Ĥanoĥ, kaj Ĥanoĥ parolis al ili, kaj ili levis siajn okulojn, kaj la bildo de granda ĉevalo malsupreniris el la ĉielo, kaj la ĉevalo paŝis en la aero;
28 Kaj ili rakontis al Ĥanoĥ kion ili vidis, kaj Ĥanoĥ diris al ili: Pro mi ĉi tiu ĉevalo malsupreniras sur la teron; venis la tempo kiam mi devas foriri de vi kaj mi ne plu estos vidata de vi.
29 Kaj la ĉevalo tiam malsupreniris kaj stariĝis antaŭ Ĥanoĥ, kaj ĉiuj homidoj, kiuj estis kun Ĥanoĥ, vidis lin.
30 Kaj Ĥanoĥ denove ordonis proklami voĉon, dirante: Kie estas la homo, kiu deziras koni la vojojn de la Eternulo, sia Dio? Li venu hodiaŭ al Ĥanoĥ, antaŭ ol li estos prenita for de ni.
31 Kaj ĉiuj homidoj kunvenis kaj venis al Ĥanoĥ en tiu tago; kaj ĉiuj reĝoj de la tero kun iliaj princoj kaj konsilistoj restis kun li en tiu tago; kaj Ĥanoĥ tiam instruis al la homidoj saĝecon kaj scion, kaj donis al ili dian instruon; kaj li ordonis al ili servi la Sinjoron kaj iri laŭ Liaj vojoj dum ĉiuj tagoj de siaj vivoj, kaj li daŭre faris pacon inter ili.
32 Kaj post tio li leviĝis kaj rajdis sur la ĉevalo; kaj li eliris, kaj ĉiuj homidoj sekvis lin, ĉirkaŭ okcent mil viroj; kaj ili iris kun li unu tagan vojaĝon.
33 Kaj en la dua tago Li diris al ili: Reiru al viaj tendoj, kial vi iras? eble vi mortos; kaj kelkaj el ili foriris de li, kaj la restintoj iris kun li sestagan vojon; kaj Ĥanoĥ diris al ili ĉiutage: Reiru al viaj tendoj, por ke vi ne mortu; sed ili ne volis reiri, kaj ili iris kun li.
34 Kaj en la sesa tago kelkaj el la viroj restis kaj alkroĉiĝis al li, kaj diris al li: Ni iros kun vi al la loko, kien vi iros; kiel vivas la Eternulo, nur la morto nin disigos.
35 Kaj ili tiel insistis iri kun li, ke li ĉesis paroli al ili; kaj ili sekvis lin kaj ne volis reiri;
36 Kaj kiam la reĝoj revenis, ili kalkulis la nombron de la restintaj viroj, kiuj iris kun Ĥanoĥ; kaj en la sepa tago Ĥanoĥ supreniris en la ĉielon en ventego, kun ĉevaloj kaj fajraj ĉaroj.
37 Kaj en la oka tago ĉiuj reĝoj, kiuj estis kun Ĥanoĥ, sendis, por revenigi la nombron de la viroj, kiuj estis kun Ĥanoĥ, al tiu loko, de kie li supreniris en la ĉielon.
38 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj iris al la loko kaj ili trovis la teron tie plena de neĝo, kaj sur la neĝo estis grandaj neĝŝtonoj, kaj unu diris al la alia: Venu, ni trarompu la neĝon kaj vidu, eble la homoj, kiuj restis kun Ĥanoĥ, estas mortintaj, kaj nun estas sub la neĝŝtonoj, kaj ili serĉis sed ne povis trovi lin, ĉar li supreniris en la ĉielon.

ĈAPITRO 4

1 Kaj la tuta tempo, kiun Ĥanoĥ vivis sur la tero, estis tricent sesdek kvin jaroj.
2 Kaj kiam Ĥanoĥ supreniris en la ĉielon, ĉiuj reĝoj de la tero leviĝis kaj prenis lian filon Metuŝelaĥo kaj sanktoleis lin, kaj ili igis lin regi super ili anstataŭ lia patro.
3 Kaj Metuŝelaĥ agis juste antaŭ Dio, kiel instruis lin lia patro Ĥanoĥ; kaj li same dum sia tuta vivo instruis al la homidoj saĝon kaj scion kaj timon antaŭ Dio, kaj li ne deflankiĝis de la bona vojo dekstren nek maldekstren.
4 Sed en la lastaj tagoj de Metuŝelaĥ la homidoj deturniĝis de la Eternulo, ili koruptis la teron, ili rabis kaj rabis unu la alian, kaj ili ribelis kontraŭ Dio kaj ili pekis, kaj ili koruptis siajn vojojn, kaj ne aŭskultis la voĉon de Metuŝelaĥ, sed ribelis kontraŭ li.
5 Kaj la Eternulo forte koleris kontraŭ ili, kaj la Eternulo daŭre ekstermis la semojn en tiu tempo, tiel ke ne estis semado nek rikoltado sur la tero.
6 Ĉar kiam ili semis la teron por ke ili povu akiri manĝaĵon por sia subteno, jen dornoj kaj kardoj elkreskis, kiujn ili ne semis.
7 Kaj la homidoj ankoraŭ ne deturnis sin de siaj malbonaj vojoj, kaj iliaj manoj ankoraŭ etendiĝis por fari malbonon antaŭ la okuloj de Dio, kaj ili provokis la Eternulon per siaj malbonaj vojoj, kaj la Eternulo forte koleris, kaj pentis, ke Li kreis la homon.
8 Kaj li intencis pereigi kaj ekstermi ilin, kaj li tiel faris.
9 En tiu tempo, kiam Lemeĥ, filo de Metuŝelaĥ, havis la aĝon de cent sesdek jaroj, mortis Set, filo de Adam.
10 Kaj la tuta tempo, kiun Set vivis, estis naŭcent dek du jaroj, kaj li mortis.
11 Kaj Lemeĥ havis la aĝon de cent okdek jaroj, kiam li prenis Aŝmuan, filinon de Eliŝaa, filo de sia onklo Ĥanoĥ; kaj ŝi gravediĝis.
12 Kaj tiam la homidoj semis la teron, kaj iom da manĝaĵo produktiĝis, tamen la homidoj ne deturnis sin de siaj malbonaj vojoj, kaj ili pekis kaj ribelis kontraŭ Dio.
13 Kaj la edzino de Lemeĥ gravediĝis kaj naskis al li filon en tiu tempo, je la komenco de la jaro.
14 Kaj Metuŝelaĥ nomis lin Noa, dirante: La tero en lia tempo estis ripoza kaj sen putriĝo; kaj lia patro Lemeĥ nomis lin Menaĥem, dirante: Ĉi tiu konsolos nin en niaj faroj kaj penadoj sur la tero, kiun Dio malbenis.
15 Kaj la infano kreskis kaj estis demamigita, kaj li iris laŭ la vojoj de sia patro Metuŝelah, perfekta kaj justa antaŭ Dio.
16 Kaj ĉiuj homidoj deturniĝis de la vojoj de la Eternulo en tiuj tagoj, kiam ili multiĝis sur la tero kun filoj kaj filinoj, kaj ili instruis unu al la alia siajn malbonajn kutimojn kaj ili daŭre pekis kontraŭ la Eternulo.
17 Kaj ĉiu homo faris al si diojn, kaj ili rabis kaj deŝiris ĉiu sian proksimulon kaj sian parencon, kaj ili malbonigis la teron, kaj la tero pleniĝis de perforto.
18 Kaj iliaj juĝistoj kaj regantoj iris al la filinoj de la homoj kaj prenis iliajn edzinojn perforte de iliaj edzoj laŭ sia elekto, kaj la homidoj en tiuj tagoj prenis el la brutoj de la tero, la bestojn de la kampo kaj la birdojn de la ĉielo, kaj instruis la miksadon de bestoj de unu specio kun la alia, por per tio provoki la Eternulon; kaj Dio vidis la tutan teron, kaj ĝi estis koruptita, ĉar ĉiu karno koruptis siajn vojojn sur la tero, ĉiuj homoj kaj ĉiuj bestoj.
19 Kaj la Eternulo diris: Mi ekstermos de sur la tero la homon, kiun Mi kreis, de la homo ĝis la birdoj de la ĉielo, kaj ankaŭ la brutojn kaj la bestojn, kiuj estas sur la kampo, ĉar Mi bedaŭras, ke Mi ilin kreis.
20 Kaj ĉiuj homoj, kiuj iris laŭ la vojoj de la Eternulo, mortis en tiuj tagoj, antaŭ ol la Eternulo venigis sur homojn la malbonon, kiun Li deklaris; ĉar tio estis de la Eternulo,

por ke ili ne vidu la malbonon, pri kiu la Eternulo parolis pri la homidoj.
21 Kaj Noa trovis gracon en la okuloj de la Eternulo, kaj la Eternulo elektis lin kaj liajn idojn, por kreskigi el ili idaron sur la vizaĝo de la tuta tero.

ĈAPITRO 5

1 Kaj estis en la okdek-kvara jaro de la vivo de Noa, ke Ĥanoĥ, filo de Set, mortis; li havis la aĝon de naŭcent kvin jaroj, kiam li mortis.
2 Kaj en la cent sepdek naŭa jaro de la vivo de Noa, mortis Kenan, filo de Enoŝ; kaj la tuta vivo de Kenan estis naŭcent dek jaroj, kaj li mortis.
3 Kaj en la ducent tridek-kvara jaro de la vivo de Noa, mortis Maĥlalel, filo de Kenan; kaj la vivo de Maĥlalel estis okcent naŭdek kvin jaroj, kaj li mortis.
4 Kaj Jared, filo de Mahlalel, mortis en tiuj tagoj, en la tricent tridek-sesa jaro de la vivo de Noa; kaj la tuta vivo de Jared estis naŭcent sesdek du jaroj, kaj li mortis.
5 Kaj ĉiuj, kiuj sekvis la Eternulon, mortis en tiuj tagoj, antaŭ ol ili vidis la malbonon, kiun Dio deklaris fari sur la tero.
6 Kaj post paso de multaj jaroj, en la kvarcent okdeka jaro de la vivo de Noa, kiam ĉiuj homoj, kiuj sekvis la Eternulon, formortis el inter la homoj, kaj restis nur Metuŝelaĥ, Dio diris al Noa kaj Metuŝelaĥ, dirante:
7 Parolu, kaj proklamu al la homidoj, dirante: Tiele diras la Eternulo: Deturnu vin de viaj malbonaj vojoj kaj forlasu viajn farojn; tiam la Eternulo bedaŭros la malbonon, kiun Li diris fari al vi, kaj ĝi ne plenumiĝos.
8 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen Mi donas al vi tempon de cent dudek jaroj; se vi turnos vin al Mi kaj forlasos viajn malbonajn vojojn, tiam ankaŭ Mi deturnos min de la malbono, pri kiu Mi diris al vi, kaj ĝi ne plu ekzistos, diras la Eternulo.
9 Kaj Noa kaj Metuŝelaĥ parolis ĉiujn vortojn de la Eternulo al la homidoj, tagon post tago, senĉese parolante al ili.
10 Sed la homidoj ne aŭskultis ilin, nek alklinis sian orelon al iliaj vortoj; ili fariĝis malmolnukaj.
11 Kaj la Eternulo donis al ili periodon de cent dudek jaroj, dirante: Se ili revenos, tiam Dio bedaŭros la malbonon, por ke Li ne pereigu la teron.
12 Noa, filo de Lemeĥ, detenis sin de edzino en tiu tempo, por naskigi infanojn, ĉar li diris: Certe Dio pereigos la teron; por kio do mi naskigu infanojn?
13 Kaj Noa estis justa homo, li estis perfekta en sia generacio, kaj la Eternulo lin elektis, por kreskigi idaron el lia idaro sur la teron.
14 Kaj la Eternulo diris al Noa: Prenu al vi edzinon kaj naskigu infanojn, ĉar Mi vidis vin virtulo antaŭ Mi en ĉi tiu generacio.
15 Kaj vi kreskigos idaron, kaj viajn infanojn kun vi, meze de la tero; kaj Noa iris kaj prenis edzinon, kaj li elektis Naaman, filinon de Ĥanoĥ, kaj ŝi havis la aĝon de kvincent okdek jaroj.
16 Kaj Noa havis la aĝon de kvarcent naŭdek ok jaroj, kiam li prenis Naaman kiel edzinon.
17 Kaj Naama gravediĝis kaj naskis filon, kaj li nomis lin Jafet, dirante: Dio min plivastigis sur la tero; kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon, kaj li nomis lin Ŝem, dirante: Dio min faris restinto, por starigi idaron sur la tero.
18 Kaj Noa havis la aĝon de kvincent du jaroj, kiam Naama naskis Ŝemon; kaj la knaboj kreskis kaj iris laŭ la vojoj de la Eternulo, en ĉio, kion instruis al ili Metuŝelaĥ kaj ilia patro Noa.
19 Kaj Lemeĥ, la patro de Noa, mortis en tiuj tagoj; tamen vere li ne iris per sia tuta koro laŭ la vojoj de sia patro, kaj li mortis en la cent naŭdek-kvina jaro de la vivo de Noa.
20 Kaj la tuta vivo de Lemeĥ estis sepcent sepdek jaroj, kaj li mortis.
21 Kaj ĉiuj homidoj, kiuj konis la Eternulon, mortis en tiu jaro antaŭ ol la Eternulo alportis malbonon sur ilin; ĉar la Eternulo volis, ke ili mortu, por ke ili ne vidu la malbonon, kiun Dio alportus sur iliajn fratojn kaj parencojn, kiel Li tiel deklaris fari.
22 En tiu tempo la Eternulo diris al Noa kaj Metuŝelaĥ: Stariĝu, kaj proklamu al la homidoj ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi en tiu tempo; eble ili deturniĝos de siaj malbonaj vojoj; tiam Mi bedaŭros la malbonon kaj ne venigos ĝin.
23 Kaj Noa kaj Metuŝelah stariĝis, kaj diris al la oreloj de la homoj ĉion, kion Dio diris pri ili.
24 Sed la homidoj ne aŭskultis, nek alklinis sian orelon al ĉiuj iliaj vortoj.
25 Kaj post tio la Eternulo diris al Noa: La fino de ĉiu karno venis antaŭ Min pro iliaj malbonaj faroj; kaj jen Mi pereigos la teron.
26 Kaj prenu al vi lignon de gofero, kaj iru al iu loko, kaj faru grandan arkeon, kaj metu ĝin tie.
27 Kaj tiel faru ĝin: tricent ulnoj estos ĝia longo, kvindek ulnoj estos ĝia larĝo, kaj tridek ulnoj estos ĝia alto.
28 Kaj faru al vi pordon, malferman de ĝia flanko, kaj finigu ĝin supre kun unu ulno, kaj ŝmiru ĝin interne kaj ekstere per peĉo.
29 Jen Mi venigos akvodiluvon sur la teron, kaj ĉiu karno ekstermiĝos sub la ĉielo; ĉio, kio estas sur la tero, pereos.
30 Kaj vi kaj via familio iru kaj kolektu po du paroj el ĉiu vivanta estaĵo, virbeston kaj inon, kaj enportu ilin en la arkeon, por ke idaro el ili kreskigu sur la tero.
31 Kaj kolektu al vi ĉiun manĝaĵon, kiun manĝas ĉiuj bestoj, por ke estu manĝaĵo por vi kaj por ili.
32 Kaj elektu por viaj filoj tri virgulinojn el la filinoj de homoj, kaj ili estu edzinoj al viaj filoj.
33 Kaj Noa leviĝis, kaj li faris la arkeon en la loko, kie Dio ordonis al li; kaj Noa faris, kiel Dio ordonis al li.
34 En sia kvincent naŭdek-kvina jaro Noa komencis konstrui la arkeon, kaj li konstruis la arkeon en kvin jaroj, kiel la Eternulo ordonis.
35 Tiam Noa prenis la tri filinojn de Eljakim, filo de Metuŝelah, kiel edzinojn por siaj filoj, kiel la Eternulo ordonis al Noa.
36 Kaj tiam mortis Metuŝelaĥ, filo de Ĥanoĥ; li havis la aĝon de naŭcent sesdek jaroj, kiam li mortis.

ĈAPITRO 6

1 En tiu tempo, post la morto de Metuŝelaĥ, la Eternulo diris al Noa: Iru vi kaj via familio en la arkeon; jen Mi kolektos al vi ĉiujn bestojn de la tero, la bestojn de la kampo kaj la birdojn de la ĉielo, kaj ĉiuj venos kaj ĉirkaŭos la arkeon.

2 Kaj iru kaj sidigu vin ĉe la pordoj de la arkeo, kaj ĉiuj bestoj, bestoj kaj birdoj kolektiĝu kaj starigu sin antaŭ vi; kaj tiun el ili, kiu venos kaj kaŭros antaŭ vi, prenu kaj transdonu en la manojn de viaj filoj, kaj ili alkonduku ilin en la arkeon; kaj ĉiun, kiu staros antaŭ vi, forlasu.
3 Kaj la Eternulo tion faris en la sekvanta tago, kaj bestoj, bestoj kaj birdoj venis en grandaj amasoj kaj ĉirkaŭis la arkeon.
4 Kaj Noa iris kaj sidiĝis ĉe la pordo de la arkeo; kaj ĉiun karnon, kiu staris antaŭ li, li enkondukis en la arkeon; kaj ĉion, kio staris antaŭ li, li lasis sur la tero.
5 Kaj venis leonino kun siaj du idoj, viro kaj ino; kaj la tri kaŭris antaŭ Noa; kaj la du idoj leviĝis kontraŭ la leoninon, kaj frapis ŝin, kaj forkurigis ŝin de ŝia loko; kaj ŝi foriris; kaj ili revenis al siaj lokoj kaj kaŭris sur la tero antaŭ Noa.
6 Kaj la leonino forkuris kaj stariĝis en la loko de la leonoj.
7 Kaj Noa tion vidis kaj forte miris, kaj li leviĝis kaj prenis la du idojn kaj enkondukis ilin en la arkeon.
8 Kaj Noa enkondukis en la arkeon ĉiujn vivantajn estaĵojn, kiuj estis sur la tero; restis neniu, krom tio, kion Noa enkondukis en la arkeon.
9 Duope venis al Noa en la arkeon, kaj el la puraj bestoj kaj el la puraj birdoj li prenis sep parojn, kiel Dio ordonis al li.
10 Kaj ĉiuj bestoj, kaj brutoj, kaj birdoj, estis ankoraŭ tie, kaj ili ĉirkaŭis la arkeon en ĉiu loko, kaj la pluvo ne falis ĝis sep tagoj poste.
11 Kaj en tiu tago la Eternulo tremis la tutan teron, kaj la suno mallumiĝis, kaj la fundamentoj de la mondo ektremis, kaj la tuta tero tremis perforte, kaj fulmoj ekbrilis, kaj tondro muĝis, kaj ĉiuj fontoj de la tero disfalis, tiel ke antaŭe ne estis konate al la loĝantoj; kaj Dio faris tiun potencan agon, por teruri la homidojn, por ke ne plu estu malbono sur la tero.
12 Kaj la homidoj tamen ne volis deturniĝi de siaj malbonaj vojoj, kaj ili pliigis la koleron de la Eternulo en tiu tempo, kaj eĉ ne direktis siajn korojn al ĉio ĉi.
13 Kaj post sep tagoj, en la sescenta jaro de la vivo de Noa, la akvo de la diluvo estis sur la tero.
14 Kaj ĉiuj fontoj de la abismo disfendiĝis, kaj la aperturoj de la ĉielo malfermiĝis, kaj la pluvo estis sur la tero dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj.
15 Kaj Noa kaj lia familio, kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj, kiuj estis kun li, eniris la arkeon pro la akvo de la diluvo; kaj la Eternulo ŝlosis lin en la arkeon.
16 Kaj ĉiuj homidoj, kiuj restis sur la tero, laciĝis pro malbono pro la pluvo, ĉar la akvo venis pli kaj pli forte sur la teron, kaj la bestoj kaj brutoj ankoraŭ ĉirkaŭis la arkeon.
17 Kaj kolektiĝis la homidoj, ĉirkaŭ sepcent mil viroj kaj virinoj, kaj ili venis al Noa en la arkeon.
18 Kaj ili vokis al Noa, dirante: Malfermu al ni, por ke ni povu veni al vi en la arkeo; kial ni mortu?
19 Kaj Noa respondis al ili per laŭta voĉo el la arkeo, dirante: Ĉu vi ĉiuj ne ribelis kontraŭ la Eternulo, kaj diris, ke Li ne ekzistas? tial la Eternulo venigis sur vin ĉi tiun malbonon, por pereigi kaj ekstermi vin de sur la tero.
20 Ĉu ne tion mi diris al vi antaŭ cent dudek jaroj, kaj vi ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, kaj nun vi deziras vivi sur la tero?
21 Kaj ili diris al Noa: Ni estas pretaj reveni al la Eternulo; nur malfermu al ni, por ke ni vivu kaj ne mortu.
22 Kaj Noa respondis al ili, dirante: Jen nun vi vidas la suferadon de viaj animoj, kaj vi volas reveni al la Eternulo; kial vi ne revenis dum tiuj cent dudek jaroj, kiujn la Eternulo donis al vi kiel difinitan tempon?
23 Sed nun vi venas kaj diras al mi tion pro la suferoj de viaj animoj; nun ankaŭ la Eternulo ne aŭskultos vin, kaj Li ne atentos vin en ĉi tiu tago, tial vi nun ne sukcesos en viaj deziroj.
24 Kaj la homidoj alproksimiĝis, por trarompi en la arkeon, por enveni pro la pluvo, ĉar ili ne povis porti la pluvon sur si.
25 Kaj la Eternulo sendis ĉiujn bestojn kaj bestojn, kiuj staris ĉirkaŭ la arkeo; kaj la bestoj superfortis ilin kaj forpelis ilin de tiu loko, kaj ĉiu viro iris sian vojon, kaj ili denove disiĝis sur la tero.
26 Kaj la pluvo ankoraŭ falis sur la teron, kaj ĝi falis dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj la akvo tre fortiĝis sur la tero; kaj ĉiu karno, kiu estis sur la tero aŭ en la akvo, de homoj ĝis bestoj kaj bestoj kaj rampaĵoj kaj birdoj de la ĉielo; kaj restis nur Noa kaj tio, kio estis kun li en la arkeo.
27 Kaj la akvoj fortiĝis kaj tre multiĝis sur la tero, kaj ili levis la arkeon, kaj ĝi leviĝis de la tero.
28 Kaj la arkeo flosis sur la surfaco de la akvo, kaj ĝi estis skuata sur la akvo, tiel ke ĉiuj vivantaj estaĵoj en ĝi turniĝis kiel supo en kaldrono.
29 Kaj granda maltrankvilo kaptis ĉiujn vivantajn estaĵojn, kiuj estis en la arkeo, kaj la arkeo estis preskaŭ rompiĝota.
30 Kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj, kiuj estis en la arkeo, ektremis, kaj la leonoj blekis, kaj la bovoj blekis, kaj la lupoj ululis, kaj ĉiu vivanta estaĵo en la arkeo parolis kaj lamentis en sia propra lingvo, tiel ke iliaj voĉoj atingis grandan distancon, kaj Noa kaj liaj filoj kriis kaj ploris en siaj afliktoj; ili forte ektimis, ke ili atingis la pordegojn de la morto.
31 Kaj Noa preĝis al la Eternulo, kaj kriis al Li pri tio, kaj li diris: Ho Eternulo, helpu nin, ĉar ni ne havas forton por porti ĉi tiun malbonon, kiu ĉirkaŭis nin; ĉar la ondoj de la akvo nin ĉirkaŭis, malbonaj torentoj nin teruris, la kaptiloj de la morto venis antaŭ nin; respondu al ni, ho Eternulo, respondu al ni, lumigu Vian vizaĝon al ni kaj estu favorkora al ni, savu nin kaj savu nin.
32 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Noa, kaj la Eternulo lin rememoris.
33 Kaj vento pasis super la tero, kaj la akvo trankviliĝis, kaj la arkeo ripozis.
34 Kaj ŝtopiĝis la fontoj de la abismo kaj la aperturoj de la ĉielo, kaj la pluvo ĉesiĝis el la ĉielo.
35 Kaj la akvo malkreskis en tiu tempo, kaj la arkeo haltis sur la montoj Ararat.
36 Kaj Noa tiam malfermis la fenestrojn de la arkeo, kaj Noa ankoraŭ vokis al la Eternulo tiam kaj diris: Ho Eternulo, kiu formis la teron kaj la ĉielon kaj ĉion, kio estas en ili, elkonduku niajn animojn el ĉi tiu enfermo, kaj el la malliberejo, en kiu Vi metis nin, ĉar mi estas tre laca de ĝemado.
37 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Noa, kaj diris al li: Kiam vi finos tutan jaron, tiam vi eliros.
38 Kaj kiam la jaro finiĝis, kiam pasis plena jaro de la tempo, kiam Noa loĝis en la arkeo, la akvo forsekiĝis sur la tero, kaj Noa deprenis la kovron de la arkeo.

39 En tiu tempo, en la dudek-sepa tago de la dua monato, la tero estis seka; sed Noa, liaj filoj, kaj tio, kio estis kun li, ne eliris el la arkeo, ĝis la Eternulo diris al ili.
40 Kaj venis la tago, kiam la Eternulo diris al ili eliri, kaj ili ĉiuj eliris el la arkeo.
41 Kaj ili iris kaj reiris ĉiu al sia vojo kaj al sia loko; kaj Noa kaj liaj filoj loĝis en la lando, kiun Dio diris al ili; kaj ili servis la Eternulon dum sia tuta vivo; kaj la Eternulo benis Noan kaj liajn filojn, kiam ili eliris el la arkeo.
42 Kaj Li diris al ili: Fruktu kaj plenigu la tutan teron; fortiĝu kaj multiĝu sur la tero kaj multiĝu sur ĝi.

ĈAPITRO 7

1 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Noa: Jafet, Ĥam kaj Ŝem; kaj infanoj naskiĝis al ili post la diluvo, ĉar ili prenis edzinojn antaŭ la diluvo.
2 Jen estas la filoj de Jafet: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Meŝeĥ, kaj Tiras, sep filoj.
3 Kaj la filoj de Gomer estis Askinaz, Refat kaj Tegarma.
4 Kaj la filoj de Magog estis Eliĥanaf kaj Lubal.
5 Kaj la filoj de Madaj estis Aĥon, Zelo, Ĥazoni kaj Lot.
6 Kaj la filoj de Javan estis Eliŝa, Tarŝiŝ, Kitim kaj Dudonim.
7 Kaj la filoj de Tubal estis Arifi, Kesed kaj Taari.
8 Kaj la filoj de Meŝeĥ estis Dedon, Zeron kaj Ŝebaŝni.
9 Kaj la filoj de Tiras estis Benib, Gera, Lupirion kaj Gilak; tio estas la filoj de Jafet laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro en tiu tempo estis ĉirkaŭ kvarcent sesdek viroj.
10 Kaj jen estas la filoj de Ĥam: Kuŝ, Micraim, Put kaj Kanaan, kvar filoj; kaj la filoj de Kuŝ: Seba, Ĥavila, Sabta, Raama kaj Sateĥa; kaj la filoj de Raama: Ŝeba kaj Dedan.
11 Kaj la filoj de Micraim estis Lud, Anom kaj Patros, Kaslot kaj Kaftor.
12 Kaj la filoj de Put estis Gebul, Hadan, Bena kaj Adan.
13 Kaj la filoj de Kanaan estis Cidon, HXet, Amori, Gergasxi, HXivi, Arkee, Seni, Arodi, Zimodi, kaj HXamoti.
14 Tio estas la filoj de Ĥam laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro en tiu tempo estis ĉirkaŭ sepcent tridek homoj.
15 Kaj jen estas la filoj de Ŝem: Elam, Aŝur, Arpaĥŝad, Lud kaj Aram, kvin filoj; kaj la filoj de Elam: Ŝuŝan, Maĥul kaj Harmon.
16 Kaj la filoj de Aŝar estis Mirus kaj Mokil; kaj la filoj de Arpaĥŝad estis Ŝelaĥ, Anar kaj Aŝkol.
17 Kaj la filoj de Lud estis Petor kaj Bizajon; kaj la filoj de Aram estis Uc, Ĥul, Gather kaj Maŝ.
18 Tio estas la filoj de Ŝem laŭ iliaj familioj; kaj ilia nombro en tiu tempo estis ĉirkaŭ tricent homoj.
19 Jen estas la genealogio de Ŝem: Ŝem naskigis Arpahxŝad, kaj Arpahxŝad naskigis Ŝelahxon, kaj Ŝelah naskigis Eberon. Kaj al Eber naskiĝis du infanoj; la nomo de unu estis Peleg, ĉar en lia tempo la homidoj estis disigitaj, kaj en la lasta tempo la tero estis disigita.
20 Kaj la nomo de la dua estis Joktan, signifante ke en lia tempo la vivoj de la homidoj malpliiĝis kaj malpliiĝis.
21 Jen estas la filoj de Joktan: Almodad, Ŝelaf, Ĥazarmovet, Jeraĥ, Ĥadurom, Ocel, Dikla, Obal, Abimael, Ŝeba, Ofir, Ĥavila kaj Jobab; ĉiuj ĉi tiuj estas la filoj de Joktan.
22 Kaj lia frato Peleg naskigis Jenon, kaj Jen naskigis Serugon, kaj Serug naskigis Naĥoron, kaj Naĥor naskigis Teraĥon; kaj Teraĥo havis tridek ok jarojn, kaj li naskigis Haranon kaj Naĥoron.
23 Kaj Kuŝ, filo de Ĥam, filo de Noa, prenis edzinon en tiu tempo en sia maljuneco, kaj ŝi naskis filon, kaj oni nomis lin Nimrod, dirante: En tiu tempo la filoj de la homoj denove komencis ribeli kaj peki kontraŭ Dio; kaj la infano kreskis, kaj lia patro lin tre amis, ĉar li estis filo de lia maljuneco.
24 Kaj la vestojn el felo, kiujn Dio faris por Adam kaj lia edzino, kiam ili eliris el la ĝardeno, oni donis al Kuŝ.
25 Ĉar post la morto de Adam kaj lia edzino, la vestoj estis donitaj al Ĥanoĥ, filo de Jared, kaj kiam Ĥanoĥ estis prenita supren al Dio, li donis ilin al sia filo Metuŝelaĥ.
26 Kaj kiam Metuŝelaĥ mortis, Noa prenis ilin kaj enkondukis ilin en la arkeon, kaj ili estis kun li, ĝis li eliris el la arkeo.
27 Kaj kiam ili eliris, Ĥam ŝtelis la vestojn de sia patro Noa, kaj li prenis ilin kaj kaŝis ilin de siaj fratoj.
28 Kaj kiam Ĥam naskigis sian unuenaskiton Kuŝ, li donis al li la vestojn sekrete, kaj ili estis ĉe Kuŝ longan tempon.
29 Kaj Kuŝ ankaŭ kaŝis ilin de siaj filoj kaj fratoj; kaj kiam Kuŝ naskigis Nimrodon, li donis al li tiujn vestojn pro sia amo al li; kaj Nimrod kreskis, kaj kiam li havis la aĝon de dudek jaroj, li surmetis tiujn vestojn.
30 Kaj Nimrod fariĝis forta kiam li surmetis la vestojn, kaj Dio donis al li potencon kaj forton, kaj li estis potenca ĉasisto sur la tero, jes, li estis potenca ĉasisto sur la kampo, kaj li ĉasis la bestojn kaj li konstruis altarojn, kaj li oferis sur ili la bestojn antaŭ la Eternulo.
31 Kaj Nimrod fortigis sin, kaj li leviĝis el inter siaj fratoj, kaj li batalis la batalojn de siaj fratoj kontraŭ ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭe.
32 Kaj la Eternulo transdonis ĉiujn malamikojn de liaj fratoj en liajn manojn, kaj Dio prosperigis lin de tempo al tempo en liaj bataloj, kaj li regis sur la tero.
33 Tial fariĝis kutimo en tiuj tagoj, kiam viro kondukis tiujn, kiujn li trejnis por batalo, li diris al ili: Kiel Dio faris al Nimrod, kiu estis potenca ĉasisto sur la tero, kaj kiu sukcesis en la bataloj, kiuj venkis siajn fratojn, ke li savis ilin el la manoj de iliaj malamikoj, tiel Dio fortigu nin kaj savu nin hodiaŭ.
34 Kaj kiam Nimrod havis la aĝon de kvardek jaroj, tiam estis milito inter liaj fratoj kaj la idoj de Jafet, kaj ili estis en la povo de siaj malamikoj.
35 Kaj Nimrod eliris en tiu tempo, kaj li kolektis ĉiujn filojn de Kuŝ kaj iliajn familiojn, ĉirkaŭ kvarcent sesdek virojn, kaj li dungis ankaŭ de kelkaj el siaj amikoj kaj konatoj ĉirkaŭ okdek virojn, kaj li donis al ili ilian salajron, kaj li iris kun ili al la batalo, kaj kiam li estis sur la vojo, Nimrod firmigis la korojn de la popolo, kiu iris kun li.
36 Kaj li diris al ili: Ne timu kaj ne maltrankviliĝu, ĉar ĉiuj niaj malamikoj estos transdonitaj en niajn manojn, kaj faru kun ili, kion vi volas.
37 Kaj ĉiuj viroj, kiuj iris, estis ĉirkaŭ kvincent, kaj ili batalis kontraŭ siaj malamikoj, kaj ili detruis ilin, kaj subigis ilin, kaj Nimrod starigis starantajn oficistojn super ili en iliaj respektivaj lokoj.
38 Kaj li prenis kelkajn el iliaj infanoj kiel garantiaĵon, kaj ili ĉiuj estis sklavoj al Nimrod kaj al liaj fratoj, kaj Nimrod kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, revenis hejmen.

39 Kaj kiam Nimrod ĝoje revenis de batalo, post venko de siaj malamikoj, ĉiuj liaj fratoj, kune kun tiuj, kiuj konis lin antaŭe, kunvenis por fari lin reĝo super ili, kaj ili metis la reĝan kronon sur lian kapon.
40 Kaj li starigis super siaj subuloj kaj popolo princojn, juĝistojn kaj regantojn, kiel estas kutimo inter reĝoj.
41 Kaj li starigis Terahon, filon de Nahor, kiel estron de sia militistaro, kaj li gloris lin kaj starigis lin super ĉiuj siaj estroj.
42 Kaj dum li regis laŭ sia koro, post venko super ĉiuj malamikoj ĉirkaŭe, li konsiliĝis kun siaj konsilistoj konstrui urbon por sia palaco, kaj ili faris tion.
43 Kaj ili trovis grandan valon oriente, kaj ili konstruis al si grandan kaj vastan urbon; kaj Nimrod nomis la urbon, kiun li konstruis, Ŝinar; ĉar la Eternulo forte ŝokis liajn malamikojn kaj ekstermis ilin.
44 Kaj Nimrod loĝis en Ŝinar, kaj li regis sendanĝere, kaj li batalis kontraŭ siaj malamikoj kaj li subigis ilin, kaj li prosperis en ĉiuj siaj bataloj, kaj lia regno fariĝis tre granda.
45 Kaj ĉiuj nacioj kaj lingvoj aŭdis pri lia famo, kaj ili kolektiĝis al li, kaj ili kliniĝis ĝis la tero, kaj ili alportis al li oferojn, kaj li fariĝis ilia sinjoro kaj reĝo, kaj ili ĉiuj loĝis kun li en la urbo Ŝinar, kaj Nimrod regis sur la tero super ĉiuj filoj de Noa, kaj ili ĉiuj estis sub lia povo kaj konsilo.
46 Kaj la tuta tero havis unu lingvon kaj unu parolmanieron; sed Nimrod ne iris laŭ la vojoj de la Eternulo; kaj li estis pli malbona ol ĉiuj homoj, kiuj estis antaŭ li, de la tagoj de la diluvo ĝis tiuj tagoj.
47 Kaj li faris diojn el ligno kaj ŝtono, kaj li kliniĝis antaŭ ili, kaj li ribelis kontraŭ la Eternulo, kaj instruis al ĉiuj siaj subuloj kaj al la popoloj de la tero siajn malbonajn vojojn; kaj lia filo Mardon estis pli malbona ol lia patro.
48 Kaj ĉiu, kiu aŭdis pri la agoj de Mardon, filo de Nimrod, diris pri li: El la malvirtuloj eliras malvirteco; tial ĝi fariĝis proverbo sur la tuta tero, dirante: El la malvirtuloj eliras malvirteco; kaj ĝi estis uzata en la vortoj de homoj de tiu tempo ĝis nun.
49 Kaj Terah, filo de Nahor, estro de la militistaro de Nimrod, estis en tiu tempo tre granda antaŭ la reĝo kaj liaj regatoj; kaj la reĝo kaj la princoj lin amis, kaj ili levis lin tre alte.
50 Kaj Terah prenis edzinon, kaj ŝia nomo estis Amtelo, filino de Kornebo; kaj la edzino de Terah gravediĝis kaj naskis al li filon en tiuj tagoj.
51 Terah havis la aĝon de sepdek jaroj, kiam li naskigis lin, kaj Terah donis al sia filo, kiu naskiĝis al li, la nomon Abram, ĉar la reĝo lin edukis en tiu tempo kaj altigis lin pli ol ĉiuj siaj princoj, kiuj estis kun li.

ĈAPITRO 8

1 Kaj estis en la nokto, kiam naskiĝis Abram, ke venis ĉiuj sklavoj de Terah kaj ĉiuj saĝuloj de Nimrod kaj liaj sorĉistoj kaj manĝis kaj trinkis en la domo de Terah, kaj ili ĝojis kun li en tiu nokto.
2 Kaj kiam ĉiuj saĝuloj kaj sorĉistoj eliris el la domo de Terah, ili levis siajn okulojn al la ĉielo en tiu nokto, por rigardi la stelojn; kaj ili vidis, kaj jen unu tre granda stelo venis de la oriento kaj kuris en la ĉielo, kaj ĝi englutis la kvar stelojn de la kvar randoj de la ĉielo.
3 Kaj ĉiuj saĝuloj de la reĝo kaj liaj sorĉistoj miregis pro la vido, kaj la saĝuloj komprenis ĉi tiun aferon, kaj ili sciis ĝian signifon.
4 Kaj ili diris unu al la alia: Ĉi tio nur montras la infanon, kiu naskiĝis al Terah ĉi tiun nokton, kiu elkreskos kaj fruktos kaj multiĝos kaj posedos la tutan teron, li kaj liaj infanoj por eterne, kaj li kaj lia idaro mortigos grandajn reĝojn kaj heredos iliajn landojn.
5 Kaj la saĝuloj kaj sorĉistoj iris hejmen tiun nokton, kaj matene ĉiuj ĉi tiuj saĝuloj kaj sorĉistoj leviĝis frue kaj kunvenis en difinita domo.
6 Kaj ili parolis kaj diris unu al la alia: Jen la afero, kiun ni vidis hieraŭ nokte, estas kaŝita antaŭ la reĝo, ĝi ne estas sciigita al li.
7 Kaj se ĉi tiu afero sciiĝos al la reĝo en la lastaj tagoj, li diros al ni: Kial vi kaŝis ĉi tiun aferon de mi? Tiam ni ĉiuj mortos; tial nun ni iru kaj rakontu al la reĝo la vizion, kiun ni vidis, kaj ĝian signifon, kaj ni tiam restos senkulpaj.
8 Kaj ili faris tiel, kaj ĉiuj venis al la reĝo kaj kliniĝis antaŭ li ĝis la tero, kaj diris: Vivu la reĝo, vivu la reĝo!
9 Ni aŭdis, ke filo naskiĝis al Terah, filo de Nahor, la estro de via militistaro; kaj ni hieraŭ venis al lia domo, kaj ni manĝis kaj trinkis kaj ĝojis kun li tiun nokton.
10 Kaj kiam viaj sklavoj eliris el la domo de Terah, por iri al niaj hejmoj kaj tranokti tie, ni levis niajn okulojn al la ĉielo, kaj ni vidis grandan stelon venantan de la oriento, kaj tiu sama stelo kuris kun granda rapideco kaj englutis kvar grandajn stelojn de la kvar flankoj de la ĉielo.
11 Kaj viaj sklavoj miregis pro la apero, kiun ni vidis, kaj ni forte ektimis, kaj ni faris nian juĝon pri la apero, kaj sciis per nia saĝo la ĝustan interpreton de ĝi, ke ĉi tiu afero rilatas al la infano, kiu naskiĝis al Terah, kiu kreskos kaj multiĝos tre, kaj fariĝos potenca, kaj mortigos ĉiujn reĝojn de la tero, kaj heredos ĉiujn iliajn landojn, li kaj lia idaro por ĉiam.
12 Kaj nun, nia sinjoro kaj reĝo, jen ni vere sciigis al vi, kion ni vidis pri ĉi tiu infano.
13 Se al la reĝo plaĉas pagi al lia patro valoron por ĉi tiu infano, ni mortigos lin, antaŭ ol li elkreskos kaj multiĝos en la lando, kaj lia malbono pligrandiĝos kontraŭ ni, por ke ni kaj niaj infanoj pereu pro lia malbono.
14 Kaj la reĝo aŭdis iliajn vortojn, kaj ili plaĉis al li; kaj li sendis kaj vokis Terahon, kaj Terah venis antaŭ la reĝon.
15 Kaj la reĝo diris al Terah: Oni diris al mi, ke filo naskiĝis al vi hieraŭ, kaj tiamaniere oni vidis lin en la ĉielo ĉe lia naskiĝo.
16 Kaj nun donu al mi la knabon, por ke ni mortigu lin, antaŭ ol lia malbono aperos sur nin; kaj mi donos al vi pro lia valoro vian domon plenan de arĝento kaj oro.
17 Kaj Terah respondis al la reĝo kaj diris al li: Mia sinjoro kaj reĝo, mi aŭdis viajn vortojn, kaj via servanto faros ĉion, kion lia reĝo deziros.
18 Sed mia sinjoro kaj reĝo, mi diros al vi, kio okazis al mi hieraŭ nokte, por ke mi vidu, kian konsilon la reĝo donos al sia servanto, kaj tiam mi respondos al la reĝo pri tio, kion li ĵus diris; kaj la reĝo diris: Parolu.
19 Kaj Terah diris al la reĝo: Ajon, filo de Mored, venis al mi hieraŭ nokte, dirante:
20 Donu al mi la grandan kaj belan ĉevalon, kiun la reĝo donis al vi; kaj mi donos al vi arĝenton kaj oron kaj pajlon kaj furaĝon laŭ ĝia valoro; kaj mi diris al li: Atendu, ĝis mi

parolos kun la reĝo pri viaj vortoj; kaj jen, kion ajn la reĝo diros, tion mi faros.
21 Kaj nun, mia sinjoro kaj reĝo, jen mi sciigis al vi ĉi tion, kaj la konsilon, kiun mia reĝo donos al sia servanto, mi sekvos.
22 Kaj la reĝo aŭdis la vortojn de Terah, kaj lia kolero ekflamis kaj li konsideris lin malsaĝulo.
23 Kaj la reĝo respondis al Terah, kaj diris al li: Ĉu vi estas tiel malsaĝa, senscia, aŭ mankanta komprenon, ke vi faras tiun aferon kaj donas vian belan ĉevalon por arĝento kaj oro aŭ eĉ por pajlo kaj furaĝo?
24 Ĉu vi havas tiom da manko de arĝento kaj oro, ke vi faras tion, ĉar vi ne povas akiri pajlon kaj furaĝon por nutri vian ĉevalon? kaj kio estas por vi arĝento kaj oro, aŭ pajlo kaj furaĝo, ke vi fordonas tiun belan ĉevalon, kiun mi donis al vi, similan al kiu ne ekzistas sur la tuta tero?
25 Kaj la reĝo ĉesis paroli, kaj Terah respondis al la reĝo, dirante: Tian reĝo parolis al sia servanto;
26 Mi petegas vin, mia sinjoro kaj reĝo, kion vi diris al mi, dirante: Donu vian filon, por ke ni mortigu lin, kaj mi donos al vi arĝenton kaj oron pro lia valoro; kion mi faros kun arĝento kaj oro post la morto de mia filo? kiu heredos min? tiam post mia morto la arĝento kaj oro revenos al mia reĝo, kiu ilin donis.
27 Kaj kiam la reĝo aŭdis la vortojn de Terah, kaj la parabolon, kiun li prezentis pri la reĝo, tio forte afliktis lin, kaj li ĉagreniĝis pro tiu afero, kaj lia kolero ekflamis en li.
28 Kaj Terah vidis, ke la kolero de la reĝo ekflamis kontraŭ li, kaj li respondis al la reĝo, dirante: Ĉio, kion mi havas, estas en la povo de la reĝo; kion ajn la reĝo deziras fari al sia sklavo, tion li faru; eĉ mia filo estas en la povo de la reĝo, sen ia ajn valoro, li kaj liaj du fratoj, kiuj estas pli aĝaj ol li.
29 Kaj la reĝo diris al Teraĥ: Ne, mi elaĉetos vian pli junan filon pro iu pago.
30 Kaj Terah respondis al la reĝo, dirante: Mi petegas vin, mia sinjoro kaj reĝo, ke via servanto parolu vorton antaŭ vi, kaj la reĝo aŭskultu la vorton de sia servanto. Kaj Terah diris: Mia reĝo donu al mi tri tagojn, ĝis mi pripensos ĉi tiun aferon kaj konsultos mian familion pri la vortoj de mia reĝo; kaj li forte insistis, ke la reĝo konsentu al tio.
31 Kaj la reĝo aŭskultis Terahon, kaj li faris tiel, kaj li donis al li tritagan tempon, kaj Terah eliris de la ĉeesto de la reĝo, kaj li venis hejmen al sia familio kaj rakontis al ili ĉiujn vortojn de la reĝo; kaj la popolo tre ektimis.
32 Kaj en la tria tago la reĝo sendis al Teraĥ, dirante: Sendu al mi vian filon kontraŭ pago, kiel mi diris al vi; kaj se vi tion ne faros, tiam mi sendos kaj mortigos ĉion, kion vi havas en via domo, por ke vi ne havu restantan eĉ hundon.
33 Kaj Terah rapide iris, ĉar la afero estis urĝa de la reĝo, kaj li prenis infanon de unu el siaj sklavoj, kiun lia sklavino naskis al li en tiu tago; kaj Terah alkondukis la infanon al la reĝo kaj ricevis por li valoron.
34 Kaj la Eternulo estis kun Terah en ĉi tiu afero, por ke Nimrod ne kaŭzu la morton de Abram, kaj la reĝo prenis la infanon de Terah kaj per sia tuta forto frakasis lian kapon teren, ĉar li pensis, ke tio estis Abram; kaj ĉi tio estis kaŝita de li de tiu tago, kaj ĝi estis forgesita de la reĝo, ĉar estis la volo de Providenco ne suferi la morton de Abram.
35 Kaj Terah prenis sian filon Abram sekrete, kune kun lia patrino kaj nutristino, kaj li kaŝis ilin en kaverno, kaj li alportis al ili iliajn provizojn ĉiumonate.
36 Kaj la Eternulo estis kun Abram en la kaverno, kaj li kreskis, kaj Abram estis en la kaverno dek jarojn; kaj la reĝo kaj liaj princoj, aŭguristoj kaj saĝuloj pensis, ke la reĝo mortigis Abram.

ĈAPITRO 9

1 Kaj Haran, filo de Terah, la plej aĝa frato de Abram, prenis edzinon en tiu tempo.
2 Haran havis la aĝon de tridek naŭ jaroj, kiam li prenis ŝin; kaj la edzino de Haran gravediĝis kaj naskis filon, kaj li donis al li la nomon Lot.
3 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filinon, kaj ŝi nomis ŝin Milka; kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filinon, kaj ŝi nomis ŝin Saraj.
4 Haran havis la aĝon de kvardek du jaroj, kiam li naskigis Saraj-on, en la deka jaro de la vivo de Abram; kaj en tiu tempo Abram kaj lia patrino kaj lia nutristino eliris el la kaverno, ĉar la reĝo kaj liaj regatoj forgesis la aferon de Abram.
5 Kaj kiam Abram eliris el la kaverno, li iris al Noa kaj lia filo Ŝem, kaj li restis kun ili, por lerni la instruon de la Eternulo kaj Liajn vojojn; kaj neniu sciis, kie estis Abram; kaj Abram servis Noan kaj lian filon Ŝem dum longa tempo.
6 Kaj Abram estis en la domo de Noa tridek naŭ jarojn, kaj Abram konis la Eternulon de la aĝo de tri jaroj, kaj li iris laŭ la vojoj de la Eternulo ĝis la tago de sia morto, kiel instruis al li Noa kaj lia filo Ŝem; kaj ĉiuj filoj de la tero en tiuj tagoj tre malobeis la Eternulon, kaj ili ribelis kontraŭ li kaj servis aliajn diojn, kaj ili forgesis la Eternulon, kiu kreis ilin sur la tero; kaj la loĝantoj de la tero faris al si, tiam, ĉiu sian dion; diojn el ligno kaj ŝtono, kiuj ne povis paroli, aŭdi, nek savi, kaj la homidoj servis ilin, kaj ili fariĝis iliaj dioj.
7 Kaj la reĝo kaj ĉiuj liaj servantoj, kaj Terah kun lia tuta domanaro, tiam estis la unuaj el tiuj, kiuj servis al dioj lignaj kaj ŝtonaj.
8 Kaj Terah havis dek du diojn, grandajn, faritajn el ligno kaj ŝtono, laŭ la dek du monatoj de la jaro, kaj li servis al ĉiu monate, kaj ĉiumonate Terah alportadis sian farunoferon kaj trinkoferon al siaj dioj; tiel faris Terah dum ĉiuj tagoj.
9 Kaj tiu tuta generacio estis malbona antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj tiel ili faris ĉiun homon sia dio, sed ili forlasis la Eternulon, kiu kreis ilin.
10 Kaj ne troviĝis en tiu tempo sur la tuta tero homo, kiu konus la Eternulon (ĉar ĉiu servis al sia propra Dio), krom Noa kaj lia familio, kaj ĉiuj, kiuj estis sub lia konsiliĝo, konis la Eternulon en tiu tempo.
11 Kaj Abram, filo de Teraĥ, grandiĝis en tiu tempo en la domo de Noa, kaj neniu sciis tion, kaj la Eternulo estis kun li.
12 Kaj la Eternulo donis al Abram koron kompreneman, kaj li sciis, ke ĉiuj faroj de tiu generacio estas vanaj, kaj ke ĉiuj iliaj dioj estas vanaj kaj senutilaj.
13 Kaj Abram vidis la sunon brilantan sur la teron, kaj Abram diris al si: Certe ĉi tiu suno, kiu brilas sur la teron, estas Dio, kaj Lin mi servos.

14 Kaj Abram servis al la suno en tiu tago kaj preĝis al li, kaj kiam vesperiĝis la suno subiris kiel kutime, kaj Abram diris en si: Ĉu ĉi tio ne estas Dio?
15 Kaj Abram parolis en si: Kiu kreis la ĉielon kaj la teron? Kie li estas?
16 Kaj la nokto mallumiĝis super li, kaj li levis siajn okulojn okcidenten, norden, suden kaj orienton, kaj li vidis, ke la suno malaperis de la tero, kaj la tago mallumiĝis.
17 Kaj Abram vidis la stelojn kaj la lunon antaŭ si, kaj li diris: Vere ĉi tiu estas Dio, kiu kreis la tutan teron kaj ankaŭ la homon, kaj jen ĉi tiuj Liaj servistoj estas dioj ĉirkaŭ Li; kaj Abram servis al la luno kaj preĝis al ĝi la tutan nokton.
18 Kaj matene, kiam eklumis kaj la suno ekbrilis super la teron kiel kutime, Abram vidis ĉion, kion Dio la Eternulo faris sur la tero.
19 Kaj Abram diris al si: Certe ne ĉi tiuj estas dioj, kiuj kreis la teron kaj la tutan homaron, sed ĉi tiuj estas la servistoj de Dio, kaj Abram restis en la domo de Noa, kaj tie konis la Eternulon kaj Liajn vojojn, kaj li servis la Eternulon dum sia tuta vivo, kaj tiu tuta generacio forgesis la Eternulon, kaj servis aliajn diojn el ligno kaj ŝtono, kaj ribelis dum sia tuta vivo.
20 Kaj la reĝo Nimrod regis sendanĝere, kaj la tuta tero estis sub lia kontrolo, kaj la tuta tero havis unu lingvon kaj unu parolmanieron.
21 Kaj ĉiuj princoj de Nimrod kaj liaj eminentuloj konsiliĝis kune, Put, Micraim, Kuŝ kaj Kanaan kun iliaj familioj, kaj ili diris unu al la alia: Venu, ni konstruu al ni urbon, kaj en ĝi fortan turon, kies supro atingos la ĉielon, kaj ni fariĝu famaj, por ke ni regu super la tuta mondo, por ke la malbono de niaj malamikoj ĉesiĝu de ni, por ke ni regu potence super ili, kaj por ke ni ne disiĝu sur la tero pro iliaj militoj.
22 Kaj ĉiuj venis antaŭ la reĝon, kaj ili rakontis al la reĝo tiujn vortojn, kaj la reĝo konsentis kun ili pri tiu afero, kaj li faris tiel.
23 Kaj ĉiuj familioj kunvenis, konsistante el ĉirkaŭ sescent mil viroj, kaj ili iris serĉi vastan pecon da tero por konstrui la urbon kaj la turon, kaj ili serĉis en la tuta tero, kaj ili trovis neniun similan al unu valo oriente de la lando Ŝinar, ĉirkaŭ dutagan iron; kaj ili vojaĝis tien kaj tie loĝis.
24 Kaj ili komencis fari brikojn kaj bruligi fajrojn, por konstrui la urbon kaj la turon, kiun ili havis la intencon fini.
25 Kaj la konstruado de la turo estis por ili peko kaj malobeo, kaj ili komencis konstrui ĝin, kaj dum ili konstruis kontraŭ la Sinjoro, Dio de la ĉielo, ili pensis en siaj koroj, ke ili povos militi kontraŭ li kaj supreniri en la ĉielon.
26 Kaj ĉiuj tiuj homoj kaj ĉiuj familioj dividiĝis en tri partojn; la unua diris: Ni supreniros en la ĉielon kaj batalos kontraŭ li; la dua diris: Ni supreniros en la ĉielon kaj metos tie niajn proprajn diojn kaj servos al ili; kaj la tria parto diris: Ni supreniros en la ĉielon kaj frapos lin per arkoj kaj lancoj; kaj Dio sciis ĉiujn iliajn farojn kaj ĉiujn iliajn malbonajn pensojn, kaj Li vidis la urbon kaj la turon, kiujn ili konstruis.
27 Kaj kiam ili konstruis, ili konstruis al si grandan urbon kaj tre altan kaj fortan turon; kaj pro ĝia alteco la mortero kaj brikoj ne atingis la konstruantojn dum ilia supreniro al ĝi, ĝis la suprenirantoj pasis plenan jaron, kaj post tio, ili atingis la konstruantojn kaj donis al ili la morteron kaj la brikojn; tiel oni faris ĉiutage.
28 Kaj jen ĉi tiuj supreniris kaj aliaj malsupreniris la tutan tagon; kaj se briko falus el iliaj manoj kaj rompiĝus, ili ĉiuj plorus pro ĝi, kaj se homo falus kaj mortus, neniu el ili rigardus lin.
29 Kaj la Sinjoro sciis iliajn pensojn, kaj okazis, ke kiam ili konstruis, ili ĵetis la sagojn al la ĉielo, kaj ĉiuj sagoj falis sur ilin plenaj de sango, kaj kiam ili vidis ilin, ili diris unu al la alia: Certe ni mortigis ĉiujn, kiuj estas en la ĉielo.
30 Ĉar tio venis de la Eternulo, por erarigi ilin kaj por ekstermi ilin de sur la tero.
31 Kaj ili konstruis la turon kaj la urbon, kaj ili faris tion ĉiutage ĝis pasis multaj tagoj kaj jaroj.
32 Kaj Dio diris al la sepdek anĝeloj, kiuj staris antaŭe antaŭ Li, al tiuj, kiuj estis apud Li, dirante: Ni malleviĝu, kaj ni konfuzu ilian langon, por ke unu ne komprenu la lingvon de sia proksimulo; kaj tiel ili faris al ili.
33 Kaj de tiu sekvanta tago ili forgesis ĉiu la lingvon de sia proksimulo, kaj ili ne povis kompreni paroli en unu lingvo, kaj kiam la konstruisto prenis el la manoj de sia proksimulo kalkon aŭ ŝtonon, kiun li ne mendis, la konstruisto ĵetis ĝin for kaj sur sian proksimulon, por ke li mortu.
34 Kaj ili faris tion dum multaj tagoj, kaj ili mortigis multajn el ili tiamaniere.
35 Kaj la Eternulo frapis la tri taĉmentojn, kiuj tie estis, kaj punis ilin laŭ iliaj faroj kaj intencoj; tiuj, kiuj diris: Ni supreniros al la ĉielo kaj servos al niaj dioj, fariĝis kiel simioj kaj elefantoj; kaj tiuj, kiuj diris: Ni frapos la ĉielon per sagoj, la Eternulo mortigis ilin, unu homon per la mano de lia proksimulo; kaj la trian taĉmenton de tiuj, kiuj diris: Ni supreniros al la ĉielo kaj batalos kontraŭ li, la Eternulo disigis ilin sur la tutan teron.
36 Kaj tiuj, kiuj restis inter ili, kiam ili sciis kaj komprenis la malbonon, kiu venos sur ilin, ili forlasis la konstruaĵon, kaj ili ankaŭ disiĝis sur la tuta tero.
37 Kaj ili ĉesis konstrui la urbon kaj la turon; tial li nomis tiun lokon Babel, ĉar tie la Eternulo konfuzis la lingvon de la tuta tero; jen ĝi estis oriente de la lando Ŝinar.
38 Kaj koncerne la turon, kiun konstruis la homidoj, la tero malfermis sian buŝon kaj englutis trionon de ĝi, kaj fajro ankaŭ malsupreniris el la ĉielo kaj forbruligis alian trionon, kaj la alia triono restis ĝis hodiaŭ, kaj ĝi estas de tiu parto, kiu estis alta, kaj ĝia ĉirkaŭaĵo estas tritaga irado.
39 Kaj multaj el la homidoj mortis en tiu turo, popolo sennombra.

ĈAPITRO 10

1 Kaj Peleg, filo de Eber, mortis en tiuj tagoj, en la kvardek-oka jaro de la vivo de Abram, filo de Terah; kaj la tuta vivo de Peleg estis ducent tridek naŭ jaroj.
2 Kaj kiam la Eternulo disĵetis la homidojn pro ilia peko ĉe la turo, jen ili disvastiĝis en multajn partojn, kaj ĉiuj homidoj estis disigitaj en la kvar angulojn de la tero.
3 Kaj ĉiuj familioj fariĝis, ĉiu laŭ sia lingvo, sia lando, aŭ sia urbo.
4 Kaj la homidoj konstruis multajn urbojn laŭ siaj familioj, en ĉiuj lokoj, kien ili iris, kaj tra la tuta tero, kien la Eternulo disĵetis ilin.

5 Kaj kelkaj el ili konstruis urbojn en lokoj, el kiuj ili poste estis ekstermitaj, kaj ili nomis tiujn urbojn laŭ siaj propraj nomoj, aŭ la nomoj de siaj infanoj, aŭ laŭ siaj apartaj okazintaĵoj.
6 Kaj la filoj de Jafet, filo de Noa, iris kaj konstruis al si urbojn en la lokoj, kie ili estis disĵetitaj, kaj ili nomis ĉiujn siajn urbojn laŭ siaj nomoj; kaj la filoj de Jafet dividiĝis sur la tero en multajn dividojn kaj lingvojn.
7 Kaj jen estas la filoj de Jafet laŭ iliaj familioj: Gomer, Magog, Medaj, Javan, Tubal, Meŝeĥ kaj Tiras; jen estas la filoj de Jafet laŭ iliaj generacioj.
8 Kaj la idoj de Gomer, laŭ iliaj urboj, estis la Frankumoj, kiuj loĝis en la lando Franca, apud la rivero Franca, apud la rivero Sena.
9 Kaj la idoj de Refat estas la Bartonidoj, kiuj loĝas en la lando Bartonja, apud la rivero Leda, kiu elfluas en la grandan maron Giĥon, tio estas, Okeano.
10 Kaj la idoj de Tugarma estas dek familioj, kaj jen estas iliaj nomoj: Buzar, Parzunak, Balgar, Elikanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuk, Ongal kaj Tilmaz; ĉiuj ĉi tiuj disvastiĝis kaj loĝis en la nordo kaj konstruis al si urbojn.
11 Kaj ili nomis siajn urbojn laŭ siaj propraj nomoj; tio estas tiuj, kiuj loĝis ĉe la riveroj Ĥitla kaj Italak ĝis la nuna tago.
12 Sed la familioj de Angoli, Balgar kaj Parzunac loĝas apud la granda rivero Dubne; kaj la nomoj de iliaj urboj estas ankaŭ laŭ iliaj propraj nomoj.
13 Kaj la idoj de Javan estas la Javanidoj, kiuj loĝas en la lando Makdonia; kaj la idoj de Medaiare estas la Orelumoj, kiuj loĝas en la lando Kurson; kaj la idoj de Tubal estas tiuj, kiuj loĝas en la lando Tuskana, apud la rivero Paŝija.
14 Kaj la idoj de Meŝeĥ estis Ŝibaŝnidoj; kaj la idoj de Tiras estis Ruŝaŝ, Kuŝni, kaj Ongolidoj; ĉiuj ĉi tiuj iris kaj konstruis al si urbojn; tio estas la urboj, kiuj troviĝas apud la maro Jabus, apud la rivero Kura, kiu enfluas en la riveron Tragan.
15 Kaj la idoj de Eliŝa estas la Almanidoj, kaj ili ankaŭ iris kaj konstruis al si urbojn; tio estas la urboj situantaj inter la montoj de Job kaj Ŝibatmo; kaj el ili estis la popolo de Lumbardi, kiu loĝas kontraŭ la montoj de Job kaj Ŝibatmo, kaj ili konkeris la landon de Italio kaj restis tie ĝis hodiaŭ.
16 Kaj la idoj de Kitim estas la Romidoj, kiuj loĝas en la valo Kanopia apud la rivero Tibreu.
17 Kaj la idoj de Dudonidoj estas tiuj, kiuj loĝas en la urboj apud la maro Giĥon, en la lando Bordna.
18 Tio estas la familioj de la Jafetidoj laŭ iliaj urboj kaj lingvoj, kiam ili disiĝis post la turo, kaj ili nomis siajn urbojn laŭ siaj nomoj kaj laŭ siaj okazintaĵoj; kaj tio estas la nomoj de ĉiuj iliaj urboj laŭ iliaj familioj, kiujn ili konstruis en tiu tempo post la turo.
19 Kaj la filoj de Ĥam: Kuŝ, Micraim, Put kaj Kanaan, laŭ ilia generacio kaj urboj.
20 Ĉiuj ĉi tiuj iris kaj konstruis al si urbojn, laŭ la lokoj, kiujn ili trovis taŭgaj por si, kaj ili nomis siajn urbojn laŭ la nomoj de siaj patroj: Kuŝ, Micraim, Put kaj Kanaan.
21 Kaj la filoj de Micraim estis la Ludidoj, la Anamidoj, la Lehabidoj, la Naftuĥidoj, la Patrusimoj, la Kasluĥidoj kaj la Kafturidoj, sep familioj.
22 Ĉiuj ĉi tiuj loĝas apud la rivero Siĥor, kiu estas la torento de Egiptujo; kaj ili konstruis al si urbojn kaj nomis ilin laŭ siaj propraj nomoj.
23 Kaj la filoj de Patros kaj Kasloĥ edziniĝis kune, kaj de ili devenis la Filiŝtidoj, la Azatidoj, la Geraridoj, la Gitidoj, kaj la Ekronidoj, ĉiuj kvin familioj; ankaŭ ĉi tiuj konstruis al si urbojn, kaj nomis siajn urbojn laŭ la nomoj de siaj patroj ĝis la nuna tago.
24 Kaj la Kanaanidoj konstruis al si urbojn, kaj nomis siajn urbojn laŭ siaj nomoj, dek unu urbojn kaj sennombrajn aliajn.
25 Kaj kvar viroj el la tribo de Ĥam iris en la landon de la ebenaĵo; jen estas la nomoj de la kvar viroj: Sodom kaj Gomora kaj Adma kaj Ceboim.
26 Kaj tiuj viroj konstruis al si kvar urbojn en la lando de la ebenaĵo, kaj ili nomis la nomojn de siaj urboj laŭ siaj propraj nomoj.
27 Kaj ili kaj iliaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al ili, loĝis en tiuj urboj; kaj ili fruktis kaj multiĝis tre multe, kaj loĝis pace.
28 Kaj Seir, filo de Ĥur, filo de Ĥivi, filo de Kanaan, iris kaj trovis valon kontraŭ la monto Paran, kaj li konstruis tie urbon; kaj li kaj liaj sep filoj kaj lia familio loĝis tie; kaj li nomis la urbon, kiun li konstruis, Seir laŭ sia nomo; tio estas la lando Seir ĝis la nuna tago.
29 Tio estas la familioj de la Ĥamidoj laŭ iliaj lingvoj kaj urboj, kiam ili disiĝis en siajn landojn post la turo.
30 Kaj kelkaj el la filoj de Ŝem, filo de Noa, patro de ĉiuj filoj de Eber, ankaŭ iris kaj konstruis al si urbojn en la lokoj, kie ili estis disĵetitaj, kaj nomis siajn urbojn laŭ siaj nomoj.
31 Kaj la filoj de Ŝem estis Elam, Aŝur, Arpaĥŝad, Lud kaj Aram; kaj ili konstruis al si urbojn kaj nomis ĉiujn siajn urbojn laŭ siaj nomoj.
32 Kaj Aŝur, filo de Ŝem, kaj liaj infanoj kaj lia domanaro eliris tiam, tre granda amaso da ili, kaj ili iris al malproksima lando, kiun ili trovis, kaj ili renkontis tre vastan valon en la lando, kiun ili iris, kaj ili konstruis al si kvar urbojn, kaj nomis ilin laŭ siaj propraj nomoj kaj okazaĵoj.
33 Kaj jen estas la nomoj de la urboj, kiujn konstruis la Aŝuridoj: Nineva, Resen, Kalaĥ kaj Reĥobot; kaj la Aŝuridoj loĝas tie ĝis la nuna tago.
34 Kaj ankaŭ la Aranidoj iris kaj konstruis al si urbon, kaj ili nomis la urbon Uc laŭ la nomo de sia plej aĝa frato; kaj ili loĝis tie; tio estas la lando Uc ĝis la nuna tago.
35 Kaj en la dua jaro post la turo viro el la domo de Aŝur, kies nomo estis Bela, foriris el la lando Nineva, por loĝi kun sia domo kie ajn li povis trovi lokon; kaj ili venis ĝis la kontraŭa parto de la urboj de la ebenaĵo kontraŭ Sodom, kaj tie ili ekloĝis.
36 Kaj la viro leviĝis kaj konstruis tie malgrandan urbon, kaj nomis ĝin Bela laŭ sia nomo; tio estas la lando Coar ĝis la nuna tago.
37 Kaj tio estas la familioj de la filoj de Ŝem laŭ ilia lingvo kaj urboj, post kiam ili disiĝis sur la tero post la turo.
38 Kaj ĉiu regno, urbo, kaj familio de la familioj de la idoj de Noa konstruis al si multajn urbojn post tio.
39 Kaj ili starigis registarojn en ĉiuj siaj urboj, por esti regataj laŭ siaj ordonoj; tiel faris ĉiuj familioj de la idoj de Noa por ĉiam.

ĈAPITRO 11

1 Nimrod, filo de Kuŝ, estis ankoraŭ en la lando Ŝinar; kaj li reĝis super ĝi kaj loĝis tie; kaj li konstruis urbojn en la lando Ŝinar.
2 Kaj jen estas la nomoj de la kvar urboj, kiujn li konstruis; kaj li nomis ilin laŭ la okazaĵoj, kiuj okazis al ili dum la konstruado de la turo.
3 Kaj li nomis la unuan Babel, dirante: Ĉar tie la Eternulo konfuzis la lingvon de la tuta tero; kaj al la dua li nomis la nomon Ereĥ, ĉar de tie Dio ilin dispelis.
4 Kaj la trian li nomis Eĥed, dirante, ke tie estis granda batalo; kaj la kvaran li nomis Kalna, ĉar tie estis ekstermitaj liaj princoj kaj potenculoj, kaj ili ĉagrenis la Eternulon, ili ribelis kaj pekis kontraŭ Li.
5 Kaj kiam Nimrod konstruis tiujn urbojn en la lando Ŝinar, li loĝigis tie la ceterajn de sia popolo, siajn princojn kaj siajn fortulojn, kiuj restis en lia regno.
6 Kaj Nimrodo loĝis en Babelo, kaj li tie renovigis sian regadon super la ceteraj siaj subuloj, kaj li regis sekure, kaj la subuloj kaj princoj de Nimrodo nomis lin Amrafel, dirante, ke ĉe la turo liaj princoj kaj viroj falis pro liaj rimedoj.
7 Kaj malgraŭ tio, Nimrod ne revenis al la Eternulo, kaj li daŭrigis en malboneco kaj instruis malbonecon al la homidoj; kaj Mardon, lia filo, estis pli malbona ol sia patro, kaj daŭre aldonis al la abomenindaĵoj de sia patro.
8 Kaj li igis la homidojn peki, tial estas dirite: El la malvirtuloj eliras malvirteco.
9 En tiu tempo estis milito inter la familioj de la Ĥamidoj, ĉar ili loĝis en la urboj, kiujn ili konstruis.
10 Kaj Kedorlaomer, reĝo de Elam, foriris de la familioj de la Ĥamidoj, kaj li batalis kontraŭ ili kaj subigis ilin; kaj li iris al la kvin urboj de la ebenaĵo kaj li batalis kontraŭ ili kaj subigis ilin, kaj ili estis sub lia kontrolo.
11 Kaj ili servis al li dek du jarojn, kaj ili pagis al li ĉiujaran tributon.
12 En tiu tempo mortis Naĥor, filo de Serug, en la kvardeknaŭa jaro de la vivo de Abram, filo de Teraĥ.
13 Kaj en la kvindeka jaro de la vivo de Abram, filo de Teraĥ, Abram eliris el la domo de Noa kaj iris al la domo de sia patro.
14 Kaj Abram konis la Eternulon, kaj li iris laŭ Liaj vojoj kaj laŭ Liaj instrukcioj, kaj la Eternulo, lia Dio, estis kun li.
15 Kaj lia patro Teraĥ estis en tiu tempo ankoraŭ estro de la militistaro de la reĝo Nimrod, kaj li ankoraŭ sekvis fremdajn diojn.
16 Kaj Abram venis al la domo de sia patro kaj vidis dek du diojn starantajn tie en iliaj temploj; kaj ekflamis la kolero de Abram, kiam li vidis la diojn en la domo de sia patro.
17 Kaj Abram diris: Kiel vivas la Eternulo, ĉi tiuj statuoj ne restos en la domo de mia patro; tiel faros al mi la Eternulo, kiu min kreis, se mi ne rompos ilin ĉiujn post tri tagoj.
18 Kaj Abram foriris de ili, kaj lia kolero ekflamis en li. Kaj Abram rapide iris el la ĉambro en la korton eksteran de sia patro, kaj li trovis sian patron sidantan sur la korto, kaj ĉiujn liajn servistojn kun li; kaj Abram venis kaj sidiĝis antaŭ li.
19 Kaj Abram demandis sian patron, dirante: Patro, diru al mi kie estas Dio, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj ĉiujn homidojn sur la tero, kaj kiu kreis vin kaj min. Kaj Terah respondis al sia filo Abram kaj diris: Jen tiuj, kiuj nin kreis, estas ĉiuj kun ni en la domo.
20 Kaj Abram diris al sia patro: Mia sinjoro, montru ilin al mi, mi petas; kaj Terah enkondukis Abramon en la ĉambron de la interna korto; kaj Abram vidis, ke jen la tuta ĉambro estis plena de dioj lignaj kaj ŝtonaj, dek du grandaj statuoj kaj aliaj pli malgrandaj ol ili sennombraj.
21 Kaj Terah diris al sia filo: Jen ĉi tiuj estas ili, kiuj kreis ĉion, kion vi vidas sur la tero, kaj kiuj kreis min kaj vin, kaj la tutan homaron.
22 Kaj Terah kliniĝis antaŭ siaj dioj, kaj poste li foriris de ili, kaj Abram, lia filo, foriris kun li.
23 Kaj kiam Abram foriris de ili, li iris al sia patrino kaj sidiĝis antaŭ ŝi, kaj li diris al sia patrino: Jen mia patro montris al mi la kreintojn de la ĉielo kaj la tero, kaj ĉiujn homidojn.
24 Nun rapide prenu kapridon el la ŝafaro kaj faru el ĝi bongustan manĝaĵon, kaj mi alportos ĝin al la dioj de mia patro kiel oferon, por ke ili manĝu; eble per tio mi fariĝos akceptebla al ili.
25 Kaj lia patrino faris tiel, kaj ŝi prenis kapridon kaj faris el ĝi bongustan manĝaĵon kaj alportis ĝin al Abram; kaj Abram prenis la bongustan manĝaĵon de sia patrino kaj alportis ĝin antaŭ la diojn de sia patro, kaj li alproksimiĝis al ili, por ke ili manĝu; kaj lia patro Terah ne sciis pri tio.
26 Kaj Abram vidis en la tago, kiam li sidis inter ili, ke ili ne havis voĉon, nek aŭdon, nek movon, kaj ke neniu el ili povis etendi sian manon por manĝi.
27 Kaj Abram mokis ilin, kaj diris: Certe la bongusta manĝaĵo, kiun mi pretigis, ne plaĉis al ili, aŭ eble ĝi estis tro malmulte por ili, kaj tial ili ne volis manĝi; tial morgaŭ mi pretigos freŝan bongustan manĝaĵon, pli bonan kaj pli abundan ol ĉi tiu, por ke mi vidu la rezulton.
28 Kaj en la sekvanta tago Abram ordonis al sia patrino pri la bongusta manĝaĵo; kaj lia patrino leviĝis kaj prenis tri belajn kapridojn el la ŝafaro, kaj ŝi faris el ili bongustan manĝaĵon, kian ŝia filo amis, kaj ŝi donis ĝin al sia filo Abram; kaj lia patro Terah ne sciis pri tio.
29 Kaj Abram prenis la bongustan manĝaĵon de sia patrino kaj alportis ĝin antaŭ la diojn de sia patro en la ĉambron; kaj li alproksimiĝis al ili, por ke ili manĝu, kaj li metis ĝin antaŭ ilin; kaj Abram sidis antaŭ ili la tutan tagon, pensante, ke eble ili manĝos.
30 Kaj Abram ilin rigardis, kaj jen ili ne havis voĉon nek aŭdon, kaj neniu el ili etendis sian manon al la viando, por manĝi.
31 Kaj vespere en tiu tago en tiu domo Abram estis vestita per la spirito de Dio.
32 Kaj li kriis kaj diris: Ve al mia patro kaj al ĉi tiu malbona generacio, kies koroj estas ĉiuj inklinitaj al vanteco, kiuj servas ĉi tiujn idolojn el ligno kaj ŝtono, kiuj povas nek manĝi, nek flari, nek aŭdi nek paroli, kiuj havas buŝojn sen parolo, okulojn sen vidado, orelojn sen aŭdado, manojn sen sento, kaj krurojn, kiuj ne povas moviĝi; similaj al ili estas tiuj, kiuj ilin faris kaj kiuj fidas ilin.
33 Kaj kiam Abram vidis ĉion ĉi, lia kolero ekflamis kontraŭ sia patro, kaj li rapide prenis hakilon en sian manon, kaj venis en la ĉambron de la dioj, kaj li rompis ĉiujn diojn de sia patro.
34 Kaj kiam li finis rompi la statuojn, li metis la hakilon en la manon de la granda dio, kiu estis tie antaŭ ili, kaj li eliris;

kaj lia patro Terah venis hejmen, ĉar li aŭdis ĉe la pordo la sonon de la hakilo; kaj Terah eniris la domon, por scii, kio tio estas.
35 Kaj Terah aŭdis la bruon de la hakilo en la ĉambro de la statuoj, kaj li kuris al la ĉambro de la statuoj, kaj li renkontis Abramon, kiu eliris.
36 Kaj Terah eniris la ĉambron kaj trovis ĉiujn idolojn falintajn kaj rompitajn, kaj la hakilon en la mano de la plej granda, kiu ne estis rompita, kaj la bongustan manĝaĵon, kiun faris lia filo Abram, estis ankoraŭ antaŭ ili.
37 Kaj kiam Terah tion vidis, lia kolero forte ekflamis, kaj li rapide iris el la ĉambro al Abram.
38 Kaj Li trovis sian filon Abram, sidantan en la domo, kaj Li diris al li: Kian laboron vi faris al miaj dioj?
39 Kaj Abram respondis al sia patro Terah, kaj li diris: Ne tiel, mia sinjoro, ĉar mi alportis al ili bongustan manĝaĵon, kaj kiam mi alproksimiĝis al ili kun la manĝaĵo, por ke ili manĝu; kaj ili ĉiuj tuj etendis siajn manojn, por manĝi, antaŭ ol la grandulo etendis sian manon, por manĝi.
40 Kaj la grandulo vidis iliajn farojn, kiujn ili faris antaŭ li, kaj lia kolero forte ekflamis kontraŭ ili, kaj li iris kaj prenis la hakilon, kiu estis en la domo, kaj venis al ili kaj rompis ilin ĉiujn, kaj jen la hakilo estas ankoraŭ en lia mano, kiel vi vidas.
41 Kaj ekflamis la kolero de Terah kontraŭ sia filo Abram, kiam li parolis tion; kaj Terah diris al sia filo Abram en sia kolero: Kion vi diris al li? Vi diras al mi mensogon.
42 Ĉu ekzistas en ĉi tiuj dioj spirito, animo aŭ povo por fari ĉion, kion vi diris al mi? Ĉu ili ne estas ligno kaj ŝtono, kaj ĉu mi mem ilin faris? Kaj ĉu vi povas paroli tiajn mensogojn, dirante, ke la granda dio, kiu estis kun ili, frapis ilin? Vi estas tiu, kiu metis la hakilon en liajn manojn, kaj poste diris, ke li frapis ilin ĉiujn.
43 Kaj Abram respondis al sia patro kaj diris al li: Kiel do vi povas servi al tiuj idoloj, al kiuj vi ne povas fari ion? Ĉu tiuj idoloj, al kiuj vi fidas, povas savi vin? Ĉu ili povas aŭdi viajn preĝojn, kiam vi vokas ilin? Ĉu ili povas savi vin el la manoj de viaj malamikoj? Aŭ ĉu ili batalos por vi kontraŭ viaj malamikoj, por ke vi servu al ligno kaj ŝtono, kiuj ne povas paroli nek aŭdi?
44 Kaj nun certe ne estas bone por vi nek por la homidoj, kiuj estas ligitaj al vi, fari ĉi tiujn aferojn; ĉu vi estas tiel malsaĝaj, tiel stultaj aŭ tiel mankantaj komprenon, ke vi servas lignon kaj ŝtonon, kaj agas tiamaniere?
45 Kaj forgesu la Eternulon Dion, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj kiu kreis vin sur la tero, kaj tiel alportu grandan malbonon sur viajn animojn en ĉi tiu afero, servante ŝtonon kaj lignon?
46 Ĉu niaj patroj en la tempo de la antikveco ne pekis pri ĉi tio, kaj la Eternulo, Dio de la universo, venigis sur ilin la akvon de la diluvo kaj pereigis la tutan teron?
47 Kaj kiel vi povas daŭre fari tion kaj servi diojn el ligno kaj ŝtono, kiuj ne povas aŭdi, nek paroli, nek savi vin el premo, kaj tiel verŝi sur vin la koleron de la Dio de la universo?
48 Nun, mia patro, detenu vin de ĉi tio, kaj ne venigu malbonon sur vian animon kaj la animojn de via domo.
49 Kaj Abram rapide saltis de antaŭ sia patro kaj prenis la hakilon de la plej granda idolo de sia patro, per ĝi Abram rompis ĝin kaj forkuris.
50 Kaj Terah, vidante ĉion, kion faris Abram, rapidis forlasi sian domon, kaj li iris al la reĝo, kaj li venis antaŭ Nimrod kaj stariĝis antaŭ li, kaj li kliniĝis antaŭ la reĝo; kaj la reĝo diris: Kion vi volas?
51 Kaj li diris: Mi petegas vin, mia sinjoro, aŭskultu min — antaŭ kvindek jaroj naskiĝis al mi infano, kaj tiel li agis kun miaj dioj kaj tiel li parolis; kaj nun tial, mia sinjoro kaj reĝo, sendu lin, ke li venu antaŭ vi, kaj juĝu lin laŭ la leĝo, por ke ni saviĝu de lia malbono.
52 Kaj la reĝo sendis tri virojn el siaj servantoj, kaj ili iris kaj alkondukis Abramon antaŭ la reĝon. Kaj Nimrod kaj ĉiuj liaj princoj kaj servantoj en tiu tago sidis antaŭ li, kaj Terah ankaŭ sidis antaŭ ili.
53 Kaj la reĝo diris al Abram: Kion vi faris al via patro kaj al liaj dioj? Kaj Abram respondis al la reĝo tiel same, kiel li diris al sia patro, kaj diris: La granda dio, kiu estis kun ili en la domo, faris al ili tion, kion vi aŭdis.
54 Kaj la reĝo diris al Abram: Ĉu ili havis la rajton paroli kaj manĝi kaj fari kiel vi diris? Kaj Abram respondis al la reĝo, dirante: Kaj se ili ne havas la rajton, kial vi servas ilin kaj erarigas la homidojn per viaj malsaĝaĵoj?
55 Ĉu vi pensas, ke ili povas vin savi aŭ fari ion malgrandan aŭ grandan, ke vi servu ilin? Kaj kial vi ne sentos la Dion de la tuta universo, kiu kreis vin kaj en kies povo estas mortigi kaj vivigi?
56 Ho malsaĝa, simpla kaj senscia reĝo, ve al vi por ĉiam.
57 Mi pensis, ke Vi instruos al Viaj servantoj la ĝustan vojon, sed Vi tion ne faris, sed Vi plenigis la tutan teron per viaj pekoj kaj per la pekoj de Via popolo, kiu sekvas Viajn vojojn.
58 Ĉu vi ne scias, aŭ ĉu vi ne aŭdis, ke pro tiu malbono, kiun vi faras, niaj prapatroj pekis en la tempo antikva, kaj la eterna Dio venigis la akvon de la diluvo sur ilin kaj ekstermis ilin ĉiujn, kaj ankaŭ ekstermis la tutan teron pro ili? Kaj ĉu vi kaj via popolo leviĝos nun kaj faros tion, kion vi faras, por altiri la koleron de la Sinjoro, Dio de la universo, kaj por alporti malbonon sur vin kaj la tutan teron?
59 Nun do forgesu tiun malbonan agon, kiun vi faras, kaj servu la Dion de la universo, ĉar via animo estas en liaj manoj, kaj tiam estos bone al vi.
60 Kaj se via malbona koro ne aŭskultos miajn vortojn, por ke vi forlasu viajn malbonajn vojojn kaj servu la eternan Dion, tiam vi mortos honte en la lastaj tagoj, vi, via popolo kaj ĉiuj, kiuj estas ligitaj al vi, aŭdante viajn vortojn aŭ irante laŭ viaj malbonaj vojoj.
61 Kaj kiam Abram ĉesis paroli antaŭ la reĝo kaj la princoj, Abram levis siajn okulojn al la ĉielo, kaj diris: La Eternulo vidas ĉiujn malvirtulojn, kaj Li juĝos ilin.

ĈAPITRO 12

1 Kaj kiam la reĝo aŭdis la vortojn de Abram, li ordonis meti lin en malliberejon; kaj Abram estis dek tagojn en malliberejo.
2 Kaj post la paso de tiuj tagoj la reĝo ordonis, ke ĉiuj reĝoj, princoj kaj guberniestroj de diversaj provincoj kaj la saĝuloj venu antaŭ lin, kaj ili sidigu sin antaŭ li; kaj Abram estis ankoraŭ en la domo de malliberejo.
3 Kaj la reĝo diris al la princoj kaj saĝuloj: Ĉu vi aŭdis, kion Abram, filo de Terah, faris al sia patro? Tiel li faris al li, kaj mi ordonis alkonduki lin antaŭ mi, kaj tiel li parolis;

lia koro ne embarasis lin, kaj li ne moviĝis antaŭ mia ĉeesto; kaj jen nun li estas tenata en malliberejo.
4 Kaj tial decidu, kian juĝon meritas tiu homo, kiu blasfemis la reĝon; kiu parolis kaj faris ĉion, kion vi aŭdis.
5 Kaj ĉiuj respondis al la reĝo, dirante: Tiu, kiu blasfemas la reĝon, estu pendigita sur arbo; sed ĉar li faris ĉion, kion li diris, kaj malestimis niajn diojn, li devas esti bruligita ĝismorte, ĉar tio estas la leĝo pri ĉi tiu afero.
6 Se al la reĝo plaĉas fari tion, li ordonu al siaj servistoj ekbruligi fajron tage kaj nokte en via brikforno, kaj tiam ni ĵetos ĉi tiun viron en ĝin. Kaj la reĝo faris tion, kaj li ordonis al siaj servistoj, ke ili pretigu fajron por tri tagoj kaj tri noktoj en la forno de la reĝo, kiu estas en Kasdim; kaj la reĝo ordonis al ili preni Abramon el la malliberejo kaj elkonduki lin por esti bruligata.
7 Kaj ĉiuj servantoj de la reĝo, princoj, regantoj, kaj juĝistoj, kaj ĉiuj loĝantoj de la lando, ĉirkaŭ naŭcent mil homoj, staris antaŭ la forno, por vidi Abramon.
8 Kaj ĉiuj virinoj kaj infanoj amasiĝis sur la tegmentoj kaj turoj por vidi, kio okazas al Abram, kaj ili ĉiuj staris kune de malproksime; kaj ne restis homo, kiu ne venis en tiu tago por rigardi la scenon.
9 Kaj kiam Abram alvenis, la sorĉistoj de la reĝo kaj la saĝuloj vidis Abramon, kaj ili kriis al la reĝo, dirante: Nia suverena sinjoro, certe ĉi tiu estas la viro, kiun ni scias esti la infano, ĉe kies naskiĝo la granda stelo englutis la kvar stelojn, kiujn ni deklaris al la reĝo antaŭ kvindek jaroj.
10 Kaj jen nun lia patro ankaŭ malobeis viajn ordonojn kaj mokis vin, alportante al vi alian infanon, kiun vi mortigis.
11 Kaj kiam la reĝo aŭdis iliajn vortojn, li forte koleris, kaj li ordonis alkonduki Teraĥon antaŭ lin.
12 Kaj la reĝo diris: Ĉu vi aŭdis, kion diris la sorĉistoj? Nun diru al mi vere, kiel vi aŭdis; kaj se vi diros la veron, vi estos absolvita.
13 Kaj vidante, ke la kolero de la reĝo tre ekflamis, Terah diris al la reĝo: Mia sinjoro kaj reĝo, vi aŭdis la veron, kaj la saĝuloj diris la veron. Kaj la reĝo diris: Kiel vi povis fari tiun aferon, malobeante miajn ordonojn kaj donante al mi filon, kiun vi ne naskigis, kaj prenante por li valoron?
14 Kaj Terah respondis al la reĝo: Ĉar mia koro ekflamis pro mia filo tiam, kaj mi prenis filon de mia sklavino kaj venigis lin al la reĝo.
15 Kaj la reĝo diris: Kiu konsilis al vi pri tio? Diru al mi, ne kaŝu de mi ion, kaj tiam vi ne mortos.
16 Kaj Terah tre ektimis antaŭ la reĝo, kaj li diris al la reĝo: Mia plej unuenaskito Haran tion konsilis al mi; kaj Haran estis en tiu tempo, kiam naskiĝis Abram, havante la aĝon de tridek du jaroj.
17 Sed Haran nenion konsilis al sia patro, ĉar Terah diris tion al la reĝo, por savi sian animon de la reĝo, ĉar li tre timis; kaj la reĝo diris al Terah: Via filo Haran, kiu konsilis vin pri tio, mortos per fajro kun Abram; ĉar li estas kondamnita al morto, pro tio, ke li ribelis kontraŭ la deziro de la reĝo, farante tiun aferon.
18 Kaj Haran tiam sentis inklinon sekvi la vojojn de Abram, sed li tenis tion en si.
19 Kaj Haran diris en sia koro: Jen la reĝo kaptis Abramon pro ĉi tiuj aferoj, kiujn Abram faris; kaj se Abram superfortos la reĝon, mi lin sekvos; sed se la reĝo superfortos, mi iros post la reĝo.
20 Kaj kiam Terah tion diris al la reĝo pri sia filo Haran, la reĝo ordonis kapti Haranon kune kun Abram.
21 Kaj oni alkondukis ambaŭ, Abramon kaj lian fraton Haran, por ĵeti ilin en fajron; kaj tie estis ĉiuj loĝantoj de la lando kaj la servantoj de la reĝo kaj la princoj kaj ĉiuj virinoj kaj infanoj, starante tie super ili en tiu tago.
22 Kaj la servistoj de la reĝo prenis Abramon kaj lian fraton, kaj deprenis de ili ĉiujn iliajn vestojn, escepte de la subaj vestoj, kiuj estis sur ili.
23 Kaj ili ligis iliajn manojn kaj piedojn per linaĵaj ŝnuroj, kaj la servistoj de la reĝo levis ilin kaj ĵetis ambaŭ en la fornon.
24 Kaj la Eternulo amis Abramon kaj kompatis lin; kaj la Eternulo malsupreniris kaj savis Abramon el la fajro, kaj li ne brulvundiĝis.
25 Sed ĉiuj ŝnuroj, per kiuj oni ligis lin, forbrulis; kaj Abram restis kaj iradis meze de la fajro.
26 Kaj Haran mortis, kiam oni ĵetis lin en la fajron, kaj li forbrulis ĝis cindro, ĉar lia koro ne estis perfekta al la Eternulo; kaj tiujn homojn, kiuj ĵetis lin en la fajron, la flamo de la fajro disvastiĝis sur ilin, kaj ili forbrulis, kaj dek du viroj el ili mortis.
27 Kaj Abram iris meze de la fajro tri tagojn kaj tri noktojn, kaj ĉiuj servantoj de la reĝo vidis lin iranta en la fajro, kaj ili venis kaj rakontis al la reĝo, dirante: Jen ni vidis Abramon irantan meze de la fajro, kaj eĉ liaj vestoj, kiuj estas sur li, ne forbrulis, kaj nur la ŝnuro, per kiu li estis ligita, forbrulis.
28 Kaj kiam la reĝo aŭdis iliajn vortojn, lia koro malfortiĝis kaj li ne kredis ilin; do li sendis aliajn fidelajn princojn por vidi ĉi tiun aferon, kaj ili iris kaj vidis ĝin kaj rakontis ĝin al la reĝo; kaj la reĝo leviĝis por iri kaj vidi ĝin, kaj li vidis Abramon irantan tien kaj reen meze de la fajro, kaj li vidis la korpon de Haran bruligita, kaj la reĝo forte miris.
29 Kaj la reĝo ordonis, ke oni elprenu Abramon el la fajro; kaj liaj servantoj alproksimiĝis, por elpreni lin, sed ili ne povis, ĉar la fajro estis ĉirkaŭe kaj la flamo leviĝis al ili el la forno.
30 Kaj la servantoj de la reĝo forkuris de ĝi, kaj la reĝo riproĉis ilin, dirante: Rapide elkonduku Abramon el la fajro, por ke vi ne mortu.
31 Kaj la servantoj de la reĝo denove alproksimiĝis, por elkonduki Abramon, kaj la flamoj venis sur ilin kaj bruligis iliajn vizaĝojn, tiel ke ok el ili mortis.
32 Kaj kiam la reĝo vidis, ke liaj servistoj ne povas alproksimiĝi al la fajro, por ke ili ne brulu, la reĝo vokis Abramon: Ho servanto de Dio, kiu estas en la ĉielo, eliru el meze de la fajro kaj venu ĉi tien antaŭ mi; kaj Abram aŭskultis la voĉon de la reĝo, kaj li eliris el la fajro kaj venis kaj stariĝis antaŭ la reĝo.
33 Kaj kiam Abram eliris, la reĝo kaj ĉiuj liaj servistoj vidis Abram venanta antaŭ la reĝon, kun liaj vestoj sur si, ĉar ili ne estis bruligitaj, sed la ŝnuro, per kiu li estis ligita, estis bruligita.
34 Kaj la reĝo diris al Abram: Kial vi ne forbruliĝis en la fajro?
35 Kaj Abram diris al la reĝo: La Dio de la ĉielo kaj la tero, kiun mi fidas kaj kiu havas ĉion en Sia povo, savis min el la fajro, en kiun Vi min ĵetis.

36 Kaj Haran, la frato de Abram, estis bruligita ĝis cindro, kaj oni serĉis lian korpon, kaj ili trovis ĝin konsumita.
37 Kaj Haran havis la aĝon de okdek du jaroj, kiam li mortis en la fajro de Kasdim. Kaj la reĝo kaj la princoj kaj la loĝantoj de la lando, vidante, ke Abram saviĝis el la fajro, venis kaj kliniĝis antaŭ Abram.
38 Kaj Abram diris al ili: Ne kliniĝu antaŭ mi, sed kliniĝu antaŭ la Dio de la mondo, kiu kreis vin, kaj servu al li, kaj iru laŭ liaj vojoj, ĉar li savis min el ĉi tiu fajro, kaj li kreis la animojn kaj spiritojn de ĉiuj homoj, kaj formis la homon en la utero de lia patrino, kaj elkondukis lin en la mondon, kaj li savos tiujn, kiuj fidas lin, de ĉia doloro.
39 Kaj ĉi tiu afero ŝajnis tre mirinda en la okuloj de la reĝo kaj la princoj, ke Abram estis savita el la fajro kaj ke Haran estis forbruligita; kaj la reĝo donis al Abram multajn donacojn kaj li donis al li siajn du ĉefajn servistojn el la reĝa domo; la nomo de unu estis Oni kaj la nomo de la alia estis Eliezer.
40 Kaj ĉiuj reĝoj, princoj kaj servistoj donis al Abram multajn donacojn, arĝenton kaj oron kaj perlojn; kaj la reĝo kaj liaj princoj forsendis lin, kaj li iris en paco.
41 Kaj Abram foriris de la reĝo en paco, kaj multaj el la servantoj de la reĝo lin sekvis, kaj ĉirkaŭ tricent viroj aliĝis al li.
42 Kaj Abram revenis en tiu tago kaj iris al la domo de sia patro, li kaj la viroj, kiuj sekvis lin; kaj Abram servis al la Eternulo, sia Dio, dum sia tuta vivo, kaj li iradis laŭ Liaj vojoj kaj sekvis Lian leĝon.
43 Kaj de tiu tago pluen Abram inklinigis la korojn de la homidoj, por servi al la Eternulo.
44 Kaj en tiu tempo Naĥor kaj Abram prenis al si edzinojn, filinojn de sia frato Haran; la edzino de Naĥor estis Milka, kaj la nomo de la edzino de Abram estis Saraj. Kaj Saraj, la edzino de Abram, estis senfrukta; ŝi ne havis idaron en tiu tempo.
45 Kaj post la fino de du jaroj post la eliro de Abram el la fajro, tio estas en la kvindek-dua jaro de lia vivo, jen la reĝo Nimrod sidis en Babelo sur la trono, kaj la reĝo endormiĝis kaj sonĝis, ke li staras kun siaj trupoj kaj armeoj en valo kontraŭ la reĝa forno.
46 Kaj li levis siajn okulojn kaj vidis viron laŭ la bildo de Abram, elirantan el la forno; kaj li venis kaj stariĝis antaŭ la reĝo kun elingigita glavo, kaj poste saltis al la reĝo kun sia glavo; kaj la reĝo forkuris de la viro, ĉar li timis; kaj dum li kuris, la viro ĵetis ovon sur la kapon de la reĝo, kaj la ovo fariĝis granda rivero.
47 Kaj la reĝo sonĝis, ke ĉiuj liaj soldatoj sinkis en tiu rivero kaj mortis, kaj la reĝo forkuris kun tri viroj, kiuj estis antaŭ li, kaj li eskapis.
48 Kaj la reĝo rigardis tiujn virojn, kaj ili estis vestitaj per princaj vestoj kiel la vestoj de reĝoj, kaj havis la aspekton kaj majeston de reĝoj.
49 Kaj dum ili kuris, la rivero denove transformiĝis en ovon antaŭ la reĝo, kaj el la ovo eliris juna birdo, kiu venis antaŭ la reĝon, flugis al lia kapo kaj eltiris la okulon de la reĝo.
50 Kaj la reĝo malĝojiĝis pro tiu vido, kaj li vekiĝis el sia dormo, kaj lia spirito maltrankviliĝis; kaj li eksentis grandan teruron.
51 Kaj matene la reĝo leviĝis de sia lito pro timo, kaj li ordonis al ĉiuj saĝuloj kaj magiistoj venigi al li, kaj la reĝo rakontis al ili sian sonĝon.
52 Kaj saĝa servisto de la reĝo, kies nomo estis Anuki, respondis al la reĝo, dirante: Ĉi tio estas nenio alia ol la malbono de Abram kaj lia idaro, kiu leviĝos kontraŭ mian Sinjoron kaj reĝon en la lastaj tagoj.
53 Kaj jen venos la tago, kiam Abram kaj lia idaro kaj la infanoj de lia domanaro militos kontraŭ mia reĝo, kaj ili venkobatos ĉiujn armeojn de la reĝo kaj liajn trupojn.
54 Kaj rilate al tio, kion vi diris pri tri viroj, kiujn vi vidis similajn al vi mem, kaj kiuj eskapis, tio signifas, ke nur vi eskapos kun tri reĝoj el la reĝoj de la tero, kiuj estos kun vi en batalo.
55 Kaj tio, kion vi vidis pri la rivero, kiu fariĝis ovo kiel komence, kaj la birdido, kiu eltiris vian okulon, tio signifas nenion alian ol la idaron de Abram, kiu mortigos la reĝon en la lastaj tagoj.
56 Jen estas la sonĝo de mia reĝo, kaj jen estas ĝia interpreto; la sonĝo estas vera, kaj la interpreto, kiun via servanto donis al vi, estas ĝusta.
57 Nun do, mia reĝo, vi certe scias, ke jam pasis kvindek du jaroj de kiam viaj saĝuloj vidis tion ĉe la naskiĝo de Abram, kaj se mia reĝo permesos al Abram vivi sur la tero, tio estos malutila por mia sinjoro kaj reĝo, ĉar dum la tuta vivo de Abram, nek vi nek via regno estos establitaj, ĉar tio estis konata antaŭe ĉe lia naskiĝo; kaj kial mia reĝo ne mortigos lin, por ke lia malbono estu gardata de vi en estontaj tagoj?
58 Kaj Nimrodo aŭskultis la voĉon de Anuki, kaj li sendis kelkajn el siaj servistoj sekrete por iri kaj kapti Abramon, kaj alporti lin antaŭ la reĝon por suferi morton.
59 Kaj Eliezer, la sklavo de Abram, kiun la reĝo donis al li, estis tiam antaŭ la reĝo, kaj li aŭdis, kion Anuki konsilis al la reĝo, kaj kion la reĝo diris por kaŭzi la morton de Abram.
60 Kaj Eliezer diris al Abram: Leviĝu rapide, kaj savu vian animon, por ke vi ne mortu per la manoj de la reĝo, ĉar tiel li vidis en sonĝo pri vi, kaj tiel Anuki ĝin interpretis, kaj tiel ankaŭ Anuki konsilis la reĝon pri vi.
61 Kaj Abram aŭskultis la voĉon de Eliezer, kaj Abram rapidis kaj kuris por sekureco al la domo de Noa kaj lia filo Ŝem, kaj li kaŝis sin tie kaj trovis lokon de sekureco; kaj la servistoj de la reĝo venis al la domo de Abram por serĉi lin, sed ili ne povis trovi lin, kaj ili serĉis tra la lando kaj li ne estis trovebla, kaj ili iris kaj serĉis en ĉiu direkto kaj li ne estis trovebla.
62 Kaj kiam la servistoj de la reĝo ne povis trovi Abramon, ili revenis al la reĝo, sed la kolero de la reĝo kontraŭ Abram kvietiĝis, ĉar ili ne trovis lin, kaj la reĝo forpelis el sia menso ĉi tiun aferon pri Abram.
63 Kaj Abram estis kaŝita en la domo de Noa dum unu monato, ĝis la reĝo forgesis ĉi tiun aferon, sed Abram ankoraŭ timis la reĝon; kaj Terah venis vidi sian filon Abram sekrete en la domo de Noa, kaj Terah estis tre granda en la okuloj de la reĝo.
64 Kaj Abram diris al sia patro: Ĉu vi ne scias, ke la reĝo intencas mortigi min kaj ekstermi mian nomon de la tero per la konsilo de siaj malbonaj konsilistoj?
65 Nun kiun vi havas ĉi tie kaj kion vi havas en ĉi tiu lando? Leviĝu, ni iru kune al la lando Kanaana, por ke ni saviĝu el lia mano, por ke vi ne pereu ankaŭ de li en la estonta tempo.

66 Ĉu vi ne scias aŭ ĉu vi ne aŭdis, ke ne pro amo Nimrod donas al vi ĉi tiun honoron, sed nur por sia bono li donacas al vi ĉi tiun bonon?
67 Kaj se li faros al vi pli grandan bonon ol ĉi tio, certe ĉi tiuj estas nur vanaĵoj de la mondo, ĉar riĉeco kaj havaĵoj ne povas utili en la tago de kolero kaj indigno.
68 Nun do aŭskultu mian voĉon, kaj ni leviĝu kaj iru al la lando Kanaano, for de la atingo de la vundo de Nimrod; kaj servu la Eternulon, kiu kreis vin sur la tero, kaj estos bone al vi; kaj forĵetu ĉiujn vanaĵojn, kiujn vi persekutas.
69 Kaj Abram ĉesis paroli, kiam Noa kaj lia filo Ŝem respondis al Teraĥ, dirante: Vera estas la vorto, kiun Abram diris al vi.
70 Kaj Terah aŭskultis la voĉon de sia filo Abram, kaj Terah faris ĉion, kion Abram diris, ĉar tio estis de la Eternulo, ke la reĝo ne mortigu Abram.

ĈAPITRO 13

1 Kaj Terah prenis sian filon Abram kaj sian nepon Lot, filo de Haran, kaj sian bofilinon Saraj, edzinon de lia filo Abram, kaj ĉiujn siajn domanojn, kaj iris kun ili el Ur-Kasdim, por iri al la lando Kanaana. Kaj kiam ili alvenis al la lando Haran, ili tie restis, ĉar ĝi estis treege bona tero por paŝtejo kaj sufiĉa por tiuj, kiuj akompanis ilin.
2 Kaj la loĝantoj de la lando Haran vidis, ke Abram estis bona kaj justa antaŭ Dio kaj homoj, kaj ke la Eternulo, lia Dio, estis kun li; kaj kelkaj el la loĝantoj de la lando Haran venis kaj aliĝis al Abram, kaj li instruis al ili la instruon de la Eternulo kaj Liajn vojojn; kaj ĉi tiuj viroj restis kun Abram en lia domo kaj aliĝis al li.
3 Kaj Abram restis en la lando tri jarojn, kaj post tri jaroj aperis la Eternulo al Abram kaj diris al li: Mi estas la Eternulo, kiu elkondukis vin el Ur-Kasdim kaj savis vin el la manoj de ĉiuj viaj malamikoj.
4 Kaj nun, se vi aŭskultos Mian voĉon kaj observos Miajn ordonojn kaj Miajn leĝojn kaj Miajn leĝojn, tiam Mi faligos viajn malamikojn antaŭ vi, kaj Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo, kaj Mi sendos Mian benon sur ĉiujn farojn de viaj manoj, kaj nenio mankos al vi.
5 Leviĝu nun, prenu vian edzinon kaj ĉion, kio apartenas al vi, kaj iru al la lando Kanaana, kaj restu tie, kaj Mi tie estos al vi Dio, kaj Mi benos vin. Kaj Abram leviĝis kaj prenis sian edzinon kaj ĉion, kio apartenas al li, kaj li iris al la lando Kanaana, kiel la Eternulo diris al li; kaj Abram havis la aĝon de kvindek jaroj, kiam li eliris el Ĥaran.
6 Kaj Abram venis en la landon Kanaanan kaj ekloĝis meze de la urbo, kaj li starigis tie sian tendon inter la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando.
7 Kaj la Eternulo aperis al Abram, kiam li venis en la landon Kanaanan, kaj diris al li: Jen estas la lando, kiun Mi donis al vi kaj al via idaro post vi por ĉiam; kaj Mi faros vian idaron kiel la steloj de la ĉielo, kaj Mi donos al via idaro kiel heredaĵon ĉiujn landojn, kiujn vi vidas.
8 Kaj Abram konstruis altaron sur la loko, kie Dio parolis al li, kaj Abram tie alvokis la nomon de la Eternulo.
9 En tiu tempo, kiam pasis tri jaroj, kiujn Abram loĝis en la lando Kanaana, en tiu jaro Noa mortis; tio estis la kvindek-oka jaro de la vivo de Abram; kaj la tuta vivo de Noa estis naŭcent kvindek jaroj, kaj li mortis.
10 Kaj Abram loĝis en la lando Kanaana, li, lia edzino, kaj ĉio, kio apartenis al li, kaj ĉio, kio akompanis lin, kune kun tiuj, kiuj aliĝis al li el la popolo de la lando; sed Naĥor, la frato de Abram, kaj lia patro Terah, kaj Lot, filo de Haran, kaj ĉio, kio apartenis al ili, loĝis en Haran.
11 En la kvina jaro de la tempo, kiam Abram loĝis en la lando Kanaano, la loĝantoj de Sodom kaj Gomora kaj ĉiuj urboj de la ĉirkaŭaĵo defalis de Kedorlaomer, reĝo de Elam; ĉar ĉiuj reĝoj de la urboj de la ĉirkaŭaĵo servis Kedorlaomeron dum dek du jaroj kaj donis al li ĉiujaran tributon; sed en tiu tempo, en la dek-tria jaro, ili defalis de li.
12 Kaj en la deka jaro de la tempo, kiam Abram loĝis en la lando Kanaano, estis milito inter Nimrod, reĝo de Ŝinar, kaj Kedorlaomer, reĝo de Elam; kaj Nimrod venis, por batali kontraŭ Kedorlaomer kaj por subigi lin.
13 Ĉar Kedorlaomer estis tiutempe unu el la princoj de la armeoj de Nimrod, kaj kiam la tuta popolo ĉe la turo estis disigita kaj la restintoj ankaŭ estis disigitaj sur la tero, Kedorlaomer iris al la lando Elam kaj regis super ĝi kaj ribelis kontraŭ sia sinjoro.
14 Kaj en tiuj tagoj, kiam Nimrod vidis, ke la urboj de la ebenaĵo ribelis, li venis kun fiereco kaj kolero por militi kontraŭ Kedorlaomer, kaj Nimrod kolektis ĉiujn siajn princojn kaj regatojn, ĉirkaŭ sepcent mil virojn, kaj iris kontraŭ Kedorlaomer, kaj Kedorlaomer eliris renkonte al li kun kvin mil viroj, kaj ili pretiĝis por batalo en la valo de Babelo, kiu estas inter Elam kaj Ŝinar.
15 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj tie batalis, kaj Nimrod kaj lia popolo estis venkitaj antaŭ la popolo de Kedorlaomer, kaj falis el la viroj de Nimrod ĉirkaŭ sescent mil, kaj Mardon, la filo de la reĝo, falis inter ili.
16 Kaj Nimrod forkuris kaj revenis honte kaj malhonore al sia lando, kaj li estis submetita al Kedorlaomer dum longa tempo, kaj Kedorlaomer revenis al sia lando kaj sendis princojn de sia armeo al la reĝoj, kiuj loĝis ĉirkaŭ li, al Arjoĥ, reĝo de Elazar, kaj al Tidal, reĝo de Gojim, kaj faris interligon kun ili, kaj ili ĉiuj obeis liajn ordonojn.
17 Kaj estis en la dekkvina jaro de la tempo, kiam Abram loĝis en la lando Kanaana, tio estas la sepdeka jaro de la vivo de Abram, kaj aperis la Eternulo al Abram en tiu jaro, kaj diris al li: Mi estas la Eternulo, kiu elkondukis vin el Ur-Kasdim, por doni al vi ĉi tiun landon kiel heredaĵon.
18 Nun do iru antaŭ Mi kaj estu perfekta, kaj observu Miajn ordonojn, ĉar al vi kaj al via idaro Mi donos ĉi tiun landon kiel heredaĵon, de la rivero Micraim ĝis la granda rivero Eŭfrato.
19 Kaj vi revenos al viaj patroj en paco kaj en bona aĝo, kaj la kvara generacio revenos ĉi tien en ĉi tiun landon kaj heredos ĝin por ĉiam; kaj Abram konstruis altaron, kaj li alvokis la nomon de la Eternulo, kiu aperis al li, kaj li alportis oferojn sur la altaro al la Eternulo.
20 En tiu tempo Abram revenis kaj iris al Ĥaran, por vidi sian patron kaj sian patrinon kaj la domon de sia patro; kaj Abram kaj lia edzino kaj ĉio, kio apartenis al li, revenis al Ĥaran; kaj Abram loĝis en Ĥaran kvin jarojn.
21 Kaj multaj el la loĝantoj de Haran sekvis Abramon, ĉirkaŭ sepdek du viroj, kaj Abram instruis al ili la instruon de la Eternulo kaj Liajn vojojn, kaj li instruis al ili koni la Eternulon.

22 En tiu tempo aperis la Eternulo al Abram en Ĥaran, kaj diris al li: Jen Mi parolis al vi antaŭ dudek jaroj, dirante:
23 Iru el via lando, el via naskiĝloko kaj el la domo de via patro, al la lando, kiun Mi montris al vi, por doni ĝin al vi kaj al viaj infanoj, ĉar tie Mi benos vin en tiu lando, kaj Mi faros vin granda popolo, kaj Mi grandigos vian nomon, kaj per vi beniĝos la familioj de la tero.
24 Leviĝu do, eliru el ĉi tiu loko, vi, via edzino, kaj ĉio, kio apartenas al vi, kaj ĉiu naskita en via domo, kaj ĉiuj animoj, kiujn vi naskigis en Ĥaran; elkonduku ilin kun vi de ĉi tie, kaj leviĝu, por reiri en la landon Kanaanan.
25 Kaj Abram leviĝis kaj prenis sian edzinon Saraj kaj ĉion, kio apartenis al li kaj ĉion, kio naskiĝis al li en lia domo kaj la animojn, kiujn ili naskigis en Ĥaran; kaj ili eliris, por iri al la lando Kanaana.
26 Kaj Abram iris kaj revenis al la lando Kanaana, laŭ la vorto de la Eternulo. Kaj Lot, filo de lia frato Haran, iris kun li; kaj Abram havis la aĝon de sepdek kvin jaroj, kiam li eliris el Haran, por reveni al la lando Kanaana.
27 Kaj li venis en la landon Kanaanan laŭ la vorto de la Eternulo al Abram, kaj li starigis sian tendon kaj loĝis en la arbareto Mamre, kaj kun li estis Lot, filo de lia frato, kaj ĉio, kio apartenis al li.
28 Kaj la Eternulo denove aperis al Abram, kaj diris: Al via idaro Mi donos ĉi tiun teron; kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo, kiu aperis al li, kiu estas ĝis la nuna tago en la stepo Mamre.

ĈAPITRO 14

1 En tiu tempo estis en la lando Ŝinar saĝa viro, kiu havis komprenon pri ĉia saĝo, kaj estis bela, sed li estis malriĉa kaj malriĉa; lia nomo estis Rikajon, kaj li havis malfacilaĵojn por vivteni sin.
2 Kaj li decidis iri Egiptujon, al Osviris, filo de Anom, reĝo de Egiptujo, por montri al la reĝo sian saĝecon; ĉar eble li trovus gracon en liaj okuloj, por lin kreskigi kaj subteni; kaj Rikajon faris tion.
3 Kaj kiam Rikajon venis al Egiptujo, li demandis la loĝantojn de Egiptujo pri la reĝo, kaj la loĝantoj de Egiptujo rakontis al li la kutimon de la reĝo de Egiptujo, ĉar tiam estis kutimo de la reĝo de Egiptujo, ke li eliru el sia reĝa palaco kaj estu vidata ekstere nur unu tagon en la jaro, kaj post tio la reĝo revenus al sia palaco por resti tie.
4 Kaj en la tago, kiam la reĝo eliris, li juĝis en la lando, kaj ĉiu, kiu havis proceson, venis antaŭ la reĝon en tiu tago por ricevi lian peton.
5 Kaj kiam Rikajon aŭdis pri la kutimo en Egiptujo kaj ke li ne povis veni en la ĉeeston de la reĝo, li tre malĝojis kaj estis tre malĝoja.
6 Kaj vespere Rikajon eliris kaj trovis domon ruinigitan, antaŭe bakejon en Egiptujo, kaj li restis tie la tutan nokton en animdoloro kaj premita de malsato, kaj dormo estis forigita de liaj okuloj.
7 Kaj Rikajon pripensis, kion li faru en la urbo ĝis la reĝo aperos, kaj kiel li povus tie resti.
8 Kaj li leviĝis matene kaj promenis, kaj renkontis sur sia vojo tiujn, kiuj vendis legomojn kaj diversajn specojn de semoj, per kiuj ili provizis la loĝantojn.
9 Kaj Rikajon deziris fari la samon por akiri vivtenon en la urbo, sed li ne konis la kutimojn de la popolo, kaj li estis kiel blindulo inter ili.
10 Kaj li iris kaj akiris legomojn por vendi ilin por sia subteno, kaj la homamaso kolektiĝis ĉirkaŭ li kaj mokis lin, kaj prenis de li liajn legomojn kaj lasis al li nenion.
11 Kaj li leviĝis de tie kun amareco de la animo, kaj iris ĝemante al la bakejo, kie li restis la tutan antaŭan nokton, kaj li dormis tie la duan nokton.
12 Kaj en tiu nokto denove li pripensis, kiel li povus savi sin de malsato, kaj li elpensis planon, kiel agi.
13 Kaj li leviĝis matene kaj agis ruze, kaj iris kaj dungis tridek fortajn virojn el la homamaso, portantajn en siaj manoj iliajn militajn armilojn, kaj li kondukis ilin al la tegmento de la Egipta tombo, kaj metis ilin tie.
14 Kaj li ordonis al ili, dirante: Tiele diras la reĝo: Fortiĝu kaj estu kuraĝaj viroj, kaj neniu estu enterigita ĉi tie, ĝis oni donos ducent arĝentajn monerojn, kaj poste oni enterigu lin; kaj tiuj homoj agis laŭ la ordono de Rikajon al la popolo de Egiptujo dum tiu tuta jaro.
15 Kaj post ok monatoj Rikajon kaj liaj viroj kolektis grandajn riĉaĵojn da arĝento kaj oro, kaj Rikajon prenis grandan kvanton da ĉevaloj kaj aliaj bestoj, kaj li dungis pliajn virojn, kaj li donis al ili ĉevalojn kaj ili restis kun li.
16 Kaj kiam la jaro alvenis, kiam la reĝo eliris en la urbon, ĉiuj loĝantoj de Egiptujo kunvenis por paroli al li pri la laboro de Rikajon kaj liaj viroj.
17 Kaj la reĝo eliris en la difinita tago, kaj ĉiuj Egiptoj venis antaŭ lin kaj kriis al li, dirante:
18 Vivu la reĝo eterne! Kion vi faras en la urbo al viaj servantoj, ke vi ne permesas enterigi mortinton ĝis oni donos tiom da arĝento kaj oro? Ĉu iam estis farata io simila sur la tuta tero de la tempo de la antaŭaj reĝoj kaj eĉ de la tempo de Adam ĝis la nuna tago, ke oni ne enterigu mortintojn nur kontraŭ fiksita prezo?
19 Ni scias, ke estas kutimo de reĝoj preni ĉiujaran imposton de la vivantoj, sed vi ne nur faras tion, sed ankaŭ de la mortintoj vi prenas imposton ĉiutage.
20 Nun, ho reĝo, ni ne plu povas tion elteni, ĉar la tuta urbo estas ruinigita pro tio, kaj ĉu vi tion ne scias?
21 Kaj kiam la reĝo aŭdis ĉion, kion ili diris, li tre koleris, kaj lia kolero brulis en li pro ĉi tiu afero, ĉar li sciis nenion pri ĝi.
22 Kaj la reĝo diris: Kiu kaj kie estas tiu, kiu kuraĝas fari tiun malbonan agon en mia lando sen mia ordono? Certe vi diros al mi.
23 Kaj ili rakontis al li ĉiujn farojn de Rikajon kaj liaj viroj, kaj la kolero de la reĝo ekflamis, kaj li ordonis, ke oni alkonduku Rikajon kaj liajn virojn antaŭ lin.
24 Kaj Rikajon prenis ĉirkaŭ mil infanojn, filojn kaj filinojn, kaj vestis ilin per silko kaj brodaĵo, kaj li sidigis ilin sur ĉevalojn kaj sendis ilin al la reĝo per siaj homoj, kaj li ankaŭ prenis grandan kvanton da arĝento kaj oro kaj altvaloraj ŝtonoj, kaj fortan kaj belan ĉevalon, kiel donacon por la reĝo, kun kiu li venis antaŭ la reĝon kaj kliniĝis ĝis la tero antaŭ li; kaj la reĝo, liaj servistoj kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo miris pri la laboro de Rikajon, kaj ili vidis liajn riĉaĵojn kaj la donacon, kiun li alportis al la reĝo.
25 Kaj tio tre plaĉis al la reĝo kaj li miris pri tio; kaj kiam Rikajon sidiĝis antaŭ li, la reĝo demandis lin pri ĉiuj liaj

faroj, kaj Rikajon parolis ĉiujn siajn vortojn saĝe antaŭ la reĝo, liaj servistoj kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo.
26 Kaj kiam la reĝo aŭdis la vortojn de Rikajon kaj lian saĝon, Rikajon trovis gracon en liaj okuloj, kaj li trovis gracon kaj bonkorecon ĉe ĉiuj servantoj de la reĝo kaj ĉe ĉiuj loĝantoj de Egiptujo, pro lia saĝo kaj bonegaj paroloj, kaj de tiu tempo ili amis lin treege.
27 Kaj la reĝo respondis kaj diris al Rikajon: Via nomo ne plu estos nomata Rikajon, sed Faraono estos via nomo, ĉar vi postulis imposton de la mortintoj; kaj li nomis lin Faraono.
28 Kaj la reĝo kaj liaj subuloj amis Rikajonon pro lia saĝeco, kaj ili konsiliĝis kun ĉiuj loĝantoj de Egiptujo por fari lin prefekto sub la reĝo.
29 Kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo kaj ĝiaj saĝuloj faris tiel; kaj ĝi fariĝis leĝo en Egiptujo.
30 Kaj ili faris Rikajonon Faraono prefekto sub Osviriso, reĝo de Egiptujo, kaj Rikajon Faraono regis Egiptujon, ĉiutage administrante justecon al la tuta urbo, sed Osviriso, la reĝo, juĝadis la popolon de la lando unu tagon en la jaro, kiam li eliris por aperi.
31 Kaj Rikajon Faraono ruze uzurpis la registaron de Egiptujo, kaj li postulis imposton de ĉiuj loĝantoj de Egiptujo.
32 Kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo amis Rikaonon Faraono, kaj ili faris dekreton nomi ĉiun reĝon, kiu regos super ili kaj ilia idaro en Egiptujo, Faraono.
33 Tial ĉiuj reĝoj, kiuj regis en Egiptujo de tiu tempo pluen, estis nomataj Faraono ĝis la nuna tago.

ĈAPITRO 15

1 Kaj en tiu jaro estis forta malsato en la lando Kanaano, kaj la loĝantoj de la lando ne povis resti pro la malsato, ĉar ĝi estis tre forta.
2 Kaj Abram kaj ĉio, kio apartenis al li, leviĝis kaj malsupreniris al Egiptujo pro la malsatego, kaj kiam ili estis ĉe la torento Micraim, ili restis tie iom da tempo por ripozi de la laciĝo de la vojo.
3 Kaj Abram kaj Saraj promenis ĉe la bordo de la torento Micraim, kaj Abram vidis sian edzinon Saraj, ke ŝi estas tre bela.
4 Kaj Abram diris al sia edzino Saraj: Ĉar Dio kreis vin kun tia bela vizaĝo, mi timas la Egiptojn, ke ili ne mortigos min kaj forkondukos vin, ĉar timo antaŭ Dio ne estas en ĉi tiuj lokoj.
5 Tiam faru jenon, diru al ĉiu, kiu demandos vin, ke vi estas mia fratino; por ke al mi estu bone kaj por ke ni vivu kaj ne mortu.
6 Kaj Abram ordonis tion saman al ĉiuj, kiuj venis kun li Egiptujon pro la malsato; ankaŭ al sia nevo Lot li ordonis, dirante: Se la Egiptoj demandos vin pri Saraj, diru, ke ŝi estas fratino de Abram.
7 Kaj tamen malgraŭ ĉiuj ĉi tiuj ordonoj Abram ne fidis ilin, sed li prenis Saraj-on kaj metis ŝin en keston kaj kaŝis ĝin inter iliaj vazoj, ĉar Abram tre zorgis pri Saraj pro la malboneco de la Egiptoj.
8 Kaj Abram kaj ĉio, kio apartenis al li, leviĝis el la torento Micraim kaj venis Egiptujon; kaj apenaŭ ili eniris la pordegojn de la urbo, kiam la gardistoj stariĝis antaŭ ili, dirante: Donu dekonaĵon al la reĝo el tio, kion vi havas, kaj tiam vi povos veni en la urbon; kaj Abram kaj tiuj, kiuj estis kun li, faris tiel.
9 Kaj Abram kaj la popolo, kiu estis kun li, venis Egiptujon, kaj kiam ili revenis, ili alportis la keston, en kiu estis kaŝita Saraj, kaj la Egiptoj vidis la keston.
10 Kaj la servantoj de la reĝo aliris Abramon, kaj diris: Kion vi havas ĉi tie en ĉi tiu kesto, kion ni ne vidis? Malfermu la keston, kaj donu al la reĝo dekonaĵon de ĉio, kion ĝi enhavas.
11 Kaj Abram diris: Ĉi tiun keston mi ne malfermos, sed ĉion, kion vi postulos de ĝi, mi donos. Kaj la oficistoj de Faraono respondis al Abram, dirante: Ĝi estas kesto da altvaloraj ŝtonoj; donu al ni dekonon de ĝi.
12 Kaj Abram diris: Ĉion, kion vi deziras, mi donos, sed vi ne malfermu la keston.
13 Kaj la oficistoj de la reĝo premis Abramon, kaj ili atingis la keston kaj malfermis ĝin per forto, kaj ili vidis, ke jen en la kesto estis bela virino.
14 Kaj kiam la oficistoj de la reĝo vidis Saraj-on, ili estis frapitaj de admiro pro ŝia beleco, kaj ĉiuj princoj kaj servistoj de Faraono kunvenis por vidi Saraj-on, ĉar ŝi estis tre bela. Kaj la oficistoj de la reĝo kuris kaj rakontis al Faraono ĉion, kion ili vidis, kaj ili laŭdis Saraj-on al la reĝo; kaj Faraono ordonis, ke oni ŝin alkonduku, kaj la virino venis antaŭ la reĝon.
15 Kaj Faraono vidis Saraj-on, kaj ŝi tre plaĉis al li, kaj li estis impresita de ŝia beleco, kaj la reĝo tre ĝojis pro ŝi, kaj faris donacojn al tiuj, kiuj alportis al li la novaĵojn pri ŝi.
16 Kaj oni tiam alkondukis la virinon en la domon de Faraono, kaj Abram funebris pro sia edzino, kaj li preĝis al la Eternulo, ke Li savu ŝin el la manoj de Faraono.
17 Kaj Saraj ankaŭ preĝis tiutempe kaj diris: Ho Sinjoro Dio, Vi diris al mia Sinjoro Abram, ke li iru el sia lando kaj el la domo de sia patro al la lando Kanaano, kaj Vi promesis fari bonon al li, se li plenumus viajn ordonojn; nun jen ni faris tion, kion Vi ordonis al ni, kaj ni forlasis nian landon kaj niajn familiojn, kaj ni iris al fremda lando kaj al popolo, kiun ni antaŭe ne konis.
18 Kaj ni venis al ĉi tiu lando por eviti malsaton, kaj ĉi tiu malbona akcidento trafis min; nun do, ho Sinjoro Dio, savu nin kaj savu nin el la mano de ĉi tiu premanto, kaj faru bonon al mi pro Via kompato.
19 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Saraj, kaj la Eternulo sendis anĝelon, por savi Saraj-on el la mano de Faraono.
20 Kaj la reĝo venis kaj sidiĝis antaŭ Saraj; kaj jen anĝelo de la Eternulo staris super ili, kaj li aperis al Saraj, kaj diris al ŝi: Ne timu, ĉar la Eternulo aŭdis vian preĝon.
21 Kaj la reĝo aliris Saraj, kaj diris al ŝi: Kio estas al vi tiu viro, kiu venigis vin ĉi tien? Kaj ŝi respondis: Li estas mia frato.
22 Kaj la reĝo diris: Estas nia devo lin grandigi, altigi lin kaj fari al li ĉian bonon, kiun vi ordonos al ni; kaj tiam la reĝo sendis al Abram abundon da arĝento kaj oro kaj altvaloraj ŝtonoj, kune kun brutaro, sklavoj kaj sklavinoj; kaj la reĝo ordonis venigi Abram, kaj li sidiĝis en la korto de la reĝa domo, kaj la reĝo tre altigis Abram en tiu nokto.
23 Kaj la reĝo alproksimiĝis, por paroli al Saraj, kaj li etendis sian manon, por tuŝi ŝin; sed la anĝelo forte frapis lin, kaj li ektimis kaj detenis sin de etendi sin al ŝi.

24 Kaj kiam la reĝo alproksimiĝis al Saraj, la anĝelo frapis lin sur la teron kaj agis tiel kun li la tutan nokton; kaj la reĝo ektremis.
25 Kaj la anĝelo en tiu nokto forte frapis ĉiujn servantojn de la reĝo kaj lian tutan domon, pro Saraj; kaj estis granda lamentado en tiu nokto inter la popolo de la domo de Faraono.
26 Kaj Faraono, vidante la malbonon, kiu trafis lin, diris: Vere pro ĉi tiu virino fariĝis al mi ĉi tio; kaj li forigis sin de ŝi malproksime kaj parolis al ŝi agrablajn vortojn.
27 Kaj la reĝo diris al Saraj: Diru al mi pri la viro, kun kiu vi venis ĉi tien; kaj Saraj diris: Ĉi tiu viro estas mia edzo; kaj mi diris al vi, ke li estas mia frato, ĉar mi timis, ke vi lin ne mortigu pro malboneco.
28 Kaj la reĝo sin tenis for de Saraj, kaj la plagoj de la anĝelo de la Eternulo ĉesiĝis de li kaj de lia domo; kaj Faraono sciis, ke li estas frapita pro Saraj, kaj la reĝo forte miris pri tio.
29 Kaj matene la reĝo vokis Abramon, kaj diris al li: Kion vi faris al mi? Kial vi diris: Ŝi estas mia fratino? Kaj pro tio mi prenis ŝin al mi kiel edzinon? Tial trafis min kaj mian domon ĉi tiu malbona plago.
30 Nun do jen via edzino; prenu ŝin kaj foriru el nia lando, por ke ni ĉiuj ne mortu pro ŝi. Kaj Faraono prenis pli da brutoj kaj sklavoj kaj sklavinoj kaj arĝenton kaj oron, por doni al Abram; kaj li redonis al li lian edzinon Saraj.
31 Kaj la reĝo prenis junulinon, kiun li naskigis de siaj kromvirinoj, kaj li donis ŝin al Saraj kiel sklavinon.
32 Kaj la reĝo diris al sia filino: Pli bone estas por vi, mia filino, esti sklavino en la domo de ĉi tiu viro, ol esti mastrino en mia domo, post kiam ni vidis la malbonon, kiu trafis nin pro ĉi tiu virino.
33 Kaj Abram leviĝis, kaj li kaj ĉio, kio apartenis al li, foriris el Egiptujo; kaj Faraono ordonis al kelkaj el siaj viroj akompani lin kaj ĉiujn, kiuj iris kun li.
34 Kaj Abram revenis al la lando Kanaana, al la loko, kie li faris la altaron, kie li antaŭe starigis sian tendon.
35 Kaj Lot, filo de Haran, frato de Abram, havis grandan nombron da brutoj, ŝafoj kaj bovoj kaj tendoj, ĉar la Eternulo estis bona al ili pro Abram.
36 Kaj kiam Abram loĝis en la lando, la paŝtistoj de Lot kverelis kun la paŝtistoj de Abram, ĉar ilia posedaĵo estis tro granda por ili loĝi kune en la lando, kaj la lando ne povis teni ilin pro iliaj brutoj.
37 Kaj kiam la paŝtistoj de Abram iris paŝti siajn ŝafojn, ili ne volis iri en la kampojn de la homoj de la lando, sed la brutaro de la paŝtistoj de Lot faris alie, ĉar oni permesis al ili paŝti en la kampoj de la homoj de la lando.
38 Kaj la popolo de la lando vidis tiun okazintaĵon ĉiutage; kaj ili venis al Abram kaj kverelis kun li pro la paŝtistoj de Lot.
39 Kaj Abram diris al Lot: Kion vi faras al mi, ke vi igas min abomeninda por la loĝantoj de la lando, ke vi ordonas al via paŝtisto paŝti viajn brutojn sur la kampoj de aliaj popoloj? Ĉu vi ne scias, ke mi estas fremdulo en ĉi tiu lando meze de la Kanaanidoj? kial vi faras tion al mi?
40 Kaj Abram disputis kun Lot pro tio ĉiutage, sed Lot ne aŭskultis Abram, kaj li daŭre faris same, kaj la loĝantoj de la lando venis kaj rakontis al Abram.
41 Kaj Abram diris al Lot: Ĝis kiam vi estos por mi falpuŝilo por la loĝantoj de la lando? Nun mi petas vin, ke ne plu estu malpaco inter ni, ĉar ni estas parencoj.
42 Sed mi petas vin foriri de mi, kaj elekti lokon, kie vi loĝos kun viaj brutoj kaj ĉio, kio apartenas al vi; sed restu malproksime de mi, vi kaj via familio.
43 Kaj ne timu foriri de mi, ĉar se iu faros al vi maljustaĵon, sciigu min, kaj mi venĝos vian aferon kontraŭ li; nur foriĝu de mi.
44 Kaj kiam Abram diris ĉiujn tiujn vortojn al Lot, tiam Lot leviĝis kaj levis siajn okulojn al la ĉirkaŭaĵo de Jordan.
45 Kaj li vidis, ke la tuta loko estas bone akvumata kaj bona por la homo kaj ankaŭ provizas paŝtejon por la brutaro.
46 Kaj Lot foriris de Abram al tiu loko, kaj li starigis tie sian tendon kaj li loĝis en Sodom, kaj ili estis apartitaj unu de la alia.
47 Kaj Abram loĝis en la arbareto Mamre, kiu estas en Ĥebron, kaj li starigis tie sian tendon, kaj Abram restis en tiu loko multajn jarojn.

ĈAPITRO 16

1 En tiu tempo Kedorlaomer, reĝo de Elam, sendis al ĉiuj reĝoj najbaraj, al Nimrod, reĝo de Ŝinar, kiu tiam estis sub lia povo, kaj al Tidal, reĝo de Gojim, kaj al Arjoĥ, reĝo de Eleazar, kun kiuj li faris interligon, dirante: Venu al mi kaj helpu min, por ke ni venkobatu ĉiujn urbojn de Sodom kaj ĝiajn loĝantojn, ĉar ili ribelis kontraŭ mi jam dek tri jarojn.
2 Kaj tiuj kvar reĝoj iris kun ĉiuj siaj tendaroj, ĉirkaŭ okcent mil viroj; kaj ili iris kiel ili estis, kaj mortigis ĉiun homon, kiun ili trovis sur sia vojo.
3 Kaj eliris al ili renkonte la kvin reĝoj de Sodom kaj Gomora, Ŝinab, reĝo de Adma, Ŝemeber, reĝo de Cebojim, Bera, reĝo de Sodom, Berŝa, reĝo de Gomora, kaj Bela, reĝo de Coar, kaj ili ĉiuj kuniĝis en la valo Sidim.
4 Kaj tiuj naŭ reĝoj militis en la valo Sidim; kaj la reĝoj de Sodom kaj Gomora estis venkobatitaj antaŭ la reĝoj de Elam.
5 Kaj la valo Sidim estis plena de kalkaj kavoj, kaj la reĝoj de Elam persekutis la reĝojn de Sodom, kaj la reĝoj de Sodom kun siaj tendaroj forkuris kaj falis en la kalkajn kavojn, kaj ĉiuj restintoj iris al la monto por sekureco, kaj la kvin reĝoj de Elam venis post ili kaj persekutis ilin ĝis la pordegoj de Sodom, kaj ili prenis ĉion, kio estis en Sodom.
6 Kaj ili prirabis ĉiujn urbojn de Sodom kaj Gomora, kaj ili ankaŭ prenis Loton, la filon de la frato de Abram, kaj lian posedaĵon, kaj ili kaptis ĉiujn havaĵojn de la urboj de Sodom, kaj ili foriris; kaj Unik, la sklavo de Abram, kiu estis en la batalo, vidis tion kaj rakontis al Abram ĉion, kion la reĝoj faris al la urboj de Sodom, kaj ke Lot estis prenita kaptite de ili.
7 Kaj Abram aŭdis tion, kaj li leviĝis kun ĉirkaŭ tricent dek ok viroj, kiuj estis kun li, kaj li en tiu nokto persekutis tiujn reĝojn kaj venkis ilin, kaj ili ĉiuj falis antaŭ Abram kaj liaj viroj, kaj restis neniu krom la kvar reĝoj, kiuj forkuris, kaj ili iris ĉiu sian propran vojon.
8 Kaj Abram reprenis la tutan havon de Sodom, kaj li ankaŭ reprenis Loton kaj lian havon, liajn edzinojn kaj infanojn kaj ĉion, kio apartenis al li; tiel ke al Lot nenio mankis.

9 Kaj kiam li revenis post la venkobato de tiuj reĝoj, li kaj liaj viroj trairis la valon Sidim, kie la reĝoj militis inter si.
10 Kaj Bera, reĝo de Sodom, kaj la ceteraj liaj viroj, kiuj estis kun li, eliris el la kalkaj kavoj, en kiujn ili falis, por renkonti Abramon kaj liajn virojn.
11 Kaj Adonicedek, reĝo de Jerusalem, nome Ŝem, eliris kun siaj viroj renkonte al Abram kaj lia popolo, kun pano kaj vino; kaj ili restis kune en la valo Meleĥ.
12 Kaj Adoni-Cedek benis Abramon, kaj Abram donis al li dekonon de ĉio, kion li prenis el la militakiro de siaj malamikoj, ĉar Adoni-Cedek estis pastro antaŭ Dio.
13 Kaj ĉiuj reĝoj de Sodom kaj Gomora, kiuj tie estis, kaj iliaj sklavoj, aliris al Abram kaj petegis lin, ke li redonu al ili iliajn sklavojn, kiujn li kaptis, kaj ke li prenu al si la tutan havaĵon.
14 Kaj Abram respondis al la reĝoj de Sodom, dirante: Kiel vivas la Eternulo, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj kiu savis mian animon el ĉia sufero, kaj kiu savis min hodiaŭ de miaj malamikoj kaj transdonis ilin en miajn manojn, mi ne prenos ion, kio apartenas al vi, por ke vi ne fanfaronu morgaŭ, dirante: Abram riĉiĝis per nia havo, kiun li savis.
15 Ĉar la Eternulo, mia Dio, kiun mi fidas, diris al mi: Nenio mankos al vi, ĉar Mi benos vin en ĉiuj faroj de viaj manoj.
16 Kaj nun jen estas ĉio, kio apartenas al vi; prenu ĝin kaj iru; kiel vivas la Eternulo, mi ne prenos de vi eĉ animon vivantan, eĉ ŝuoŝnuron aŭ fadenon, krom la elspezo por la manĝaĵo de tiuj, kiuj iris kun mi en la batalon, kaj ankaŭ la parton de la viroj, kiuj iris kun mi: Anar, Aŝkol, kaj Mamre; ili kaj iliaj viroj, kaj ankaŭ tiuj, kiuj restis por gardi la bagaĝon: ili prenu sian parton el la militakiro.
17 Kaj la reĝoj de Sodom donis al Abram ĉion, kion li diris, kaj ili insistis, ke li prenu el ĉio, kion li deziris; sed li ne volis.
18 Kaj li forsendis la reĝojn de Sodom kaj la ceterajn iliajn homojn, kaj li donis al ili ordonojn pri Lot, kaj ili iris al siaj respektivaj lokoj.
19 Kaj ankaŭ sian fraton Lot, li forsendis kune kun sia havo, kaj li iris kun ili; kaj Lot revenis al sia hejmo Sodom, kaj Abram kaj lia popolo revenis al sia hejmo en la stepon Mamre, kiu estas en Ĥebron.
20 En tiu tempo la Eternulo denove aperis al Abram en Ĥebron, kaj diris al li: Ne timu, via rekompenco estas tre granda antaŭ Mi, ĉar Mi ne forlasos vin, ĝis Mi multigos vin kaj benos vin kaj faros vian idaron kiel la steloj de la ĉielo, kiujn oni ne povas mezuri nek kalkuli.
21 Kaj Mi donos al via idaro ĉiujn ĉi tiujn landojn, kiujn vi vidas per viaj okuloj, al ili Mi donos ilin kiel heredaĵon por ĉiam; nur estu forta kaj ne timu, iru antaŭ Mi kaj estu perfekta.
22 Kaj en la sepdek-oka jaro de la vivo de Abram, en tiu jaro mortis Reu, filo de Peleg; kaj la tuta vivo de Reu estis ducent tridek naŭ jaroj, kaj li mortis.
23 Kaj Saraj, filino de Haran, edzino de Abram, estis ankoraŭ senfrukta en tiu tempo; ŝi ne naskis al Abram filon nek filinon.
24 Kaj kiam ŝi vidis, ke ŝi ne naskas infanojn, ŝi prenis sian sklavinon Hagar, kiun donis al ŝi Faraono, kaj ŝi donis ŝin al sia edzo Abram kiel edzinon.
25 Ĉar Hagar lernis ĉiujn vojojn de Saraj, kiel Saraj instruis ŝin; ŝi nenion mankis en siaj bonaj vojoj.
26 Kaj Saraj diris al Abram: Jen estas mia sklavino Hagar; iru al ŝi, ke ŝi nasku sur miaj genuoj, por ke mi ankaŭ ricevu infanojn per ŝi.
27 Kaj post dek jaroj, kiujn Abram loĝis en la lando Kanaana, tio estas la okdek-kvina jaro de la vivo de Abram, Saraj donis al li Hagaron.
28 Kaj Abram aŭskultis la voĉon de sia edzino Saraj, kaj li prenis sian sklavinon Hagar, kaj Abram venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis.
29 Kaj kiam Hagar vidis, ke ŝi gravediĝis, ŝi tre ĝojis, kaj ŝia sinjorino estis malestimata en ŝiaj okuloj, kaj ŝi diris al si: Jen estas nur tio, ke mi estas pli bona antaŭ Dio ol Saraj, mia sinjorino; ĉar dum la tuta tempo, kiun mia sinjorino estis kun mia sinjoro, ŝi ne gravediĝis, sed min la Eternulo igis gravediĝi de li en tiel mallonga tempo.
30 Kaj Saraj vidis, ke Hagar gravediĝis de Abram, kaj Saraj ĵaluzis sian sklavinon, kaj Saraj diris al si: Ĉi tio estas nenio alia, krom ke ŝi estas pli bona ol mi.
31 Kaj Saraj diris al Abram: Mia maljusteco estas sur vi; ĉar kiam vi preĝis antaŭ la Eternulo pri infanoj, kial vi ne preĝis por mi, ke la Eternulo donu al mi idaron de vi?
32 Kaj kiam mi parolas al Hagar antaŭ via ĉeesto, ŝi malestimas miajn vortojn, ĉar ŝi gravediĝis, kaj vi nenion diras al ŝi; la Eternulo juĝu inter mi kaj vi pro tio, kion vi faris al mi.
33 Kaj Abram diris al Saraj: Jen via sklavino estas en via mano, faru al ŝi kiel plaĉas al vi; kaj Saraj ŝin perfortis, kaj Hagar forkuris de ŝi en la dezerton.
34 Kaj anĝelo de la Eternulo trovis ŝin en la loko, kien ŝi forkuris, apud puto, kaj diris al ŝi: Ne timu, ĉar Mi multigos vian idaron, ĉar vi naskos filon, kaj vi nomos lin Iŝmael; nun revenu al Saraj, via sinjorino, kaj humiliĝu sub ŝiaj manoj.
35 Kaj Hagar nomis la lokon de tiu puto Beer-Lahaj-Roi; ĝi estas inter Kadeŝ kaj la dezerto Bered.
36 Kaj Hagar tiam revenis al la domo de sia sinjoro, kaj post iom da tempo Hagar naskis filon al Abram, kaj Abram donis al li la nomon Iŝmael; kaj Abram havis la aĝon de okdek ses jaroj, kiam li naskigis lin.

ĈAPITRO 17

1 Kaj en tiuj tagoj, en la naŭdek-unua jaro de la vivo de Abram, la Kitim-idoj faris militon kontraŭ la Tubal-idoj; ĉar kiam la Eternulo disĵetis la homidojn sur la teron, la Kitim-idoj iris kaj ekloĝis en la ebenaĵo Kanopio, kaj konstruis al si tie urbojn kaj loĝis apud la rivero Tibreu.
2 Kaj la idoj de Tubal loĝis en Tuskano, kaj iliaj limoj atingis la riveron Tibreu, kaj la idoj de Tubal konstruis urbon en Tuskano, kaj ili nomis ĝin Sabina, laŭ la nomo de Sabina, filo de ilia patro Tubal, kaj ili loĝis tie ĝis la nuna tago.
3 Kaj en tiu tempo la Kitim-idoj faris militon kontraŭ la Tubal-idoj; kaj la Tubal-idoj estis venkobatitaj de la Kitim-idoj; kaj la Kitim-idoj faligis el la Tubal-idoj tricent sepdek homojn.
4 Kaj en tiu tempo la filoj de Tubal ĵuris al la filoj de Kitim, dirante: Ne boparenciĝu inter ni, kaj neniu donu sian filinon al iu el la filoj de Kitim.

5 Ĉar ĉiuj filinoj de Tubal estis belaj en tiu tempo, ĉar tiam ne troviĝis sur la tuta tero virinoj tiel belaj kiel la filinoj de Tubal.
6 Kaj ĉiuj, kiuj ŝatis la belecon de virinoj, iris al la filinoj de Tubal kaj prenis edzinojn de ili; kaj la homidoj, reĝoj kaj princoj, kiuj tre ŝatis la belecon de virinoj, prenis edzinojn en tiu tempo el la filinoj de Tubal.
7 Kaj post tri jaroj, post kiam la filoj de Tubal ĵuris al la filoj de Kitim, ke ili ne donos al ili siajn filinojn kiel edzinojn, ĉirkaŭ dudek viroj el la filoj de Kitim iris, por preni el la filinoj de Tubal, sed ili ne trovis.
8 Ĉar la filoj de Tubal plenumis siajn ĵurojn, ke ili ne edziniĝos kun ili, kaj ili ne rompis siajn ĵurojn.
9 Kaj en la tagoj de rikolto la filoj de Tubal iris sur siajn kampojn, por rikolti. Kiam kolektiĝis la junuloj de Kitim, ili iris al la urbo Sabina, kaj ĉiu viro prenis junulinon el la filinoj de Tubal, kaj ili venis al iliaj urboj.
10 Kaj la infanoj de Tubal aŭdis pri tio, kaj ili iris militi kontraŭ ili, kaj ili ne povis venki ilin, ĉar la monto estis treege alta por ili; kaj kiam ili vidis, ke ili ne povis venki ilin, ili revenis al sia lando.
11 Kaj kiam la jaro ŝanĝiĝis, la filoj de Tubal iris, kaj dungis ĉirkaŭ dek mil homojn el la urboj, kiuj estis proksime de ili, kaj ili iris militi kontraŭ la filoj de Kitim.
12 Kaj la filoj de Tubal iris milite kontraŭ la filoj de Kitim, por detrui ilian landon kaj premi ilin; kaj en tiu batalo la filoj de Tubal venkis la filojn de Kitim; kaj la filoj de Kitim, vidante, ke ili estis tre premataj, levis la infanojn, kiujn ili naskis de la filinoj de Tubal, sur la muron, kiu estis konstruita, por ke ili estu antaŭ la okuloj de la filoj de Tubal.
13 Kaj la filoj de Kitim diris al ili: Ĉu vi venis, por militi kontraŭ viaj filoj kaj filinoj, kaj ni estas ja viaj ostoj kaj via karno de tiu tempo ĝis nun?
14 Kiam la filoj de Tubal tion aŭdis, ili ĉesis militi kontraŭ la filoj de Kitim, kaj ili foriris.
15 Kaj ili revenis al siaj urboj, kaj la Kitim-idoj tiam kolektiĝis kaj konstruis du urbojn apud la maro, kaj ili nomis unu Purtu kaj la alian Ariza.
16 Kaj Abram, filo de Teraĥ, havis tiam la aĝon de naŭdek naŭ jaroj.
17 En tiu tempo aperis al li la Eternulo, kaj diris al li: Mi faros Mian interligon inter Mi kaj vi, kaj Mi tre multigos vian idaron; kaj jen estas la interligo, kiun Mi faras inter Mi kaj vi: cirkumcidata estu ĉiu virseksulo, vi kaj via idaro post vi.
18 Kaj kiam ĝi havos ok tagojn, ĝi estu cirkumcidita, kaj ĉi tiu interligo estu sur via karno kiel eterna interligo.
19 Kaj nun via nomo ne plu estos Abram, sed Abraham, kaj via edzino ne plu estos nomata Saraj, sed Sara.
20 Ĉar Mi benos vin ambaŭ, kaj Mi multigos vian idaron post vi, kaj vi fariĝos granda popolo, kaj reĝoj eliros el vi.

ĈAPITRO 18

1 Kaj Abraham leviĝis kaj faris ĉion, kion Dio ordonis al li; kaj li prenis la homojn el sia domo kaj la aĉetitojn per lia mono, kaj cirkumcidis ilin, kiel la Eternulo ordonis al li.
2 Kaj ne restis eĉ unu, kiun li ne cirkumcidis; kaj Abraham kaj lia filo Iŝmael estis cirkumciditaj rilate al la karno de sia prepucio; dek tri jaroj estis Iŝmael, kiam li estis cirkumcidita rilate al la karno de sia prepucio.
3 Kaj en la tria tago Abraham eliris el sia tendo kaj sidiĝis ĉe la pordo, por ĝui la varmegon de la suno, dum la doloroj de sia karno.
4 Kaj la Eternulo aperis al li en la ebenaĵo Mamre, kaj sendis tri el siaj servantaj anĝeloj por viziti lin, kaj li sidis ĉe la pordo de la tendo, kaj li levis siajn okulojn kaj vidis, kaj jen tri viroj venis de malproksime, kaj li leviĝis kaj kuris al ili renkonte, kaj li kliniĝis al ili kaj enkondukis ilin en sian domon.
5 Kaj li diris al ili: Se mi trovis favoron en viaj okuloj, eniru kaj manĝu pecon da pano; kaj li insistis, kaj ili eniru, kaj li donis al ili akvon, kaj ili lavis siajn piedojn; kaj li metis ilin sub arbon ĉe la pordo de la tendo.
6 Kaj Abraham kuris kaj prenis bovidon delikatan kaj bonan kaj rapide buĉis ĝin kaj donis ĝin al sia sklavo Eliezer, por ke li pretigu ĝin.
7 Kaj Abraham venis al Sara en la tendon, kaj li diris al ŝi: Pretigu rapide tri mezurojn da plej bona faruno, knedu ĝin, kaj faru kukojn, kiuj estos kovritaj per la poto, kiu estas en la viando. Kaj ŝi faris tiel.
8 Kaj Abraham rapide alportis al ili buteron kaj lakton, bovaĵon kaj ŝafaĵon, kaj donis al ili por manĝi, antaŭ ol la viando de la bovido estis sufiĉe preta, kaj ili manĝis.
9 Kaj kiam ili finis manĝi, unu el ili diris al li: Mi revenos al vi en la sama tempo, kaj Sara, via edzino, havos filon.
10 Kaj la viroj poste foriris kaj iris siajn vojojn, al la lokoj, kien ili estis senditaj.
11 En tiu tempo ĉiuj loĝantoj de Sodom kaj Gomora kaj de la kvin urboj estis tre malbonaj kaj pekaj kontraŭ la Eternulo, kaj ili incitis la Eternulon per siaj abomenindaĵoj; kaj ili fariĝis abomenindaj kaj malestimaj antaŭ la Eternulo; kaj ilia malboneco kaj iliaj krimoj estis en tiu tempo grandaj antaŭ la Eternulo.
12 Kaj ili havis en sia lando tre vastan valon, ĉirkaŭ duontagan marŝadon, kaj en ĝi estis fontoj de akvo kaj multe da herbo ĉirkaŭ la akvo.
13 Kaj ĉiuj loĝantoj de Sodom kaj Gomora iris tien kvar fojojn en la jaro, kun siaj edzinoj kaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al ili; kaj ili ĝojis tie per tamburinoj kaj dancoj.
14 Kaj en la tempo de ĝojo ili ĉiuj leviĝus kaj kaptus la edzinojn de siaj najbaroj, kaj kelkaj, la virgajn filinojn de siaj najbaroj, kaj ili ĝuus ilin, kaj ĉiu viro vidus sian edzinon kaj filinon en la manoj de sia najbaro kaj ne dirus vorton.
15 Kaj ili faris tiel de la mateno ĝis la nokto, kaj poste ili revenis hejmen ĉiu viro al sia domo kaj ĉiu virino al sia tendo; tiel ili ĉiam faris kvar fojojn en la jaro.
16 Ankaŭ kiam fremdulo venis en iliajn urbojn kaj alportis havaĵojn, kiujn li aĉetis, por vendi tie, tiam kolektiĝis la loĝantoj de tiuj urboj, viroj kaj virinoj kaj infanoj, junuloj kaj maljunuloj, kaj ili iris al tiu viro kaj prenis liajn havaĵojn per perforto, donante al ĉiu iom da ili, ĝis finiĝis la tuta havaĵo de la mastro, kiun li enportis en la landon.
17 Kaj se la posedanto de la havaĵoj kverelis kun ili, dirante: Kian laboron vi faris al mi? Tiam ili alproksimiĝus al li unu post la alia, kaj ĉiu montrus al li la malmulton, kiun li prenis, kaj mokus lin, dirante: Mi prenis nur la malmulton, kiun vi donis al mi. Kaj kiam li aŭdus tion de ĉiuj, li leviĝus kaj forirus de ili kun malĝojo kaj amareco

de la animo. Kiam ĉiuj leviĝus kaj postkurus lin, kaj forpelus lin el la urbo kun granda bruo kaj tumulto.
18 Kaj estis viro el la lando Elam, kiu trankvile iris sur la vojo, rajdanta sur sia azeno, kiu portis belan mantelon de diversaj koloroj, kaj la mantelo estis ligita per ŝnuro sur la azeno.
19 Kaj la viro estis survoje, trapasante la straton de Sodom, kiam la suno subiris vespere, kaj li restis tie por tranokti, sed neniu enlasis lin en lian domon; kaj tiam estis en Sodom malbona kaj pekema viro, lerta pri malbono, kaj lia nomo estis Hedad.
20 Kaj li levis siajn okulojn kaj ekvidis la vojaĝanton sur la strato de la urbo, kaj aliris lin, kaj diris: De kie vi venas kaj kien vi iras?
21 Kaj la viro diris al li: Mi iras el Ĥebron al Elam, kie mi estas; kaj kiam mi preterpasis, la suno subiris, kaj neniu permesis al mi eniri en sian domon, kvankam mi havis panon kaj akvon kaj pajlon kaj furaĝon por mia azeno, kaj al mi mankas nenio.
22 Kaj Ĥedad respondis kaj diris al li: Ĉion, kion vi bezonos, mi provizos; sed sur la strato vi ne tranoktu.
23 Kaj Hedad kondukis lin en sian domon, kaj deprenis de la azeno la mantelon kun la ŝnuro, kaj kondukis lin en sian domon; kaj li donis al la azeno pajlon kaj furaĝon, kaj la vojaĝanto manĝis kaj trinkis en la domo de Hedad, kaj li restis tie tiun nokton.
24 Kaj matene la vojaĝanto leviĝis frue, por daŭrigi sian vojaĝon, kiam Ĥedad diris al li: Atendu, konsolu vian koron per peceto da pano kaj poste iru. Kaj la viro faris tiel; kaj li restis kun li, kaj ili ambaŭ manĝis kaj trinkis kune dum la tago, kiam la viro leviĝis, por iri.
25 Kaj Hedad diris al li: Jen nun la tago malkreskas, pli bone estas por vi resti la tutan nokton, por ke via koro konsoliĝu; kaj li insistis, ke li restis tie la tutan nokton, kaj en la dua tago li leviĝis frue por foriri, kiam Hedad insistis, dirante: Konsoligu vian koron per peceto da pano kaj poste iru; kaj li restis kaj manĝis kun li ankaŭ la duan tagon, kaj tiam la viro leviĝis, por daŭrigi sian vojaĝon.
26 Kaj Ĥedad diris al li: Jen la tago malkreskas; restu ĉe mi, por konsoli vian koron, kaj matene leviĝu frue kaj iru vian vojon.
27 Kaj la viro ne volis resti, sed leviĝis kaj selis sian azenon; kaj dum li selis sian azenon, la edzino de Ĥedad diris al sia edzo: Jen ĉi tiu viro restis ĉe ni du tagojn, manĝante kaj trinkante, kaj li nenion donis al ni; ĉu nun li foriros de ni, nenion donante? Kaj Ĥedad diris al ŝi: Silentu.
28 Kaj la viro selis sian azenon, por ke li iru, kaj li petis Hedad-on doni al li ŝnuron kaj mantelon, por alligi ĝin sur la azenon.
29 Kaj Ĥedad diris al li: Kion vi diras? Kaj li respondis al li: Mia sinjoro donu al mi la ŝnuron kaj la diverskoloran mantelon, kiun vi kaŝis ĉe vi en via domo, por ke mi ilin gardu.
30 Kaj Ĥedad respondis al la viro, dirante: Jen estas la signifo de via sonĝo: la ŝnuro, kiun vi vidis, signifas, ke via vivo plilongiĝos kiel ŝnuro; kaj vidi la mantelon kolorigitan per ĉiuspecaj koloroj signifas, ke vi havos vinberejon, en kiu vi plantos ĉiuspecajn fruktofruktajn arbojn.
31 Kaj la vojaĝanto respondis, dirante: Ne tiel, mia sinjoro, ĉar mi estis veka, kiam mi donis al vi la ŝnuron kaj ankaŭ mantelon teksitan el diversaj koloroj, kiun vi deprenis de la azeno, por meti ilin por mi; kaj Hedad respondis kaj diris: Certe mi rakontis al vi la signifon de via sonĝo, kaj ĝi estas bona sonĝo, kaj jen estas ĝia signifo.
32 Nun la homidoj donas al mi kvar arĝentajn monerojn, kio estas mia tasko por interpreti sonĝojn, kaj de vi nur mi postulas tri arĝentajn monerojn.
33 Kaj la viro koleris pro la vortoj de Ĥedad, kaj li ploris maldolĉe, kaj li alkondukis Ĥedadon al Serak, juĝisto de Sodom.
34 Kaj la viro prezentis sian aferon antaŭ la juĝisto Serak, kiam Hedad respondis, dirante: Ne estas tiel, sed tiel la afero staras; kaj la juĝisto diris al la vojaĝanto: Ĉi tiu viro Hedad diras al vi la veron, ĉar li estas fama en la urboj pro la ĝusta interpreto de sonĝoj.
35 Kaj la viro kriis laŭ la ordono de la juĝisto, kaj li diris: Ne tiel, mia Sinjoro, ĉar estis en la tago, kiam mi donis al li la ŝnuron kaj la mantelon, kiuj estis sur la azeno, por ke li metu ilin en lian domon; kaj ili ambaŭ disputis antaŭ la juĝisto, unu dirante: Tiel estis la afero, kaj la alia asertante alie.
36 Kaj Ĥadad diris al la viro: Donu al mi kvar arĝentajn monerojn, kiujn mi postulas pro la interpreto de miaj sonĝoj; mi ne postulos el ili tro multe; kaj donu al mi la elspezojn por la kvar manĝoj, kiujn vi manĝis en mia domo.
37 Kaj la viro diris al Ĥedad: Mi certe pagos al vi pro tio, kion mi manĝis en via domo; nur donu al mi la ŝnuron kaj la mantelon, kiujn vi kaŝis en via domo.
38 Kaj Ĥedad respondis antaŭ la juĝisto kaj diris al la viro: Ĉu mi ne diris al vi la signifon de via sonĝo? la ŝnuro signifas, ke viaj tagoj estos longaj kiel ŝnuro, kaj la mantelo signifas, ke vi havos vinberejon, en kiu vi plantos ĉiuspecajn fruktarbojn.
39 Jen estas la ĝusta interpreto de via sonĝo: donu nun al mi la kvar arĝentajn monerojn, kiujn mi postulas kiel kompenson, ĉar mi ne faros al vi indulgon.
40 Kaj la viro kriis pro la vortoj de Hedad, kaj ambaŭ kverelis antaŭ la juĝisto, kaj la juĝisto donis ordonojn al siaj servistoj, kiuj forpelis ilin senprudente el la domo.
41 Kaj ili foriris kverelante de la juĝisto, kiam la loĝantoj de Sodom aŭdis ilin, kaj ili kolektiĝis ĉirkaŭ ili kaj kriis kontraŭ la fremdulo, kaj ili forpelis lin rapide el la urbo.
42 Kaj la viro daŭrigis sian vojaĝon sur sia azeno kun maldolĉa animo, lamentante kaj plorante.
43 Kaj dum li iris, li ploris pri tio, kio okazis al li en la putra urbo Sodom.

ĈAPITRO 19

1 Kaj la urboj de Sodom havis kvar juĝistojn por kvar urboj, kaj jen estas iliaj nomoj: Serak en la urbo de Sodom, Ŝarkad en Gomora, Zabnak en Adma, kaj Menon en Ceboim.
2 Kaj Eliezer, la servisto de Abraham, donis al ili diversajn nomojn, kaj li konvertis Serak-on al Ŝakra, Ŝarkad-on al Ŝakrura, Zebnach-on al Kezobim, kaj Menon-on al Matzlodin.
3 Kaj laŭ la deziro de siaj kvar juĝistoj la loĝantoj de Sodom kaj Gomora havis litojn starigitajn sur la stratoj de la urboj, kaj se iu venis al tiuj lokoj, ili kaptis lin kaj kondukis lin al unu el siaj litoj, kaj perforte devigis lin kuŝi en ili.

4 Kaj dum li kuŝiĝis, tri viroj staris ĉe lia kapo kaj tri ĉe liaj piedoj, kaj mezuris lin laŭ la longo de la lito, kaj se la viro estis pli malgranda ol la lito, tiuj ses viroj etendis lin ĉe ambaŭ finoj, kaj kiam li kriis al ili, ili ne respondis al li.
5 Kaj se li estis pli longa ol la lito, ili kuntirus la du flankojn de la lito ĉe ambaŭ finoj, ĝis la viro atingis la pordegojn de la morto.
6 Kaj se li daŭre krius al ili, ili respondus al li, dirante: Tiele oni faru al homo, kiu venos en nian landon.
7 Kiam la homoj aŭdis ĉion, kion faris la loĝantoj de la urboj de Sodom, ili detenis sin de iri tien.
8 Kaj kiam malriĉulo venis al ilia lando, ili donis al li arĝenton kaj oron, kaj proklamis en la tuta urbo, ke oni ne donu al li eĉ pecon da pano por manĝi, kaj se la fremdulo restus tie kelkajn tagojn kaj mortus pro malsato, ne povante akiri pecon da pano, tiam ĉe lia morto ĉiuj loĝantoj de la urbo venus kaj prenus sian arĝenton kaj oron, kiujn ili donis al li.
9 Kaj tiuj, kiuj povis rekoni la arĝenton aŭ oron, kiujn ili donis al li, reprenis ĝin, kaj ĉe lia morto ili ankaŭ senvestigis lin de liaj vestoj, kaj ili batalis pri ili, kaj tiu, kiu venkis sian najbaron, prenis ilin.
10 Poste ili lin portis kaj enterigis sub arbetoj en la dezertoj; tiel ili faris dum ĉiuj tagoj al ĉiu, kiu venis al ili kaj mortis en ilia lando.
11 Kaj post iom da tempo Sara sendis Eliezeron al Sodom, por ke li vidu Loton kaj demandi pri lia farto.
12 Kaj Eliezer iris Sodomon, kaj li renkontis Sodomanon, kiu kverelis kun fremdulo; kaj la Sodomano deprenis ĉiujn vestojn de la malriĉulo kaj foriris.
13 Kaj tiu ĉi malriĉulo kriis al Eliezer kaj petegis lian favoron pro tio, kion la viro de Sodom faris al li.
14 Kaj li diris al li: Kial vi tiel agas al la malriĉulo, kiu venis en vian landon?
15 Kaj la viro de Sodom respondis al Eliezer, dirante: Ĉu ĉi tiu homo estas via frato? aŭ ĉu la loĝantoj de Sodom faris vin juĝisto hodiaŭ, ke vi parolas pri ĉi tiu homo?
16 Kaj Eliezer kverelis kun la Sodomano pro la malriĉulo; kaj kiam Eliezer alproksimiĝis, por repreni la vestojn de la malriĉulo de la Sodomano, li rapide iris kaj frapis Eliezeron per ŝtono en la frunton.
17 Kaj la sango fluis abunde de la frunto de Eliezer; kaj kiam la viro vidis la sangon, li kaptis Eliezeron, kaj diris: Donu al mi mian rekompencon pro tio, ke mi forigis de vi la malbonan sangon, kiu estis sur via frunto; ĉar tia estas la moro kaj la leĝo en nia lando.
18 Kaj Eliezer diris al li: Vi vundis min, kaj vi postulas, ke mi pagu al vi vian salajron; sed Eliezer ne aŭskultis la vortojn de la viro de Sodom.
19 Kaj la viro kaptis Eliezeron kaj alkondukis lin al Ŝakra, juĝisto de Sodom, por juĝo.
20 Kaj la viro diris al la juĝisto, dirante: Mi petas vin, mia sinjoro, tiel faris ĉi tiu viro, ĉar mi frapis lin per ŝtono, tiel ke sango elfluis de lia frunto, kaj li ne volas doni al mi mian salajron.
21 Kaj la juĝisto diris al Eliezer: Ĉi tiu homo parolas al vi veron, donu al li lian salajron, ĉar tio estas la moro en nia lando; kaj Eliezer aŭdis la vortojn de la juĝisto, kaj li levis ŝtonon kaj frapis la juĝiston, kaj la ŝtono trafis lian frunton, kaj la sango abunde fluis de la frunto de la juĝisto, kaj Eliezer diris: Se tio estas la moro en via lando, donu al ĉi tiu homo tion, kion mi devus doni al li, ĉar tio estis via decido, vi ĝin dekretis.
22 Kaj Eliezer lasis la viron de Sodom ĉe la juĝisto, kaj ĉi tiu foriris.
23 Kaj kiam la reĝoj de Elam militis kontraŭ la reĝoj de Sodom, la reĝoj de Elam prenis la tutan havaĵon de Sodom, kaj ili kaptis Loton kaj lian havaĵon. Kaj kiam oni diris al Abraham, li iris kaj militis kontraŭ la reĝoj de Elam, kaj li reprenis el iliaj manoj la tutan havaĵon de Lot kaj ankaŭ la havaĵon de Sodom.
24 En tiu tempo la edzino de Lot naskis al li filinon, kaj li nomis ŝin Paltit, dirante: Ĉar Dio savis lin kaj lian tutan domon el la manoj de la reĝoj de Elam. Kaj Paltit elkreskis, la filino de Lot, kaj unu el la loĝantoj de Sodom prenis ŝin kiel edzinon.
25 Kaj malriĉulo venis en la urbon por serĉi vivtenon, kaj li restis en la urbo kelkajn tagojn, kaj ĉiuj loĝantoj de Sodom proklamis sian kutimon ne doni al ĉi tiu viro pecon da pano por manĝi, ĝis li falos mortinta sur la teron, kaj ili faris tion.
26 Kaj Paltit, la filino de Lot, vidis ĉi tiun viron kuŝantan sur la stratoj malsateganta, kaj neniu donis al li ion por subteni lin, kaj li estis preskaŭ mortanta.
27 Kaj ŝia animo pleniĝis de kompato pro tiu viro, kaj ŝi sekrete nutris lin per pano dum multaj tagoj, kaj la animo de tiu viro reviviĝis.
28 Ĉar kiam ŝi eliris, por ĉerpi akvon, ŝi metis la panon en la akvokruĉon, kaj kiam ŝi alvenis al la loko, kie estis la malriĉulo, ŝi prenis la panon el la kruĉo kaj donis al li ĝin manĝi; tiel ŝi faris dum multaj tagoj.
29 Kaj ĉiuj loĝantoj de Sodom kaj Gomora miris, kiel tiu homo povis elteni malsaton dum tiom da tagoj.
30 Kaj ili diris unu al la alia: Tio povas esti nur tio, ke li manĝas kaj trinkas, ĉar neniu homo povas elteni malsaton dum tiom da tagoj aŭ vivi kiel ĉi tiu homo, sen ke eĉ lia vizaĝo ŝanĝiĝu; kaj tri viroj kaŝis sin en loko, kie la malriĉulo staris, por scii, kiu alportis al li panon por manĝi.
31 Kaj Paltit, filino de Lot, eliris en tiu tago, por ĉerpi akvon, kaj ŝi metis panon en sian kruĉon da akvo, kaj ŝi iris, por ĉerpi akvon de la loko de la malriĉulo, kaj ŝi prenis panon el la kruĉo kaj donis ĝin al la malriĉulo, kaj li ĝin manĝis.
32 Kaj la tri viroj vidis, kion Paltith faris al la malriĉulo, kaj ili diris al ŝi: Vi do lin subtenis, kaj tial li ne malsatis, nek ŝanĝis sian aspekton nek mortis kiel la aliaj.
33 Kaj la tri viroj eliris el la loko, kie ili estis kaŝitaj, kaj ili prenis Paltiton kaj la panon, kiu estis en la mano de la malriĉulo.
34 Kaj ili prenis Paltiton kaj kondukis ŝin antaŭ siajn juĝistojn, kaj ili diris al ili: Tiel ŝi faris, kaj ŝi estas tiu, kiu provizis la malriĉulon per pano, tial li ne mortis dum ĉi tiu tuta tempo; nun do deklaru al ni la punon ŝuldatan al ĉi tiu virino pro tio, ke ŝi malobeis nian leĝon.
35 Kaj la loĝantoj de Sodom kaj Gomora kolektiĝis kaj ekbruligis fajron sur la strato de la urbo, kaj ili prenis la virinon kaj ĵetis ŝin en la fajron, kaj ŝi forbrulis ĝis cindro.
36 Kaj en la urbo Adma estis virino, al kiu oni faris tion similan.
37 Ĉar unu vojaĝanto venis en la urbon Adma, por tranokti tie, intencante iri hejmen matene; kaj li sidiĝis kontraŭ la pordo de la domo de la patro de la juna virino, por resti tie,

ĉar la suno subiris kiam li alvenis tiun lokon; kaj la juna virino vidis lin sidantan ĉe la pordo de la domo.
38 Kaj li petis de ŝi trinki akvon, kaj ŝi diris al li: Kiu vi estas? Kaj li respondis al ŝi: Mi hodiaŭ iris sur la vojo, kaj alvenis ĉi tien kiam la suno subiris; do mi restos ĉi tie la tutan nokton, kaj matene mi leviĝos frue kaj daŭrigos mian vojaĝon.
39 Kaj la junulino eniris la domon kaj alportis al la viro panon kaj akvon, por ke li manĝu kaj trinku.
40 Kaj ĉi tiu afero sciiĝis al la loĝantoj de Adma, kaj ili kunvenis kaj alkondukis la junulinon antaŭ la juĝistojn, por ke ili juĝu ŝin pro ĉi tiu ago.
41 Kaj la juĝisto diris: La juĝo de morto devas trafi ĉi tiun virinon, ĉar ŝi malobeis nian leĝon, kaj jen do la decido pri ŝi.
42 Kaj la loĝantoj de tiuj urboj kunvenis kaj elkondukis la junulinon, kaj ŝmiris ŝin per mielo de kapo ĝis piedoj, kiel la juĝisto dekretis, kaj ili metis ŝin antaŭ svarmon da abeloj, kiuj tiam estis en siaj abelujoj, kaj la abeloj flugis sur ŝin kaj pikis ŝin tiel, ke ŝia tuta korpo ŝveliĝis.
43 Kaj la junulino kriis pro la abeloj, sed neniu ŝin atentis nek kompatis ŝin, kaj ŝiaj krioj supreniris al la ĉielo.
44 Kaj la Eternulo koleris pro tio kaj pro ĉiuj faroj de la urboj de Sodom, ĉar ili havis abundon da manĝaĵo kaj trankvilecon inter si, kaj tamen ne subtenis la malriĉulojn kaj bezonulojn; kaj en tiuj tagoj iliaj malbonaj agoj kaj pekoj fariĝis grandaj antaŭ la Eternulo.
45 Kaj la Eternulo sendis du el la anĝeloj, kiuj venis al la domo de Abraham, por pereigi Sodomon kaj ĝiajn urbojn.
46 Kaj la anĝeloj leviĝis de la pordo de la tendo de Abraham, post kiam ili manĝis kaj trinkis, kaj ili atingis Sodomon vespere, kaj Lot tiam sidis ĉe la pordego de Sodom, kaj kiam li ilin vidis, li leviĝis renkonte al ili kaj kliniĝis ĝis la tero.
47 Kaj li tre premis ilin, kaj li enkondukis ilin en sian domon, kaj li donis al ili manĝaĵojn, kaj ili manĝis; kaj ili tranoktis en lia domo.
48 Kaj la anĝeloj diris al Lot: Leviĝu, eliru el ĉi tiu loko, vi kaj ĉio, kio apartenas al vi, por ke vi ne pereu pro la maljusteco de ĉi tiu urbo, ĉar la Eternulo pereigos ĉi tiun lokon.
49 Kaj la anĝeloj kaptis la manon de Lot kaj la manon de lia edzino kaj la manojn de liaj infanoj, kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj ili elkondukis lin kaj metis lin ekster la urbojn.
50 Kaj ili diris al Lot: Savu vin por savi vian animon; kaj li forkuris kaj ĉio, kio apartenis al li.
51 Kaj la Eternulo pluvigis sur Sodomon kaj Gomoran kaj sur ĉiujn tiujn urbojn sulfuron kaj fajron de la Eternulo el la ĉielo.
52 Kaj li ruinigis tiujn urbojn, la tutan ebenaĵon kaj ĉiujn loĝantojn de la urboj, kaj tion, kio kreskis sur la tero; kaj Ado, la edzino de Lot, rigardis malantaŭen por vidi la detruon de la urboj, ĉar ŝia kompato kortuŝiĝis pro siaj filinoj, kiuj restis en Sodom, ĉar ili ne iris kun ŝi.
53 Kaj kiam ŝi rigardis malantaŭen, ŝi fariĝis kolono el salo, kaj ĝi estas ankoraŭ sur tiu loko ĝis la nuna tago.
54 Kaj la bovoj, kiuj staris en tiu loko, ĉiutage lekis la salon ĝis la finoj de siaj piedoj, kaj matene ĝi denove elkreskis, kaj ili denove lekis ĝin ĝis hodiaŭ.
55 Kaj Lot kaj du el liaj filinoj, kiuj restis kun li, forkuris kaj savis sin en la kavernon Adulam, kaj ili restis tie dum kelka tempo.
56 Kaj Abraham leviĝis frue matene, por vidi, kio fariĝis al la urboj de Sodom; kaj li rigardis kaj vidis fumon de la urboj leviĝanta kiel fumo el forno.
57 Kaj Lot kaj liaj du filinoj restis en la kaverno, kaj ili trinkigis sian patron per vino, kaj ili kuŝis kun li, ĉar ili diris, ke ne ekzistas homo sur la tero, kiu povus naskigi idaron el ili, ĉar ili pensis, ke la tuta tero estas detruita.
58 Kaj ambaŭ kuŝiĝis kun sia patro, kaj ili gravediĝis kaj naskis filojn; kaj la pli maljuna nomis la nomon de sia filo Moab, dirante: De mia patro mi lin gravediĝis; li estas la patro de la Moabidoj ĝis la nuna tago.
59 Kaj la pli juna ankaŭ nomis sian filon Ben-ami; li estas la patro de la Amonidoj ĝis la nuna tago.
60 Kaj post tio Lot kaj liaj du filinoj foriris de tie, kaj li loĝis trans la Jordano kun siaj du filinoj kaj iliaj filoj; kaj la filoj de Lot grandiĝis, kaj ili iris kaj prenis al si edzinojn el la lando Kanaana, kaj ili naskigis infanojn kaj ili fruktis kaj multiĝis.

ĈAPITRO 20

1 Kaj en tiu tempo Abraham ekvojaĝis de la arbareto Mamre, kaj iris al la lando de la Filiŝtoj, kaj ekloĝis en Gerar. En la dudek-kvina jaro de la restado de Abraham en la lando Kanaana, en la centa jaro de la vivo de Abraham, li venis al Gerar, en la lando de la Filiŝtoj.
2 Kaj kiam ili venis en la landon, li diris al sia edzino Sara: Ĉiu, kiu vin demandos, diru: Vi estas mia fratino, por ke ni evitu la malbonon de la loĝantoj de la lando.
3 Kaj dum Abraham loĝis en la lando de la Filiŝtoj, la sklavoj de Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, vidis, ke Sara estas tre bela; kaj ili demandis Abrahamon pri ŝi; kaj li diris: Ŝi estas mia fratino.
4 Kaj la sklavoj de Abimeleĥ venis al Abimeleĥ, kaj diris: Viro venis el la lando Kanaana, por loĝi en la lando; li havas fratinon, kiu estas tre bela.
5 Kaj Abimeleĥ aŭdis la vortojn de siaj sklavoj, kiuj laŭdis al li Saran; kaj Abimeleĥ sendis siajn oficistojn, kaj ili venigis Saran al la reĝo.
6 Kaj Sara venis al la domo de Abimeleĥ, kaj la reĝo vidis, ke Sara estas bela, kaj ŝi plaĉis al li tre multe.
7 Kaj li alproksimiĝis al ŝi kaj diris al ŝi: Kio estas por vi tiu viro, kun kiu vi venis en nian landon? Kaj Sara respondis kaj diris: Li estas mia frato, kaj ni venis el la lando Kanaana, por loĝi kie ajn ni povus trovi lokon.
8 Kaj Abimeleĥ diris al Sara: Jen, mia lando estas antaŭ vi; metu vian fraton en iun ajn parton de ĉi tiu lando, kiu plaĉas al vi, kaj estos nia devo altigi kaj levi lin super ĉiuj homoj de la lando, ĉar li estas via frato.
9 Kaj Abimeleĥ sendis por voki Abrahamon, kaj Abraham venis al Abimeleĥ.
10 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Jen mi ordonis, ke oni respektu vin, kiel vi deziras, pro via fratino Sara.
11 Kaj Abraham foriris de la reĝo, kaj la donacoj de la reĝo lin sekvis.
12 Kiel vespere, antaŭ ol oni kuŝiĝas por ripozi, la reĝo sidis sur sia trono, kaj profunda dormo falis sur lin, kaj li kuŝis sur la trono kaj dormis ĝis la mateno.

13 Kaj li sonĝis, ke jen anĝelo de la Eternulo venas al li kun eltirita glavo en sia mano, kaj la anĝelo staras super Abimeleĥ, kaj volas mortigi lin per la glavo. Kaj la reĝo ektremas en sia sonĝo, kaj diris al la anĝelo: Per kio mi pekis antaŭ vi, ke vi venas, por mortigi min per via glavo?
14 Kaj la anĝelo respondis kaj diris al Abimeleĥ: Jen vi mortos pro la virino, kiun vi hieraŭ enkondukis en vian domon, ĉar ŝi estas edzino de Abraham, kiu venis en vian domon; nun redonu do al tiu viro lian edzinon, ĉar ŝi estas lia edzino; kaj se vi ŝin ne redonos, sciu, ke vi mortos, vi kaj ĉio, kio apartenas al vi.
15 Kaj en tiu nokto estis granda kriado en la lando de la Filiŝtoj, kaj la loĝantoj de la lando vidis figuron de viro staranta kun eltirita glavo en sia mano, kaj li frapis la loĝantojn de la lando per la glavo, jes, li daŭre frapis ilin.
16 Kaj la anĝelo de la Eternulo frapis la tutan landon de la Filiŝtoj en tiu nokto; kaj estis granda tumulto en tiu nokto kaj la sekvantan matenon.
17 Kaj ĉiu utero fermiĝis, kaj ĉiuj iliaj elfluoj; kaj la mano de la Eternulo estis sur ili pro Sara, la edzino de Abraham, kiun Abimeleĥ prenis.
18 Kaj matene Abimeleĥ leviĝis kun teruro kaj konfuzo kaj granda timo, kaj li sendis, kaj vokigis siajn servantojn, kaj li rakontis al ili sian sonĝon; kaj la popolo tre ektimis.
19 Tiam unu viro, kiu staris el la servantoj de la reĝo, respondis al la reĝo, dirante: Ho reĝo, redonu ĉi tiun virinon al ŝia edzo, ĉar li estas ŝia edzo; ĉar same okazis al la reĝo de Egiptujo, kiam ĉi tiu viro venis Egiptujon.
20 Kaj pri sia edzino li diris: Ŝi estas mia fratino; ĉar tia estas lia moro, kiam li venas loĝi en la landon, en kiu li loĝas kiel fremdulo.
21 Kaj Faraono sendis kaj prenis ĉi tiun virinon kiel edzinon, kaj la Eternulo venigis sur lin malbonajn plagojn, ĝis li redonis la virinon al ŝia edzo.
22 Nun do, ho suverena reĝo, sciu kio okazis hieraŭ nokte al la tuta lando, ĉar estis tre granda konsterno kaj granda doloro kaj lamentado, kaj ni scias, ke tio okazis pro la virino, kiun vi prenis.
23 Nun do redonu ĉi tiun virinon al ŝia edzo, por ke ne trafu nin kiel al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj al liaj popoloj, kaj por ke ni ne mortu; kaj Abimeleĥ rapide vokis kaj vokigis Saran, kaj ŝi venis al li, kaj li vokigis Abrahamon, kaj li venis al li.
24 Kaj Abimeleĥ diris al ili: Kion vi faris, dirante, ke vi estas fratoj kaj fratinoj? Kaj mi prenis ĉi tiun virinon kiel edzinon.
25 Kaj Abraham diris: Ĉar mi pensis, ke mi mortos pro mia edzino; kaj Abimeleĥ prenis ŝafojn kaj bovojn kaj sklavojn kaj sklavinojn kaj mil arĝentajn monerojn kaj donis ilin al Abraham, kaj li redonis al li Saran.
26 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Jen la tuta lando estas antaŭ vi; loĝu en ĝi kie ajn vi elektos.
27 Kaj Abraham kaj lia edzino Sara eliris de antaŭ la reĝo kun honoro kaj respekto, kaj ili ekloĝis en la lando Gerar.
28 Kaj ĉiuj loĝantoj de la lando de la Filiŝtoj kaj la servantoj de la reĝo estis ankoraŭ suferantaj pro la plago, kiun la anĝelo frapis ilin la tutan nokton pro Sara.
29 Kaj Abimeleĥ alvokis Abrahamon, kaj diris: Preĝu por viaj sklavoj al la Eternulo, via Dio, ke Li forigu ĉi tiun mortinton el inter ni.
30 Kaj Abraham preĝis pri Abimeleĥ kaj liaj popoloj, kaj la Eternulo aŭdis la preĝon de Abraham, kaj li sanigis Abimeleĥ kaj ĉiujn liajn popolojn.

ĈAPITRO 21

1 Kaj estis en tiu tempo, post la fino de jaro kaj kvar monatoj, kiam Abraham loĝis en la lando de la Filiŝtoj en Gerar, Dio vizitis Saran, kaj la Eternulo ŝin rememoris; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon al Abraham.
2 Kaj Abraham nomis la nomon de la filo, kiu naskiĝis al li, kiun naskis al li Sara, Isaak.
3 Kaj Abraham cirkumcidis sian filon Isaak en la aĝo de ok tagoj, kiel Dio ordonis al Abraham fari al lia idaro post li; kaj Abraham havis cent jarojn, kaj Sara havis naŭdek jarojn, kiam Isaak naskiĝis al ili.
4 Kaj la infano kreskis, kaj li estis demamigita; kaj Abraham faris grandan festenon en la tago, en kiu Isaak estis demamigita.
5 Kaj Ŝem kaj Eber kaj ĉiuj eminentuloj de la lando, kaj Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, kaj liaj servantoj, kaj Piĥol, la estro de lia militistaro, venis, por manĝi kaj trinki kaj ĝoji pri la festeno, kiun Abraham faris en la tago, kiam lia filo Isaak estis demamigita.
6 Kaj Terah, la patro de Abraham, kaj lia frato Naĥor, venis el Ĥaran, ili kaj ĉio, kio apartenis al ili; ĉar ili tre ĝojis, aŭdinte, ke filo naskiĝis al Sara.
7 Kaj ili venis al Abraham, kaj ili manĝis kaj trinkis en la festeno, kiun Abraham faris en la tago, kiam Isaak estis demamigita.
8 Kaj Terah kaj Nahor ĝojis kun Abraham, kaj ili restis kun li longan tempon en la lando de la Filiŝtoj.
9 En tiu tempo Serug, filo de Reu, mortis en la unua jaro de la naskiĝo de Isaak, filo de Abraham.
10 Kaj la tuta vivo de Serug estis ducent tridek naŭ jaroj, kaj li mortis.
11 Kaj Iŝmael, filo de Abraham, estis granda en tiu tempo; li havis la aĝon de dek kvar jaroj, kiam Sara naskis Isaakon al Abraham.
12 Kaj Dio estis kun Iŝmael, filo de Abraham; kaj li kreskis, kaj li lernis uzi arkon, kaj fariĝis arkpafisto.
13 Kaj kiam Isaak havis la aĝon de kvin jaroj, li sidis kun Iŝmael ĉe la pordo de la tendo.
14 Kaj Iŝmael venis al Isaak kaj sidiĝis kontraŭ li, kaj li prenis la pafarkon kaj strecis ĝin kaj enmetis la sagon en ĝin kaj intencis mortigi Isaakon.
15 Kaj Sara vidis la agon, kiun Iŝmael deziris fari al sia filo Isaak, kaj tio forte ĉagreniĝis al ŝi pro sia filo, kaj ŝi sendis voki Abrahamon, kaj diris al li: Forpelu ĉi tiun sklavinon kaj ŝian filon, ĉar ŝia filo ne heredos kun mia filo, ĉar tiel li provis fari al li hodiaŭ.
16 Kaj Abraham aŭskultis la voĉon de Sara, kaj li leviĝis frue matene, kaj li prenis dek du panojn kaj felsakon da akvo, kiujn li donis al Hagar, kaj forsendis ŝin kun ŝia filo, kaj Hagar iris kun sia filo en la dezerton, kaj ili loĝis en la dezerto Paran kun la loĝantoj de la dezerto, kaj Iŝmael estis arkpafisto, kaj li loĝis en la dezerto longan tempon.
17 Kaj li kaj lia patrino poste iris en la landon Egiptan, kaj ili tie loĝis; kaj Hagar prenis edzinon por sia filo el Egiptujo, kaj ŝia nomo estis Meriba.

18 Kaj la edzino de Iŝmael gravediĝis kaj naskis kvar filojn kaj du filinojn; kaj Iŝmael kaj lia patrino kaj lia edzino kaj infanoj poste iris kaj revenis en la dezerton.
19 Kaj ili faris al si tendojn en la dezerto, en kiu ili loĝis, kaj ili daŭre vojaĝis kaj poste ripozis ĉiumonate kaj ĉiujare.
20 Kaj Dio donis al Iŝmael ŝafojn kaj bovojn kaj tendojn pro lia patro Abraham; kaj la homo multiĝis je brutaro.
21 Kaj Iŝmael loĝis en dezertoj kaj en tendoj, vojaĝante kaj ripozante dum longa tempo, kaj li ne vidis la vizaĝon de sia patro.
22 Kaj post tio Abraham diris al sia edzino Sara: Mi iros vidi mian filon Iŝmael, ĉar Mi deziras vidi lin, ĉar Mi lin ne vidis de longe.
23 Kaj Abraham rajdis sur unu el siaj kameloj en la dezerton, por serĉi sian filon Iŝmael; ĉar li aŭdis, ke li loĝas en tendo en la dezerto kun ĉio, kio apartenas al li.
24 Kaj Abraham iris en la dezerton, kaj li atingis la tendon de Iŝmael ĉirkaŭ tagmezo, kaj li demandis pri Iŝmael; kaj li trovis la edzinon de Iŝmael sidantan en la tendo kun ŝiaj infanoj, kaj Iŝmael, ŝia edzo, kaj lia patrino, ne estis kun ili.
25 Kaj Abraham demandis la edzinon de Iŝmael, dirante: Kien iris Iŝmael? Kaj ŝi respondis: Li iris sur la kampon, por ĉasi, kaj Abraham ankoraŭ rajdis sur la kamelo, ĉar li ne volis kuŝiĝi sur la teron, ĉar li ĵuris al sia edzino Sara, ke li ne deiros de la kamelo.
26 Kaj Abraham diris al la edzino de Iŝmael: Mia filino, donu al mi iom da akvo, por ke mi trinku, ĉar mi estas laca de la vojo.
27 Kaj la edzino de Iŝmael respondis kaj diris al Abraham: Ni havas nek akvon nek panon. Kaj ŝi restis en la tendo kaj ne rimarkis Abrahamon, nek demandis al li, kiu li estas.
28 Sed ŝi batadis siajn infanojn en la tendo kaj malbenadis ilin, kaj ŝi ankaŭ malbenis sian edzon Iŝmael kaj riproĉis lin; kaj Abraham aŭdis la vortojn de la edzino de Iŝmael al ŝiaj infanoj, kaj li tre koleris kaj malkontentiĝis.
29 Kaj Abraham vokis la virinon, ke ŝi eliru al li el la tendo; kaj la virino venis kaj stariĝis kontraŭ Abraham, ĉar Abraham ankoraŭ rajdis sur la kamelo.
30 Kaj Abraham diris al la edzino de Iŝmael: Kiam via edzo Iŝmael revenos hejmen, diru al li ĉi tiujn vortojn:
31 Tre maljuna viro el la lando de la Filiŝtoj venis ĉi tien por serĉi vin, kaj tia estis lia aspekto kaj figuro; mi ne demandis lin, kiu li estas, kaj vidante, ke vi ne estis ĉi tie, li parolis al mi kaj diris: Kiam via edzo Iŝmael revenos, diru al li tiel, kiel diris ĉi tiu viro: Kiam vi revenos hejmen, forigu ĉi tiun najlon de la tendo, kiun vi metis ĉi tie, kaj metu alian najlon en ĝian lokon.
32 Kaj Abraham finis siajn vortojn al la virino, kaj li turniĝis kaj sur la kamelo foriris hejmen.
33 Kaj post tio Iŝmael revenis de la ĉasado, li kaj lia patrino, kaj li revenis al la tendo; kaj lia edzino diris al li jenajn vortojn:
34 Tre maljuna viro el la lando de la Filiŝtoj venis, por serĉi vin, kaj tia estis lia aspekto kaj figuro; mi ne demandis lin, kiu li estas, kaj ĉar vi ne estis hejme, li diris al mi: Kiam via edzo revenos hejmen, diru al li: Tiele diras la maljunulo: Forigu la najlon de la tendo, kiun vi starigis ĉi tie, kaj metu alian najlon en ĝian lokon.
35 Kaj Iŝmael aŭdis la vortojn de sia edzino, kaj li sciis, ke tio estas lia patro, kaj ke lia edzino lin ne honoris.
36 Kaj Iŝmael komprenis la vortojn de sia patro, kiujn li diris al sia edzino, kaj Iŝmael aŭskultis la voĉon de sia patro, kaj Iŝmael forpuŝis tiun virinon, kaj ŝi foriris.
37 Kaj Iŝmael poste iris al la lando Kanaana, kaj li prenis alian edzinon kaj venigis ŝin al sia tendo al la loko, kie li tiam loĝis.
38 Kaj post la paso de tri jaroj Abraham diris: Mi iros denove kaj vidos mian filon Iŝmael, ĉar Mi lin ne vidis de longe.
39 Kaj li rajdis sur sia kamelo kaj iris en la dezerton, kaj li atingis la tendon de Iŝmael ĉirkaŭ tagmezo.
40 Kaj li demandis pri Iŝmael, kaj lia edzino eliris el la tendo, kaj ŝi diris: Li ne estas ĉi tie, mia sinjoro, ĉar li iris ĉasi en la kampon kaj paŝtigi la kamelojn. Kaj la virino diris al Abraham: Eniru, mia sinjoro, en la tendon kaj manĝu pecon da pano, ĉar via animo estas laca de la vojo.
41 Kaj Abraham diris al ŝi: Mi ne haltos, ĉar mi rapidas daŭrigi mian vojaĝon; nur donu al mi iom da akvo por trinki, ĉar mi soifas. Kaj la virino rapide kuris en la tendon, kaj ŝi alportis al Abraham akvon kaj panon, kaj ŝi metis ilin antaŭ lin, kaj ŝi instigis lin manĝi; kaj li manĝis kaj trinkis, kaj lia koro konsoliĝis, kaj li benis sian filon Iŝmael.
42 Kaj li finis sian manĝon kaj benis la Eternulon, kaj li diris al la edzino de Iŝmael: Kiam Iŝmael revenos hejmen, diru al li ĉi tiujn vortojn:
43 Unu tre maljuna viro el la lando de la Filiŝtoj venis ĉi tien kaj demandis pri vi, kaj vi ne estis ĉi tie; kaj mi alportis al li panon kaj akvon, kaj li manĝis kaj trinkis, kaj lia koro konsoliĝis.
44 Kaj li diris al mi jenajn vortojn: Kiam via edzo Iŝmael venos hejmen, diru al li: La najlo de la tendo, kiun vi havas, estas tre bona; ne forŝovu ĝin de la tendo.
45 Kaj Abraham finis ordoni al la virino, kaj li rajdis al sia hejmo al la lando de la Filiŝtoj; kaj kiam Iŝmael venis al sia tendo, lia edzino eliris al li renkonte kun ĝojo kaj gaja koro.
46 Kaj ŝi diris al li: Venis ĉi tien maljunulo el la lando de la Filiŝtoj; tia estis lia aspekto; li demandis pri vi, kaj vi ne estis ĉi tie; tial mi alportis panon kaj akvon, kaj li manĝis kaj trinkis, kaj lia koro konsoliĝis.
47 Kaj li diris al mi jenajn vortojn: Kiam via edzo Iŝmael venos hejmen, diru al li: La najlo de la tendo, kiun vi havas, estas tre bona; ne forŝovu ĝin de la tendo.
48 Kaj Iŝmael sciis, ke tio estas lia patro kaj ke lia edzino lin honoris; kaj la Eternulo benis Iŝmael.

ĈAPITRO 22

1 Kaj Iŝmael leviĝis kaj prenis sian edzinon kaj siajn infanojn kaj siajn brutojn kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj li foriris de tie kaj iris al sia patro en la landon de la Filiŝtoj.
2 Kaj Abraham rakontis al sia filo Iŝmael la aferon kun la unua edzino, kiun Iŝmael prenis, kaj kiel ŝi faris.
3 Kaj Iŝmael kaj liaj infanoj loĝis kun Abraham longan tempon en tiu lando, kaj Abraham loĝis en la lando de la Filiŝtoj longan tempon.
4 Kaj la tagoj pliiĝis kaj atingis dudek ses jarojn, kaj post tio Abraham kun siaj sklavoj kaj ĉio, kio apartenis al li, foriris el la lando de la Filiŝtoj kaj translokiĝis al granda malproksimo, kaj ili alproksimiĝis al Ĥebron, kaj tie ili restis, kaj la sklavoj de Abraham fosis putojn da akvo, kaj Abraham kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis apud la akvo, kaj

la sklavoj de Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, aŭdis la famon, ke la sklavoj de Abraham fosis putojn da akvo en la limoj de la lando.
5 Kaj ili venis kaj kverelis kun la sklavoj de Abraham, kaj ili rabis de ili la grandan puton, kiun ili elfosis.
6 Kaj Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, aŭdis pri tiu afero, kaj li kaj lia militestro Piĥol kaj dudek el liaj viroj venis al Abraham; kaj Abimeleĥ parolis al Abraham pri siaj sklavoj; kaj Abraham riproĉis Abimeleĥ pri la puto, kiun liaj sklavoj rabis de li.
7 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham: Kiel vivas la Eternulo, kiu kreis la tutan teron, mi ne aŭdis pri la faro, kiun miaj sklavoj faris al viaj sklavoj, ĝis la nuna tago.
8 Kaj Abraham prenis sep ŝafidojn kaj donis ilin al Abimeleĥ, dirante: Prenu el miaj manoj, por ke ili estu por mi atesto, ke mi elfosis ĉi tiun puton.
9 Kaj Abimeleĥ prenis la sep ŝafidojn, kiujn Abraham donis al li, ĉar li ankaŭ donis al li abundon da brutoj kaj bovoj; kaj Abimeleĥ ĵuris al Abraham pri la puto; tial li nomis tiun puton Beer-Ŝeba, ĉar tie ili ambaŭ ĵuris pri ĝi.
10 Kaj ili ambaŭ faris interligon en Beer-Ŝeba, kaj Abimeleĥ leviĝis kun Piĥol, la estro de lia militistaro, kaj ĉiuj liaj viroj, kaj ili reiris al la lando de la Filiŝtoj; kaj Abraham kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis en Beer-Ŝeba, kaj li estis en tiu lando longan tempon.
11 Kaj Abraham plantis grandan arbareton en Beer-Ŝeba, kaj li faris al ĝi kvar pordegojn al la kvar flankoj de la tero, kaj li plantis en ĝi vinberejon, tiel ke se vojaĝanto venis al Abraham, tiu eniris por iu ajn pordego, kiu estis sur lia vojo, kaj restis tie kaj manĝis kaj trinkis kaj satiĝis kaj poste foriris.
12 Ĉar la domo de Abraham estis ĉiam malfermita al la homidoj, kiuj preterpasis kaj revenis, kiuj ĉiutage venis manĝi kaj trinki en la domo de Abraham.
13 Kaj ĉiun homon, kiu malsatis kaj venis al la domo de Abraham, Abraham donis al li panon, por ke li manĝu kaj trinku kaj satiĝu; kaj ĉiun, kiu venis nude en lian domon, li vestis per vestoj, kiujn li elektis, kaj donis al li arĝenton kaj oron, kaj sciigis al li la Eternulon, kiu kreis lin sur la tero; tion faris Abraham dum sia tuta vivo.
14 Kaj Abraham kaj liaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis en Beer-Ŝeba, kaj li starigis sian tendon ĝis Ĥebron.
15 Kaj Naĥor, la frato de Abraham, kaj lia patro kaj ĉio, kio apartenis al ili, loĝis en Ĥaran, ĉar ili ne venis kun Abraham en la landon Kanaanan.
16 Kaj al Naĥor naskiĝis infanoj, kiujn naskis al li Milka, filino de Haran, fratino de Sara, edzino de Abraham.
17 Kaj jen estas la nomoj de tiuj, kiuj naskiĝis al li: Uc, Buz, Kemuel, Kesed, Ĥazo, Pildaŝ, Tidlaf, kaj Betuel; ok filoj. Tio estas la infanoj de Milka, kiujn ŝi naskis al Naĥor, frato de Abraham.
18 Naĥor havis kromvirinon, kaj ŝia nomo estis Reuma; kaj ŝi ankaŭ naskis al Naĥor Zebaĥon, Gaĥaŝon, Taĥaŝon kaj Maaĥan; ili estis kvar filoj.
19 Kaj la infanoj, kiuj naskiĝis al Naĥor, estis dek du filoj krom liaj filinoj; kaj ili ankaŭ naskiĝis al ili infanoj en Ĥaran.
20 Kaj la infanoj de Uc, la unuenaskito de Naĥor, estis Abi, Keref, Gadin, Melus, kaj ilia fratino Debora.
21 Kaj la filoj de Buz estis Beraĥel, Naamat, Ŝeba kaj Madonu.
22 Kaj la filoj de Kemuel estis Aram kaj Reĥob.
23 Kaj la filoj de Kesed estis Anamleĥ, Meŝaj, Benon kaj Jifi; kaj la filoj de Ĥazo estis Pildaŝ, Meĥi kaj Ofer.
24 Kaj la filoj de Pildaŝ estis Arud, Ĥamum, Mered kaj Moloĥ.
25 Kaj la filoj de Tidlaf estis Muŝan, Kuŝan kaj Muci.
26 Kaj la infanoj de Betuel estis Seĥar, Laban kaj ilia fratino Rebeka.
27 Tio estas la familioj de la filoj de Naĥor, kiuj naskiĝis al ili en Haran; kaj Aram, filo de Kemuel, kaj lia frato Reĥob, foriris el Haran, kaj ili trovis valon en la lando apud la rivero Eŭfrato.
28 Kaj ili konstruis tie urbon, kaj ili nomis la urbon laŭ la nomo de Petor, filo de Aram; tio estas Aram Naĥeraim ĝis la nuna tago.
29 Kaj la filoj de Kesed ankaŭ iris, por loĝi tie, kie ili trovis lokon; kaj ili iris, kaj trovis valon kontraŭ la lando Ŝinar, kaj tie ili loĝis.
30 Kaj ili konstruis al si tie urbon, kaj ili nomis la urbon Kesed laŭ la nomo de sia patro. Tio estas la lando Kasdim ĝis la nuna tago; kaj la Kasdim loĝis en tiu lando, kaj ili fruktis kaj multiĝis treege.
31 Kaj Terah, patro de Naĥor kaj Abraham, iris kaj prenis alian edzinon en sia maljuneco, kaj ŝia nomo estis Pelila; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al li filon, kaj li nomis lin Zoba.
32 Kaj Teraĥ vivis dudek kvin jarojn post la naskiĝo de Coba.
33 Kaj Terah mortis en tiu jaro, tio estas en la tridek-kvina jaro post la naskiĝo de Isaak, filo de Abraham.
34 Kaj la vivo de Terah estis ducent kvin jaroj, kaj oni enterigis lin en Ĥaran.
35 Kaj Zoba, filo de Teraĥ, vivis tridek jarojn, kaj li naskigis Aram, Aĥlison kaj Merikon.
36 Kaj Aram, filo de Coba, filo de Teraĥ, havis tri edzinojn, kaj li naskigis dek du filojn kaj tri filinojn; kaj la Eternulo donis al Aram, filo de Coba, riĉecon kaj havaĵon, kaj abundon da brutoj, ŝafoj kaj bovoj; kaj la homo tre kreskis.
37 Kaj Aram, filo de Coba, kaj lia frato kaj lia tuta domanaro eliris el Ĥaran, kaj ili iris, por ekloĝi tie, kie ili trovos lokon, ĉar ilia posedaĵo estis tro granda por resti en Ĥaran; ĉar ili ne povis resti en Ĥaran kune kun siaj fratoj, la filoj de Naĥor.
38 Kaj Aram, filo de Coba, iris kun siaj fratoj, kaj ili trovis valon malproksime, oriente, kaj tie ili ekloĝis.
39 Kaj ili ankaŭ konstruis tie urbon, kaj nomis ĝin Aram, laŭ la nomo de sia plej aĝa frato; tio estas Aram Zoba ĝis la nuna tago.
40 Kaj Isaak, filo de Abraham, kreskis en tiu tempo; kaj lia patro Abraham instruis al li la vojon de la Eternulo, por ke li konu la Eternulon; kaj la Eternulo estis kun li.
41 Kaj kiam Isaak havis la aĝon de tridek sep jaroj, lia frato Iŝmael iradis kun li en la tendo.
42 Kaj Iŝmael fanfaronis pri si al Isaak, dirante: Mi estis en la aĝo de dek tri jaroj, kiam la Eternulo diris al mia patro, ke li cirkumcidu nin, kaj mi faris laŭ la vorto de la Eternulo, kiun Li diris al mia patro, kaj mi donis mian animon al la Eternulo, kaj mi ne malobeis Lian vorton, kiun Li ordonis al mia patro.
43 Kaj Isaak respondis al Iŝmael, dirante: Kial vi fanfaronas al mi pri tio, pri peceto da via karno, kiun vi prenis el via korpo kaj pri kio la Eternulo ordonis al vi?

44 Kiel vivas la Eternulo, la Dio de mia patro Abraham, se la Eternulo dirus al mia patro: Prenu vian filon Isaak kaj alportu al li oferon antaŭ Mi, mi ne detenus min, sed mi ĝoje akceptus ĝin.
45 Kaj la Eternulo aŭdis la vorton, kiun Isaak diris al Iŝmael; kaj tio plaĉis al la Eternulo, kaj Li intencis provi Abrahamon pri tiu afero.
46 Kaj venis la tago, kiam la filoj de Dio venis kaj stariĝis antaŭ la Eternulo, kaj ankaŭ Satano venis kun la filoj de Dio antaŭ la Eternulo.
47 Kaj la Eternulo diris al Satano: De kie vi venas? Kaj Satano respondis al la Eternulo kaj diris: De vagado sur la tero kaj de vagado sur ĝi.
48 Kaj la Eternulo diris al Satano: Kia estas via vorto al mi pri ĉiuj filoj de la tero? Kaj Satano respondis al la Eternulo kaj diris: Mi vidis ĉiujn filojn de la tero, kiuj servas vin kaj memoras vin, kiam ili postulas ion de vi.
49 Kaj kiam Vi donas al ili tion, kion ili postulas de Vi, ili sidas trankvile kaj forlasas Vin kaj ne plu memoras Vin.
50 Ĉu vi vidis Abrahamon, filon de Teraĥ, kiu komence ne havis infanojn, kaj li servis vin kaj starigis al vi altarojn kien ajn li venis, kaj li alportis sur ilin oferojn, kaj li konstante proklamis vian nomon al ĉiuj infanoj de la tero.
51 Kaj nun, kiam naskiĝis al li lia filo Isaak, li forlasis vin kaj faris grandan festenon por ĉiuj loĝantoj de la lando, kaj forgesis la Eternulon.
52 Ĉar meze de ĉio, kion li faris, li ne alportis al vi oferon, nek bruloferon, nek pacoferon, nek bovon, nek ŝafon, nek kapron, el ĉio, kion li buĉis en la tago, kiam lia filo estis demamigita.
53 De la tempo de la naskiĝo de sia filo ĝis nun, en la daŭro de tridek sep jaroj, li ne konstruis altaron antaŭ vi kaj ne alportis al vi oferon; ĉar li vidis, ke vi donis al vi tion, kion li petis, kaj tial li forlasis vin.
54 Kaj la Eternulo diris al Satano: Ĉu vi tiel atentis Mian servanton Abraham? ĉar ne ekzistas simila al li sur la tero, homo perfekta kaj justa antaŭ Mi, kiu timas Dion kaj evitas malbonon; kiel Mi vivas, se Mi dirus al li: Alkonduku vian filon Isaak antaŭ Mi, li ne rifuzus lin de Mi, des pli se Mi dirus al li, ke li alportu bruloferon antaŭ Mi el liaj ŝafoj aŭ bovoj.
55 Kaj Satano respondis al la Eternulo kaj diris: Diru do nun al Abraham kiel vi diris, kaj vi vidos ĉu li ne malobeos hodiaŭ kaj ne malakceptos viajn vortojn.

ĈAPITRO 23

1 En tiu tempo aperis la vorto de la Eternulo al Abraham, kaj Li diris al li: Abraham! Kaj li respondis: Jen mi estas.
2 Kaj Li diris al li: Prenu vian filon, vian solan, kiun vi amas, Isaakon, kaj iru en la landon Morija, kaj oferu lin tie kiel bruloferon sur unu el la montoj, kiu estos montrata al vi, ĉar tie vi vidos nubon kaj la gloron de la Eternulo.
3 Kaj Abraham diris en si: Kiel mi disigos mian filon Isaak de lia patrino Sara, por alporti lin kiel bruloferon antaŭ la Eternulo?
4 Kaj Abraham eniris en la tendon kaj sidiĝis antaŭ sia edzino Sara, kaj li diris al ŝi ĉi tiujn vortojn,
5 Mia filo Isaak kreskis kaj li jam de kelka tempo ne lernis la servadon al sia Dio; nun morgaŭ mi iros kaj alkondukos lin al Ŝem kaj al lia filo Eber, kaj tie li lernos la vojojn de la Eternulo, ĉar ili instruos al li koni la Eternulon kaj ankaŭ scii, ke kiam li preĝos konstante antaŭ la Eternulo, Li respondos al li; tial tie li scios la vojon servi la Eternulon, sian Dion.
6 Kaj Sara diris: Bone vi parolis; iru, mia sinjoro, kaj faru al li, kiel vi diris; sed ne forigu lin de mi tro malproksime, kaj ne lasu lin resti tie tro longe, ĉar mia animo estas ligita al lia animo.
7 Kaj Abraham diris al Sara: Mia filino, ni preĝu al la Eternulo, nia Dio, ke Li faru al ni bonon.
8 Kaj Sara prenis sian filon Isaak, kaj li restis kun ŝi la tutan nokton; kaj ŝi kisis lin kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj donis al li instrukciojn ĝis la mateno.
9 Kaj ŝi diris al li: Ho mia filo, kiel mia animo povas disiĝi de vi? Kaj ŝi ankoraŭ kisis lin kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj ŝi donis al Abraham instrukciojn pri li.
10 Kaj Sara diris al Abraham: Mia sinjoro, gardu vin pri via filo kaj rigardu lin, ĉar mi ne havas alian filon nek filinon krom li.
11 Ne forlasu lin. Se li malsatas, donu al li panon, kaj se li soifas, donu al li akvon por trinki; ne lasu lin iri piede, nek lasu lin sidi en la suno.
12 Kaj ne lasu lin iri sola sur la vojo, kaj ne devigu lin de ĉio, kion li deziras; sed agu al li tiel, kiel li diros al vi.
13 Kaj Sara ploris maldolĉe pro Isaak la tutan nokton, kaj ŝi donis al li instrukciojn ĝis la mateno.
14 Kaj matene Sara elektis tre belan kaj belan veston el la vestoj, kiujn ŝi havis en la domo kaj kiujn Abimeleĥ donis al ŝi.
15 Kaj ŝi vestis sian filon Isaak per ĝi, kaj ŝi metis turbanon sur lian kapon, kaj ŝi metis altvaloran ŝtonon sur la supron de la turbano, kaj ŝi donis al ili provizojn por la vojo; kaj ili eliris; kaj Isaak iris kun sia patro Abraham, kaj kelkaj el iliaj servistoj akompanis ilin, por akompani ilin for de la vojo.
16 Kaj Sara eliris kun ili, kaj ŝi akompanis ilin sur la vojo por adiaŭi ilin; kaj ili diris al ŝi: Reiru al la tendo.
17 Kaj kiam Sara aŭdis la vortojn de sia filo Isaak, ŝi ploris maldolĉe, kaj ŝia edzo Abraham ploris kun ŝi, kaj ilia filo ploris kun ili per granda plorado; ankaŭ tiuj, kiuj iris kun ili, ploris per granda plorado.
18 Kaj Sara kaptis sian filon Isaak, kaj ŝi tenis lin en siaj brakoj, kaj ŝi ĉirkaŭprenis lin kaj daŭre ploris kun li, kaj Sara diris: Kiu scias, ĉu post ĉi tiu tago mi iam vin revidos?
19 Kaj ili ploris kune, Abraham, Sara kaj Isaak, kaj ĉiuj, kiuj estis kun ili sur la vojo, ploris kun ili; kaj Sara poste forturniĝis de sia filo, plorante maldolĉe, kaj ĉiuj ŝiaj sklavoj kaj sklavinoj revenis kun ŝi al la tendo.
20 Kaj Abraham iris kun sia filo Isaak, por alporti lin kiel oferon antaŭ la Eternulon, kiel Li ordonis al li.
21 Kaj Abraham prenis kun si du el siaj junuloj, Iŝmaelon, filon de Hagar, kaj lian sklavon Eliezer, kaj ili iris kune kun ili; kaj dum ili iris sur la vojo, la junuloj diris al si tiujn vortojn,
22 Kaj Iŝmael diris al Eliezer: Jen mia patro Abraham iras kun Isaak, por alporti lin kiel bruloferon al la Eternulo, kiel Li ordonis al li.
23 Nun kiam li revenos, li donos al mi ĉion, kion li posedas, por heredi post si, ĉar mi estas lia unuenaskito.
24 Kaj Eliezer respondis al Iŝmael kaj diris: Abraham ja forpuŝis vin kune kun via patrino, kaj ĵuris, ke vi ne

heredos ion ajn el ĉio, kion li havas; kaj al kiu li donos ĉion, kion li havas, kun ĉiuj siaj trezoroj, krom al mi, lia servanto, kiu estis fidela en lia domo, kiu servis lin nokte kaj tage, kaj faris ĉion, kion li petis de mi? al mi li testamentos post sia morto ĉion, kion li posedas.
25 Kaj dum Abraham iris kun sia filo Isaak laŭ la vojo, Satano venis kaj aperis al Abraham en la formo de tre maljuna viro, humila kaj kun pentoplena spirito, kaj li alproksimiĝis al Abraham kaj diris al li: Ĉu vi estas malsaĝa aŭ stulta, ke vi faras tiun aferon hodiaŭ al via sola filo?
26 Ĉar Dio donis al vi filon en viaj lastaj tagoj, en via maljuneco, kaj ĉu vi iros kaj buĉos lin hodiaŭ, ĉar li ne faris perfortaĵon? Kaj ĉu vi pereigos la animon de via sola filo de sur la tero?
27 Ĉu vi ne scias kaj ne komprenas, ke tio ne povas esti de la Eternulo? Ĉar la Eternulo ne povas fari al homo tian malbonon sur la tero, ke li diru al li: Iru, buĉu vian infanon.
28 Kaj Abraham aŭdis tion kaj sciis, ke tio estis la vorto de Satano, kiu provis deturni lin de la vojo de la Eternulo, sed Abraham ne aŭskultis la voĉon de Satano, kaj Abraham riproĉis lin, tiel ke li foriris.
29 Kaj Satano revenis kaj venis al Isaak, kaj li aperis al Isaak en la formo de junulo bela kaj bela.
30 Kaj li alproksimiĝis al Isaak kaj diris al li: Ĉu vi ne scias kaj komprenas, ke via maljuna malsaĝa patro kondukas vin hodiaŭ al la buĉo senkaŭze?
31 Nun do, mia filo, ne aŭskultu nek atentu lin, ĉar li estas malsaĝa maljunulo, kaj ne lasu vian karan animon kaj belan figuron malaperi de la tero.
32 Kaj Isaak tion aŭdis, kaj diris al Abraham: Ĉu vi aŭdis, mia patro, kion diris ĉi tiu viro? tiel li parolis.
33 Kaj Abraham respondis al sia filo Isaak kaj diris al li: Gardu vin kontraŭ li kaj ne aŭskultu liajn vortojn kaj ne atentu lin, ĉar li estas Satano, kiu provas deturni nin hodiaŭ de la ordonoj de Dio.
34 Kaj Abraham ankoraŭ riproĉis Satanon, kaj Satano foriris de ili, kaj vidante, ke li ne povis venki ilin, li kaŝis sin de ili, kaj li iris kaj pasis antaŭ ili sur la vojo; kaj li transformis sin en grandan rivereton da akvo sur la vojo, kaj Abraham kaj Isaak kaj liaj du junuloj atingis tiun lokon, kaj ili vidis rivereton grandan kaj potencan kiel la potencaj akvoj.
35 Kaj ili eniris la rivereton kaj trapasis ĝin, kaj la akvo komence atingis iliajn krurojn.
36 Kaj ili iris pli profunden en la rivereton, kaj la akvo atingis ĝis iliaj koloj, kaj ili ĉiuj ektimis pro la akvo; kaj dum ili transiris la rivereton, Abraham rekonis tiun lokon, kaj li sciis, ke antaŭe tie ne estis akvo.
37 Kaj Abraham diris al sia filo Isaak: Mi konas ĉi tiun lokon, kie ne estis rojo nek akvo; nun do ĝuste tiu Satano faras al ni ĉion ĉi, por deturni nin hodiaŭ de la ordonoj de Dio.
38 Kaj Abraham riproĉis lin kaj diris al li: La Eternulo riproĉu vin, ho Satano, foriru de ni, ĉar ni iras laŭ la ordonoj de Dio.
39 Kaj Satano ektimis pro la voĉo de Abraham, kaj li foriris de ili, kaj la loko denove fariĝis seka tero, kiel antaŭe.
40 Kaj Abraham iris kun Isaak al la loko, kiun Dio diris al li.
41 Kaj en la tria tago Abraham levis siajn okulojn kaj ekvidis la lokon de malproksime, pri kiu Dio diris al li.
42 Kaj aperis al li fajra kolono, kiu etendiĝis de la tero ĝis la ĉielo, kaj nubo de gloro estis sur la monto, kaj la gloro de la Eternulo aperis en la nubo.
43 Kaj Abraham diris al Isaak: Mia filo, ĉu vi vidas sur tiu monto, kiun ni vidas de malproksime, tion, kion mi vidas sur ĝi?
44 Kaj Isaak respondis kaj diris al sia patro: Mi vidas fajran kolonon kaj nubon, kaj la gloro de la Eternulo videblas sur la nubo.
45 Kaj Abraham sciis, ke lia filo Isaak estas akceptebla antaŭ la Eternulo kiel brulofero.
46 Kaj Abraham diris al Eliezer kaj al lia filo Iŝmael: Ĉu vi ankaŭ vidas tion, kion ni vidas sur la monto, kiu estas malproksime?
47 Kaj ili respondis kaj diris: Ni vidas nenion pli ol similajn al la aliaj montoj de la tero. Kaj Abraham sciis, ke ili ne estas akceptitaj antaŭ la Eternulo por iri kun ili, kaj Abraham diris al ili: Restu ĉi tie kun la azeno, dum mi kaj mia filo Isaak iros al tiu monto kaj adorkliniĝos tie antaŭ la Eternulo kaj poste revenos al vi.
48 Kaj Eliezer kaj Iŝmael restis en tiu loko, kiel ordonis Abraham.
49 Kaj Abraham prenis lignon por brulofero kaj metis ĝin sur sian filon Isaak, kaj li prenis la fajron kaj la tranĉilon, kaj ili ambaŭ iris al tiu loko.
50 Kaj dum ili iris, Isaak diris al sia patro: Jen mi vidas fajron kaj lignon; kie do estas la ŝafido, kiu estas la brulofero antaŭ la Eternulo?
51 Kaj Abraham respondis al sia filo Isaak, dirante: La Eternulo elektis vin, mian filon, kiel sendifektan bruloferon anstataŭ la ŝafido.
52 Kaj Isaak diris al sia patro: Mi faros ĉion, kion la Eternulo diris al vi, kun ĝojo kaj gajeco de la koro.
53 Kaj Abraham plue diris al sia filo Isaak: Ĉu vi havas en via koro ian penson aŭ konsilon pri tio, kio ne taŭgas? diru al mi, mia filo, ho mia filo, ne kaŝu ĝin de mi.
54 Kaj Isaak respondis al sia patro Abraham kaj diris al li: Ho mia patro, kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via animo, ne estas en mia koro io, kio povus dekliniĝi dekstren aŭ maldekstren de la vorto, kiun Li diris al vi.
55 Nek membro nek muskolo moviĝis aŭ moviĝis pro tio, nek estas en mia koro ia penso aŭ malbona konsilo pri tio.
56 Sed mi estas ĝoja kaj bonhumora en ĉi tiu afero, kaj mi diras: Benata estu la Eternulo, kiu elektis min hodiaŭ por esti brulofero antaŭ Li.
57 Kaj Abraham tre ĝojis pri la vortoj de Isaak; kaj ili iris kaj kune venis al tiu loko, pri kiu la Eternulo diris.
58 Kaj Abraham alproksimiĝis, por konstrui la altaron en tiu loko, kaj Abraham ploris; kaj Isaak prenis ŝtonojn kaj morteron, ĝis ili finis konstrui la altaron.
59 Kaj Abraham prenis la lignon kaj aranĝis ĝin sur la altaro, kiun li konstruis.
60 Kaj li prenis sian filon Isaak kaj ligis lin, kaj metis lin sur la lignon, kiu estis sur la altaro, por buĉi lin kiel bruloferon antaŭ la Eternulo.
61 Kaj Isaak diris al sia patro: Ligu min forte kaj metu min sur la altaron, por ke mi ne turniĝu kaj ne moviĝu, kaj por ke mi ne liberiĝos de la forto de la tranĉilo sur mian karnon,

kaj per tio mi ne profanos la bruloferon; kaj Abraham faris tiel.
62 Kaj Isaak diris ankoraŭ al sia patro: Ho mia patro, kiam vi mortigos min kaj bruligos min kiel oferon, prenu kun vi la restintan cindron, kaj alportu ĝin al mia patrino Sara, kaj diru al ŝi: Ĉi tio estas la agrabla odoro de Isaak; sed ne diru al ŝi tion, se ŝi sidos apud puto aŭ sur ia altaĵo, por ke ŝi ne ĵetu sian animon post mi kaj mortu.
63 Kaj Abraham aŭdis la vortojn de Isaak, kaj li levis sian voĉon kaj ploris, kiam Isaak parolis tiujn vortojn; kaj la larmoj de Abraham fluis sur lian filon Isaak, kaj Isaak ploris amare, kaj li diris al sia patro: Rapidu, ho mia patro, kaj faru kun mi la volon de la Eternulo, nia Dio, kiel Li ordonis al vi.
64 Kaj la koroj de Abraham kaj Isaak ĝojis pri ĉi tiu afero, kiun la Eternulo ordonis al ili; sed la okulo ploris amare, dum la koro ĝojis.
65 Kaj Abraham ligis sian filon Isaak kaj metis lin sur la altaron super la ligno; kaj Isaak etendis sian kolon sur la altaron antaŭ sia patro; kaj Abraham etendis sian manon, por preni la tranĉilon, por buĉi sian filon kiel bruloferon antaŭ la Eternulo.
66 En tiu tempo venis anĝeloj de kompato antaŭ la Eternulon kaj parolis al li pri Isaak, dirante:
67 Ho Sinjoro, Vi estas kompatema kaj kompata Reĝo super ĉio, kion Vi kreis en la ĉielo kaj sur la tero, kaj Vi subtenas ilin ĉiujn; donu do elaĉeton kaj elaĉeton anstataŭ Via servanto Isaak, kaj kompatu kaj havu kompatemon al Abraham kaj al lia filo Isaak, kiuj hodiaŭ plenumas Viajn ordonojn.
68 Ĉu Vi vidis, ho Eternulo, ke Isaak, filo de Abraham, Via sklavo, estas ligita al la buĉo kiel besto? Nun do vekiĝu Via kompato por ili, ho Eternulo.
69 En tiu tempo aperis la Eternulo al Abraham kaj vokis al li el la ĉielo, kaj diris al li: Ne etendu vian manon sur la knabon, kaj faru al li nenion; ĉar nun Mi scias, ke vi timas Dion, farante tiun agon kaj ne indulgante de Mi vian filon, vian solan filon.
70 Kaj Abraham levis siajn okulojn kaj vidis, kaj jen virŝafo estis kaptita per siaj kornoj en arbustaro; tio estis la virŝafo, kiun Dio la Eternulo kreis sur la tero, en la tago, kiam Li faris la teron kaj la ĉielon.
71 Ĉar la Eternulo pretigis ĉi tiun virŝafon de tiu tago kiel bruloferon anstataŭ Isaak.
72 Kaj tiu virŝafo antaŭeniris al Abraham, kiam Satano kaptis lin kaj implikis liajn kornojn en la arbustaĵon, por ke li ne antaŭeniru al Abraham, por ke Abraham mortigu lian filon.
73 Kaj Abraham, vidante la virŝafon alproksimiĝantan al li kaj Satanon lin retenantan, li prenis lin kaj alkondukis lin antaŭ la altaron, kaj li malligis sian filon Isaak el liaj ligoj, kaj li metis la virŝafon anstataŭ li, kaj Abraham buĉis la virŝafon sur la altaro, kaj alportis ĝin kiel oferon anstataŭ sia filo Isaak.
74 Kaj Abraham aspergis iom el la sango de la virŝafo sur la altaron, kaj li ekkriis kaj diris: Ĉi tio estas anstataŭ mia filo; kaj ĉi tio estu kalkulita hodiaŭ kiel la sango de mia filo antaŭ la Eternulo.
75 Kaj ĉion, kion Abraham faris tiuokaze apud la altaro, li ekkriis kaj diris: Ĉi tio estas anstataŭ mia filo, kaj ĝi hodiaŭ estu konsiderata antaŭ la Eternulo anstataŭ mia filo; kaj Abraham finis la tutan servon apud la altaro, kaj la servo estis akceptita antaŭ la Eternulo, kaj estis kalkulita kvazaŭ ĝi estus Isaak; kaj la Eternulo benis Abrahamon kaj lian idaron en tiu tago.
76 Kaj Satano iris al Sara, kaj li aperis al ŝi en la formo de maljunulo tre humila kaj milda, kaj Abraham ankoraŭ estis okupita pri la brulofero antaŭ la Eternulo.
77 Kaj li diris al ŝi: Ĉu vi ne scias la tutan faron, kiun Abraham faris hodiaŭ kun via sola filo? Ĉar li prenis Isaakon kaj konstruis altaron kaj buĉis lin kaj alportis lin kiel oferon sur la altaron; kaj Isaak ploris kaj ploris antaŭ sia patro, sed li ne rigardis lin, kaj li ne kompatis lin.
78 Kaj Satano ripetis ĉi tiujn vortojn, kaj li foriris de ŝi, kaj Sara aŭdis ĉiujn vortojn de Satano, kaj ŝi imagis lin esti maljunulo el inter la homidoj, kiu estis kun ŝia filo, kaj venis kaj rakontis al ŝi ĉi tiujn aferojn.
79 Kaj Sara levis sian voĉon kaj ploris kaj kriis amare pro sia filo; kaj ŝi ĵetis sin sur la teron kaj ĵetis polvon sur sian kapon, kaj ŝi diris: Ho mia filo, Isaak, mia filo, ho, se mi estus mortinta hodiaŭ anstataŭ vi. Kaj ŝi daŭre ploris kaj diris: Ĝi malĝojas min pro vi, ho mia filo, mia filo Isaak, ho, se mi estus mortinta hodiaŭ anstataŭ vi.
80 Kaj ŝi daŭre ploris, kaj diris: Ĝi malĝojas min pri vi, post kiam mi vin edukis kaj edukis; nun mia ĝojo ŝanĝiĝis en funebron pri vi, mi, kiu sopiris pri vi, kaj kriis kaj preĝis al Dio, ĝis mi naskis vin en la aĝo de naŭdek jaroj; kaj nun vi hodiaŭ servis por la tranĉilo kaj la fajro, por esti farita ofero.
81 Sed mi konsolas min per vi, mia filo, ĉar ĝi estas la vorto de la Eternulo, ĉar vi plenumis la ordonon de via Dio; ĉar kiu povas malobei la vorton de nia Dio, en kies manoj estas la animo de ĉiu vivanta estaĵo?
82 Vi estas justa, ho Sinjoro, nia Dio, ĉar ĉiuj viaj faroj estas bonaj kaj justaj; ĉar mi ankaŭ ĝojas pro via vorto, kiun vi ordonis, kaj dum mia okulo larmas amare, mia koro ĝojas.
83 Kaj Sara metis sian kapon sur la bruston de unu el siaj servistinoj, kaj ŝi fariĝis senmova kiel ŝtono.
84 Ŝi poste leviĝis kaj iris, farante demandojn ĝis ŝi alvenis en Ĥebronon, kaj ŝi demandis ĉiujn, kiujn ŝi renkontis sur la vojo, sed neniu povis rakonti al ŝi, kio okazis al ŝia filo.
85 Kaj ŝi venis kun siaj servistinoj kaj viroj al Kireat-Arba, kiu estas Hebron, kaj ŝi demandis pri sia filo, kaj ŝi restis tie dum ŝi sendis kelkajn el siaj servistoj por serĉi, kien Abraham iris kun Isaak; ili iris serĉi lin en la domo de Ŝem kaj Eber, kaj ili ne povis trovi lin, kaj ili serĉis tra la tuta lando kaj li ne estis tie.
86 Kaj jen, Satano venis al Sara en la formo de maljunulo, kaj li venis kaj stariĝis antaŭ ŝi, kaj li diris al ŝi: Mi parolis al vi malvere, ĉar Abraham ne mortigis sian filon kaj li ne estas mortinta; kaj kiam ŝi aŭdis la vorton, ŝia ĝojo estis tiel treege forta pro sia filo, ke ŝia animo eliris pro ĝojo; ŝi mortis kaj estis kolektita al sia popolo.
87 Kaj kiam Abraham finis sian servon, li revenis kun sia filo Isaak al siaj junuloj, kaj ili leviĝis kaj iris kune al Beer-Ŝeba, kaj ili revenis hejmen.
88 Kaj Abraham serĉis Saran, kaj ne povis trovi ŝin, kaj li demandis pri ŝi, kaj ili diris al li: Ŝi iris ĝis Ĥebrono, por serĉi vin ambaŭ, kien vi iris, ĉar tiel oni diris al ŝi.
89 Kaj Abraham kaj Isaak iris al ŝi al Hebron, kaj kiam ili trovis, ke ŝi estas mortinta, ili levis siajn voĉojn kaj amare

ploris super ŝi; kaj Isaak falis sur la vizaĝon de sia patrino kaj ploris super ŝi, kaj li diris: Ho mia patrino, mia patrino, kiel vi forlasis min, kaj kien vi iris? Ho kiel, kiel vi forlasis min!
90 Kaj Abraham kaj Isaak ploris multe, kaj ĉiuj iliaj sklavoj ploris kun ili pro Sara, kaj ili funebris pri ŝi grandan kaj pezan funebron.

ĈAPITRO 24

1 Kaj la vivo de Sara estis cent dudek sep jaroj, kaj Sara mortis; kaj Abraham leviĝis de sia mortinto, por serĉi tombon, por enterigi sian edzinon Sara; kaj li iris kaj parolis al la filoj de Ĥet, loĝantoj de la lando, dirante:
2 Mi estas fremdulo kaj pasloĝanto ĉe vi en via lando; donu al mi posedaĵon de tombo en via lando, por ke mi povu enterigi mian mortinton de antaŭ mi.
3 Kaj la filoj de Ĥet diris al Abraham: Jen la lando estas antaŭ vi; en la plej elektitaj niaj tomboj enterigu vian mortinton, ĉar neniu malhelpos vin enterigi vian mortinton.
4 Kaj Abraham diris al ili: Se tio plaĉas al vi, iru kaj petu por mi Efronon, filon de Zoĥar, ke li donu al mi la kavernon Makpela, kiu estas ĉe la fino de lia kampo, kaj mi aĉetos ĝin de li por tio, kion ajn li deziros por ĝi.
5 Kaj Efron loĝis inter la filoj de Ĥet, kaj ili iris kaj vokis lin, kaj li venis antaŭ Abrahamon. Kaj Efron diris al Abrahamon: Jen ĉion, kion vi petas de via sklavo, li faros.
Kaj Abraham diris: Ne, mi aĉetos la kavernon kaj la kampon, kiujn vi havas pro prezo, por ke ĝi estu tomba posedaĵo por ĉiam.
6 Kaj Efron respondis kaj diris: Jen la kampo kaj la kaverno estas antaŭ vi; donu kion ajn vi deziras; kaj Abraham diris: Nur pro plena prezo mi aĉetos ĝin el via mano kaj el la mano de tiuj, kiuj eniras en la pordegon de via urbo kaj el la mano de via idaro por ĉiam.
7 Kaj Efron kaj ĉiuj liaj fratoj aŭdis tion, kaj Abraham pesis al Efron kvarcent ŝekelojn da arĝento en la manoj de Efron kaj en la manoj de ĉiuj liaj fratoj; kaj Abraham skribis ĉi tiun aferon, kaj li skribis ĝin kaj atestis ĝin antaŭ kvar atestantoj.
8 Kaj jen estas la nomoj de la atestantoj: Amigal, filo de Abiŝna, la Ĥetido, Adiĥorom, filo de Aŝunaĥ, la Ĥivido, Abdon, filo de Aĥiram, la Gomerido, Bakdil, filo de Abudiŝ, la Cidonano.
9 Kaj Abraham prenis la aĉetlibron kaj metis ĝin en siajn trezorejojn; kaj jen estas la vortoj, kiujn Abraham skribis en la libro:
10 ke la kaverno kaj la kampo, kiujn Abraham aĉetis de Efron la Ĥetido kaj de lia idaro kaj de la elirintoj el lia urbo kaj de ilia idaro por ĉiam, tio estos aĉeto por Abraham kaj por lia idaro kaj por tiuj, kiuj eliris el lia lumbo, kiel tomba posedaĵo por ĉiam; kaj li metis sigelon sur ĝin kaj atestis pri ĝi ĉe atestantoj.
11 Kaj la kampo kaj la kaverno, kiu estis sur ĝi, kaj la tuta loko fariĝis apartenantaj al Abraham kaj al lia idaro post li, de la filoj de Ĥet; jen ĝi estas antaŭ Mamre en Ĥebron, kiu estas en la lando Kanaana.
12 Kaj post tio Abraham enterigis tie sian edzinon Sara; kaj tiu loko kaj ĉiuj ĝiaj limoj fariĝis tomba posedaĵo de Abraham kaj de lia idaro.
13 Kaj Abraham enterigis Saran kun pompeco, kiel oni observas ĉe la enterigoj de reĝoj, kaj ŝi estis enterigita en tre belaj vestoj.
14 Kaj apud ŝia ĉerko estis Ŝem, kaj liaj filoj Eber kaj Abimeleĥ, kaj ankaŭ Anar, Aŝkol kaj Mamre; kaj ĉiuj eminentuloj de la lando post ŝia ĉerko estis.
15 Kaj la vivo de Sara estis cent dudek sep jaroj, kaj ŝi mortis; kaj Abraham faris grandan kaj pezan funebron, kaj li plenumis la ritojn de funebro dum sep tagoj.
16 Kaj ĉiuj loĝantoj de la lando konsolis Abrahamon kaj lian filon Isaak pro Sara.
17 Kaj kiam la tagoj de ilia funebro finiĝis, Abraham forsendis sian filon Isaak, kaj li iris al la domo de Ŝem kaj Eber, por lerni la vojojn de la Eternulo kaj Liajn instruojn; kaj Abraham restis tie tri jarojn.
18 En tiu tempo Abraham leviĝis kaj ĉiuj siaj sklavoj, kaj ili iris kaj reiris hejmen al Beer-Ŝeba; kaj Abraham kaj ĉiuj liaj sklavoj restis en Beer-Ŝeba.
19 Kaj en la jaro kiu transiris, Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, mortis en tiu jaro; li havis la aĝon de cent naŭdek tri jaroj, kiam li mortis. Kaj Abraham iris kun sia popolo en la landon de la Filiŝtoj; kaj ili konsolis la tutan domon de la domo kaj ĉiujn liajn servantojn; kaj li poste returnis sin kaj iris hejmen.
20 Kaj post la morto de Abimeleĥ la loĝantoj de Gerar prenis lian filon Ben-maliĥ, kiu havis nur dek du jarojn, kaj kuŝigis lin anstataŭ lia patro.
21 Kaj ili nomis lin Abimeleĥ laŭ la nomo de lia patro, ĉar tiel estis ilia moro, ke oni faris en Gerar; kaj Abimeleĥ ekreĝis anstataŭ sia patro Abimeleĥ, kaj li sidiĝis sur lia trono.
22 Kaj Lot, filo de Haran, mortis en tiuj tagoj, en la tridek-naŭa jaro de la vivo de Isaak; kaj la tuta tempo, kiun vivis Lot, estis cent kvardek jaroj, kaj li mortis.
23 Kaj jen estas la infanoj de Lot, kiujn naskiĝis al li liaj filinoj: la nomo de la unuenaskito estis Moab, kaj la nomo de la dua estis Ben-ami.
24 Kaj la du filoj de Lot iris kaj prenis al si edzinojn el la lando Kanaana, kaj ili naskis al ili infanojn. Kaj la filoj de Moab estis Ed, Mejon, Tarso, kaj Kanvil, kvar filoj; tio estas la patroj de la filoj de Moab ĝis la nuna tago.
25 Kaj ĉiuj familioj de la idoj de Lot iris kaj loĝis kien ajn ili trovis ilin, ĉar ili fruktis kaj multiĝis abunde.
26 Kaj ili iris kaj konstruis al si urbojn en la lando, kie ili loĝis, kaj ili nomis la urbojn, kiujn ili konstruis, laŭ siaj propraj nomoj.
27 Kaj Naĥor, filo de Teraĥ, frato de Abraham, mortis en tiuj tagoj, en la kvardeka jaro de la vivo de Isaak. Kaj la tuta vivo de Naĥor estis cent sepdek du jaroj, kaj li mortis kaj estis enterigita en Ĥaran.
28 Kaj kiam Abraham aŭdis, ke lia frato mortis, li tre malĝojis, kaj li funebris pri sia frato multajn tagojn.
29 Kaj Abraham alvokis sian ĉefserviston Eliezer, por ordoni al li pri lia domo; kaj tiu venis kaj stariĝis antaŭ li.
30 Kaj Abraham diris al li: Jen mi estas maljuna, mi ne scias la tagon de mia morto, ĉar mi estas en profunda vivo; nun leviĝu, eliru, kaj ne prenu edzinon por mia filo el ĉi tiu loko kaj el ĉi tiu lando, el la filinoj de la Kanaanidoj, inter kiuj ni loĝas.
31 Sed iru al mia lando kaj al mia naskiĝloko, kaj prenu de tie edzinon por mia filo, kaj la Eternulo, Dio de la Ĉielo kaj

la tero, kiu prenis min el la domo de mia patro kaj venigis min al ĉi tiu loko, kaj diris al mi: Al via idaro mi donos ĉi tiun landon kiel heredaĵon por ĉiam, Li sendos sian anĝelon antaŭ vi kaj sukcesigos vian vojon, por ke vi prenu edzinon por mia filo el mia familio kaj el la domo de mia patro.
32 Kaj la sklavo respondis al sia sinjoro Abraham kaj diris: Jen mi iras al via naskiĝloko kaj al la domo de via patro, kaj mi prenos edzinon por via filo de tie; sed se la virino ne volos iri post mi en ĉi tiun landon, ĉu mi tiam revenigos vian filon al la lando de via naskiĝloko?
33 Kaj Abraham diris al li: Gardu vin, ke vi ne revenigu mian filon ĉi tien, ĉar la Eternulo, antaŭ kiu mi iradis, sendos Sian anĝelon antaŭ vi kaj sukcesigos vian vojon.
34 Kaj Eliezer faris, kiel Abraham ordonis al li, kaj Eliezer ĵuris al sia sinjoro Abraham pri ĉi tiu afero; kaj Eliezer leviĝis kaj prenis dek kamelojn el la kameloj de sia sinjoro, kaj dek homojn el la sklavoj de sia sinjoro kun si, kaj ili leviĝis kaj iris al Ĥaran, la urbo de Abraham kaj Naĥor, por trovi edzinon por Isaak, filo de Abraham; kaj dum ili foriris, Abraham sendis al la domo de Ŝem kaj Eber, kaj oni venigis de tie lian filon Isaak.
35 Kaj Isaak venis al la domo de sia patro en Beer-Ŝeban, dum Eliezer kaj liaj viroj venis en Ĥaranon; kaj ili haltis en la urbo apud la akvofonto; kaj li genuigis siajn kamelojn apud la akvo, kaj ili tie restis.
36 Kaj Eliezer, la sklavo de Abraham, preĝis kaj diris: Ho Dio de mia sinjoro Abraham, sendu al mi bonŝancon hodiaŭ kaj faru favorkoraĵon al mia sinjoro, por ke Vi prenu hodiaŭ edzinon por la filo de mia sinjoro el lia familio.
37 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Eliezer pro Sia sklavo Abraham; kaj Li renkontis la filinon de Betuel, filo de Milka, edzino de Naĥor, frato de Abraham; kaj Eliezer venis al ŝia domo.
38 Kaj Eliezer rakontis al ili ĉion, kion li diris, kaj ke li estas sklavo de Abraham; kaj ili tre ĝojis pri li.
39 Kaj ĉiuj benis la Eternulon, kiu faris tion; kaj ili donis al li Rebekan, filinon de Betuel, kiel edzinon por Isaak.
40 Kaj la junulino estis tre bela, ŝi estis virgulino; kaj Rebeka estis en tiu tempo dek jarojn aĝa.
41 Kaj Betuel kaj Laban kaj liaj infanoj faris festenon en tiu nokto; kaj Eliezer kaj liaj viroj venis kaj manĝis kaj trinkis kaj ĝojis tie en tiu nokto.
42 Kaj Eliezer leviĝis matene, li kaj la viroj, kiuj estis kun li, kaj li vokis la tutan domon de Betuel, dirante: Forlasu min, por ke mi iru al mia sinjoro. Kaj ili leviĝis kaj forsendis Rebekan kaj ŝian nutristinon Debora, filinon de Uc, kaj ili donis al ŝi arĝenton kaj oron, sklavojn kaj sklavinojn, kaj benis ŝin.
43 Kaj ili forsendis Eliezeron kun liaj homoj; kaj la sklavoj prenis Rebekan, kaj ŝi iris kaj revenis al sia sinjoro en la landon Kanaanan.
44 Kaj Isaak prenis Rebekan, kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj li enkondukis ŝin en la tendon.
45 Kaj Isaak havis la aĝon de kvardek jaroj, kiam li prenis al si Rebekan, filinon de sia onklo Betuel, kiel edzinon.

ĈAPITRO 25

1 Kaj estis en tiu tempo, ke Abraham prenis denove edzinon en sia maljuneco, kaj ŝia nomo estis Ketura, el la lando Kanaana.
2 Kaj ŝi naskis al li Zimranon, Jokŝanon, Medanon, Midjanon, Jiŝbakon kaj Ŝuaĥon; ses filoj. Kaj la infanoj de Zimran estis Abihen, Moliĥ kaj Narim.
3 Kaj la filoj de Jokŝan estis Ŝeba kaj Dedan; kaj la filoj de Medan estis Amida, Joab, Goĥi, Eliŝa kaj Notaĥ; kaj la filoj de Midjan estis Efa, Efer, Ĥanoĥ, Abida kaj Eldaa.
4 Kaj la filoj de Jiŝbak estis Makiro, Bejodua kaj Tator.
5 Kaj la filoj de Ŝuaĥ estis Bildad, Mamdad, Munan kaj Meban; ĉiuj tio estas la familioj de la filoj de Ketura, la Kanaanidino, kiun ŝi naskis al Abraham, la Hebreo.
6 Kaj Abraham forsendis ĉiujn ĉi tiujn, kaj li donis al ili donacojn; kaj ili foriris de lia filo Isaak, por loĝi kie ajn ili trovus lokon.
7 Kaj ĉiuj ĉi tiuj iris al la monto oriente, kaj konstruis al si ses urbojn, kaj ili loĝis en ili ĝis la nuna tago.
8 Sed la filoj de Ŝeba kaj Dedan, la filoj de Jokŝan, kune kun iliaj filoj, ne loĝis kun siaj fratoj en siaj urboj; kaj ili migris kaj tendaris en la kampoj kaj dezertoj ĝis la nuna tago.
9 Kaj la filoj de Midjan, filo de Abraham, iris orienten de la lando Kuŝ, kaj tie ili trovis grandan valon en la orienta lando, kaj ili restis tie kaj konstruis urbon kaj loĝis tie; tio estas la lando de Midjan ĝis la nuna tago.
10 Kaj Midjan loĝis en la urbo, kiun li konstruis, li kaj liaj kvin filoj kaj ĉio, kio apartenis al li.
11 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Midjan laŭ iliaj nomoj en iliaj urboj: Efa, Efer, Ĥanoĥ, Abida kaj Eldaa.
12 Kaj la filoj de Efa estis Metaĥ, Meŝar, Abi kaj Canua; kaj la filoj de Efer estis Efron, Cur, Alirun kaj Medin; kaj la filoj de Ĥanoĥ estis Reuel, Rekem, Azi, Aljoŝub kaj Alad.
13 Kaj la filoj de Abida estis Ĥur, Melud, Keruri, Molki; kaj la filoj de Eldaa estis Miĥer, Reba, Malkija kaj Gabol; tio estas la nomoj de la Midianidoj laŭ iliaj familioj; kaj poste la familioj de Midjan disvastiĝis en la tuta lando Midjan.
14 Kaj jen estas la generaciaro de Iŝmael, filo de Abraham, kiun Hagar, sklavino de Sara, naskis al Abraham.
15 Kaj Iŝmael prenis edzinon el la lando Egipta, kaj ŝia nomo estis Riba, kiu estas Meriba.
16 Kaj Riba naskis al Iŝmael Nebajoton, Kedaron, Adbeelon, Mibsamon kaj ilian fratinon Bosmaton.
17 Kaj Iŝmael forlasis sian edzinon Riba, kaj ŝi foriris de li kaj revenis Egiptujon al la domo de sia patro, kaj ŝi loĝis tie, ĉar ŝi estis tre malbona en la okuloj de Iŝmael kaj en la okuloj de lia patro Abraham.
18 Kaj Iŝmael poste prenis edzinon el la lando Kanaana, kaj ŝia nomo estis Malkut, kaj ŝi naskis al li Niŝman, Duman, Masan, Ĥadad, Teman, Jeturon, Nafiŝon kaj Kedman.
19 Jen estas la filoj de Iŝmael, kaj jen estas iliaj nomoj, dek du princoj laŭ siaj nacioj; kaj la familioj de Iŝmael poste disvastiĝis, kaj Iŝmael prenis siajn infanojn kaj la tutan havaĵon, kiun li akiris, kune kun la animoj de sia domanaro kaj ĉio, kio apartenis al li, kaj ili iris loĝi tie, kie ili trovus lokon.

20 Kaj ili iris kaj ekloĝis apud la dezerto Paran; kaj ilia loĝejo estis de Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas antaŭ Egiptujo, sur la vojo al Asirio.
21 Kaj Iŝmael kaj liaj filoj loĝis en la lando, kaj ili naskis al ili infanojn, kaj ili fruktis kaj multiĝis tre multe.
22 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Nebajot, la unuenaskito de Iŝmael: Mend, Send, Mejon; kaj la filoj de Kedar: Aljon, Kezem, Ĥamad kaj Eli.
23 Kaj la filoj de Adbeel estis Ĥamed kaj Jabin; kaj la filoj de Mibsam estis Obadja, Ebedmeleĥ kaj Jeuŝ; tio estas la familioj de la filoj de Riba, edzino de Iŝmael.
24 Kaj la filoj de Miŝma, filo de Iŝmael, estis Ŝamua, Zekarjon kaj Obed; kaj la filoj de Duma estis Keced, Eli, Maĥmad kaj Amed.
25 Kaj la filoj de Masa estis Melon, Mula kaj Ebidadon; kaj la filoj de Ĥadad estis Azur, Minzar kaj Ebed-Meleĥ; kaj la filoj de Tema estis Seir, Sadon kaj Jakol.
26 Kaj la filoj de Jetur estis Merit, Jaiŝ, Aljo, kaj Paĥot; kaj la filoj de Nafiŝ estis Ebed-Tamed, Abijasaf kaj Mir; kaj la filoj de Kedma estis Kalip, Taĥti, kaj Omir; ĉi tiuj estis la filoj de Malkut, edzino de Iŝmael, laŭ iliaj familioj.
27 Ĉiuj ĉi tiuj estas la familioj de Iŝmael laŭ iliaj generacioj, kaj ili loĝis en tiuj landoj, en kiuj ili konstruis al si urbojn, ĝis la nuna tago.
28 Kaj Rebeka, filino de Betuel, edzino de Isaak, filo de Abraham, estis senfrukta en tiu tempo, ŝi ne havis idaron; kaj Isaak loĝis kun sia patro en la lando Kanaana; kaj la Eternulo estis kun Isaak; kaj Arpahxsxad, filo de SXem, filo de Noa, mortis en tiu tempo, en la kvardek-oka jaro de la vivo de Isaak; kaj la tuta vivo de Arpahxsxad estis kvarcent tridek ok jaroj, kaj li mortis.

ĈAPITRO 26

1 Kaj en la kvindek-naŭa jaro de la vivo de Isaak, filo de Abraham, lia edzino Rebeka estis ankoraŭ senfrukta en tiu tempo.
2 Kaj Rebeka diris al Isaak: Vere mi aŭdis, mia sinjoro, ke via patrino Sara estis senfrukta en sia vivo, ĝis mia Sinjoro Abraham, via patro, preĝis pri ŝi, kaj ŝi gravediĝis de li.
3 Nun do stariĝu, preĝu ankaŭ vi al Dio, kaj Li aŭdos vian preĝon kaj memoros nin per Sia kompatemeco.
4 Kaj Isaak respondis al sia edzino Rebeka, dirante: Abraham jam preĝis por mi al Dio, ke Li multigu lian idaron; nun ĉi tiu senfrukteco devas deveni al ni de vi.
5 Kaj Rebeka diris al li: Leviĝu nun ankaŭ vi kaj preĝu, ke la Eternulo aŭdu vian preĝon kaj donu al mi infanojn. Kaj Isaak aŭskultis la vortojn de sia edzino, kaj Isaak kaj lia edzino leviĝis kaj iris al la lando Morija, por preĝi tie kaj serĉi la Eternulon. Kaj kiam ili atingis tiun lokon, Isaak stariĝis kaj preĝis al la Eternulo pro sia edzino, ĉar ŝi estis senfrukta.
6 Kaj Isaak diris: Ho Eternulo, Dio de la ĉielo kaj la tero, kies boneco kaj kompatemeco plenigas la teron, Vi, kiu prenis mian patron el la domo de lia patro kaj el lia naskiĝloko kaj venigis lin en ĉi tiun landon, kaj diris al li: Al via idaro Mi donos la landon; kaj Vi promesis al li kaj diris al li: Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo kaj kiel la sablon de la maro! nun veriĝu viaj vortoj, kiujn Vi diris al mia patro.
7 Ĉar Vi estas la Eternulo, nia Dio, kaj niaj okuloj estas direktitaj al Vi, por ke Vi donu al ni idaron da homoj, kiel Vi promesis al ni; ĉar Vi estas la Eternulo, nia Dio, kaj niaj okuloj estas direktitaj al Vi sola.
8 Kaj la Eternulo aŭdis la preĝon de Isaak, filo de Abraham, kaj la Eternulo lin preĝis, kaj lia edzino Rebeka gravediĝis.
9 Kaj post ĉirkaŭ sep monatoj la infanoj luktis inter si en ŝia ventro, kaj ŝi forte suferis, ĉar ŝi estis laca pro ili. Kaj ŝi diris al ĉiuj virinoj, kiuj tiam estis en la lando: Ĉu okazis al vi tia afero, kia okazis al mi? Kaj ili diris al ŝi: Ne.
10 Kaj ŝi diris al ili: Kial mi estas sola en ĉi tio inter ĉiuj virinoj, kiuj estas sur la tero? kaj ŝi iris al la lando Morija, por serĉi la Eternulon pri ĉi tio; kaj ŝi iris al Ŝem kaj lia filo Eber, por demandi ilin pri ĉi tiu afero, kaj ke ili serĉu la Eternulon pri ĉi tiu afero koncerne ŝin.
11 Kaj ŝi ankaŭ petis Abrahamon serĉi kaj demandi la Eternulon pri ĉio, kio okazis al ŝi.
12 Kaj ĉiuj demandis la Eternulon pri ĉi tiu afero, kaj ili alportis al ŝi vorton de la Eternulo, kaj diris al ŝi: Du infanoj estas en via ventro, kaj du popoloj eliros el ili; kaj unu popolo estos pli forta ol la dua, kaj la pli granda servos la pli junan.
13 Kaj kiam finiĝis la tagoj por ŝia nasko, ŝi genuiĝis, kaj jen ĝemeloj estas en ŝia utero, kiel la Eternulo diris al ŝi.
14 Kaj la unua eliris ruĝa kiel harkovrita vesto; kaj la tuta popolo de la lando nomis lin Esav, dirante: Ĉi tiu estas perfekta de la ventro.
15 Kaj poste venis lia frato, kaj lia mano tenis la kalkanon de Esav; tial ili donis al li la nomon Jakob.
16 Kaj Isaak, la filo de Abraham, havis la aĝon de sesdek jaroj, kiam li naskigis ilin.
17 Kaj la knaboj kreskis ĝis sia dekkvina jaro, kaj ili venis inter la homaron. Esav estis ruza kaj trompema homo, kaj lerta ĉasisto en la kampo, kaj Jakob estis homo perfekta kaj saĝa, loĝanta en tendoj, paŝtanta ŝafojn kaj lernanta la instrukciojn de la Eternulo kaj la ordonojn de sia patro kaj patrino.
18 Kaj Isaak kaj la infanoj de lia domo loĝis kun lia patro Abraham en la lando Kanaana, kiel Dio ordonis al ili.
19 Kaj Iŝmael, filo de Abraham, iris kun siaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al ili; kaj ili revenis tien al la lando Ĥavila, kaj tie ili ekloĝis.
20 Kaj ĉiuj infanoj de la kromvirinoj de Abraham iris loĝi en la lando orienta, ĉar Abraham forsendis ilin de sia filo kaj donis al ili donacojn; kaj ili foriris.
21 Kaj Abraham donis ĉion, kion li havis, al sia filo Isaak, kaj li ankaŭ donis al li ĉiujn siajn trezorojn.
22 Kaj Li ordonis al li, dirante: Ĉu vi ne scias kaj komprenas, ke la Eternulo estas Dio en la ĉielo kaj sur la tero, kaj ke ne ekzistas alia krom Li?
23 Kaj Li prenis min el la domo de mia patro kaj el mia naskiĝloko, kaj donis al mi ĉiujn ĝojojn sur la tero; Li savis min de la konsilo de malbonuloj, ĉar mi lin fidis.
24 Kaj Li kondukis min al ĉi tiu loko, kaj Li savis min el Ur-Kasdim; kaj Li diris al mi: Al via idaro Mi donos ĉiujn ĉi tiujn landojn, kaj ili heredos ilin, kiam ili observos Miajn ordonojn, Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn, kiujn Mi ordonis al vi, kaj kiujn Mi ordonos al ili.
25 Kaj nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon, kaj observu la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kiujn mi ordonis al vi; ne

dekliniĝu de la ĝusta vojo dekstren nek maldekstren, por ke estu bone al vi kaj al viaj idoj post vi eterne.
26 Kaj memoru la mirindajn farojn de la Eternulo, kaj Lian bonecon, kiun Li montris al ni, savante nin el la manoj de niaj malamikoj, kaj la Eternulo, nia Dio, lasante ilin fali en niajn manojn; kaj nun do observu ĉion, kion mi ordonis al vi, kaj ne deturniĝu de la ordonoj de via Dio, kaj servu al neniu krom Li, por ke estu bone al vi kaj al via idaro post vi.
27 Kaj instruu al viaj infanoj kaj al via idaro la instrukciojn de la Eternulo kaj Liajn ordonojn, kaj instruu al ili la ĝustan vojon, laŭ kiu ili devas iri, por ke estu bone al ili eterne.
28 Kaj Isaak respondis al sia patro kaj diris al li: Kion mia Sinjoro ordonis, tion mi faros, kaj mi ne deturniĝos de la ordonoj de la Eternulo, mia Dio; mi observos ĉion, kion Li ordonis al mi; kaj Abraham benis sian filon Isaak, kaj ankaŭ liajn infanojn; kaj Abraham instruis al Jakob la instruon de la Eternulo kaj Liajn vojojn.
29 Kaj en tiu tempo mortis Abraham, en la dek-kvina jaro de la vivo de Jakob kaj Esav, la filoj de Isaak. Kaj la tuta vivo de Abraham estis cent sepdek kvin jaroj; kaj li mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo en bona maljuneco, maljuna kaj sata de vivo; kaj lin enterigis liaj filoj Isaak kaj Iŝmael.
30 Kaj kiam la loĝantoj de Kanaano aŭdis, ke Abraham mortis, ili ĉiuj venis kun siaj reĝoj kaj princoj kaj ĉiuj siaj viroj, por enterigi Abrahamon.
31 Kaj ĉiuj loĝantoj de la lando Haran, kaj ĉiuj familioj de la domo de Abraham, kaj ĉiuj estroj kaj eminentuloj, kaj la filoj de Abraham el la kromvirinoj, ĉiuj venis, kiam ili aŭdis pri la morto de Abraham, kaj ili repagis la favorkoron de Abraham kaj konsolis lian filon Isaak, kaj ili enterigis Abrahamon en la kaverno, kiun li aĉetis de Efron, la Ĥetido, kaj de liaj infanoj, kiel posedaĵon de tomba loko.
32 Kaj ĉiuj loĝantoj de Kanaano kaj ĉiuj, kiuj konis Abrahamon, ploris pri Abrahamo dum tuta jaro; kaj funebris pri li viroj kaj virinoj.
33 Kaj ĉiuj infanoj kaj ĉiuj loĝantoj de la lando ploris pro Abraham, ĉar Abraham estis bona al ili ĉiuj, kaj ĉar li estis justa antaŭ Dio kaj homoj.
34 Kaj ne leviĝis homo, kiu timis Dion similan al Abraham; ĉar li timis sian Dion de sia juneco kaj servis la Eternulon, kaj iris laŭ ĉiuj Liaj vojoj dum sia vivo, de sia infaneco ĝis la tago de sia morto.
35 Kaj la Eternulo estis kun li kaj savis lin de la konsilo de Nimrod kaj lia popolo, kaj kiam li militis kontraŭ la kvar reĝoj de Elam, li venkis ilin.
36 Kaj li kondukis ĉiujn infanojn de la tero al la servo de Dio, kaj li instruis al ili la vojojn de la Sinjoro, kaj igis ilin koni la Sinjoron.
37 Kaj li formis arbareton kaj plantis tie vinberejon, kaj li ĉiam pretigis en sia tendo manĝaĵon kaj trinkaĵon por la trapasantoj de la lando, por ke ili satiĝu en lia domo.
38 Kaj Dio la Eternulo savis la tutan teron pro Abraham.
39 Kaj post la morto de Abraham Dio benis lian filon Isaak kaj liajn infanojn; kaj la Eternulo estis kun Isaak, kiel li estis kun lia patro Abraham; ĉar Isaak observis ĉiujn ordonojn de la Eternulo, kiel ordonis al li lia patro Abraham; li ne deflankiĝis dekstren nek maldekstren de la ĝusta vojo, kiun ordonis al li lia patro.

ĈAPITRO 27

1 Kaj Esav en tiu tempo, post la morto de Abraham, ofte iris sur la kampon por ĉasi.
2 Kaj Nimrod, reĝo de Babel, kiu estis Amrafel, ankaŭ ofte iris kun siaj fortuloj ĉasi sur la kampon kaj promeni kun siaj viroj en la malvarmeto de la tago.
3 Kaj Nimrod observadis Esavon la tutan tagon, ĉar ĵaluzo formiĝis en la koro de Nimrod kontraŭ Esavo la tutan tagon.
4 Kaj en unu tago Esav iris sur la kampon, por ĉasi, kaj li trovis Nimrodon, kiu iris en la dezerto kun siaj du viroj.
5 Kaj ĉiuj liaj fortuloj kaj lia popolo estis kun li en la dezerto, sed ili moviĝis malproksime de li, kaj ili iris de li en malsamajn direktojn por ĉasi; kaj Esav kaŝis sin por Nimrod, kaj li kaŝis sin por li en la dezerto.
6 Kaj Nimrod kaj liaj viroj, kiuj estis kun li, ne konis lin, kaj Nimrod kaj liaj viroj ofte promenis sur la kampo dum la malvarmeto de la tago, kaj por scii, kie liaj viroj ĉasis sur la kampo.
7 Kaj Nimrod kaj du el liaj viroj, kiuj estis kun li, venis al la loko, kie ili estis; kiam Esav subite eliris el sia kaŝejo, eltiris sian glavon, rapidis kaj kuris al Nimrod kaj dehakis lian kapon.
8 Kaj Esav batalis senesperan batalon kontraŭ la du viroj, kiuj estis kun Nimrod; kaj kiam ili vokis al li, Esav turnis sin al ili kaj frapis ilin ĝismorte per sia glavo.
9 Kaj ĉiuj potenculoj de Nimrod, kiuj forlasis lin por iri al la dezerto, aŭdis la krion de malproksime, kaj ili rekonis la voĉojn de tiuj du viroj, kaj ili kuris por scii la kaŭzon de ĝi, kiam ili trovis sian reĝon kaj la du virojn, kiuj estis kun li, kuŝantajn mortintaj en la dezerto.
10 Kaj kiam Esav vidis la fortulojn de Nimrod venantajn de malproksime, li forkuris, kaj tiel eskapis; kaj Esav prenis la valorajn vestojn de Nimrod, kiujn la patro de Nimrod testamentis al Nimrod, kaj per kiuj Nimrod venkis la tutan landon, kaj li kuris kaj kaŝis ilin en sia domo.
11 Kaj Esavo prenis tiujn vestojn kaj forkuris en la urbon pro la viroj de Nimrod, kaj li venis al la domo de sia patro laca kaj elĉerpita de la batalo, kaj li estis preta morti pro malĝojo kiam li alproksimiĝis al sia frato Jakob kaj sidiĝis antaŭ li.
12 Kaj li diris al sia frato Jakob: Jen mi mortos hodiaŭ, por kio do mi bezonas la unuenaskiton? Kaj Jakob agis saĝe rilate al Esav en tiu afero, kaj Esav vendis sian unuenaskiton al Jakob, ĉar tiel tio estis farita de la Eternulo.
13 Kaj la parton de Esav en la kaverno de la kampo Mahpela, kiun Abraham aĉetis de la filoj de Ĥet kiel tomban posedaĵon, Esav ankaŭ vendis al Jakob, kaj Jakob aĉetis ĉion de sia frato Esav kontraŭ la prezo.
14 Kaj Jakob skribis ĉion ĉi en libron, kaj li atestis pri tio kun atestantoj, kaj li sigelis ĝin, kaj la libro restis en la manoj de Jakob.
15 Kaj kiam Nimrod, filo de Kuŝ, mortis, liaj viroj levis lin kaj alportis lin konsternitaj, kaj enterigis lin en lia urbo; kaj la tuta tempo, kiun vivis Nimrod, estis ducent dek kvin jaroj, kaj li mortis.
16 Kaj la tagoj, kiujn Nimrod regis super la popolo de la lando, estis cent okdek kvin jaroj; kaj Nimrod mortis per la glavo de Esav en honto kaj malestimo, kaj la idaro de Abraham kaŭzis lian morton, kiel li vidis en sia sonĝo.

17 Kaj ĉe la morto de Nimrod lia regno dividiĝis en multajn partojn, kaj ĉiuj tiuj partoj, super kiuj regis Nimrod, estis redonitaj al la respektivaj reĝoj de la lando, kiuj reakiris ilin post la morto de Nimrod, kaj ĉiuj homoj de la domo de Nimrod estis dum longa tempo sklavigitaj al ĉiuj aliaj reĝoj de la lando.

ĈAPITRO 28

1 Kaj en tiuj tagoj, post la morto de Abraham, en tiu jaro la Eternulo venigis fortan malsaton en la landon; kaj dum la malsato furiozis en la lando Kanaana, Isaak leviĝis, por iri Egiptujon pro la malsato, kiel faris lia patro Abraham.
2 Kaj la Eternulo aperis en tiu nokto al Isaak, kaj diris al li: Ne iru Egiptujon, sed leviĝu kaj iru en Gerar, al Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, kaj restu tie, ĝis ĉesos la malsato.
3 Kaj Isaak leviĝis kaj iris Gerar, kiel la Eternulo ordonis al li, kaj li restis tie tutan jaron.
4 Kaj kiam Isaak venis en Gerar, la popolo de la lando vidis, ke Rebeka estas lia edzino bela; kaj la popolo de Gerar demandis Isaakon pri lia edzino. Kaj li diris: Ŝi estas mia fratino; ĉar li timis diri, ke ŝi estas lia edzino, por ke la popolo de la lando ne mortigu lin pro ŝi.
5 Kaj la eminentuloj de Abimeleĥ iris kaj laŭdis la virinon al la reĝo; sed li ne respondis al ili kaj ne atentis iliajn vortojn.
6 Sed li aŭdis, ke oni diris, ke Isaak diris, ke ŝi estas lia fratino; tial la reĝo tion konservis por si.
7 Kaj Isaak loĝis en la lando dum tri monatoj. Tiam Abimeleĥ rigardis tra la fenestro, kaj vidis, ke jen Isaak ludis kun sia edzino Rebeka; ĉar Isaak loĝis ekstere de la reĝo, kaj la domo de Isaak estis kontraŭ la domo de la reĝo.
8 Kaj la reĝo diris al Isaak: Kial vi faris tion al ni, dirante pri via edzino, ke ŝi estas mia fratino? kiel facile povus kuŝi kun ŝi unu el la eminentuloj de la popolo, kaj vi tiam venigus sur nin kulpon!
9 Kaj Isaak diris al Abimeleĥ: Ĉar mi timis, ke mi eble mortos pro mia edzino, tial mi diris: Ŝi estas mia fratino.
10 En tiu tempo Abimeleĥ ordonis al ĉiuj siaj estroj kaj eminentuloj, kaj ili prenis Isaakon kaj lian edzinon Rebeka kaj alkondukis ilin al la reĝo.
11 Kaj la reĝo ordonis, ke oni vestu ilin per princaj vestoj kaj rajdigu ilin tra la stratoj de la urbo, kaj proklamu antaŭ ili tra la tuta lando, dirante: Jen estas la viro kaj jen estas lia edzino; kiu ajn tuŝos ĉi tiun viron aŭ lian edzinon, tiu mortos. Kaj Isaak revenis kun sia edzino al la domo de la reĝo; kaj la Eternulo estis kun Isaak, kaj li daŭre grandiĝis kaj nenion mankis al li.
12 Kaj la Eternulo favorigis Isaakon de Abimeleĥ kaj de ĉiuj liaj filoj; kaj Abimeleĥ agadis bone al Isaak, ĉar Abimeleĥ memoris la ĵuron kaj la interligon, kiu ekzistis inter lia patro kaj Abraham.
13 Kaj Abimeleĥ diris al Isaak: Jen la tuta tero estas antaŭ vi; loĝu kie plaĉas al vi, ĝis vi revenos en vian landon; kaj Abimeleĥ donis al Isaak kampojn kaj vinberĝardenojn kaj la plej bonan parton de la lando Gerar, por ke li semi kaj rikoltu kaj manĝu la fruktojn de la tero, ĝis la tagoj de la malsato pasos.
14 Kaj Isaak semis en tiu lando kaj ricevis centoble multe en tiu jaro; kaj la Eternulo lin benis.
15 Kaj la homo grandiĝis, kaj li havis ŝafojn kaj bovojn kaj grandan nombron da sklavoj.
16 Kaj kiam la tagoj de la malsato pasis, la Eternulo aperis al Isaak kaj diris al li: Leviĝu, eliru el ĉi tiu loko kaj revenu al via lando, al la lando Kanaana; kaj Isaak leviĝis kaj revenis al Ĥebrono, kiu estas en la lando Kanaana, li kaj ĉio, kio apartenis al li, kiel la Eternulo ordonis al li.
17 Kaj post tio Ŝelaĥ, la filo de Arpaĥŝad, mortis en tiu jaro, tio estas la dekoka jaro de la vivo de Jakob kaj Esav; kaj ĉiuj tagoj, kiujn vivis Ŝelaĥ, estis kvarcent tridek tri jaroj, kaj li mortis.
18 En tiu tempo Isaak sendis sian pli junan filon Jakob al la domo de Ŝem kaj Eber, kaj li lernis la instrukciojn de la Eternulo. Kaj Jakob loĝis en la domo de Ŝem kaj Eber tridek du jarojn; kaj lia frato Esav ne iris, ĉar li ne volis iri; kaj li loĝis en la domo de sia patro en la lando Kanaana.
19 Kaj Esav ĉasadis sur la kampo senĉese, por alporti hejmen tion, kion li povis akiri; tiel faris Esav dum la tuta tempo.
20 Kaj Esav estis ruza kaj trompema homo, kiu ĉasis la korojn de homoj kaj trompis ilin, kaj Esav estis kuraĝa viro sur la kampo, kaj post iom da tempo li iris ĉasi kiel kutime; kaj li venis ĝis la kampo Seir, kiu estas Edom.
21 Kaj li restis en la lando Seir, ĉasante sur la kampo dum unu jaro kaj kvar monatoj.
22 Kaj Esav vidis tie en la lando Seir filinon de Kanaano, kaj ŝia nomo estis Jehudit, filino de Beeri, filo de Efer, el la familioj de Ĥet, filo de Kanaano.
23 Kaj Esav prenis ŝin kiel edzinon kaj venis al ŝi; kvardek jarojn havis Esav, kiam li prenis ŝin, kaj li venigis ŝin en Ĥebronon, en la landon de lia patro, kaj li loĝis tie.
24 Kaj okazis en tiuj tagoj, en la cent-deka jaro de la vivo de Isaak, tio estas en la kvindeka jaro de la vivo de Jakob, en tiu jaro mortis Ŝem, filo de Noa; Ŝem havis la aĝon de sescent jaroj, kiam li mortis.
25 Kaj kiam Ŝem mortis, Jakob revenis al sia patro en Ĥebronon, kiu estas en la lando Kanaana.
26 Kaj en la kvindek-sesa jaro de la vivo de Jakob, homoj venis el Ĥaran, kaj oni rakontis al Rebeka pri ŝia frato Laban, filo de Betuel.
27 Ĉar la edzino de Laban estis senfrukta en tiu tempo kaj ne naskis infanojn, kaj eĉ ĉiuj liaj sklavinoj ne naskis al li.
28 Kaj la Eternulo poste rememoris Adinan, la edzinon de Laban, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis ĝemelajn filinojn; kaj Laban nomis la nomojn de siaj filinoj la nomon de la pli aĝa Lea kaj la nomon de la pli juna Raĥel.
29 Kaj tiuj homoj venis kaj rakontis tiujn aferojn al Rebeka; kaj Rebeka tre ĝojis, ke la Eternulo vizitis ŝian fraton kaj ke li havis infanojn.

ĈAPITRO 29

1 Isaak, filo de Abraham, maljuniĝis kaj atingis profundan aĝon; liaj okuloj peziĝis de la maljuneco; ili malakriĝis kaj ili ne povis vidi.
2 En tiu tempo Isaak vokis sian filon Esav, dirante: Prenu viajn armilojn, vian sagujon kaj vian arkon, leviĝu kaj iru sur la kampon kaj ĉasu por mi cervaĵon kaj faru por mi bongustan manĝaĵon kaj alportu ĝin al mi, kaj mi manĝos, por ke mi benu vin antaŭ mia morto, ĉar mi nun maljuniĝis kaj griziĝis.

3 Kaj Esav faris tiel; kaj li prenis sian armilon kaj eliris sur la kampon, por ĉasi cervaĵon, kiel li kutimis, por alporti al sia patro, kiel tiu ordonis al li, por ke li lin beni.
4 Kaj Rebeka aŭdis ĉiujn vortojn, kiujn Isaak diris al Esav; kaj ŝi rapide vokis sian filon Jakob, dirante: Tiele diris via patro al via frato Esav, kaj tiele mi aŭdis; nun rapide faru tion, kion mi diros al vi.
5 Leviĝu, mi petas vin, kaj iru al la brutaro kaj alportu al mi du bonajn kapridojn; kaj mi alportos bongustan manĝaĵon por via patro; kaj vi alportos bongustan manĝaĵon, kaj li manĝos, antaŭ ol via frato revenos de la ĉasado, por ke via patro vin benu.
6 Kaj Jakob rapide faris, kiel lia patrino ordonis al li, kaj li faris bongustan manĝaĵon kaj alportis ĝin al sia patro, antaŭ ol Esav revenis de sia ĉasado.
7 Kaj Isaak diris al Jakob: Kiu vi estas, mia filo? Kaj li diris: Mi estas via unuenaskito Esav; mi faris, kiel vi ordonis al mi; nun leviĝu kaj manĝu mian ĉasaĵon, por ke via animo min benu, kiel vi diris al mi.
8 Kaj Isaak leviĝis kaj manĝis kaj trinkis, kaj lia koro konsoliĝis, kaj li benis Jakobon, kaj Jakob foriris de sia patro; kaj apenaŭ Isaak benis Jakobon kaj foriris de li, jen Esav venis de sia ĉasado de la kampo, kaj li ankaŭ faris bongustan manĝaĵon kaj alportis ĝin al sia patro, por ke li manĝu de ĝi kaj beni lin.
9 Kaj Isaak diris al Esav: Kiu estis tiu, kiu kaptis ĉasaĵon kaj alportis ĝin al mi antaŭ ol vi venis, kaj kiun mi benis? Kaj Esav sciis, ke lia frato Jakob tion faris; kaj la kolero de Esav ekflamis kontraŭ sia frato Jakob, pro tio, ke li agis tiel rilate al li.
10 Kaj Esav diris: Ĉu li estas ja nomata Jakob? Ĉar li subpremis min dufoje, li prenis mian unuenaskitecon, kaj nun li prenis mian benon; kaj Esav ploris forte; kaj kiam Isaak aŭdis la voĉon de sia filo Esav, kiu ploras, Isaak diris al Esav: Kion mi povas fari, mia filo! via frato venis ruze kaj prenis vian benon; kaj Esav ekmalamis sian fraton Jakob pro la beno, kiun donis al li lia patro, kaj lia kolero forte ekflamis kontraŭ li.
11 Kaj Jakob tre timis sian fraton Esav, kaj li leviĝis kaj forkuris al la domo de Eber, filo de Ŝem, kaj li kaŝis sin tie pro sia frato, kaj Jakob estis sesdek tri jarojn aĝa, kiam li eliris el la lando Kanaana el Hebron, kaj Jakob estis kaŝita en la domo de Eber dek kvar jarojn pro sia frato Esav, kaj li tie daŭre lernis la vojojn de la Eternulo kaj liajn ordonojn.
12 Kaj kiam Esav vidis, ke Jakob forkuris kaj eskapis de li, kaj ke Jakob ruze akiris la benon, tiam Esav tre malĝojis, kaj li ankaŭ estis ĉagrenita kontraŭ sia patro kaj patrino; kaj li ankaŭ leviĝis kaj prenis sian edzinon kaj foriris de sia patro kaj patrino al la lando Seir, kaj li loĝis tie; kaj Esav vidis tie virinon el inter la filinoj de Het, kies nomo estis Bosmat, filino de Elon la Hitido, kaj li prenis ŝin kiel edzinon aldone al sia unua edzino, kaj Esav nomis ŝin Ada, dirante, ke la beno en tiu tempo foriris de li.
13 Kaj Esav loĝis en la lando Seir ses monatojn ne vidante sian patron kaj sian patrinon; kaj poste Esav prenis siajn edzinojn kaj leviĝis kaj revenis en la landon Kanaanan; kaj Esav loĝigis siajn du edzinojn en la domo de sia patro en Ĥebron.
14 Kaj la edzinoj de Esav ĉagrenis kaj incitis Isaakon kaj Rebekan per siaj faroj, ĉar ili ne iris laŭ la vojoj de la Eternulo, sed servis al la dioj de sia patro, el ligno kaj el ŝtono, kiel instruis al ili ilia patro; kaj ili estis pli malbonaj ol ilia patro.
15 Kaj ili iris laŭ la malbonaj deziroj de siaj koroj, kaj ili oferoferis kaj incensis al la Baaloj; kaj Isaak kaj Rebeka laciĝis de ili.
16 Kaj Rebeka diris: Mi laciĝis pro la filinoj de Ĥet; se Jakob prenos edzinon el la filinoj de Ĥet, kiel ĉi tiuj, el la filinoj de la lando, por kio do mi vivos?
17 Kaj en tiu tempo Ada, la edzino de Esav, gravediĝis kaj naskis al li filon; kaj Esav donis al la filo, kiu naskiĝis al li, la nomon Elifaz. Kaj Esav havis la aĝon de sesdek kvin jaroj, kiam ŝi naskis lin.
18 Kaj Iŝmael, filo de Abraham, mortis en tiuj tagoj, en la sesdek-kvara jaro de la vivo de Jakob; kaj la tuta vivo de Iŝmael estis cent tridek sep jaroj, kaj li mortis.
19 Kaj Isaak aŭdis, ke Iŝmael mortis, li funebris pri li, kaj Isaak funebris pri li dum multaj tagoj.
20 Kaj post dek kvar jaroj, kiam Jakob loĝis en la domo de Eber, Jakob deziris vidi sian patron kaj patrinon, kaj Jakob venis al la domo de sia patro kaj patrino en Ĥebron; kaj Esav forgesis en tiuj tagoj, kion Jakob faris al li, forprenante de li la benon en tiuj tagoj.
21 Kaj kiam Esav vidis Jakobon venanta al sia patro kaj patrino, li rememoris, kion Jakob faris al li; kaj li forte koleris kontraŭ li, kaj li volis mortigi lin.
22 Kaj Isaak, filo de Abraham, estis maljuna kaj progresinta en la vivo, kaj Esav diris: Jen alproksimiĝis la tempo de mia patro, kaj kiam li mortos, mi mortigos mian fraton Jakob.
23 Kaj oni diris tion al Rebeka, kaj ŝi rapide sendis kaj vokis sian filon Jakob, kaj diris al li: Leviĝu, forkuru al Ĥaran, al mia frato Laban, kaj restu tie kelkan tempon, ĝis la kolero de via frato forturniĝos de vi, kaj tiam vi revenos.
24 Kaj Isaak vokis Jakobon, kaj diris al li: Ne prenu edzinon el la filinoj de Kanaan, ĉar tiel ordonis al ni nia patro Abraham laŭ la vorto de la Eternulo, kiun Li ordonis al li, dirante: Al via idaro Mi donos ĉi tiun landon; se viaj infanoj observos Mian interligon, kiun Mi faris kun vi, tiam Mi ankaŭ plenumos al viaj infanoj tion, kion Mi diris al vi, kaj Mi ne forlasos ilin.
25 Nun, mia filo, aŭskultu mian voĉon en ĉio, kion mi ordonos al vi; kaj ne prenu edzinon el la filinoj de Kanaan; leviĝu, iru en Ĥaranon, al la domo de Betuel, la patro de via patrino, kaj prenu al vi de tie edzinon el la filinoj de Laban, la frato de via patrino.
26 Tial gardu vin, ke vi ne forgesu la Eternulon, vian Dion, kaj ĉiujn Liajn vojojn en la lando, en kiun vi iras, kaj ke vi ne aliĝu al la popoloj de la lando kaj ne sekvu vantaĵon kaj ne forlasu la Eternulon, vian Dion.
27 Sed kiam vi venos en la landon, servu tie al la Eternulo, ne forkliniĝu dekstren nek maldekstren de la vojo, kiun mi ordonis al vi kaj kiun vi lernis.
28 Kaj la Plejpotenca Dio donu al vi favoron antaŭ la popoloj de la tero, por ke vi prenu tie edzinon laŭ via elekto; virinon, kiu estas bona kaj justa laŭ la vojoj de la Eternulo.
29 Kaj Dio donu al vi kaj al via idaro la benon de via patro Abraham, kaj Li fruktigu vin kaj multigu vin, kaj vi kresku amaso da popoloj en la lando, en kiun vi iras; kaj Dio revenigu vin al ĉi tiu lando, la lando, en kiu loĝis via patro, kun infanoj kaj granda riĉeco, kun ĝojo kaj plezuro.

30 Kaj Isaak finis ordoni al Jakob kaj beni lin, kaj li donis al li multajn donacojn, kune kun arĝento kaj oro, kaj li forsendis lin; kaj Jakob aŭskultis sian patron kaj patrinon; li kisis ilin kaj leviĝis kaj iris Mezopotamion; kaj Jakob havis la aĝon de sepdek sep jaroj, kiam li eliris el la lando Kanaana, el Beer-Ŝeba.
31 Kaj kiam Jakob foriris, por iri al Ĥaran, Esav vokis sian filon Elifaz kaj parolis al li sekrete, dirante: Rapide prenu vian glavon en vian manon kaj persekutu Jakobon kaj iru antaŭ li sur la vojo kaj kaŝu lin kaj mortigu lin per via glavo sur unu el la montoj, kaj prenu ĉion, kio apartenas al li, kaj revenu.
32 Elifaz, filo de Esav, estis lerta viro kaj lerta per arko, kiel instruis al li lia patro, kaj li estis fama ĉasisto en la kampo kaj kuraĝa viro.
33 Kaj Elifaz faris, kiel lia patro ordonis al li; kaj Elifaz tiam havis la aĝon de dek tri jaroj. Kaj Elifaz leviĝis kaj iris, kaj prenis kun si dek fratojn de sia patrino, kaj persekutis Jakobon.
34 Kaj li sekvis Jakobon de proksime, kaj li kaŝis sin kontraŭ li ĉe la limo de la lando Kanaana, kontraŭ la urbo Ŝeĥem.
35 Kaj Jakob vidis Elifazon kaj liajn virojn persekutantajn lin, kaj Jakob haltis sur la loko, kien li iris, por scii, kio tio estas, ĉar li ne sciis la aferon; kaj Elifaz eltiris sian glavon kaj iris pluen, li kaj liaj viroj, al Jakob; kaj Jakob diris al ili: Kio estas al vi, ke vi venis ĉi tien, kaj kio signifas, ke vi persekutas per viaj glavoj.
36 Kaj Elifaz alproksimiĝis al Jakob, kaj li respondis kaj diris al li: Tiel ordonis al mi mia patro, kaj nun mi ne dekliniĝos de la ordonoj, kiujn donis al mi mia patro; kaj kiam Jakob vidis, ke Esav parolis al Elifaz, ke li uzu forton, tiam Jakob alproksimiĝis kaj petegis Elifazon kaj liajn homojn, dirante al li:
37 Jen ĉion, kion mi havas kaj kion mia patro kaj mia patrino donis al mi, prenu ĝin al vi kaj foriru de mi, kaj ne mortigu min, kaj ĉi tiu afero estu kalkulita al vi kiel justeco.
38 Kaj la Eternulo igis Jakobon trovi favoron en la okuloj de Elifaz, filo de Esav, kaj liaj homoj; kaj ili aŭskultis la voĉon de Jakob, kaj ili ne mortigis lin; kaj Elifaz kaj liaj homoj prenis ĉion, kio apartenis al Jakob, kune kun la arĝento kaj oro, kiujn li kunportis el Beer-Ŝeba; ili lasis al li nenion.
39 Kaj Elifaz kaj liaj viroj foriris de li kaj revenis al Esav al Beer-Ŝeba, kaj rakontis al li ĉion, kio okazis al ili pri Jakob, kaj ili donis al li ĉion, kion ili prenis de Jakob.
40 Kaj Esav koleris kontraŭ sia filo Elifaz, kaj kontraŭ siaj homoj, kiuj estis kun li, ĉar ili ne mortigis Jakobon.
41 Kaj ili respondis kaj diris al Esav: Ĉar Jakob petegis nin pri ĉi tiu afero, ke ni ne mortigu lin, nia kompato ekscitiĝis al li, kaj ni prenis ĉion, kio apartenis al li, kaj alportis ĝin al vi; kaj Esav prenis la tutan arĝenton kaj oron, kiujn Elifaz prenis de Jakob, kaj li metis ilin apud sin en sian domon.
42 En tiu tempo Esav vidis, ke Isaak benis Jakobon kaj ordonis al li, dirante: Ne prenu edzinon el la filinoj de Kanaan, kaj ke la filinoj de Kanaan estas malbonaj en la okuloj de Isaak kaj Rebeka.
43 Tiam li iris al la domo de sia onklo Iŝmael, kaj li prenis al si Maĥlaton, filinon de Iŝmael, fratinon de Nebajot, kiel edzinon krom siaj pli maljunaj edzinoj.

ĈAPITRO 30

1 Kaj Jakob eliris, daŭrigante sian vojon al Ĥaran, kaj li alvenis ĝis la monto Morija, kaj li restis tie la tutan nokton apud la urbo Luz; kaj la Eternulo aperis tie al Jakob en tiu nokto, kaj diris al li: Mi estas la Eternulo, la Dio de Abraham kaj la Dio de via patro Isaak; la teron, sur kiu vi kuŝas, Mi donos al vi kaj al via idaro.
2 Kaj jen Mi estas kun vi kaj gardos vin kien ajn vi iros, kaj Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo, kaj Mi faligos ĉiujn viajn malamikojn antaŭ vi; kaj kiam ili militos kontraŭ vi, ili ne venkos vin, kaj Mi revenigos vin al ĉi tiu lando kun ĝojo, kun infanoj, kaj kun granda riĉeco.
3 Kaj Jakob vekiĝis el sia dormo, kaj li tre ĝojis pri la vizio, kiun li vidis; kaj li donis al tiu loko la nomon Bet-El.
4 Kaj Jakob leviĝis de tiu loko tute ĝoja, kaj kiam li iris, liaj piedoj sentis sin malpezaj pro ĝojo, kaj li iris de tie al la lando de la orientoj, kaj li revenis al Ĥaran kaj sidiĝis apud la puto de la paŝtisto.
5 Kaj li trovis tie virojn, kiuj iris el Ĥaran, por paŝti iliajn ŝafojn; kaj Jakob demandis ilin, kaj ili diris: Ni estas el Ĥaran.
6 Kaj li diris al ili: Ĉu vi konas Labanon, filon de Naĥor? Kaj ili diris: Ni konas lin; kaj jen lia filino Raĥel venas, por paŝti la ŝafojn de sia patro.
7 Dum li ankoraŭ parolis kun ili, venis Raĥel, filino de Laban, por paŝti la ŝafojn de sia patro, ĉar ŝi estis paŝtistino.
8 Kaj kiam Jakob ekvidis Raĥelon, filinon de Laban, frato de lia patrino, li kuris kaj kisis ŝin, kaj laŭte ploris.
9 Kaj Jakob diris al Raĥel, ke li estas filo de Rebeka, fratino de ŝia patro. Kaj Raĥel kuris kaj diris al sia patro. Kaj Jakob daŭre ploris, ĉar li nenion havis kun si, por alporti al la domo de Laban.
10 Kaj kiam Laban aŭdis, ke Jakob, filo de lia fratino, venis, li kuris kaj kisis lin kaj ĉirkaŭprenis lin kaj enkondukis lin en la domon kaj donis al li panon, kaj li manĝis.
11 Kaj Jakob rakontis al Laban, kion faris al li lia frato Esav kaj kion faris al li lia filo Elifaz sur la vojo.
12 Kaj Jakob loĝis en la domo de Laban dum unu monato, kaj Jakob manĝis kaj trinkis en la domo de Laban. Kaj poste Laban diris al Jakob: Diru al mi, kia estos via salajro? ĉar kiel vi povus servi min senpage?
13 Kaj Laban havis neniujn filojn, sed nur filinojn, kaj liaj aliaj edzinoj kaj sklavinoj estis ankoraŭ senfruktaj en tiu tempo; kaj jen estas la nomoj de la filinoj de Laban, kiujn lia edzino Adina naskis al li; la nomo de la pli aĝa estis Lea, kaj la nomo de la pli juna estis Raĥel; kaj Lea estis okuldolora, sed Raĥel estis bela kaj belvizaĝa, kaj Jakob amis ŝin.
14 Kaj Jakob diris al Laban: Mi servos vin sep jarojn pro Raĥel, via pli juna filino; kaj Laban konsentis pri tio, kaj Jakob servis Labanon sep jarojn pro sia filino Raĥel.
15 Kaj en la dua jaro de la vivo de Jakob en Ĥaran, tio estas en la sepdek-naŭa jaro de la vivo de Jakob, en tiu jaro mortis Eber, filo de Ŝem; li havis la aĝon de kvarcent sesdek kvar jaroj, kiam li mortis.
16 Kaj kiam Jakob aŭdis, ke Eber mortis, li tre malĝojis, kaj li lamentis kaj funebris pri li dum multaj tagoj.

17 Kaj en la tria jaro de la restado de Jakob en Ĥaran, Bosmat, filino de Iŝmael, edzino de Esav, naskis al li filon, kaj Esav donis al li la nomon Reuel.
18 Kaj en la kvara jaro de la loĝado de Jakob en la domo de Laban, la Eternulo vizitis Labanon kaj memoris lin pro Jakob, kaj filoj naskiĝis al li, kaj lia unuenaskito estis Beor, lia dua estis Alib, kaj la tria estis Ĥoraŝ.
19 Kaj la Eternulo donis al Laban riĉecon kaj honoron, filojn kaj filinojn; kaj la homo tre kreskis pro Jakob.
20 Kaj Jakob en tiu tempo servis al Laban en ĉia laboro, en la domo kaj en la kampo, kaj la beno de la Eternulo estis super ĉio, kio apartenis al Laban, en la domo kaj en la kampo.
21 Kaj en la kvina jaro mortis Jehudit, filino de Beeri, edzino de Esav, en la lando Kanaan; kaj ŝi ne havis filojn, sed nur filinojn.
22 Kaj jen estas la nomoj de ŝiaj filinoj, kiujn ŝi naskis al Esav: la nomo de la pli aĝa estis Marcit, kaj la nomo de la pli juna estis Puit.
23 Kaj kiam Jehudit mortis, Esav leviĝis kaj iris al Seir, por ĉasi sur la kampo, kiel li kutimis; kaj Esav loĝis en la lando Seir longan tempon.
24 Kaj en la sesa jaro Esav prenis kiel edzinon, krom siaj aliaj edzinoj, Aĥlibaman, filinon de Zebeon la Ĥivido, kaj Esav forkondukis ŝin en la landon Kanaanan.
25 Kaj Aĥlibama gravediĝis kaj naskis al Esav tri filojn: Jeuŝon, Jalanon kaj Koraĥon.
26 Kaj en tiu tempo estis disputo en la lando Kanaan inter la paŝtistoj de Esav kaj la paŝtistoj de la loĝantoj de la lando Kanaan; ĉar la brutaro kaj la havo de Esav estis tro multe por ke li restu en la lando Kanaan, en la domo de sia patro; kaj la lando Kanaan ne povis teni lin pro la kvanto de liaj brutaro.
27 Kiam Esav vidis, ke lia malpaco pligrandiĝis kontraŭ la loĝantoj de la lando Kanaano, li leviĝis kaj prenis siajn edzinojn kaj siajn filojn kaj siajn filinojn kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj la brutojn, kiujn li posedis, kaj sian tutan havaĵon, kiun li akiris en la lando Kanaano; kaj li foriris de la loĝantoj de la lando, al la lando Seir; kaj Esav kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis en la lando Seir.
28 Sed Esav de tempo al tempo iris kaj vizitis sian patron kaj sian patrinon en la lando Kanaana; kaj Esav prenis edzinon kaj filinojn de la Ĥoridoj, kaj donis siajn filinojn al la filoj de Seir, la Ĥorido.
29 Kaj li donis sian pli aĝan filinon Marcit al Ana, filo de Zebeon, frato de lia edzino, kaj Puiton li donis al Azar, filo de Bilhan, la Ĥorido; kaj Esav loĝis sur la monto, li kaj liaj filoj, kaj ili fruktis kaj multiĝis.

ĈAPITRO 31

1 Kaj en la sepa jaro, la servo de Jakob, kiun li servis al Laban, finiĝis, kaj Jakob diris al Laban: Donu al mi mian edzinon, ĉar la tagoj de mia servo jam finiĝis; kaj Laban faris tiel, kaj Laban kaj Jakob kunvenigis ĉiujn homojn de tiu loko, kaj ili faris festenon.
2 Kaj vespere Laban venis al la domo, kaj poste Jakob venis tien kun la festenantoj, kaj Laban estingis ĉiujn lumojn, kiuj estis tie en la domo.
3 Kaj Jakob diris al Laban: Kial vi faras tian aferon al ni? Kaj Laban respondis: Tia estas nia moro agi en ĉi tiu lando.
4 Kaj poste Laban prenis sian filinon Lea kaj alkondukis ŝin al Jakob, kaj li venis al ŝi; sed Jakob ne sciis, ke ŝi estas Lea.
5 Kaj Laban donis al sia filino Lea sian sklavinon Zilpa kiel sklavinon.
6 Kaj ĉiuj ĉeestantoj de la festeno sciis, kion Laban faris al Jakob, sed ili ne rakontis la aferon al Jakob.
7 Kaj ĉiuj najbaroj venis en tiu nokto al la domo de Jakob, kaj ili manĝis kaj trinkis kaj ĝojis kaj ludis antaŭ Lea per tamburinoj kaj dancoj, kaj respondis antaŭ Jakob: Ĥelea, Ĥelea.
8 Kaj Jakob aŭdis iliajn vortojn sed ne komprenis ilian signifon, sed li pensis, ke tia eble estas ilia kutimo en ĉi tiu lando.
9 Kaj la najbaroj diris tiujn vortojn antaŭ Jakob dum la nokto, kaj ĉiujn lumojn, kiuj estis en la domo, Laban estingis en tiu nokto.
10 Kaj matene, kiam taglumiĝis, Jakob turnis sin al sia edzino, kaj li vidis, kaj jen, tio estis Lea, kiu kuŝis sur lia brusto, kaj Jakob diris: Jen nun mi scias, kion la najbaroj diris hieraŭ nokte, Ĥelea, ili diris, kaj mi ne sciis.
11 Tiam Jakob vokis Labanon, kaj diris al li: Kion vi faris al mi? ja mi servis vin pro Raĥel, kaj kial vi trompis min kaj donis al mi Lean?
12 Kaj Laban respondis al Jakob, dirante: Ne estas moro en nia loko doni la pli junan antaŭ la pli maljuna; tial se vi volas preni ankaŭ ŝian fratinon, prenu ŝin al vi por la servo, kiun vi servos al mi ankoraŭ sep jarojn.
13 Kaj Jakob faris tiel, kaj li prenis ankaŭ Raĥel kiel edzinon, kaj li servis al Laban sep jarojn pliajn; kaj Jakob venis ankaŭ al Raĥel, kaj li amis Raĥelon pli ol Lean, kaj Laban donis al ŝi sian sklavinon Bilha kiel sklavinon.
14 Kaj la Eternulo vidis, ke Lea estas malamata, kaj la Eternulo malŝlosis ŝian uteron, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al Jakob kvar filojn en tiu tempo.
15 Kaj jen estas iliaj nomoj: Ruben, Simeon, Levi, kaj Jehuda; kaj poste ŝi ĉesis naski.
16 Kaj Raĥel tiam estis senfrukta kaj ŝi ne havis idaron, kaj Raĥel enviis sian fratinon Lea; kaj kiam Raĥel vidis, ke ŝi ne naskas infanojn al Jakob, ŝi prenis sian sklavinon Bilha, kaj ŝi naskis al Jakob du filojn, Danon kaj Naftalion.
17 Kiam Lea vidis, ke ŝi ĉesis naski, ŝi prenis ankaŭ sian sklavinon Zilpa kaj donis ŝin al Jakob kiel edzinon; kaj ankaŭ Jakob venis al Zilpa, kaj ŝi naskis ankaŭ al Jakob du filojn, Gadon kaj Aŝeron.
18 Kaj Lea denove gravediĝis kaj naskis al Jakob en tiu tempo du filojn kaj unu filinon; jen estas iliaj nomoj: Isaĥar kaj Zebulun, kaj ilia fratino Dina.
19 Kaj Raĥel estis ankoraŭ senfrukta en tiu tempo, kaj Raĥel preĝis al la Eternulo en tiu tempo, kaj diris: Ho Eternulo, Dio, memoru min kaj vizitu min, ĉar nun mia edzo min forpuŝos, ĉar mi ne naskis al li infanojn.
20 Nun, ho Sinjoro, Dio, aŭskultu mian petegon antaŭ Vi, kaj vidu mian suferon, kaj donu al mi infanojn kiel unu el la sklavinoj, por ke mi ne plu portu mian malhonoron.
21 Kaj Dio aŭskultis ŝin kaj malfermis ŝian uteron; kaj Raĥel gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi diris: La Eternulo forprenis mian honton; kaj ŝi nomis lin Jozef, dirante: La Eternulo aldonu al mi alian filon. Jakob havis la aĝon de naŭdek unu jaroj, kiam ŝi naskis lin.

22 En tiu tempo Rebeka, la patrino de Jakob, sendis sian nutristinon Debora, filinon de Uc, kaj du el la sklavoj de Isaak al Jakob.
23 Kaj ili venis al Jakob en Haranon, kaj diris al li: Rebeka sendis nin al vi, por ke vi iru al la domo de via patro en la landon Kanaanan; kaj Jakob aŭskultis ilin en tio, kion diris lia patrino.
24 Tiam, la aliaj sep jaroj, kiujn Jakob servis al Laban pro Raĥel, estis finitaj, kaj estis post la dek kvar jaroj, kiujn li loĝis en Ĥaran, ke Jakob diris al Laban: Donu al mi miajn edzinojn kaj forsendu min, por ke mi iru al mia lando, ĉar jen mia patrino sendis al mi el la lando Kanaana, ke mi revenu al la domo de mia patro.
25 Kaj Laban diris al li: Ne tiel, mi petas vin; se mi trovis favoron en viaj okuloj, ne forlasu min; difinu al mi vian rekompencon, kaj mi donos ĝin, kaj restu ĉe mi.
26 Kaj Jakob diris al li: Jen kion vi donos al mi kiel pagon: mi trairos hodiaŭ viajn ŝafojn, kaj mi apartigos ilin de ĉiuj ŝafoj, kiuj estas miksitaj kaj makulitaj kaj nigraj, kaj kiuj estas nigraj el la ŝafoj kaj el la kaproj; kaj se vi faros por mi tiun aferon, mi revenos kaj paŝtos viajn ŝafojn kaj gardos ilin kiel antaŭe.
27 Kaj Laban faris tiel, kaj Laban apartigis el siaj ŝafoj ĉion, kion Jakob diris, kaj donis ilin al li.
28 Kaj Jakob metis ĉion, kion li prenis el la ŝafoj de Laban, en la manojn de siaj filoj; kaj Jakob paŝtis la restintajn ŝafojn de Laban.
29 Kiam la sklavoj de Isaak, kiujn li sendis al Jakob, vidis, ke Jakob ne plu reiros kun ili en la landon Kanaanan al sia patro, ili foriris de li kaj reiris hejmen en la landon Kanaanan.
30 Kaj Debora restis kun Jakob en Ĥaran, kaj ŝi ne reiris kun la sklavoj de Isaak en la landon Kanaanan, kaj Debora loĝis kun la edzinoj kaj infanoj de Jakob en Ĥaran.
31 Kaj Jakob servis al Laban ankoraŭ ses jarojn; kaj kiam la ŝafoj naskis, Jakob apartigis la mikskolorajn kaj makulitajn ŝafojn, kiel li decidis kun Laban. Kaj Jakob servis tiel ĉe Laban dum ses jaroj; kaj la homo disvastiĝis multe, kaj li havis bovojn kaj sklavinojn kaj sklavojn, kamelojn kaj azenojn.
32 Kaj Jakob havis ducent brutarojn; kaj liaj brutoj estis grandaj kaj belaj, kaj tre fekundaj; kaj ĉiuj familioj de la homidoj deziris akiri iom el la brutoj de Jakob, ĉar ili estis treege bonstataj.
33 Kaj multaj el la homidoj venis, por akiri iom el la ŝafoj de Jakob, kaj Jakob donis al ili ŝafon pro sklavo aŭ sklavino aŭ pro azeno aŭ kamelo, aŭ ĉion, kion Jakob deziris de ili, ili donis al li.
34 Kaj Jakob akiris riĉecon kaj honoron kaj posedaĵojn per ĉi tiuj transakcioj kun la homidoj, kaj la infanoj de Laban enviis lin pro ĉi tiu honoro.
35 Kaj post iom da tempo li aŭdis la vortojn de la filoj de Laban, dirante: Jakob forprenis la tutan havon de nia patro, kaj el la havo de nia patro li akiris la tutan gloron.
36 Kaj Jakob vidis la vizaĝon de Laban kaj de liaj infanoj, kaj jen, ĝi ne estis al li en tiuj tagoj tia, kia ĝi estis antaŭe.
37 Kaj la Eternulo aperis al Jakob post la fino de ses jaroj, kaj diris al li: Leviĝu, eliru el ĉi tiu lando kaj revenu al la lando de via naskiĝo, kaj Mi estos kun vi.
38 Kaj Jakob leviĝis en tiu tempo kaj sidigis siajn infanojn kaj edzinojn kaj ĉion, kio apartenis al li, sur kamelojn, kaj li eliris, por iri al la lando Kanaana al sia patro Isaak.
39 Laban ne sciis, ke Jakob foriris de li; ĉar Laban estis en tiu tago tondanta la ŝafojn.
40 Kaj Raĥel ŝtelis la bildojn de sia patro, kaj ŝi prenis ilin kaj kaŝis ilin sur la kamelo, sur kiu ŝi sidis, kaj ŝi pluiris.
41 Kaj jen estas la maniero de la statuoj: preni viron, kiu estas unuenaskito, kaj buĉi lin, kaj depreni la harojn de lia kapo, kaj preni salon kaj sali la kapon kaj ŝmiri ĝin per oleo, poste preni malgrandan kupran tabuleton aŭ oran tabuleton kaj skribi la nomon sur ĝin, kaj meti la tabuleton sub lian langon, kaj preni la kapon kun la tabuleto sub la langon kaj meti ĝin en la domon, kaj ekbruligi antaŭ ĝi lucernojn kaj adorkliniĝi al ĝi.
42 Kaj kiam ili kliniĝas antaŭ ĝi, ĝi parolas al ili pri ĉio, kion ili petas de ĝi, per la povo de la nomo, kiu estas skribita en ĝi.
43 Kaj iuj faras ilin laŭ la figuroj de homoj, el oro kaj arĝento, kaj iras al ili en tempoj konataj al ili, kaj la figuroj ricevas la influon de la steloj, kaj rakontas al ili estontajn aferojn, kaj tiel estis la bildoj, kiujn Raĥel ŝtelis de sia patro.
44 Kaj Raĥel ŝtelis la diojn, kiuj apartenis al sia patro, por ke Laban ne sciu per ili, kien Jakob iris.
45 Kaj Laban revenis hejmen kaj demandis pri Jakob kaj lia domanaro, kaj li ne estis trovebla, kaj Laban serĉis siajn bildojn por scii kien Jakob iris, kaj ne povis trovi ilin, kaj li iris al kelkaj aliaj bildoj, kaj li demandis ilin kaj ili diris al li, ke Jakob fuĝis de li al sia patro, al la lando Kanaano.
46 Kaj Laban leviĝis kaj prenis siajn fratojn kaj ĉiujn siajn sklavojn, kaj eliris kaj persekutis Jakobon kaj atingis lin sur la monto Gilead.
47 Kaj Laban diris al Jakob: Kion vi faris al mi, ke vi forkuris kaj trompis min, kaj kondukis miajn filinojn kaj iliajn infanojn kiel kaptitojn de glavo?
48 Kaj vi ne permesis al mi kisi ilin kaj forsendi ilin kun ĝojo, kaj vi ŝtelis miajn diojn kaj foriris.
49 Tiam Jakob respondis al Laban, dirante: Ĉar mi timis, ke vi eble forprenos viajn filinojn; kaj nun kiu ajn, ĉe kiu vi trovos viajn diojn, tiu mortos.
50 Kaj Laban serĉis la bildojn kaj esploris ĉiujn tendojn kaj havaĵojn de Jakob, sed li ne povis trovi ilin.
51 Kaj Laban diris al Jakob: Ni faros interligon, kaj ĝi estos atesto inter mi kaj vi; se vi malbonigos miajn filinojn, kaj se vi prenos aliajn edzinojn krom miaj filinoj, kaj Dio estos atestanto inter mi kaj vi pri tiu afero.
52 Kaj ili prenis ŝtonojn kaj faris amason, kaj Laban diris: Ĉi tiu amaso estu atesto inter mi kaj vi; tial li donis al ĝi la nomon Gilead.
53 Kaj Jakob kaj Laban buĉis oferon sur la monto, kaj ili manĝis tie apud la amaso, kaj ili restis sur la monto la tutan nokton; kaj Laban leviĝis frue matene kaj ploris kun siaj filinoj kaj kisis ilin, kaj li revenis al sia loko.
54 Kaj li rapide sendis sian filon Beor, kiu havis la aĝon de dek sep jaroj, kaj Abiĥorof, filo de Uz, filo de Naĥor, kaj kun ili dek virojn.
55 Kaj ili rapide iris kaj pasis sur la vojo antaŭ Jakob, kaj ili venis laŭ alia vojo al la lando Seir.

56 Kaj ili venis al Esav, kaj diris al li: Tiele diras via frato kaj parenco, Laban, filo de Betuel, la frato de via patrino, jene:
57 Ĉu vi aŭdis, kion faris al mi via frato Jakob, kiu unue venis al mi nuda kaj senvesta, kaj mi iris al li renkonte, kaj venigis lin al mia domo kun honoro, kaj mi lin famigis, kaj mi donis al li miajn du filinojn kiel edzinojn kaj ankaŭ du el miaj sklavinoj.
58 Kaj Dio lin benis pro mi, kaj li disvastiĝis tre multe, kaj naskigis filojn kaj filinojn kaj sklavinojn.
59 Li ankaŭ havas grandegan kvanton da ŝafoj kaj bovoj, kamelojn kaj azenojn, ankaŭ abundon da arĝento kaj oro; kaj kiam li vidis, ke lia riĉeco kreskis, li forlasis min dum mi iris tondi miajn ŝafojn, kaj li leviĝis kaj forkuris sekrete.
60 Kaj li rajdigis siajn edzinojn kaj infanojn sur kamelojn, kaj li forkondukis ĉiujn siajn brutojn kaj havaĵojn, kiujn li akiris en mia lando, kaj li levis sian vizaĝon, por iri al sia patro Isaak, en la landon Kanaanan.
61 Kaj li ne permesis al mi kisi miajn filinojn kaj iliajn infanojn, kaj li kondukis miajn filinojn kiel kaptitojn prenitajn per glavo, kaj li ankaŭ ŝtelis miajn diojn kaj forkuris.
62 Kaj nun mi lasis lin sur la monto de la torento Jabuk, lin kaj ĉion, kio apartenas al li; al li mankas nenio.
63 Se vi volas iri al li, iru tiam, kaj tie vi lin trovos, kaj vi povos fari al li, kion via animo deziras; kaj la senditoj de Laban venis kaj rakontis al Esav ĉion ĉi.
64 Kaj Esav aŭdis ĉiujn vortojn de la senditoj de Laban; kaj lia kolero ekflamis kontraŭ Jakob, kaj li rememoris sian malamon, kaj lia kolero ekflamis en li.
65 Kaj Esav rapide leviĝis kaj prenis siajn infanojn kaj sklavojn kaj la animojn de sia domanaro, sesdek homojn; kaj li iris kaj kolektis ĉiujn filojn de Seir, la Ĥorido, kaj ilian popolon, tricent kvardek homojn; kaj li prenis ĉiujn tiujn kvarcent homojn kun eltiritaj glavoj, kaj li iris al Jakob, por mortigi lin.
66 Kaj Esav dividis tiun nombron en plurajn partojn, kaj li prenis la sesdek virojn el siaj infanoj kaj sklavoj kaj la animojn de sia domanaro kiel unu estron, kaj donis ilin al sia plej aĝa filo Elifaz.
67 Kaj la ceterajn ĉefojn li donis al la ses filoj de Seir, la Ĥorido, kaj li starigis ĉiun viron super liaj generacioj kaj infanoj.
68 Kaj la tuta tendaro iris kiel ĝi estis, kaj Esav iris inter ilin al Jakob, kaj li kondukis ilin rapide.
69 Kaj la senditoj de Laban foriris de Esav kaj iris en la landon Kanaanan; kaj ili venis al la domo de Rebeka, la patrino de Jakob kaj Esav.
70 Kaj ili diris al ŝi: Jen via filo Esav iris kontraŭ sian fraton Jakob kun kvarcent homoj; ĉar li aŭdis, ke li venas, kaj li iris, por militi kontraŭ li, kaj por venki lin, kaj por preni ĉion, kion li havas.
71 Kaj Rebeka rapide sendis sepdek du virojn el la sklavoj de Isaak, por ke ili renkontu Jakobon sur la vojo; ĉar ŝi diris: Eble Esav lin renkontos militon sur la vojo.
72 Kaj tiuj senditoj iris sur la vojon renkonte al Jakob, kaj ili renkontis lin sur la vojo de la torento trans la torento Jabuk, kaj Jakob diris, kiam li ilin vidis: Ĉi tiu tendaro estas destinita por mi de Dio; kaj Jakob donis al tiu loko la nomon Maĥnajim.
73 Kaj Jakob konis la tutan popolon de sia patro, kaj li kisis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin kaj venis kun ili, kaj Jakob demandis ilin pri sia patro kaj patrino, kaj ili diris: Ili fartas bone.
74 Kaj tiuj senditoj diris al Jakob: Rebeka, via patrino, sendis nin al vi, dirante: Mi aŭdis, mia filo, ke via frato Esav eliris al vi renkonte sur la vojon kun homoj el la idoj de Seir, la Ĥorido.
75 Kaj tial, mia filo, aŭskultu mian voĉon kaj vidu kun via konsilo, kion vi faros, kaj kiam li venos al vi, petegu lin, kaj ne parolu al li tro rapide, kaj donu al li donacon el tio, kion vi posedas, kaj el tio, per kio Dio favoris vin.
76 Kaj kiam li demandos vin pri viaj aferoj, kaŝu nenion de li, eble li deturnos sian koleron kontraŭ vi kaj vi tiel savos vian animon, vin kaj ĉion, kio apartenas al vi, ĉar estas via devo honori lin, ĉar li estas via pli aĝa frato.
77 Kaj kiam Jakob aŭdis la vortojn de sia patrino, kiujn la senditoj diris al li, Jakob levis sian voĉon kaj ploris amare, kaj faris, kiel lia patrino tiam ordonis al li.

ĈAPITRO 32

1 Kaj en tiu tempo Jakob sendis senditojn al sia frato Esav en la landon Seir, kaj diris al li vortojn de petego.
2 Kaj li ordonis al ili jene: Tiele diru al mia sinjoro Esav: Tiele diras via sklavo Jakob: Mia sinjoro ne pensu, ke la beno de mia patro, per kiu li benis min, estis utila por mi.
3 Ĉar mi estis jam dudek jarojn ĉe Laban, kaj li trompis min kaj ŝanĝis mian salajron dek fojojn, kiel jam ĉio estas dirita al mia sinjoro.
4 Kaj mi servis lin en lia domo kun granda peno; kaj Dio poste vidis mian mizeron, mian laboron kaj la faron de miaj manoj, kaj Li akiris por mi gracon kaj favoron en liaj okuloj.
5 Kaj mi poste, pro la granda kompato kaj boneco de Dio, akiris bovojn kaj azenojn kaj brutojn, kaj sklavojn kaj sklavinojn.
6 Kaj nun mi venas en mian landon kaj mian hejmon, al mia patro kaj patrino, kiuj estas en la lando Kanaano; kaj mi sendis, por sciigi mian sinjoron pri ĉio ĉi, por ke mi akiru favoron en la okuloj de mia sinjoro, por ke li ne pensu, ke mi akiris riĉecon per mi mem, aŭ ke la beno, per kiu benis min mia patro, utilis al mi.
7 Kaj tiuj senditoj iris al Esav, kaj trovis lin ĉe la limo de la lando Edom, iranta al Jakob; kaj kvarcent viroj el la filoj de Seir, la Ĥorido, staris kun eltiritaj glavoj en la manoj.
8 Kaj la senditoj de Jakob rakontis al Esav ĉiujn vortojn, kiujn Jakob diris al ili pri Esav.
9 Kaj Esav respondis al ili kun fiereco kaj malestimo, kaj diris al ili: Vere mi aŭdis, kaj vere estas rakontite al mi, kion Jakob faris al Laban, kiu altigis lin en lia domo kaj donis al li siajn filinojn kiel edzinojn; kaj li naskigis filojn kaj filinojn, kaj abunde kreskis en riĉeco kaj havaĵo en la domo de Laban per li.
10 Kaj kiam li vidis, ke lia riĉeco estas abunda kaj lia havaĵo estas granda, li forkuris kun ĉio, kio apartenis al li, el la domo de Laban; kaj li forkondukis la filinojn de Laban for de la vizaĝo de ilia patro, kvazaŭ kaptitojn prenitajn per glavo, sen diri al li pri tio.
11 Kaj ne nur al Laban Jakob faris tion, sed ankaŭ al mi li faris tion kaj dufoje anstataŭigis min; kaj ĉu mi silentu?

12 Tial mi venis hodiaŭ kun mia tendaro por lin renkonti, kaj mi faros al li laŭ la deziro de mia koro.
13 Kaj la senditoj revenis kaj venis al Jakob, kaj diris al li: Ni venis al via frato Esav, kaj ni diris al li ĉiujn viajn vortojn; kaj tiel li respondis al ni; jen li venas al vi renkonte kun kvarcent homoj.
14 Nun do sciu kaj vidu, kion vi devas fari, kaj preĝu al Dio, ke Li savu vin de li.
15 Kaj kiam li aŭdis la vortojn de sia frato, kiujn li diris al la senditoj de Jakob, Jakob forte ektimis kaj afliktiĝis.
16 Kaj Jakob preĝis al la Eternulo, sia Dio, kaj diris: Ho Eternulo, Dio de miaj patroj Abraham kaj Isaak! Vi diris al mi, kiam mi foriris de la domo de mia patro, dirante:
17 Mi estas la Eternulo, la Dio de via patro Abraham kaj la Dio de Isaak, al vi Mi donas ĉi tiun landon kaj vian idaron post vi, kaj Mi faros vian idaron kiel la steloj de la ĉielo, kaj vi disvastiĝos ĝis la kvar randoj de la ĉielo, kaj beniĝos per vi kaj per via idaro ĉiuj gentoj de la tero.
18 Kaj Vi plenumis Viajn vortojn, kaj Vi donis al mi riĉaĵon kaj infanojn kaj brutojn, kiel plej deziris mia koro, Vi donis al Via sklavo; Vi donis al mi ĉion, kion mi petis de Vi, kaj mi mankis nenio.
19 Kaj vi poste diris al mi: Reiru al viaj gepatroj kaj al via naskiĝloko, kaj mi ankoraŭ faros al vi bonon.
20 Kaj nun, kiam mi venis, kaj vi savis min de Laban, mi falos en la manojn de Esav, kiu mortigos min, jes, kune kun la patrinoj de miaj infanoj.
21 Nun, ho Sinjoro, Dio, savu min ankaŭ el la manoj de mia frato Esav; ĉar mi lin timas forte.
22 Kaj se ne estas justeco en mi, faru ĝin pro Abraham kaj mia patro Isaak.
23 Ĉar mi scias, ke per bonkoreco kaj kompato mi akiris ĉi tiun riĉecon; tial mi petegas Vin, ke Vi savu min hodiaŭ per Via bonkoreco kaj respondu al mi.
24 Kaj Jakob ĉesis preĝi al la Eternulo, kaj li dividis la homojn, kiuj estis kun li, la ŝafojn kaj bovojn, en du tendarojn, kaj li donis duonon al la zorgo de Damesek, filo de Eliezer, sklavo de Abraham, kiel tendaron kun liaj infanoj, kaj la alian duonon li donis al la zorgo de sia frato Eljan, filo de Eliezer, por ke ĝi estu tendaro kun liaj infanoj.
25 Kaj li ordonis al ili, dirante: Fortikigu vin de viaj tendaroj, kaj ne alproksimiĝu tro forte unu al la alia; ĉar se Esav venos al unu tendaro kaj mortigos ĝin, tiam la alia tendaro, kiu estas malproksime de ĝi, saviĝos de li.
26 Kaj Jakob restis tie tiun nokton, kaj dum la tuta nokto li donis al siaj servistoj instrukciojn pri la militistaro kaj siaj infanoj.
27 Kaj la Eternulo aŭdis la preĝon de Jakob en tiu tago, kaj la Eternulo savis Jakobon el la manoj de lia frato Esav.
28 Kaj la Eternulo sendis tri anĝelojn el la anĝeloj de la ĉielo, kaj ili iris antaŭ Esav kaj venis al li.
29 Kaj tiuj anĝeloj aperis al Esav kaj lia popolo kiel du mil viroj, rajdantaj sur ĉevaloj provizitaj per ĉiaj militiloj, kaj ili ŝajnis al Esav kaj ĉiuj liaj viroj dividitaj en kvar tendarojn, kun kvar estroj por ili.
30 Kaj unu tendaro ekiris, kaj ili trovis Esavon venanta kun kvarcent viroj al sia frato Jakob, kaj tiu tendaro kuris al Esavo kaj lia popolo kaj teruris ilin, kaj Esavo falis de la ĉevalo pro timo, kaj ĉiuj liaj viroj disiĝis de li en tiu loko, ĉar ili estis tre timigitaj.
31 Kaj la tuta tendaro ekkriis post ili, kiam ili forkuris de Esav; kaj ĉiuj militistoj respondis, dirante:
32 Ni ja estas sklavoj de Jakob, kiu estas sklavo de Dio, kaj kiu do povas kontraŭstari nin? Kaj Esav diris al ili: Mia sinjoro kaj frato Jakob estas via sinjoro, kiun mi ne vidis dum dudek jaroj, kaj nun, ke mi hodiaŭ venas vidi lin, ĉu vi agas kun mi tiel?
33 Kaj la anĝeloj respondis al li, dirante: Kiel vivas la Eternulo, se ne estus Jakob, pri kiu vi parolas kiel via frato, ni ne lasus resti eĉ unu el vi kaj via popolo; sed nur pro Jakob ni nenion faros al ili.
34 Kaj tiu tendaro foriris de Esav kaj liaj viroj kaj foriris, kaj Esav kaj liaj viroj foriris de ili ĉirkaŭ unu leŭgon, kiam la dua tendaro venis al li kun ĉiaj armiloj, kaj ili ankaŭ faris al Esav kaj liaj viroj kiel la unua tendaro faris al ili.
35 Kaj kiam ili forlasis ĝin por iri pluen, jen la tria tendaro venis al li, kaj ĉiuj ektimis, kaj Esav falis de la ĉevalo, kaj la tuta tendaro ekkriis, kaj diris: Ni ja estas sklavoj de Jakob, kiu estas sklavo de Dio, kaj kiu povas kontraŭstari nin?
36 Kaj Esav denove respondis al ili, dirante: Ho, mia sinjoro Jakob kaj via sinjoro estas mia frato, kaj mi ne vidis lian vizaĝon dum dudek jaroj, kaj aŭdinte hodiaŭ, ke li venas, mi iris hodiaŭ renkonte al li; kaj ĉu vi agas kun mi tiel?
37 Kaj ili respondis al li kaj diris al li: Kiel vivas la Eternulo, se Jakob ne estus via frato, kiel vi diris, ni ne lasus iun ajn restinton de vi kaj viaj homoj; sed pro Jakob, pri kiu vi diras, ke li estas via frato, ni ne intermiksiĝos vin nek viajn homojn.
38 Kaj la tria tendaro ankaŭ foriris de ili, kaj li ankoraŭ daŭrigis sian vojon kun siaj viroj al Jakob, kiam la kvara tendaro venis al li, kaj ili ankaŭ faris al li kaj al liaj viroj kiel la aliaj faris.
39 Kaj kiam Esav vidis la malbonon, kiun la kvar anĝeloj faris al li kaj al liaj homoj, li forte ektimis sian fraton Jakob, kaj li iris renkonti lin en paco.
40 Kaj Esav kaŝis sian malamon kontraŭ Jakob, ĉar li timis pri sia vivo pro sia frato Jakob, kaj ĉar li imagis, ke la kvar tendaroj, kiujn li trovis, estis sklavoj de Jakob.
41 Kaj Jakob restis tiun nokton kun siaj sklavoj en iliaj tendaroj, kaj li decidis kun siaj sklavoj doni al Esav donacon el ĉio, kion li havis kun li, kaj el sia tuta posedaĵo; kaj Jakob leviĝis matene, li kaj liaj homoj, kaj ili elektis el la brutaro donacon por Esav.
42 Kaj jen estas la sumo de la donaco, kiun Jakob elektis el siaj ŝafoj, por doni al sia frato Esav: kaj li elektis ducent kvardek kapojn el la ŝafoj, kaj li elektis el la kameloj kaj azenoj po tridek, kaj el la gregoj li elektis kvindek bovinojn.
43 Kaj li dividis ilin ĉiujn en dek gregojn, kaj li starigis ĉiun specon aparte, kaj li transdonis ilin en la manojn de dek el siaj servantoj, ĉiun gregon aparte.
44 Kaj li ordonis al ili, kaj diris al ili: Forigu de vi distancon unu de la alia, kaj lasu spacon inter la gregoj. Kaj kiam vin renkontos Esav kaj tiuj, kiuj estas kun li, kaj demandos vin: Kies vi estas? kaj kien vi iras? kaj al kiu apartenas ĉio ĉi tio antaŭ vi? Tiam diru al ili: Ni estas sklavoj de Jakob, kaj ni venis paco renkonte al Esav; kaj jen Jakob venas post ni.
45 Kaj tio, kio estas antaŭ ni, estas donaco sendita de Jakob al lia frato Esav.

46 Kaj se ili diros al vi: Kial li prokrastas post vi, de veni renkonte al sia frato kaj vidi lian vizaĝon? tiam diru al ili: Certe li venas ĝoje post ni renkonte al sia frato; ĉar li diris: Mi konsolos lin per la donaco, kiu iras al li; kaj poste mi vidos lian vizaĝon, eble li akceptos min.
47 Tiel la tuta donaco transiris en la manojn de liaj servantoj, kaj iris antaŭ li en tiu tago, kaj li tranoktis en sia tendaro apud la limo de la torento Jabuk. Li leviĝis meze de la nokto, kaj li prenis siajn edzinojn kaj siajn servistinojn, kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj li transkondukis ilin en tiu nokto trans la vadejon de Jabuk.
48 Kaj kiam li transiris ĉion, kio apartenis al li, trans la torenton, Jakob restis sola, kaj viro renkontis lin, kaj li luktis kun li tiun nokton ĝis la tagiĝo; kaj la femuro de Jakob elartikiĝis pro la luktado kun li.
49 Kaj ĉe la tagiĝo la viro lasis Jakobon tie, kaj li benis lin kaj foriris; kaj Jakob transiris la rivereton ĉe la tagiĝo, kaj li lamis sur sia femuro.
50 Kaj la suno leviĝis antaŭ li, kiam li transiris la rivereton, kaj li venis al la loko de siaj brutoj kaj infanoj.
51 Kaj ili iris ĝis tagmezo, kaj dum ili iris, la donaco preterpasis ilin.
52 Jakob levis siajn okulojn kaj vidis, ke jen Esav venas de malproksime kaj kun li multe da homoj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj Jakob tre timis sian fraton.
53 Kaj Jakob rapide dividis siajn infanojn kun siaj edzinoj kaj siaj sklavinoj, kaj sian filinon Dina li metis en keston kaj transdonis ŝin en la manojn de siaj sklavoj.
54 Kaj li preterpasis antaŭ siaj infanoj kaj edzinoj por renkonti sian fraton, kaj li kliniĝis ĝis la tero, jes, li kliniĝis sep fojojn, ĝis li alproksimiĝis al sia frato; kaj Dio igis Jakobon trovi gracon kaj favoron en la okuloj de Esav kaj liaj viroj, ĉar Dio aŭdis la preĝon de Jakob.
55 Kaj timo kaj teruro falis sur lian fraton Esav, ĉar Esav forte ektimis Jakobon pro tio, kion faris la anĝeloj de Dio al Esav; kaj la kolero de Esav kontraŭ Jakob ŝanĝiĝis en bonkorecon.
56 Kaj kiam Esav vidis Jakobon kuri al li, li ankaŭ kuris al li kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj ĵetis sin sur lian kolon, kaj ili kisis sin kaj ploris.
57 Kaj Dio metis timon kaj bonecon al Jakob en la korojn de la viroj, kiuj venis kun Esav; kaj ankaŭ ili kisis Jakobon kaj ĉirkaŭprenis lin.
58 Kaj ankaŭ Elifaz, filo de Esav, kaj liaj kvar fratoj, filoj de Esav, ploris kun Jakob, kaj ili kisis lin kaj ĉirkaŭprenis lin, ĉar timo pri Jakob falis sur ilin ĉiujn.
59 Kaj Esav levis siajn okulojn kaj vidis la virinojn kaj iliajn idojn, la idojn de Jakob, irantajn post Jakob kaj kliniĝantajn al Esav sur la vojo.
60 Kaj Esav diris al Jakob: Kiuj estas ĉi tiuj ĉe vi, mia frato? Ĉu ili estas viaj infanoj aŭ viaj sklavoj? Kaj Jakob respondis al Esav kaj diris: Ili estas miaj infanoj, kiujn Dio favore donis al via sklavo.
61 Kaj dum Jakob parolis al Esav kaj liaj homoj, Esav ekvidis la tutan tendaron, kaj li diris al Jakob: De kie vi havas la tutan tendaron, kiun mi renkontis hieraŭ? Kaj Jakob diris: Por akiri favoron en la okuloj de mia sinjoro, estas tio, kion Dio favore donis al via sklavo.
62 Kaj la donaco venis antaŭ Esavon; tiam Jakob insistis, dirante: Prenu la donacon, kiun mi alportis al mia sinjoro. Kaj Esavo diris: Kial estas mia intenco? tion, kion vi havas, gardu por vi.
63 Kaj Jakob diris: Mi devas doni ĉion ĉi tion; ĉar mi vidis vian vizaĝon, ke vi ankoraŭ vivas en paco.
64 Sed Esav rifuzis preni la donacon, kaj Jakob diris al li: Mi petas vin, mia sinjoro! se mi trovis favoron en viaj okuloj, prenu mian donacon el mia mano; ĉar mi vidis vian vizaĝon, kvazaŭ mi vidus vizaĝon de dio, ĉar vi favoris min.
65 Kaj Esav prenis la donacojn, kaj Jakob ankaŭ donis al Esav arĝenton kaj oron kaj bedelion, ĉar li premis lin tiel, ke li prenis ilin.
66 Kaj Esav dividis la brutojn, kiuj estis en la tendaro, kaj li donis duonon al la viroj, kiuj venis kun li; ĉar ili venis dungite; kaj la duan duonon li donis en la manojn de siaj filoj.
67 Kaj la arĝenton kaj oron kaj bedelion li donis en la manojn de sia plej aĝa filo Elifaz, kaj Esav diris al Jakob: Ni restu kun vi, kaj ni iros malrapide kun vi, ĝis vi venos al mia loko kun mi, por ke ni loĝu tie kune.
68 Kaj Jakob respondis al sia frato kaj diris: Mi faros, kiel mia sinjoro diras al mi; sed mia sinjoro scias, ke la infanoj estas delikataj, kaj la ŝafoj kaj bovoj kun iliaj idoj, kiuj estas kun mi, iras malrapide; ĉar se ili irus rapide, ili ĉiuj mortus; ĉar vi konas iliajn ŝarĝojn kaj ilian lacigon.
69 Tial mia sinjoro iru antaŭ sia sklavo, kaj mi iros malrapide pro la infanoj kaj la ŝafoj, ĝis mi venos al la loko de mia sinjoro en Seir.
70 Kaj Esav diris al Jakob: Mi starigos kun vi kelkajn el la homoj, kiuj estas kun mi, por ke ili gardu vin sur la vojo kaj portu viajn penojn kaj ŝarĝon. Kaj li diris: Kio estas necesa, mia sinjoro? Se mi povus akiri vian favoron?
71 Jen Mi venos al vi en Seir, por loĝi tie kune, kiel vi diris; iru do vi kun via popolo, ĉar Mi sekvos vin.
72 Kaj Jakob diris tion al Esav, por forigi de li Esavon kaj liajn homojn, por ke Jakob poste iru al la domo de sia patro en la landon Kanaanan.
73 Kaj Esav aŭskultis la voĉon de Jakob, kaj Esav returne iris kun la kvarcent viroj, kiuj estis kun li sur la vojo al Seir; kaj Jakob kaj ĉio, kio apartenis al li, iris en tiu tago ĝis la fino de la lando Kanaana, en ĝiaj limoj; kaj li restis tie iom da tempo.

ĈAPITRO 33

1 Post iom da tempo Jakob foriris de la limoj de la lando, kaj li venis en la landon Ŝalem, tio estas la urbo Ŝeĥem, kiu estas en la lando Kanaana; kaj li ripozis antaŭ la urbo.
2 Kaj li aĉetis parton de la kampo, kiu tie estis, de la filoj de Ĥamor, la popolo de la lando, por kvin ŝekeloj.
3 Kaj Jakob konstruis al si tie domon, kaj starigis tie sian tendon, kaj por siaj brutoj li faris kabanojn; tial li donis al tiu loko la nomon Sukot.
4 Kaj Jakob loĝis en Sukot jaron kaj ses monatojn.
5 En tiu tempo kelkaj virinoj el la loĝantoj de la lando iris al la urbo Ŝeĥem, por danci kaj ĝoji kun la filinoj de la urbo; kaj kiam ili eliris, tiam ankaŭ Raĥel kaj Lea, la edzinoj de Jakob, kun siaj familioj, iris, por vidi la ĝojon de la filinoj de la urbo.
6 Kaj Dina, la filino de Jakob, ankaŭ iris kun ili kaj vidis la filinojn de la urbo, kaj ili restis tie antaŭ tiuj filinoj, dum la

tuta loĝantaro de la urbo staris apud ili por rigardi ilian ĝojon, kaj ĉiuj eminentuloj de la urbo estis tie.
7 Kaj Ŝeĥem, filo de Ĥamor, la princo de la lando, staris tie, por vidi ilin.
8 Kaj Ŝeĥem vidis Dinan, la filinon de Jakob, sidantan kun sia patrino antaŭ la filinoj de la urbo; kaj la junulino tre plaĉis al li, kaj li tie demandis siajn amikojn kaj sian popolon, dirante: Kies filino estas tiu, kiu sidas inter la virinoj, kiun mi ne konas en ĉi tiu urbo?
9 Kaj ili diris al li: Vere ĉi tiu estas filino de Jakob, filo de Isaak la Hebreo, kiu loĝas en ĉi tiu urbo jam de kelka tempo, kaj kiam oni diris, ke la filinoj de la lando eliras por ĝoji, ŝi iris kun sia patrino kaj servistinoj por sidi inter ili, kiel vi vidas.
10 Kaj Ŝeĥem ekvidis Dinan, la filinon de Jakob, kaj kiam li rigardis ŝin, lia animo fiksiĝis al Dina.
11 Kaj li sendis kaj prenis ŝin perforte, kaj Dina venis al la domo de Ŝeĥem, kaj li kaptis ŝin perforte kaj kuŝis kun ŝi kaj humiligis ŝin, kaj li amis ŝin tre multe kaj loĝigis ŝin en sia domo.
12 Kaj ili venis kaj rakontis la aferon al Jakob; kaj kiam Jakob aŭdis, ke Ŝeĥem senhonorigis lian filinon Dina, Jakob sendis dek du el siaj sklavoj, por preni Dinan el la domo de Ŝeĥem; kaj ili iris kaj venis al la domo de Ŝeĥem, por preni Dinan de tie.
13 Kaj kiam ili venis, Ŝeĥem eliris al ili kun siaj viroj kaj forpelis ilin el sia domo, kaj li ne permesis al ili veni antaŭ Dina; sed Ŝeĥem sidis kun Dina, kisante kaj ĉirkaŭprenante ŝin antaŭ iliaj okuloj.
14 Kaj la sklavoj de Jakob revenis kaj rakontis al li, dirante: Kiam ni venis, li kaj liaj homoj forpelis nin; kaj tiel faris Ŝeĥem al Dina antaŭ niaj okuloj.
15 Kaj Jakob sciis plie, ke Ŝeĥem senhonorigis lian filinon; sed li diris silenton, kaj liaj filoj paŝtis liajn brutojn sur la kampo, kaj Jakob silentis ĝis ilia reveno.
16 Kaj antaŭ ol liaj filoj venis hejmen, Jakob sendis du junulinojn el la filinoj de siaj sklavoj, por zorgi pri Dina en la domo de Ŝeĥem kaj resti ĉe ŝi; kaj Ŝeĥem sendis tri el siaj amikoj al sia patro Ĥamor, filo de Kidekem, filo de Pered, dirante: Prenu por mi ĉi tiun junulinon kiel edzinon.
17 Kaj Ĥamor, filo de Kiddekem, la Ĥivido, venis al la domo de sia filo Ŝeĥem, kaj li sidiĝis antaŭ li. Kaj Ĥamor diris al sia filo: Ŝeĥem: Ĉu ne ekzistas virino inter la filinoj de via popolo, ke vi prenos Hebreinon, kiu ne estas el via popolo?
18 Kaj Ŝeĥem diris al li: Ŝin solan prenu por mi, ĉar ŝi estas agrabla en miaj okuloj; kaj Ĥamor faris laŭ la vorto de sia filo, ĉar li estis tre amata de li.
19 Kaj Ĥamor eliris al Jakob, por paroli kun li pri ĉi tiu afero; kaj kiam li foriris de la domo de sia filo Ŝeĥem, antaŭ ol li venis al Jakob, por paroli kun li, jen la filoj de Jakob venis de la kampo, tuj kiam ili aŭdis, kion faris Ŝeĥem, filo de Ĥamor.
20 Kaj la viroj estis tre malĝojaj pri sia fratino, kaj ili ĉiuj revenis hejmen koleraj, antaŭ la tempo kolekti siajn brutojn.
21 Kaj ili venis kaj sidiĝis antaŭ sia patro, kaj parolis al li kolere, dirante: Certe morto meritas ĉi tiun homon kaj lian domon, ĉar la Eternulo, Dio de la tuta tero, ordonis al Noa kaj al liaj infanoj, ke la homo neniam rabu kaj adultigu; jen Ŝeĥem senkompatigis kaj malĉastis kun nia fratino, kaj neniu el la tuta loĝantaro de la urbo diris al li vorton.
22 Vi ja scias kaj komprenas, ke la morto apartenas al Ŝeĥem kaj al lia patro kaj al la tuta urbo pro tio, kion li faris.
23 Kaj dum ili parolis antaŭ sia patro pri tiu afero, jen Ĥamor, la patro de Ŝeĥem, venis, por diri al Jakob la vortojn de sia filo pri Dina; kaj li sidiĝis antaŭ Jakob kaj antaŭ liaj filoj.
24 Kaj Ĥamor diris al ili jene: La animo de mia filo Ŝeĥem deziras vian filinon; donu ŝin al li kiel edzinon, kaj edziniĝu kun ni; donu al ni viajn filinojn, kaj ni donos al vi niajn filinojn, kaj vi loĝu kun ni en nia lando, kaj ni estos kiel unu popolo en la lando.
25 Ĉar nia lando estas tre vasta, do loĝu kaj komercu en ĝi kaj akiru posedaĵojn en ĝi, kaj faru en ĝi kiel vi deziras, kaj neniu malhelpos vin diri vorton al vi.
26 Kaj Ĥamor ĉesis paroli al Jakob kaj liaj filoj; kaj jen lia filo Ŝeĥem venis post li, kaj li sidiĝis antaŭ ili.
27 Kaj Ŝeĥem diris antaŭ Jakob kaj liaj filoj jene: Mi akiru vian favoron, ke vi donu al mi vian filinon, kaj ĉion, kion vi diros al mi, tion mi faros por ŝi.
28 Petu de mi abundon da doto kaj donacoj, kaj mi donos ĝin, kaj ĉion, kion vi diros al mi, mi faros; kaj kiu ajn malobeos viajn ordonojn, tiu mortos; nur donu al mi la junulinon kiel edzinon.
29 Kaj Simeon kaj Levi respondis al Ĥamor kaj al lia filo Ŝeĥem ruze, dirante: Ĉion, kion vi diris al ni, ni faros por vi.
30 Kaj jen nia fratino estas en via domo; sed restu for de ŝi, ĝis ni sendos al nia patro Isaak pri ĉi tiu afero, ĉar ni nenion povas fari sen lia konsento.
31 Ĉar li konas la vojojn de nia patro Abraham, kaj ĉion, kion li diros al ni, ni diros al vi, ni nenion kaŝos antaŭ vi.
32 Kaj Simeon kaj Levi diris tion al Ŝeĥem kaj lia patro por trovi pretekston kaj por konsulti pri tio, kio estu farata al Ŝeĥem kaj al lia urbo pri tiu afero.
33 Kaj Ŝeĥem kaj lia patro aŭdis la vortojn de Simeon kaj Levi, kaj tio plaĉis al ili; kaj Ŝeĥem kaj lia patro eliris, por iri hejmen.
34 Kaj kiam ili foriris, la filoj de Jakob diris al sia patro, dirante: Jen, ni scias, ke morto ŝuldiĝas al ĉi tiuj malbonuloj kaj al ilia urbo, ĉar ili malobeis tion, kion Dio ordonis al Noa kaj liaj infanoj kaj lia idaro post ili.
35 Kaj ankaŭ ĉar Ŝeĥem faris tiun aferon al nia fratino Dina, malpurigante ŝin; ĉar tia malhonoro neniam estos farata inter ni.
36 Nun do sciiĝu kaj vidu, kion vi faros, kaj serĉu konsilon kaj pretekston, kio estos farata al ili, por mortigi ĉiujn loĝantojn de ĉi tiu urbo.
37 Kaj Simeon diris al ili: Jen estas al vi ĝusta konsilo: diru al ili cirkumcidi ĉiun virseksulon el ili, kiel ni estas cirkumciditaj; kaj se ili ne volos fari tion, tiam ni prenos nian filinon de ili kaj foriros.
38 Kaj se ili konsentos fari tion kaj faros ĝin, tiam kiam ili estos profundiĝintaj de doloro, ni atakos ilin per niaj glavoj, kvazaŭ kontraŭ iun trankvilan kaj paceman, kaj ni mortigos ĉiun viran personon inter ili.
39 Kaj la konsilo de Simeon plaĉis al ili, kaj Simeon kaj Levi decidis fari al ili kiel estis dirite.
40 Kaj la sekvantan matenon Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor revenis al Jakob kaj liaj filoj, por paroli pri Dina, kaj aŭdi, kion respondos la filoj de Jakob al iliaj vortoj.

41 Kaj la filoj de Jakob parolis al ili ruze, dirante: Ni rakontis al nia patro Isaak ĉiujn viajn vortojn, kaj viaj vortoj plaĉis al li.
42 Sed li diris al ni, dirante: Tiele ordonis al li lia patro Abraham de la Dio, la Sinjoro de la tuta tero, ke ĉiu viro, kiu ne estas el lia idaro, kaj kiu volos preni unu el liaj filinoj, cirkumcidigu ĉiun virseksulon, kiel ni estas cirkumciditaj, kaj tiam ni donu al li nian filinon kiel edzinon.
43 Nun ni sciigis al vi ĉiujn niajn vojojn, kiujn nia patro diris al ni; ĉar ni ne povas fari tion, pri kio vi diris al ni, doni nian filinon al necirkumcidito, ĉar tio estus honto por ni.
44 Sed ĉi tie ni konsentos al vi doni al vi nian filinon, kaj ni ankaŭ prenos al ni viajn filinojn, kaj ni loĝos inter vi, kaj estos unu popolo, kiel vi diris, se vi aŭskultos nin kaj konsentos esti kiel ni, cirkumcidi ĉiun virseksulon, kiel ni estas cirkumciditaj.
45 Kaj se vi ne obeos nin, ke ĉiu virseksulo estu cirkumcidita, kiel ni estas cirkumciditaj, kiel ni ordonis, tiam ni venos al vi kaj prenos de vi nian filinon kaj foriros.
46 Kaj Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor aŭdis la vortojn de la filoj de Jakob, kaj la afero plaĉis al ili tre multe; kaj Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor rapidis plenumi la dezirojn de la filoj de Jakob, ĉar Ŝeĥem tre amis Dinan, kaj lia animo alkroĉiĝis al ŝi.
47 Kaj Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor rapidis al la pordego de la urbo, kaj ili kolektis ĉiujn loĝantojn de sia urbo, kaj diris al ili la vortojn de la filoj de Jakob, dirante:
48 Ni venis al tiuj viroj, la filoj de Jakob, kaj ni parolis al ili pri ilia filino, kaj tiuj viroj konsentos agi laŭ niaj deziroj, kaj jen nia lando estas por ili tre vasta, kaj ili loĝos en ĝi kaj komercos en ĝi, kaj ni estos unu popolo; ni prenos iliajn filinojn, kaj niajn filinojn ni donos al ili kiel edzinojn.
49 Sed nur je ĉi tiu kondiĉo ĉi tiuj viroj konsentos fari ĉi tion, ke ĉiu virseksulo inter ni estu cirkumcidita, kiel ili estas cirkumciditaj, kiel ilia Dio ordonis al ili, kaj kiam ni estos farintaj laŭ iliaj instrukcioj por esti cirkumciditaj, tiam ili loĝos inter ni, kune kun siaj brutoj kaj posedaĵoj, kaj ni estos kiel unu popolo kun ili.
50 Kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo aŭdis la vortojn de Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor, kaj ĉiuj loĝantoj de ilia urbo konsentis pri tiu propono, kaj ili obeis, ke oni cirkumcidu ilin; ĉar Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor estis tre estimataj de ili, estante la princoj de la lando.
51 Kaj la sekvantan tagon Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor leviĝis frue matene, kaj ili kolektis ĉiujn loĝantojn de sia urbo en la mezon de la urbo, kaj vokis la filojn de Jakob, kaj ili cirkumcidis ĉiun virseksulon, kiu apartenis al ili, en tiu tago kaj la sekvan tagon.
52 Kaj ili cirkumcidis Ŝeĥemon kaj lian patron Ĥamor kaj la kvin fratojn de Ŝeĥem; kaj poste ĉiu leviĝis kaj iris hejmen, ĉar de la Eternulo venis ĉi tiu afero kontraŭ la urbo Ŝeĥem, kaj de la Eternulo estis la konsilo de Simeon en tiu afero, por ke la Eternulo transdonu la urbon Ŝeĥem en la manojn de la du filoj de Jakob.

ĈAPITRO 34

1 Kaj la nombro de ĉiuj cirkumciditaj virseksuloj estis sescent kvardek kvin viroj kaj ducent kvardek ses infanoj.
2 Sed Kidekem, filo de Pered, patro de Ĥamor, kaj liaj ses fratoj ne aŭskultis Ŝeĥemon kaj lian patron Ĥamor; kaj ili ne volis cirkumcidiĝi, ĉar la propono de la filoj de Jakob estis abomeninda en iliaj okuloj, kaj ilia kolero forte ekflamis pro tio, ke la loĝantoj de la urbo ne aŭskultis ilin.
3 Kaj vespere en la dua tago ili trovis ok malgrandajn infanojn, kiuj ne estis cirkumciditaj, ĉar iliaj patrinoj kaŝis ilin de Ŝeĥem kaj de lia patro Ĥamor kaj de la loĝantoj de la urbo.
4 Kaj Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor sendis, por ke ili alkonduku ilin al ili, por ke ili estu cirkumciditaj; tiam Kid-Dekem kaj liaj ses fratoj saltis sur ilin per siaj glavoj kaj provis mortigi ilin.
5 Kaj ili celis mortigi ankaŭ Ŝeĥemon kaj lian patron Ĥamoron, kaj ili celis mortigi Dinan kun si pro ĉi tiu afero.
6 Kaj ili diris al ili: Kion vi faris? Ĉu ne estas virinoj inter la filinoj de viaj fratoj, la Kanaanidoj, ke vi volas preni al vi filinojn de la Hebreoj, kiujn vi ne konis antaŭe, kaj volas fari tiun agon, kiun viaj patroj neniam ordonis al vi?
7 Ĉu vi pensas, ke vi sukcesos per tiu faro, kiun vi faris? Kaj kion vi respondos pri tiu afero al viaj fratoj, la Kanaanidoj, kiuj venos morgaŭ kaj demandos vin pri tiu afero?
8 Kaj se via ago ne ŝajnos justa kaj bona en iliaj okuloj, kion vi faros por viaj vivoj, kaj mi por niaj vivoj, ĉar vi ne aŭskultis niajn voĉojn?
9 Kaj kiam la loĝantoj de la lando kaj ĉiuj viaj fratoj, la idoj de Ĥam, aŭdos pri via faro, dirante:
10 Pro Hebrea virino Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor, kaj ĉiuj loĝantoj de ilia urbo, faris tion, kion ili ne konis kaj kion iliaj patroj neniam ordonis al ili; kien do vi forkuros kaj kien kaŝos vian honton dum via tuta vivo antaŭ viaj fratoj, la loĝantoj de la lando Kanaano?
11 Nun ni ne povas toleri tion, kion vi faris, kaj ni ne povas esti ŝarĝitaj per tiu jugo, kiun niaj patroj ne ordonis al ni.
12 Jen morgaŭ ni iros kaj kolektos ĉiujn niajn fratojn, la Kanaanidojn, kiuj loĝas en la lando, kaj ni ĉiuj venos kaj frapos vin kaj ĉiujn, kiuj fidas vin, por ke ne restu restantaĵo de vi nek de ili.
13 Kiam Ĥamor kaj lia filo Ŝeĥem kaj la tuta loĝantaro de la urbo aŭdis la vortojn de Kidekem kaj liaj fratoj, ili tre ektimis pri sia vivo pro iliaj vortoj, kaj ili pentis pri tio, kion ili faris.
14 Kaj Ŝeĥem kaj lia patro Ĥamor respondis al sia patro Kid-Dekem kaj al liaj fratoj, kaj ili diris al ili: Ĉiuj vortoj, kiujn vi diris al ni, estas veraj.
15 Nun ne diru, nek pensu en viaj koroj, ke pro amo al la Hebreoj ni faris tion, kion niaj patroj ne ordonis al ni.
16 Sed ĉar ni vidis, ke ne estis ilia intenco kaj deziro konsenti pri niaj deziroj rilate al ilia filino, ke ni prenu ŝin, krom je ĉi tiu kondiĉo, tial ni aŭskultis iliajn voĉojn kaj faris ĉi tiun agon, kiun vi vidis, por atingi nian deziron de ili.
17 Kaj kiam ni ricevos de ili nian peton, ni tiam revenos al ili kaj faros al ili tion, kion vi diros al ni.
18 Ni petegas vin do atendi kaj resti ĝis nia karno resaniĝos kaj ni denove fariĝos fortaj, kaj ni tiam iros kune kontraŭ ilin, kaj faros al ili tion, kio estas en viaj koroj kaj en niaj.
19 Dina, la filino de Jakob, aŭdis ĉiujn tiujn vortojn, kiujn diris Kid-Dekem kaj liaj fratoj, kaj kion respondis al ili Ĥamor kaj lia filo Ŝeĥem kaj la loĝantoj de ilia urbo.

20 Kaj ŝi rapide sendis unu el siaj servistinoj, kiun ŝia patro sendis, por ke ŝi estu zorginda en la domo de Ŝeĥem, al ŝia patro Jakob kaj al ŝiaj fratoj, dirante:
21 Tiele konsilis pri vi Kidekem kaj liaj fratoj, kaj tiele respondis al ili Ĥamor kaj Ŝeĥem kaj la loĝantoj de la urbo.
22 Kaj kiam Jakob aŭdis tiujn vortojn, li pleniĝis de kolero, kaj li indignis kontraŭ ili, kaj lia kolero ekflamis kontraŭ ili.
23 Kaj Simeon kaj Levi ĵuris, kaj diris: Kiel vivas la Eternulo, Dio de la tuta tero, morgaŭ ĝis ĉi tiu horo ne restos neniu restinto en la tuta urbo.
24 Kaj dudek junuloj, kiuj ne estis cirkumciditaj, sin kaŝis, kaj tiuj junuloj batalis kontraŭ Simeon kaj Levi, kaj Simeon kaj Levi mortigis dek ok el ili, kaj du forkuris de ili kaj savis sin al kalkfosaĵoj, kiuj estis en la urbo, kaj Simeon kaj Levi serĉis ilin, sed ne povis trovi ilin.
25 Kaj Simeon kaj Levi daŭre iris en la urbo, kaj ili mortigis ĉiujn loĝantojn de la urbo per glavo, kaj ili lasis neniun restantan.
26 Kaj estis granda konsterno meze de la urbo, kaj la kriado de la popolo de la urbo leviĝis al la ĉielo, kaj ĉiuj virinoj kaj infanoj laŭte ekkriis.
27 Kaj Simeon kaj Levi venkobatis la tutan urbon; ili ne lasis restantan virseksulon en la tuta urbo.
28 Kaj ili mortigis Ĥamoron kaj lian filon Ŝeĥem per glavo, kaj ili forkondukis Dinan el la domo de Ŝeĥem, kaj ili foriris de tie.
29 Kaj la filoj de Jakob iris kaj revenis, kaj atakis la mortigitojn, kaj rabis ilian tutan havaĵon, kiu estis en la urbo kaj sur la kampo.
30 Kaj dum ili prenis la militakiron, tricent viroj stariĝis kaj ĵetis polvon sur ilin kaj frapis ilin per ŝtonoj, kiam Simeon turnis sin al ili kaj mortigis ilin ĉiujn per la glavo, kaj Simeon turnis sin antaŭ Levi, kaj eniris la urbon.
31 Kaj ili forprenis iliajn ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj iliajn brutojn, kaj ankaŭ la ceterajn virinojn kaj infanojn, kaj ili forkondukis ĉiujn ĉi tiujn, kaj ili malfermis pordegon kaj eliris kaj venis al sia patro Jakob kun forto.
32 Kaj kiam Jakob vidis ĉion, kion ili faris al la urbo, kaj la militakiron, kiun ili prenis de ili, tiam Jakob tre koleris kontraŭ ili, kaj Jakob diris al ili: Kion vi faris al mi? jen mi trovis ripozon inter la Kanaanidoj, loĝantoj de la lando, kaj neniu el ili kontraŭis min.
33 Kaj nun vi faris min abomeninda por la loĝantoj de la lando, inter la Kanaanidoj kaj la Perizidoj, kaj mi estas nur el malgranda nombro, kaj ili ĉiuj kolektiĝos kontraŭ mi kaj mortigos min, kiam ili aŭdos pri via ago kun siaj fratoj, kaj mi kaj mia familio estos ekstermitaj.
34 Kaj Simeon kaj Levi kaj ĉiuj iliaj fratoj kun ili respondis al sia patro Jakob, kaj diris al li: Jen ni loĝas en la lando, kaj ĉu Ŝeĥem faros tion al nia fratino? kial vi silentas pri ĉio, kion faris Ŝeĥem? kaj ĉu li agos nian fratinon kiel publikulinon sur la strato?
35 Kaj la nombro de la virinoj, kiujn Simeon kaj Levi forkondukis en kaptitecon el la urbo Ŝeĥem kaj kiujn ili ne mortigis, estis okdek kvin, kiuj ne konis viron.
36 Inter ili estis juna junulino belaspekta kaj bela, kies nomo estis Buna; kaj Simeon prenis ŝin kiel edzinon; kaj la nombro de la viroj, kiujn ili kaptis kaj ne mortigis, estis kvardek sep viroj; kaj la ceterajn ili mortigis.
37 Kaj ĉiuj junuloj kaj junuloj, kiujn Simeon kaj Levi forkondukis el la urbo Ŝeĥem, estis sklavoj al la filoj de Jakob kaj al iliaj infanoj post ili, ĝis la tago, kiam la filoj de Jakob eliris el la lando Egipta.
38 Kaj kiam Simeon kaj Levi eliris el la urbo, la du junuloj, kiuj restis, kiuj kaŝis sin en la urbo kaj ne mortis inter la loĝantoj de la urbo, leviĝis; kaj la junuloj eniris la urbon kaj promenis en ĝi, kaj trovis la urbon dezerta, sen viroj, kaj nur virinoj, kiuj ploras; kaj la junuloj ekkriis, kaj diris: Jen estas la malbono, kiun la filoj de Jakob, la Hebreo, faris al ĉi tiu urbo, kiam ili hodiaŭ detruis unu el la urboj Kanaanaj, kaj ne timis pri siaj vivoj la tutan landon Kanaanan.
39 Kaj tiuj viroj forlasis la urbon kaj iris al la urbo Tapnaĥ, kaj ili venis tien kaj rakontis al la loĝantoj de Tapnaĥ ĉion, kio okazis al ili, kaj ĉion, kion la filoj de Jakob faris al la urbo Ŝeĥem.
40 Kaj la afero atingis Jaŝub, reĝon de Tapnaĥ, kaj li sendis homojn en la urbon Ŝeĥem, por vidi tiujn junulojn; ĉar la reĝo ne kredis ilin pri tiu afero, dirante: Kiel du homoj povus ruinigi tiel grandan urbon kiel Ŝeĥem?
41 Kaj la senditoj de Jaŝub revenis kaj diris al li, dirante: Ni venis al la urbo, kaj ĝi estas detruita; tie estas neniu homo, nur plorantaj virinoj; nek ŝafoj nek bovoj tie estas, ĉar ĉion, kio estis en la urbo, forprenis la filoj de Jakob.
42 Kaj Jaŝub miris pri tio, dirante: Kiel du homoj povis fari tion, por detrui tian grandan urbon, kaj neniu homo povis kontraŭstari ilin?
43 Ĉar io simila ne estis de la tempo de Nimrod, kaj eĉ ne de la plej malproksima tempo okazis io simila; kaj Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, diris al sia popolo: Estu kuraĝaj, kaj ni iros kaj batalos kontraŭ tiuj Hebreoj, kaj faros al ili kiel ili faris al la urbo, kaj ni venĝos la aferon de la loĝantoj de la urbo.
44 Kaj Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, konsiliĝis kun siaj konsilistoj pri tiu afero, kaj liaj konsilistoj diris al li:Sola vi ne povos superforti la Hebreojn, ĉar ili devas esti potencaj, por fari tiun laboron al la tuta urbo.
45 Se du el ili dezertigus la tutan urbon, kaj neniu kontraŭstarus ilin, tiam se vi iros kontraŭ ilin, ili ĉiuj leviĝos kontraŭ nin kaj ankaŭ nin pereigos.
46 Sed se vi sendos al ĉiuj reĝoj, kiuj estas ĉirkaŭ ni, kaj ili kuniĝos, tiam ni iros kun ili kaj batalos kontraŭ la filoj de Jakob; tiam vi venkos ilin.
47 Kaj Jaŝub aŭskultis la vortojn de siaj konsilistoj, kaj iliaj vortoj plaĉis al li kaj al lia popolo, kaj li faris tiel; kaj Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, sendis al ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, kiuj ĉirkaŭis Ŝeĥemon kaj Tapnaĥon, dirante:
48 Iru kun mi kaj helpu min, kaj ni mortigos Jakobon, la Hebreon, kaj ĉiujn liajn filojn, kaj ni ekstermos ilin de la tero; ĉar tiel li faris al la urbo Ŝeĥem; kaj ĉu vi tion ne scias?
49 Kaj ĉiuj reĝoj de la Amoridoj aŭdis pri la malbono, kiun la filoj de Jakob faris al la urbo Ŝeĥem; kaj ili forte miris pri tio.
50 Kaj kolektiĝis la sep reĝoj de la Amoridoj kun ĉiuj siaj militistaroj, ĉirkaŭ dek mil viroj kun eltiritaj glavoj, kaj ili venis, por batali kontraŭ la filoj de Jakob; kaj Jakob aŭdis, ke la reĝoj de la Amoridoj kolektiĝis, por batali kontraŭ liaj filoj; kaj Jakob forte ektimis, kaj tio lin afliktis.
51 Tiam Jakob ekkriis kontraŭ Simeon kaj Levi, dirante: Kian agon vi faris! kial vi min malbonigis, ke vi venigis sur min ĉiujn Kanaanidojn, por pereigi min kaj mian familion? ĉar mi estis trankvila, mi kaj mia familio, kaj vi faris al mi

tiun aferon, kaj vi incitis kontraŭ mi la loĝantojn de la lando per viaj agoj.
52 Kaj Jehuda respondis al sia patro, dirante: Ĉu vane miaj fratoj Simeon kaj Levi mortigis ĉiujn loĝantojn de Ŝeĥem? Certe tio okazis pro tio, ke Ŝeĥem humiligis nian fratinon kaj malobeis la ordonon de nia Dio al Noa kaj liaj infanoj; ĉar Ŝeĥem perforte forprenis nian fratinon kaj adultis kun ŝi.
53 Kaj Ŝeĥem faris tiun tutan malbonon, kaj neniu el la loĝantoj de lia urbo interrompis lin, por diri: Kial vi faras tion? ĉar pro tio miaj fratoj iris kaj batis la urbon, kaj la Eternulo transdonis ĝin en iliajn manojn, ĉar ĝiaj loĝantoj malobeis la ordonojn de nia Dio. Ĉu do vane ili faris ĉion ĉi tion?
54 Kaj nun kial vi timas aŭ maltrankviliĝas, kaj kial vi koleras kontraŭ miaj fratoj, kaj kial ekflamas via kolero kontraŭ ili?
55 Nia Dio, kiu transdonis en ilian manon la urbon Ŝeĥem kaj ĝiajn loĝantojn, transdonos en niajn manojn ankaŭ ĉiujn Kanaanidojn, kiuj venis kontraŭ nin; kaj ni faros al ili, kiel miaj fratoj faris al Ŝeĥem.
56 Nun estu trankvila pri ili kaj forĵetu viajn timojn, sed fidu la Sinjoron, nian Dion, kaj preĝu al li, ke Li helpu nin kaj savu nin, kaj transdonu niajn malamikojn en niajn manojn.
57 Tiam Jehuda vokis unu el la servantoj de sia patro: Iru nun kaj vidu, kie sidas la reĝoj, kiuj venas kontraŭ nin, kaj iliaj militistaroj.
58 Kaj la sklavo iris kaj rigardis malproksimen, kaj supreniris kontraŭ la monton Siĥon, kaj vidis ĉiujn tendarojn de la reĝoj starantajn sur la kampo; kaj li revenis al Jehuda, kaj diris: Jen la reĝoj staras sur la kampo kun ĉiuj iliaj tendaroj, popolo tre grandnombra, kiel la sablo sur la bordo de la maro.
59 Kaj Jehuda diris al Simeon kaj Levi kaj al ĉiuj siaj fratoj: Estu kuraĝaj kaj estu filoj, ĉar la Eternulo, nia Dio, estas kun ni; ne timu ilin.
60 Stariĝu ĉiu, zonita per siaj bataliloj, per sia pafarko kaj per sia glavo; kaj ni iros kaj batalos kontraŭ tiuj necirkumciditoj; la Eternulo estas nia Dio; Li savos nin.
61 Kaj ili leviĝis, kaj ĉiu surmetis siajn batalilojn, la grandaj kaj la malgrandaj, dek unu filoj de Jakob, kaj ĉiuj servantoj de Jakob kun ili.
62 Kaj ĉiuj servantoj de Isaak, kiuj estis kun Isaak en Ĥebron, ĉiuj venis al ili, ekipitaj per ĉiaj bataliloj; kaj la filoj de Jakob kaj iliaj servantoj, cent dek du homoj, iris al tiuj reĝoj, kaj ankaŭ Jakob iris kun ili.
63 Kaj la filoj de Jakob sendis al sia patro Isaak, filo de Abraham, al Ĥebronon, kiu estas Kireat-Arba, dirante:
64 Ni petegas vin por ni al la Eternulo, nia Dio, ke Li gardu nin kontraŭ la manoj de la Kanaanidoj, kiuj venas kontraŭ nin, kaj ke Li transdonu ilin en niajn manojn.
65 Kaj Isaak, filo de Abraham, preĝis al la Eternulo pri siaj filoj, kaj li diris: Ho Eternulo, Dio, Vi promesis al mia patro, dirante: Mi multigos vian idaron kiel la steloj de la ĉielo; kaj Vi ankaŭ promesis al mi, kaj Vi plenumis Vian vorton, nun kiam la reĝoj de Kanaan kolektiĝis, por militi kontraŭ miaj infanoj, ĉar ili ne faris perforton.
66 Nun do, ho Sinjoro, Dio, Dio de la tuta tero, mi petas, ke Vi renversu la konsilon de ĉi tiuj reĝoj, por ke ili ne batalu kontraŭ miaj filoj.
67 Kaj impresu la korojn de ĉi tiuj reĝoj kaj iliaj popoloj per la timo pri miaj filoj kaj malaltigu ilian fierecon, por ke ili deturniĝu de miaj filoj.
68 Kaj per via forta mano kaj etendita brako savu miajn filojn kaj iliajn servistojn de ili, ĉar potenco kaj povo estas en viaj manoj por fari ĉion ĉi.
69 Kaj la filoj de Jakob kaj iliaj servistoj iris al tiuj reĝoj, kaj ili fidis la Eternulon, sian Dion, kaj dum ili iris, ankaŭ ilia patro Jakob preĝis al la Eternulo kaj diris: Ho Eternulo, Dio, potenca kaj altigita Dio, kiu regis de tempoj antikvaj, de tiam ĝis nun kaj eterne;
70 Vi estas Tiu, kiu incitas militojn kaj igas ilin ĉesigi, en Via mano estas potenco kaj potenco por altigi kaj faligi; ho, mia preĝo estu akceptebla antaŭ Vi, ke Vi turnu Vin al mi kun Via kompatemeco, por impresi la korojn de ĉi tiuj reĝoj kaj iliaj popoloj per la teruro de miaj filoj, kaj teruri ilin kaj iliajn tendarojn, kaj per Via granda boneco savu ĉiujn, kiuj fidas Vin, ĉar Vi estas tiu, kiu povas subigi popolojn al ni kaj submeti naciojn sub nian potencon.

ĈAPITRO 35

1 Kaj ĉiuj reĝoj de la Amoridoj venis kaj stariĝis sur la kampo, por konsiliĝi kun siaj konsilistoj, kiel fari kun la filoj de Jakob; ĉar ili ankoraŭ timis ilin, dirante: Jen du el ili mortigis la tutan urbon Ŝeĥem.
2 Kaj la Eternulo aŭdis la preĝojn de Isaak kaj Jakob, kaj Li plenigis la korojn de ĉiuj tiuj konsilistoj de la reĝoj per granda timo kaj teruro, kaj ili unuanime ekkriis,
3 Ĉu vi estas malsaĝaj hodiaŭ, aŭ ĉu vi ne havas komprenon, ke vi batalos kontraŭ la Hebreoj? Kial vi ĝojas pri via propra pereo hodiaŭ?
4 Jen du el ili venis al la urbo Ŝeĥem sen timo kaj teruro, kaj ili mortigis ĉiujn loĝantojn de la urbo, tiel ke neniu povis kontraŭstari ilin; kiel do vi povos batali kontraŭ ili ĉiuj?
5 Vi ja scias, ke ilia Dio ilin tre forte amas, kaj ke Li faris por ili mirindaĵojn, kiaj ne estis faritaj en la tempo antikva; kaj inter ĉiuj dioj de la popoloj ekzistas neniu, kiu povus fari similajn al Liaj potencaj faroj.
6 Vere Li savis ilian patron Abrahamon, la Hebreon, el la mano de Nimrod kaj el la mano de lia tuta popolo, kiu multfoje celis mortigi lin.
7 Li savis lin ankaŭ el la fajro, en kiun ĵetis lin la reĝo Nimrod, kaj lia Dio savis lin el ĝi.
8 Kaj kiu alia povas fari tion similan? certe Abraham mortigis la kvin reĝojn de Elam, kiam ili tuŝis la filon de lia frato, kiu en tiuj tagoj loĝis en Sodom.
9 Kaj li prenis sian servanton, kiu estis fidela en sia domo, kaj kelkajn el liaj viroj, kaj ili persekutis la reĝojn de Elam en unu nokto kaj mortigis ilin, kaj redonis al lia fratfilo la tutan posedaĵon, kiun ili prenis de li.
10 Kaj certe vi scias, ke la Dio de ĉi tiuj Hebreoj tre ĝojas pri ili, kaj ili ankaŭ ĝojas pri li, ĉar ili scias, ke li savis ilin de ĉiuj iliaj malamikoj.
11 Kaj jen, pro sia amo al sia Dio, Abraham prenis sian solan kaj karan filon kaj intencis alporti lin kiel bruloferon al sia Dio, kaj se Dio ne estus malhelpinta lin fari tion, li tiam farus ĝin pro sia amo al sia Dio.
12 Kaj Dio vidis ĉiujn Liajn farojn, kaj ĵuris al li, kaj promesis al li, ke Li savos Liajn filojn kaj lian tutan idaron

de ĉiu malfeliĉo, kiu trafos ilin, ĉar li faris tion, kaj per Sia amo al Sia Dio sufokis Sian kompaton por Sia infano.
13 Kaj ĉu vi ne aŭdis, kion ilia Dio faris al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj al Abimeleĥ, reĝo de Gerar, preninte la edzinon de Abraham, kaj kiu diris pri ŝi: Ŝi estas mia fratino; por ke oni ne mortigu lin pro ŝi, kaj por ke oni ne prenu ŝin kiel edzinon? Kaj Dio faris al ili kaj al ilia popolo ĉion, kion vi aŭdis.
14 Kaj jen, ni mem vidis per niaj okuloj, ke Esav, la frato de Jakob, venis al li kun kvarcent homoj, kun la intenco mortigi lin, ĉar li memoris, ke li prenis de li la benon de lia patro.
15 Kaj li iris renkonte al li, kiam li venis el Sirio, por mortigi la patrinon kune kun la infanoj; kaj kiu savis lin el liaj manoj, krom lia Dio, kiun li fidis? Li savis lin el la mano de lia frato kaj el la manoj de liaj malamikoj, kaj certe li denove protektos ilin.
16 Kiu ne scias, ke estis ilia Dio, kiu inspiris al ili forton, por fari al la urbo Ŝeĥem la malbonon, pri kiu vi aŭdis?
17 Ĉu do per sia propra forto du homoj povus detrui tian grandan urbon kiel Ŝeĥem, se ne estus ilia Dio, kiun ili fidis? Li diris kaj faris al ili ĉion ĉi, por mortigi la loĝantojn de la urbo en ilia urbo.
18 Kaj ĉu vi povas tiam venki tiujn, kiuj eliris kune el via urbo por batali kontraŭ ili ĉiuj, eĉ se milfoje pli multaj venus helpi vin?
19 Certe vi scias kaj komprenas, ke vi ne venas por batali kontraŭ ili, sed vi venas por militi kontraŭ ilia Dio, kiu elektis ilin, kaj tial vi ĉiuj venis hodiaŭ por esti ekstermitaj.
20 Nun do detenu vin de tiu malbono, kiun vi celas alporti sur vin mem; kaj estos pli bone por vi ne iri en militon kontraŭ ili, kvankam ili estas nur malmultaj, ĉar ilia Dio estas kun ili.
21 Kiam la reĝoj de la Amoridoj aŭdis ĉiujn vortojn de siaj konsilistoj, iliaj koroj pleniĝis de teruro; kaj ili ektimis la filojn de Jakob kaj ne volis batali kontraŭ ili.
22 Kaj ili atentis la vortojn de siaj konsilistoj, kaj ili aŭskultis ĉiujn iliajn vortojn; kaj la vortoj de la konsilistoj tre plaĉis al la reĝoj, kaj ili tiel agis.
23 Kaj la reĝoj turnis sin kaj detenis sin de la filoj de Jakob, ĉar ili ne kuraĝis alproksimiĝi al ili por militi kontraŭ ili, ĉar ili forte timis ilin, kaj iliaj koroj ektimis en ili pro timo antaŭ ili.
24 Ĉar de la Eternulo tio venis al ili, ĉar Li aŭdis la preĝojn de Siaj servantoj Isaak kaj Jakob, ĉar ili fidis Lin; kaj ĉiuj tiuj reĝoj revenis en tiu tago kun siaj tendaroj, ĉiu al sia urbo, kaj ili ne batalis tiam kontraŭ la filoj de Jakob.
25 Kaj la filoj de Jakob staris tie en tiu tago ĝis la vespero kontraŭ la monto Siĥon; kaj vidante, ke tiuj reĝoj ne venis por batali kontraŭ ili, la filoj de Jakob revenis hejmen.

ĈAPITRO 36

1 En tiu tempo aperis la Eternulo al Jakob, dirante: Leviĝu, iru al Bet-El kaj restu tie, kaj faru tie altaron al la Eternulo, kiu aperis al vi kaj savis vin kaj viajn filojn el mizero.
2 Kaj Jakob leviĝis kaj liaj filoj kaj ĉio, kio apartenis al li, kaj ili iris kaj venis Bet-Elon, laŭ la vorto de la Eternulo.
3 Kaj Jakob havis la aĝon de naŭdek naŭ jaroj, kiam li venis al Bet-El; kaj Jakob kaj liaj filoj kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, restis en Bet-El en Luz; kaj li konstruis tie altaron al la Eternulo, kiu aperis al li; kaj Jakob kaj liaj filoj restis en Bet-El ses monatojn.
4 En tiu tempo mortis Debora, filino de Uc, mamnutrintino de Rebeka, kiu estis kun Jakob; kaj Jakob enterigis ŝin apud Bet-El, sub la kverko, kiu tie estis.
5 Kaj Rebeka, filino de Betuel, patrino de Jakob, ankaŭ mortis tiam en Ĥebron, kiu estas Kirat-Arba; kaj ŝi estis enterigita en la kaverno Makpela, kiun Abraham aĉetis de la filoj de Ĥet.
6 Kaj la vivo de Rebeka estis cent tridek tri jaroj, kaj ŝi mortis. Kaj kiam Jakob aŭdis, ke lia patrino Rebeka mortis, li maldolĉe ploris pro sia patrino kaj faris grandan funebron pro ŝi, kaj pro ŝia nutristino Debora sub la kverko; kaj li donis al tiu loko la nomon Alon-Baĥut.
7 Kaj Laban, la Siriano, mortis en tiu tempo, ĉar Dio lin frapis, pro tio, ke li malobeis la interligon, kiu ekzistis inter li kaj Jakob.
8 Kaj Jakob havis la aĝon de cent jaroj, kiam aperis al li la Eternulo kaj benis lin kaj donis al li la nomon Izrael; kaj Raĥel, la edzino de Jakob, gravediĝis en tiu tempo.
9 Kaj en tiu tempo Jakob kaj ĉio, kio apartenis al li, eliris el Bet-El, por iri al la domo de sia patro, al Ĥebron.
10 Kaj dum ili estis sur la vojo (kaj estis ankoraŭ malgranda interspaco ĝis Efrata), Raĥel naskis filon; kaj ŝi havis malfacilan naskon, kaj ŝi mortis.
11 Kaj Jakob enterigis ŝin sur la vojo al Efrata, kiu estas Bet-Leĥem, kaj li starigis monumenton super ŝia tombo, kiu estas tie ĝis la nuna tago; kaj la vivo de Raĥel estis kvardek kvin jaroj, kaj ŝi mortis.
12 Kaj Jakob donis al sia filo, kiu naskiĝis al li, kiun naskis al li Raĥel, la nomon Benjamen; ĉar li naskiĝis al li en la lando dekstre de la mano.
13 Kaj post la morto de Raĥel Jakob starigis sian tendon en la tendo de ŝia sklavino Bilha.
14 Kaj Ruben ĵaluzis sian patrinon Lea pro tio, kaj li pleniĝis de kolero, kaj li leviĝis en sia kolero kaj iris kaj eniris la tendon de Bilha kaj li de tie forprenis la liton de sia patro.
15 En tiu tempo la unuenaskiteco, kune kun la reĝa kaj pastra oficoj, estis forprenita de la filoj de Ruben, ĉar li malhonoris la liton de sia patro; kaj la unuenaskiteco estis donita al Jozef, la reĝa ofico al Jehuda, kaj la pastreco al Levi, ĉar Ruben malhonoris la liton de sia patro.
16 Kaj jen estas la genealogio de Jakob, kiuj naskiĝis al li en Mezopotamio; la filoj de Jakob estis dek du.
17 La filoj de Lea estis: Ruben, la unuenaskito, kaj Simeon, Levi, Jehuda, Isaĥar, Zebulun, kaj ilia fratino Dina; kaj la filoj de Raĥel estis: Jozef kaj Benjamen.
18 La filoj de Zilpa, sklavino de Lea, estis Gad kaj Aŝer; kaj la filoj de Bilha, sklavino de Raĥel, estis Dan kaj Naftali; tio estas la filoj de Jakob, kiuj naskiĝis al li en Mezopotamio.
19 Kaj Jakob kaj liaj filoj kaj ĉio, kio apartenis al li, eliris kaj venis al Mamre, kiu estas Kireat-Arba, tio estas en Ĥebron, kie loĝis kiel fremdulo Abraham kaj Isaak; kaj Jakob kaj liaj filoj kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis kun sia patro en Ĥebron.
20 Kaj lia frato Esav kaj liaj filoj, kaj ĉio, kio apartenis al li, iris en la landon Seir kaj ekloĝis tie kaj ekposedis la landon Seir; kaj la filoj de Esav fruktis kaj multiĝis treege en la lando Seir.

21 Kaj jen estas la generaciaro de Esav, kiuj naskiĝis al li en la lando Kanaan; la filoj de Esav estis kvin.
22 Kaj Ada naskis al Esav sian unuenaskiton Elifazon, kaj ŝi ankaŭ naskis al li Reuelon; kaj Aĥlibama naskis al li Jeuŝon, Jalamon kaj Koraĥon.
23 Jen estas la filoj de Esav, kiuj naskiĝis al li en la lando Kanaan; kaj la filoj de Elifaz, filo de Esav: Teman, Omar, Cefo, Gatam, Kenaz kaj Amaleks; kaj la filoj de Reuel: Naĥat, Zeraĥ, Ŝama kaj Miza.
24 Kaj la filoj de Jeuŝ estis Timna, Alva, kaj Jetet; kaj la filoj de Jalam estis Alva, Finor, kaj Kenaz.
25 Kaj la filoj de Koraĥ: Teman, Mibcar, Magdiel kaj Eram; tio estas la familioj de la filoj de Esav laŭ iliaj distriktoj en la lando Seir.
26 Kaj jen estas la nomoj de la filoj de Seir, la Ĥorido, loĝantoj de la lando Seir: Lotan, Ŝobal, Cibeon, Ana, Diŝan, Ecer kaj Diŝon; ili estis sep filoj.
27 Kaj la infanoj de Lotan estis Ĥori, Heman, kaj ilia fratino Timna (tio estas Timna), kiu venis al Jakob kaj liaj filoj; sed ili ne aŭskultis ŝin; kaj ŝi iris kaj fariĝis kromvirino de Elifaz, filo de Esav, kaj ŝi naskis al li Amalekon.
28 Kaj la filoj de Ŝobal estis Alvan, Manaĥat, Ebal, Ŝefo, kaj Onam; kaj la filoj de Cibeon estis Aja, kaj Ana. Tio estis tiu Ana, kiu trovis la Jemidojn en la dezerto, kiam li paŝtis la azenojn de sia patro Cibeon.
29 Kaj dum li paŝtis la azenojn de sia patro, li kondukis ilin al la dezerto je diversaj tempoj, por nutri ilin.
30 Kaj estis tago, kiam li kondukis ilin al unu el la dezertoj ĉe la bordo de la maro, kontraŭ la dezerto de la popolo; kaj dum li paŝtis ilin, jen tre forta ŝtormo venis de trans la maro kaj haltis sur la azenojn, kiuj paŝtis tie; kaj ili ĉiuj haltis.
31 Kaj poste eliris el la dezerto trans la maro ĉirkaŭ cent dudek grandaj kaj teruraj bestoj, kaj ĉiuj venis al la loko, kie estis la azenoj, kaj tie ili stariĝis.
32 Kaj tiuj bestoj, de sia mezo malsupren, havis la formon de homidoj, kaj de sia mezo supren, iuj havis la formon de ursoj, kaj iuj la formon de kephas, kun vostoj malantaŭ ili de inter iliaj ŝultroj etendiĝantaj malsupren al la tero, kiel la vostoj de la duĥefat, kaj ĉi tiuj bestoj venis kaj surseliĝis kaj rajdis sur ĉi tiuj azenoj, kaj forkondukis ilin, kaj ili foriris ĝis la nuna tago.
33 Kaj unu el tiuj bestoj alproksimiĝis al Ana kaj frapis ĝin per sia vosto, kaj poste forkuris de tiu loko.
34 Kaj kiam li vidis tiun laboron, li forte timis pri sia vivo, kaj li forkuris kaj saviĝis en la urbon.
35 Kaj li rakontis al siaj filoj kaj fratoj ĉion, kio okazis al li; kaj multaj homoj iris serĉi la azenojn, sed ne trovis ilin; kaj Ana kaj liaj fratoj ne plu iris al tiu loko ekde la sekvanta tago, ĉar ili tre timis pri siaj vivoj.
36 Kaj la filoj de Ana, filo de Seir, estis Diŝon kaj lia fratino Aĥlibama; kaj la filoj de Diŝon estis Ĥemdan, Eŝban, Jitran kaj Keran; kaj la filoj de Ecer estis Bilhan, Zaavan kaj Akan; kaj la filoj de Diŝon estis Uc kaj Aran.
37 Tio estas la familioj de la filoj de Seir, la Ĥorido, laŭ iliaj duklandoj en la lando Seir.
38 Kaj Esav kaj liaj filoj loĝis en la lando de Seir la Ĥorido, loĝanto de la lando, kaj ili posedis ĝin kaj fruktis kaj multiĝis treege; kaj Jakob kaj liaj filoj kaj ĉio, kio apartenis al ili, loĝis kun sia patro Isaak en la lando Kanaana, kiel la Eternulo ordonis al ilia patro Abraham.

ĈAPITRO 37

1 Kaj en la cent kvina jaro de la vivo de Jakob, tio estas en la naŭa jaro de la tempo, kiam Jakob loĝis kun siaj infanoj en la lando Kanaana, li venis el Mezopotamion.
2 Kaj en tiu tempo Jakob eliris kun siaj filoj el Ĥebron, kaj ili iris kaj revenis al la urbo Ŝeĥem, ili kaj ĉio, kio apartenis al ili, kaj tie ili loĝis; ĉar la filoj de Jakob akiris bonan kaj grasan paŝtejon por siaj brutoj en la urbo Ŝeĥem. La urbo Ŝeĥem tiam estis rekonstruita, kaj tie loĝis ĉirkaŭ tricent viroj kaj virinoj.
3 Kaj Jakob kaj liaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al li, loĝis sur la kampo, kiun Jakob aĉetis de Ĥamor, la patro de Ŝeĥem, kiam li venis el Mezopotamion, antaŭ ol Simeon kaj Levi venkobatis la urbon.
4 Kaj ĉiuj reĝoj de la Kanaanidoj kaj Amoridoj, kiuj ĉirkaŭis la urbon Ŝeĥem, aŭdis, ke la filoj de Jakob revenis al Ŝeĥem kaj ekloĝis tie.
5 Kaj ili diris: Ĉu la filoj de Jakob, la Hebreo, denove venos al la urbo kaj loĝos en ĝi, post kiam ili venkobatis kaj forpelis ĝiajn loĝantojn? Ĉu ili nun revenos kaj forpelos la loĝantojn de la urbo, aŭ ĉu ili mortigos ilin?
6 Kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan denove kuniĝis, kaj ili venis kune, por militi kontraŭ Jakob kaj liaj filoj.
7 Kaj Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, sendis ankaŭ al ĉiuj siaj najbaraj reĝoj, al Elan, reĝo de Gaaŝ, kaj al Iĥuri, reĝo de Ŝilo, kaj al Paraton, reĝo de Ĥazar, kaj al Susi, reĝo de Sarton, kaj al Laban, reĝo de Bet-Ĥoran, kaj al Ŝabir, reĝo de Otnajma, dirante:
8 Venu al mi kaj helpu min, kaj ni frapu Jakobon la Hebreon kaj liajn filojn kaj ĉion, kio apartenas al li; ĉar ili venis denove al Ŝeĥem, por ekposedi ĝin kaj mortigi ĝiajn loĝantojn, kiel antaŭe.
9 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj kuniĝis kaj venis kun ĉiuj siaj tendaroj, popolo tre grandnombra, kiel la sablo sur la bordo de la maro; kaj ili ĉiuj staris kontraŭ Tapnaĥ.
10 Kaj eliris al ili Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, kun sia tuta militistaro, kaj li starigis sian tendaron kun ili ekster la urbo Tapnaĥ; kaj ili dividis ĉiujn tiujn reĝojn en sep taĉmentojn, sep tendarojn kontraŭ la filoj de Jakob.
11 Kaj ili sendis sciigon al Jakob kaj al lia filo, dirante: Eliru ĉiuj al ni, por ke ni interparolu kune en la ebenaĵo, kaj venĝu la aferon de la loĝantoj de Ŝeĥem, kiujn vi mortigis en ilia urbo; kaj nun vi revenos al la urbo Ŝeĥem kaj loĝos en ĝi, kaj mortigos ĝiajn loĝantojn, kiel antaŭe.
12 Kaj la filoj de Jakob aŭdis tion, kaj ilia kolero forte ekflamis pro la vortoj de la reĝoj de Kanaan; kaj dek el la filoj de Jakob rapide leviĝis, kaj ĉiu el ili zonis sin per siaj militaj armiloj; kaj kun ili estis cent du el iliaj servantoj, ekipitaj por batalo.
13 Kaj ĉiuj tiuj viroj, la filoj de Jakob kaj iliaj sklavoj, iris al tiuj reĝoj, kaj ilia patro Jakob estis kun ili; kaj ili ĉiuj staris sur la amaso da Ŝeĥem.
14 Kaj Jakob preĝis al la Eternulo por siaj filoj, kaj li etendis siajn manojn al la Eternulo, kaj li diris: Ho Dio, Vi estas Dio Ĉiopova, Vi estas nia patro, Vi nin formis, kaj ni estas la faroj de Viaj manoj; mi petas Vin savi miajn filojn per Via kompato el la mano de iliaj malamikoj, kiuj hodiaŭ

venas batali kontraŭ ili, kaj savi ilin el ilia mano, ĉar en Via mano estas potenco kaj potenco, por savi la malmultajn el la multaj.
15 Kaj donu al miaj filoj, viaj servantoj, forton de koro kaj potencon, por batali kontraŭ iliaj malamikoj, por subigi ilin kaj faligi iliajn malamikojn antaŭ ili, kaj ne lasu miajn filojn kaj iliajn servantojn morti de la manoj de la Kanaanidoj.
16 Sed se plaĉas al vi preni la animojn de miaj filoj kaj iliaj sklavoj, prenu ilin laŭ via granda favorkoreco per la manoj de viaj servantoj, por ke ili ne pereu hodiaŭ de la manoj de la reĝoj de la Amoridoj.
17 Kaj kiam Jakob ĉesis preĝi al la Eternulo, la tero tremis de sia loko, kaj la suno mallumiĝis, kaj ĉiuj tiuj reĝoj ektimis, kaj granda konsterno kaptis ilin.
18 Kaj la Eternulo aŭskultis la preĝon de Jakob, kaj la Eternulo impresis la korojn de ĉiuj reĝoj kaj iliaj armeoj per la timo kaj respekto antaŭ la filoj de Jakob.
19 Ĉar la Eternulo aŭdigis al ili la bruon de ĉaroj kaj la bruon de potencaj ĉevaloj de la filoj de Jakob, kaj la bruon de granda militistaro iranta ĉirkaŭ ili.
20 Kaj tiuj reĝoj estis kaptitaj de granda teruro pro la filoj de Jakob, kaj dum ili staris en siaj loĝejoj, jen la filoj de Jakob antaŭeniris al ili, kun cent dek du viroj, kun granda kaj terura kriado.
21 Kaj kiam la reĝoj vidis la filojn de Jakob alproksimiĝi al ili, ili ankoraŭ pli ektimis, kaj ili decidis retiriĝi antaŭ la filoj de Jakob kiel komence, kaj ne batali kontraŭ ili.
22 Sed ili ne retiriĝis, dirante: Estus honto por ni tiel dufoje, se ni retiriĝus de la Hebreoj.
23 Kaj la filoj de Jakob alproksimiĝis kaj antaŭeniris kontraŭ ĉiujn tiujn reĝojn kaj iliajn armeojn, kaj ili vidis, kaj jen, ĝi estas tre forta popolo, grandnombra kiel la sablo ĉe la maro.
24 Kaj la filoj de Jakob ekvokis al la Eternulo, kaj diris: Helpu nin, ho Eternulo, helpu nin kaj respondu al ni, ĉar ni fidas Vin, kaj ne lasu nin morti pro la manoj de tiuj necirkumciditoj, kiuj hodiaŭ venis kontraŭ nin.
25 Kaj la filoj de Jakob zonis sin per siaj bataliloj, kaj ĉiu prenis en siajn manojn sian ŝildon kaj sian lancon, kaj ili iris al la batalo.
26 Kaj Jehuda, filo de Jakob, kuris unue antaŭ siaj fratoj, kaj dek el liaj servantoj kun li, kaj li iris kontraŭ tiujn reĝojn.
27 Kaj Jaŝub, reĝo de Tapnaĥ, ankaŭ eliris antaŭe kun sia armeo kontraŭ Jehuda; kaj Jehuda vidis Jaŝubon kaj lian armeon veni al li; kaj ekflamis la kolero de Jehuda, kaj lia furiozo brulis en li, kaj li aliris batalon, en kiu Jehuda riskis sian vivon.
28 Kaj Jaŝub kaj lia tuta militistaro antaŭeniris kontraŭ Judujon, kaj li rajdis sur tre forta kaj potenca ĉevalo; kaj Jaŝub estis tre kuraĝa viro, kovrita per fero kaj kupro de kapo ĝis piedoj.
29 Kaj dum li estis sur la ĉevalo, li pafis sagojn per ambaŭ manoj de antaŭe kaj de malantaŭe, kiel estis lia kutimo en ĉiuj siaj bataloj, kaj li neniam maltrafis la lokon, al kiu li direktis siajn sagojn.
30 Kiam Jaŝub venis, por batali kontraŭ Jehuda, kaj li ĵetis multajn sagojn kontraŭ Jehuda, la Eternulo ligis la manon de Jaŝub, kaj ĉiuj sagoj, kiujn li pafis, resaltis sur liajn homojn.
31 Kaj malgraŭ tio, Jaŝub daŭre antaŭeniris al Jehuda, por defii lin per la sagoj, sed la distanco inter ili estis ĉirkaŭ tridek ulnoj, kaj kiam Jehuda vidis Jaŝubon ĵetantan siajn sagojn kontraŭ lin, li kuris al li kun sia koler-ekscitita potenco.
32 Kaj Jehuda prenis de la tero grandan ŝtonon, pezantan sesdek ŝekelojn, kaj Jehuda kuris al Jaŝub kaj frapis lin per la ŝtono sur lian ŝildon; kaj Jaŝub konsterniĝis pro la bato kaj falis de sia ĉevalo sur la teron.
33 Kaj la ŝildo rompiĝis el la mano de Jaŝub, kaj pro la forto de la bato ĝi saltis je distanco de ĉirkaŭ dek kvin ulnoj, kaj la ŝildo falis antaŭ la dua tendaro.
34 Kaj la reĝoj, kiuj venis kun Jaŝub, vidis de malproksime la forton de Jehuda, filo de Jakob, kaj kion li faris al Jaŝub; kaj ili ektimis Jehudan tre forte.
35 Kaj ili kolektiĝis apud la tendaro de Jaŝub, vidante lian konfuzon, kaj Jehuda eltiris sian glavon kaj mortigis kvardek du virojn el la tendaro de Jaŝub, kaj la tuta tendaro de Jaŝub forkuris antaŭ Jehuda, kaj neniu kontraŭstaris lin, kaj ili forlasis Jaŝub kaj forkuris de li, kaj Jaŝub ankoraŭ kuŝis sur la tero.
36 Kiam Jaŝub vidis, ke ĉiuj viroj en lia tendaro forkuris de li, li rapide leviĝis kaj timiĝis kontraŭ Jehuda, kaj stariĝis sur siaj piedoj kontraŭ Jehuda.
37 Kaj Jaŝub havis unu batalon kontraŭ Jehuda, turnante ŝildon kontraŭ ŝildo, kaj ĉiuj viroj de Jaŝub forkuris, ĉar ili forte timis Jehuda-n.
38 Kaj Jaŝub prenis sian lancon en sian manon, por frapi Jehudan sur la kapon; sed Jehuda rapide metis sian ŝildon kontraŭ sian kapon, kontraŭ la lancon de Jaŝub; kaj la ŝildo de Jehuda ricevis la baton de la lanco de Jaŝub, kaj la ŝildo ankaŭ fendiĝis.
39 Kiam Jehuda vidis, ke lia ŝildo estas fendita, li rapide eltiris sian glavon kaj frapis Jaŝubon ĉe liaj maleoloj kaj dehakis liajn piedojn, tiel ke Jaŝubo falis sur la teron, kaj la lanco defalis el lia mano.
40 Kaj Jehuda rapide prenis la lancon de Jaŝub, per ĝi li dehakis lian kapon kaj ĵetis ĝin apud liajn piedojn.
41 Kiam la filoj de Jakob vidis, kion Jehuda faris al Jaŝub, ili ĉiuj kuris al la vicoj de la aliaj reĝoj, kaj la filoj de Jakob batalis kontraŭ la armeo de Jaŝub, kaj la armeoj de ĉiuj reĝoj, kiuj tie estis.
42 Kaj la filoj de Jakob faligis dek kvin mil homojn el siaj viroj, kaj ili batis ilin kvazaŭ ili batus kukurbojn; kaj la ceteraj forkuris por savi sian vivon.
43 Kaj Jehuda staris ankoraŭ apud la kadavro de Jaŝub, kaj deprenis de Jaŝub lian kirason.
44 Kaj Jehuda ankaŭ forigis la feron kaj kupron, kiuj estis ĉirkaŭ Jaŝubo, kaj jen naŭ viroj el la estroj de Jaŝubo venis, por batali kontraŭ Jehuda.
45 Kaj Jehuda rapide prenis ŝtonon el la tero kaj per ĝi frapis unu el ili sur la kapon, kaj lia kranio rompiĝis, kaj ankaŭ la korpo falis de la ĉevalo sur la teron.
46 Kaj la ok restintaj estroj, vidante la forton de Jehuda, tre ektimis kaj forkuris; kaj Jehuda persekutis ilin kun siaj dek viroj, kaj ili atingis ilin kaj mortigis ilin.
47 Kaj la filoj de Jakob ankoraŭ batis la armeojn de la reĝoj, kaj ili mortigis multajn el ili, sed tiuj reĝoj kuraĝe tenis sian pozicion kun siaj kapitanoj, kaj ne retiriĝis de siaj lokoj, kaj ili kriis kontraŭ tiuj el siaj armeoj, kiuj

forkuris de antaŭ la filoj de Jakob, sed neniu aŭskultis ilin, ĉar ili timis pri siaj vivoj, por ke ili ne mortu.
48 Kaj ĉiuj filoj de Jakob, post kiam ili venkis la armeojn de la reĝoj, revenis kaj venis antaŭ Jehuda, kaj Jehuda ankoraŭ mortigis la ok estrojn de Jaŝub kaj demetis iliajn vestojn.
49 Kaj Levi vidis Elonon, reĝon de Gaaŝ, kiu venis al li kun liaj dek kvar estroj, por mortigi lin; sed Levi ne sciis tion certe.
50 Kaj Elon kun siaj kapitanoj alproksimiĝis, kaj Levi rerigardis kaj vidis, ke batalo estis donita al li en la malantaŭo, kaj Levi kuris kun dek du el siaj servistoj, kaj ili iris kaj mortigis Elonon kaj liajn kapitanojn per la rando de la glavo.

ĈAPITRO 38

1 Kaj Ihuri, reĝo de Ŝilo, venis por helpi Elonon, kaj li alproksimiĝis al Jakob, kiam Jakob strečis sian arkon, kiu estis en lia mano, kaj per sago trafis Ihuri-on, kiu kaŭzis lian morton.
2 Kaj kiam Ihuri, reĝo de Ŝilo, mortis, la kvar ceteraj reĝoj forkuris de sia posteno kun la ceteraj kapitanoj, kaj ili provis retiriĝi, dirante: Ni ne plu havas forton kontraŭ la Hebreoj post kiam ili mortigis la tri reĝojn kaj iliajn kapitanojn, kiuj estis pli potencaj ol ni.
3 Kiam la filoj de Jakob vidis, ke la ceteraj reĝoj foriris de sia posteno, ili postkuris ilin; kaj ankaŭ Jakob venis de la amaso da Ŝeĥem, de la loko, kie li staris; kaj ili postkuris la reĝojn kaj alproksimiĝis al ili kun iliaj servantoj.
4 Kaj la reĝoj kaj la kapitanoj kun la ceteraj armeoj, vidante, ke la filoj de Jakob alproksimiĝas al ili, timis pri siaj vivoj kaj forkuris ĝis ili atingis la urbon Ĥazar.
5 Kaj la filoj de Jakob persekutis ilin ĝis la pordego de la urbo Ĥazar, kaj ili faris grandan baton inter la reĝoj kaj iliaj armeoj, ĉirkaŭ kvar mil virojn, kaj dum ili batis la armeon de la reĝoj, Jakob okupis sin per sia arko, limigante sin al batado de la reĝoj, kaj li mortigis ilin ĉiujn.
6 Kaj li mortigis Paratonon, reĝon de Ĥazar, ĉe la pordego de la urbo Ĥazar, kaj poste li frapis Susi-on, reĝon de Sarton, kaj Labanon, reĝon de Bet-Ĥorin, kaj Ŝabir-on, reĝon de Maknejma, kaj li mortigis ilin ĉiujn per sagoj, sagon al ĉiu el ili, kaj ili mortis.
7 Kaj la filoj de Jakob, vidante ke ĉiuj reĝoj mortis kaj ke ili estis disigitaj kaj retiriĝis, daŭrigis la batalon kontraŭ la armeoj de la reĝoj kontraŭ la pordego de Ĥazar, kaj ili ankoraŭ mortigis ĉirkaŭ kvarcent el iliaj viroj.
8 Kaj tri viroj el la sklavoj de Jakob falis en tiu batalo; kaj kiam Jehuda vidis, ke tri el liaj sklavoj mortis, tio forte afliktis lin, kaj lia kolero ekflamis en li kontraŭ la Amoridoj.
9 Kaj ĉiuj viroj, kiuj restis el la armeoj de la reĝoj, forte timis pri siaj vivoj, kaj ili kuris kaj rompis la pordegon de la muroj de la urbo Ĥazar, kaj ĉiuj eniris la urbon por sekureco.
10 Kaj ili kaŝis sin meze de la urbo Ĥazar, ĉar la urbo Ĥazar estis tre granda kaj vasta, kaj kiam ĉiuj tiuj armeoj eniris la urbon, la filoj de Jakob kuris post ili al la urbo.
11 Kaj kvar fortuloj, spertaj en batalo, eliris el la urbo kaj stariĝis antaŭ la enirejo de la urbo, kun nudigitaj glavoj kaj lancoj en siaj manoj; kaj ili starigis sin kontraŭ la filoj de Jakob kaj ne permesis al ili eniri la urbon.
12 Kaj Naftali kuris kaj venis inter ilin kaj per sia glavo mortigis du el ili kaj dehakis iliajn kapojn per unu bato.
13 Kaj li turnis sin al la aliaj du, kaj jen ili forkuris, kaj li persekutis ilin, atingis ilin, batis ilin kaj mortigis ilin.
14 Kaj la filoj de Jakob venis al la urbo kaj vidis, kaj jen estas alia muro ĉe la urbo, kaj ili serĉis la pordegon de la muro kaj ne povis trovi ĝin, kaj Jehuda saltis sur la supron de la muro, kaj Simeon kaj Levi lin sekvis, kaj ĉiuj tri malsupreniris de la muro en la urbon.
15 Kaj Simeon kaj Levi mortigis ĉiujn virojn, kiuj forkuris en la urbon, kaj ankaŭ la loĝantojn de la urbo kun iliaj edzinoj kaj infanoj, ili mortigis per la glavo, kaj la krioj de la urbo supreniris al la ĉielo.
16 Kaj Dan kaj Naftali saltis sur la muron, por vidi, kio kaŭzis la bruon de lamentado; ĉar la filoj de Jakob maltrankviliĝis pri siaj fratoj, kaj ili aŭdis la loĝantojn de la urbo paroli kun plorado kaj petegado, dirante: Prenu ĉion, kion ni havas en la urbo, kaj iru, nur ne mortigu nin.
17 Kaj kiam Jehuda, Simeon, kaj Levi ĉesis bati la loĝantojn de la urbo, ili supreniris sur la muregon kaj vokis Danon kaj Naftalion, kiuj estis sur la murego, kaj la ceterajn siajn fratojn; kaj Simeon kaj Levi informis ilin pri la eniro en la urbon, kaj ĉiuj filoj de Jakob venis por preni la militakiron.
18 Kaj la filoj de Jakob prenis la militakiron de la urbo Ĥazar, la ŝafojn kaj bovojn, kaj la havaĵon, kaj ili prenis ĉion, kion oni povis kapti, kaj foriris en tiu tago el la urbo.
19 Kaj la sekvan tagon la filoj de Jakob iris al Sartono, ĉar ili aŭdis, ke la viroj de Sartono, kiuj restis en la urbo, kunvenis por batali kontraŭ ili pro tio, ke ili mortigis ilian reĝon, kaj Sartono estis tre alta kaj fortikigita urbo, kaj ĝi havis profundan remparon ĉirkaŭantan la urbon.
20 Kaj la kolono de la remparo estis ĉirkaŭ kvindek ulnojn kaj ĝia larĝo kvardek ulnojn, kaj ne estis loko por homo eniri en la urbon pro la remparo; kaj la filoj de Jakob vidis la remparon de la urbo, kaj ili serĉis enirejon en ĝi, sed ne povis trovi ĝin.
21 Ĉar la enirejo al la urbo estis ĉe la malantaŭo, kaj ĉiu homo, kiu volis eniri la urbon, venis laŭ tiu vojo kaj ĉirkaŭiris la tutan urbon, kaj poste li eniris la urbon.
22 Kaj la filoj de Jakob, vidante ke ili ne povis trovi la vojon en la urbon, ilia kolero forte ekflamis, kaj la loĝantoj de la urbo, vidante ke la filoj de Jakob venis al ili, forte timis ilin, ĉar ili aŭdis pri ilia forto kaj kion ili faris al Ĥazar.
23 Kaj la loĝantoj de la urbo Sarton ne povis eliri al la filoj de Jakob post kiam ili kunvenis en la urbo por batali kontraŭ ili, por ke ili ne tiel eniru la urbon, sed kiam ili vidis, ke ili venas al ili, ili forte timis ilin, ĉar ili aŭdis pri ilia forto kaj kion ili faris al Ĥazar.
24 Do la loĝantoj de Sarton rapide forigis la ponton de la vojo al la urbo, de ĝia loko, antaŭ ol venis la filoj de Jakob, kaj ili enkondukis ĝin en la urbon.
25 Kaj la filoj de Jakob venis kaj serĉis la eniron en la urbon, kaj ne trovis ĝin; kaj la loĝantoj de la urbo supreniris sur la supron de la muro, kaj vidis, ke jen la filoj de Jakob serĉis eniron en la urbon.
26 Kaj la loĝantoj de la urbo insultis la filojn de Jakob de la supro de la muro, kaj malbenis ilin; kaj la filoj de Jakob

aŭdis la insultojn, kaj ili forte koleris, kaj ilia kolero ekflamis interne de ili.
27 Kaj la filoj de Jakob koleris kontraŭ ili, kaj ili ĉiuj leviĝis kaj saltis trans la remparon per la forto de sia forto, kaj per sia povo trapasis la kvardek ulnojn da larĝo de la remparo.
28 Kaj kiam ili preterpasis la remparon, ili staris sub la muro de la urbo, kaj ili trovis ĉiujn pordegojn de la urbo enfermitajn per feraj pordoj.
29 Kaj la filoj de Jakob alproksimiĝis, por elrompi la pordojn de la pordegoj de la urbo, sed la loĝantoj ne permesis al ili, ĉar de la supro de la muro ili ĵetadis sur ilin ŝtonojn kaj sagojn.
30 Kaj la nombro de la homoj, kiuj estis sur la muro, estis ĉirkaŭ kvarcent homoj; kaj kiam la filoj de Jakob vidis, ke la loĝantoj de la urbo ne lasis ilin malfermi la pordegojn de la urbo, ili saltis kaj supreniris sur la supron de la muro; kaj Jehuda iris unue al la orienta parto de la urbo.
31 Kaj Gad kaj Aŝer iris post li al la okcidenta flanko de la urbo, kaj Simeon kaj Levi norde, kaj Dan kaj Ruben sude.
32 Kaj la viroj, kiuj estis sur la supro de la muro, la loĝantoj de la urbo, vidis, ke la filoj de Jakob supreniras al ili, kaj ili ĉiuj forkuris de la muro, malsupreniris en la urbon kaj kaŝis sin meze de la urbo.
33 Kaj Isaĥar kaj Naftali, kiuj restis sub la murego, alproksimiĝis kaj rompis la pordegojn de la urbo, kaj ekbruligis fajron ĉe la pordegoj de la urbo, tiel ke la fero fandiĝis; kaj ĉiuj filoj de Jakob eniris la urbon, ili kaj ĉiuj iliaj viroj, kaj ili batalis kontraŭ la loĝantoj de la urbo Sarton, kaj mortigis ilin per la glavo, kaj neniu povis kontraŭstari ilin.
34 Kaj ĉirkaŭ ducent viroj forkuris el la urbo, kaj ĉiuj iris kaj kaŝis sin en unu turo en la urbo; kaj Jehuda persekutis ilin ĝis la turo, kaj li detruis la turon, kaj ĝi falis sur la virojn, kaj ili ĉiuj mortis.
35 Kaj la filoj de Jakob supreniris laŭ la vojo al la tegmento de tiu turo, kaj ili vidis, kaj jen estis alia forta kaj alta turo malproksime en la urbo, kaj ĝia supro atingis la ĉielon, kaj la filoj de Jakob rapidis kaj malsupreniris, kaj iris kun ĉiuj siaj viroj al tiu turo, kaj trovis ĝin plena de ĉirkaŭ tricent viroj, virinoj kaj infanoj.
36 Kaj la filoj de Jakob faris grandan baton inter la viroj en la turo, kaj ili forkuris kaj fuĝis de ili.
37 Kaj Simeon kaj Levi persekutis ilin; kaj dek du potencaj kaj kuraĝaj viroj eliris al ili el la loko, kie ili sin kaŝis.
38 Kaj tiuj dek du viroj daŭrigis fortan batalon kontraŭ Simeon kaj Levi, kaj Simeon kaj Levi ne povis venki ilin, kaj tiuj kuraĝaj viroj rompis la ŝildojn de Simeon kaj Levi, kaj unu el ili trafis la kapon de Levi per sia glavo, kiam Levi rapide metis sian manon al sia kapo, ĉar li timis la glavon, kaj la glavo trafis la manon de Levi, kaj ĝi mankis nur malmulte por ke la mano de Levi estu dehakita.
39 Kaj Levi kaptis la glavon de la kuraĝulo en sia mano, kaj perforte prenis ĝin de la mano de la viro, kaj per ĝi li frapis la kapon de la fortulo, kaj dehakis lian kapon.
40 Kaj dek unu viroj alproksimiĝis por batali kontraŭ Levi, ĉar ili vidis, ke unu el ili estis mortigita, kaj la filoj de Jakob batalis, sed la filoj de Jakob ne povis superforti ilin, ĉar tiuj viroj estis tre potencaj.
41 Kiam la filoj de Jakob vidis, ke ili ne povas venki ilin, Simeon eligis laŭtan kaj teruran kriegon, kaj la dek unu fortuloj konsterniĝis pro la voĉo de la kriego de Simeon.
42 Kaj Jehuda rekonis de malproksime la voĉon de la kriado de Simeon, kaj Naftali kaj Jehuda kuris kun siaj ŝildoj al Simeon kaj Levi, kaj trovis ilin batalantaj kontraŭ tiuj potencaj viroj, nekapablaj venki ilin ĉar iliaj ŝildoj estis rompitaj.
43 Naftali vidis, ke la ŝildoj de Simeon kaj Levi estis rompitaj, kaj li prenis du ŝildojn de siaj servantoj kaj alportis ilin al Simeon kaj Levi.
44 Kaj Simeon, Levi kaj Jehuda batalis en tiu tago ĉiuj tri kontraŭ la dek unu fortuloj ĝis la sunsubiro, sed ili ne povis venki ilin.
45 Kaj tio estis dirita al Jakob, kaj li forte afliktiĝis, kaj li preĝis al la Eternulo, kaj li kaj lia filo Naftali iris kontraŭ tiujn fortulojn.
46 Kaj Jakob alproksimiĝis kaj streĉis sian arkon, kaj venis al la fortuloj, kaj mortigis tri el iliaj viroj per la arko, kaj la ceteraj ok returnis sin, kaj jen, la milito estis kontraŭ ili antaŭe kaj malantaŭe, kaj ili tre timis pri siaj vivoj, kaj ne povis kontraŭstari la filojn de Jakob, kaj ili forkuris de antaŭ ili.
47 Kaj dum ilia forkuro ili renkontis Danon kaj Aŝeron, kiuj venis al ili; kaj ili subite atakis ilin, kaj batalis kontraŭ ili, kaj mortigis du el ili; kaj Jehuda kaj liaj fratoj persekutis ilin, kaj batis la restintojn, kaj mortigis ilin.
48 Kaj ĉiuj filoj de Jakob revenis kaj promenis tra la urbo, serĉante ĉu ili povus trovi iujn virojn, kaj ili trovis ĉirkaŭ dudek junulojn en kaverno en la urbo, kaj Gad kaj Aŝer mortigis ilin ĉiujn, kaj Dan kaj Naftali trafis la ceterajn virojn, kiuj forkuris kaj eskapis el la dua turo, kaj ili mortigis ilin ĉiujn.
49 Kaj la filoj de Jakob frapis ĉiujn loĝantojn de la urbo Sarton, sed la virinojn kaj infanojn ili lasis en la urbo kaj ne mortigis ilin.
50 Kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo Sarton estis potencaj viroj, unu el ili persekutus mil, kaj du el ili ne forkurus de dek mil el la ceteraj viroj.
51 Kaj la filoj de Jakob mortigis ĉiujn loĝantojn de la urbo Sarton per la glavo, tiel ke neniu kontraŭstaris ilin, kaj ili lasis la virinojn en la urbo.
52 Kaj la filoj de Jakob prenis la tutan rabaĵon de la urbo, kaj kaptis ĉion, kion ili deziris, kaj ili prenis ŝafojn kaj bovojn kaj posedaĵojn el la urbo, kaj la filoj de Jakob faris al Sarton kaj ĝiaj loĝantoj kiel ili faris al Ĥazar kaj ĝiaj loĝantoj, kaj ili turnis sin kaj foriris.

ĈAPITRO 39

1 Kiam la filoj de Jakob foriris de la urbo Sarton, ili iris ĉirkaŭ ducent ulnojn, kiam ili renkontis la loĝantojn de Tapnaĥ, kiuj venis al ili; ĉar ili eliris batali kontraŭ ili, ĉar ili venkobatis la reĝon de Tapnaĥ kaj ĉiujn liajn virojn.
2 Do ĉiuj, kiuj restis en la urbo Tapnaĥ, eliris por batali kontraŭ la filoj de Jakob, kaj ili pensis repreni de ili la rabaĵon kaj la rabaĵon, kiujn ili prenis de Ĥazar kaj Sarton.
3 Kaj la ceteraj viroj de Tapnaĥ batalis kontraŭ la filoj de Jakob en tiu loko, kaj la filoj de Jakob frapis ilin, kaj ili forkuris antaŭ ili, kaj ili persekutis ilin ĝis la urbo Arbelan, kaj ili ĉiuj falis antaŭ la filoj de Jakob.

4 Kaj la filoj de Jakob revenis kaj venis al Tapnaĥ, por preni la militakiron de Tapnaĥ, kaj kiam ili alvenis al Tapnaĥ, ili aŭdis, ke la loĝantoj de Arbelan eliris renkonte al ili por savi la militakiron de iliaj fratoj, kaj la filoj de Jakob lasis dek el siaj viroj en Tapnaĥ por prirabi la urbon, kaj ili eliris kontraŭ la loĝantojn de Arbelan.
5 Kaj la loĝantoj de Arbelan eliris kun siaj edzinoj, por batali kontraŭ la filoj de Jakob, ĉar iliaj edzinoj estis spertaj en milito; kaj ili eliris, ĉirkaŭ kvarcent viroj kaj virinoj.
6 Kaj ĉiuj filoj de Jakob ekkriis per laŭta voĉo, kaj ili ĉiuj kuris al la loĝantoj de Arbelan, per granda kaj terura voĉo.
7 Kaj la loĝantoj de Arbelan aŭdis la bruon de la ĝojkriado de la filoj de Jakob, kaj ilian muĝadon kiel la bruo de leonoj kaj kiel la muĝado de la maro kaj ĝiaj ondoj.
8 Kaj timo kaj teruro ekregis iliajn korojn pro la filoj de Jakob, kaj ili terure timis ilin, kaj ili retiriĝis kaj forkuris antaŭ ili en la urbon, kaj la filoj de Jakob persekutis ilin ĝis la pordego de la urbo, kaj ili trovis ilin en la urbo.
9 Kaj la filoj de Jakob batalis kontraŭ ili en la urbo, kaj ĉiuj iliaj virinoj ĵetis ŝtonojn kontraŭ la filojn de Jakob, kaj la batalo estis tre kruela inter ili dum tiu tuta tago ĝis la vespero.
10 Kaj la filoj de Jakob ne povis venki ilin, kaj la filoj de Jakob preskaŭ pereis en tiu batalo, kaj la filoj de Jakob kriis al la Eternulo kaj forte akiris sian forton antaŭ la vespero, kaj la filoj de Jakob mortigis ĉiujn loĝantojn de Arbelan per la glavo, virojn, virinojn kaj malgrandulojn.
11 Kaj ankaŭ la ceterajn homojn, kiuj forkuris de Sarton, la filoj de Jakob frapis ilin en Arbelan, kaj la filoj de Jakob faris al Arbelan kaj Tapnach kiel ili faris al Chazar kaj Sarton, kaj kiam la virinoj vidis, ke ĉiuj viroj estis mortintaj, ili iris sur la tegmentojn de la urbo kaj frapis la filojn de Jakob per pluvetado de ŝtonoj kiel pluvo.
12 Kaj la filoj de Jakob rapide venis en la urbon kaj kaptis ĉiujn virinojn kaj mortigis ilin per la glavo; kaj la filoj de Jakob prenis la tutan militakiron kaj rabaĵon, ŝafojn kaj bovojn kaj brutojn.
13 Kaj la filoj de Jakob faris al Maĥnajma, kiel ili faris al Tapnaĥ, al Kazar kaj al Ŝilo; kaj ili forturniĝis de tie kaj foriris.
14 Kaj en la kvina tago la filoj de Jakob aŭdis, ke la loĝantoj de Gaaŝ kolektiĝis kontraŭ ili por milito, ĉar ili mortigis ilian reĝon kaj iliajn estrojn; ĉar dek kvar estroj estis en la urbo Gaaŝ, kaj la filoj de Jakob mortigis ilin ĉiujn en la unua batalo.
15 Kaj la filoj de Jakob en tiu tago surmetis siajn armilojn, kaj ili eliris por milito kontraŭ la loĝantojn de Gaaŝ; kaj en Gaaŝ estis forta kaj potenca popolo de la Amoridoj; kaj Gaaŝ estis la plej forta kaj plej bone fortikigita urbo el ĉiuj urboj de la Amoridoj; kaj ĝi havis tri murojn.
16 Kaj la filoj de Jakob venis al Gaaŝ, kaj ili trovis la pordegojn de la urbo ŝlositaj, kaj ĉirkaŭ kvincent viroj starantaj ĉe la supro de la plej ekstera muro, kaj popolo grandnombra kiel la sablo sur la bordo de la maro, embuskante la filojn de Jakob ekstere de la urbo, malantaŭ ĝi.
17 Kaj la filoj de Jakob alproksimiĝis, por malfermi la pordegojn de la urbo; kaj dum ili alproksimiĝis, jen tiuj, kiuj estis embuskantaj ĉe la malantaŭo de la urbo, eliris el siaj lokoj kaj ĉirkaŭis la filojn de Jakob.
18 Kaj la filoj de Jakob estis sieĝantaj inter la loĝantoj de Gaaŝ, kaj la batalo estis antaŭe kaj malantaŭe; kaj ĉiuj viroj, kiuj estis sur la muro, ĵetadis sur ilin de la muro sagojn kaj ŝtonojn.
19 Kaj Jehuda, vidante, ke la loĝantoj de Gaaŝ fariĝas tro pezaj por ili, ili eligis tre akran kaj teruran krion; kaj ĉiuj loĝantoj de Gaaŝ ektremis pro la laŭta krio de Jehuda; kaj oni falis de la muro pro lia forta krio; kaj ĉiuj, kiuj estis de ekstere kaj interne de la urbo, tre ektimis pri siaj vivoj.
20 Kiam la filoj de Jakob alproksimiĝis, por elrompi la pordegojn de la urbo, la loĝantoj de Gaaŝ ĵetis sur ilin ŝtonojn kaj sagojn de la supro de la muro, kaj forkuris ilin de la pordego.
21 Kaj la filoj de Jakob revenis kontraŭ la loĝantojn de Gaaŝ, kiuj estis kun ili, el ekster la urbo, kaj ili batis ilin terure, kiel oni batas kukurbojn; kaj ili ne povis rezisti kontraŭ la filoj de Jakob, ĉar timo kaj teruro kaptis ilin pro la kriado de Jehuda.
22 Kaj la filoj de Jakob mortigis ĉiujn virojn, kiuj estis ekster la urbo; kaj la filoj de Jakob alproksimiĝis, por eniri en la urbon kaj batali sub la urbomuroj; sed ili ne povis, ĉar ĉiuj loĝantoj de Gaaŝ, kiuj restis en la urbo, ĉirkaŭis la murojn de Gaaŝ ĉiuflanke, kaj la filoj de Jakob ne povis alproksimiĝi al la urbo por batali kontraŭ ili.
23 Kaj la filoj de Jakob alproksimiĝis al unu angulo, por batali sub la muro; kaj la loĝantoj de Gaaŝ ĵetis sur ilin sagojn kaj ŝtonojn kiel pluvegon, kaj ili forkuris de sub la muro.
24 Kaj la loĝantoj de Gaaŝ, kiuj estis sur la muro, vidante, ke la filoj de Jakob ne povis superforti ilin sub la muro, ili mokis la filojn de Jakob per ĉi tiuj vortoj, dirante:
25 Kio estas al vi en la batalo, ke vi ne povas venki? Ĉu vi povas fari al la potenca urbo Gaaŝ kaj ĝiaj loĝantoj, kiel vi faris al la urboj de la Amoridoj, kiuj ne estis tiel potencaj? Certe al tiuj malfortaj inter ni vi faris tion, kaj mortigis ilin ĉe la enirejo de la urbo; ĉar ili ne havis forton, kiam ili ektimis pro la sono de via ĝojkriado.
26 Kaj ĉu vi nun povos batali sur ĉi tiu loko? Certe ĉi tie vi ĉiuj mortos, kaj ni venĝos la aferon de tiuj urboj, kiujn vi ruinigis.
27 Kaj la loĝantoj de Gaaŝ forte malhonoris la filojn de Jakob kaj malbenis ilin per iliaj dioj, kaj daŭre ĵetadis sur ilin sagojn kaj ŝtonojn de la muro.
28 Kaj Jehuda kaj liaj fratoj aŭdis la vortojn de la loĝantoj de Gaaŝ, kaj ilia kolero forte ekflamis; kaj Jehuda enviis sian Dion pri tiu afero, kaj li vokis kaj diris: Ho Eternulo, helpu, sendu helpon al ni kaj al niaj fratoj.
29 Kaj li kuris malproksimen per sia tuta forto, kun sia eltirita glavo en la mano, kaj li saltis el la tero kaj per sia forto supreniris la muron, kaj lia glavo defalis el lia mano.
30 Kaj Judoj kriis sur la murego, kaj ĉiuj viroj, kiuj estis sur la murego, ektimis, kaj kelkaj el ili falis de la murego en la urbon kaj mortis; kaj tiuj, kiuj estis ankoraŭ sur la murego, vidis la forton de Judoj, kaj ili tre ektimis kaj forkuris por savi sian vivon en la urbon por savi sin.
31 Kaj kelkaj kuraĝiĝis batali kontraŭ Jehuda sur la muro, kaj ili alproksimiĝis por mortigi lin, kiam ili vidis, ke ne estis glavo en la mano de Jehuda, kaj ili pensis ĵeti lin de la muro al liaj fratoj, kaj dudek viroj el la urbo venis por helpi ilin, kaj ili ĉirkaŭis Jehuda-n kaj ĉiuj kriis al li, kaj

alproksimiĝis al li kun eltiritaj glavoj, kaj ili timigis Jehuda-n, kaj Jehuda kriis al siaj fratoj de la muro.
32 Kaj Jakob kaj liaj filoj eltiris la pafarkon el sub la muro kaj mortigis tri virojn, kiuj estis sur la supro de la muro; kaj Jehuda daŭre kriis kaj ekkriis: Ho Eternulo, helpu nin, ho Eternulo, savu nin! Kaj li kriis per laŭta voĉo sur la muro, kaj la krio estis aŭdita de tre malproksime.
33 Kaj post tiu krio li denove kriis, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉirkaŭis Jehuda-n sur la supro de la muro, ektimis, kaj ĉiu ĵetis sian glavon el sia mano, aŭdante la kriadon kaj tremon de Jehuda-n, kaj forkuris.
34 Kaj la Judoj prenis la glavojn, kiuj elfalis el iliaj manoj, kaj la Judoj batalis kontraŭ ili kaj mortigis dudek el iliaj viroj sur la muro.
35 Kaj ĉirkaŭ okdek viroj kaj virinoj supreniris ankoraŭ sur la muregon el la urbo, kaj ĉiuj ĉirkaŭis Judujon; kaj la Eternulo enmetis timon en la korojn de Judujo, tiel ke ili ne povis alproksimiĝi al Li.
36 Kaj Jakob kaj ĉiuj, kiuj estis kun li, strečis la pafarkon el sub la muro, kaj ili mortigis dek homojn sur la muro, kaj ili falis sub la muron antaŭ Jakob kaj liaj filoj.
37 Kaj la popolo sur la murego vidis, ke dudek el iliaj viroj falis, kaj ili ankoraŭ kuris kontraŭ Jehuda kun eltiritaj glavoj, sed ili ne povis alproksimiĝi al li, ĉar ili estis tre timigitaj de la forto de Jehuda.
38 Kaj unu el iliaj fortuloj, kies nomo estis Arud, alproksimiĝis, por frapi Jehudan sur la kapon per sia glavo; sed Jehuda rapide metis sian ŝildon sur sian kapon, kaj la glavo trafis la ŝildon, kaj ĝi disfendiĝis en du partojn.
39 Kaj tiu fortulo, post kiam li venkis Jehudan, forkuris por savi sian vivon, pro timo de Jehuda, kaj liaj piedoj glitis sur la muron kaj li falis inter la filojn de Jakob, kiuj estis sub la muro, kaj la filoj de Jakob lin frapis kaj mortigis lin.
40 Kaj la kapo de Jehuda doloris pro la bato de la fortulo, kaj Jehuda preskaŭ mortis pro ĝi.
41 Kaj Jehuda kriis sur la muro pro la doloro kaŭzita de la bato, kiam Dan aŭdis lin, kaj lia kolero ekbrulis en li, kaj li ankaŭ leviĝis kaj iris malproksimen kaj kuris kaj saltis de la tero kaj supreniris sur la muron kun sia koler-ekscitita forto.
42 Kaj kiam Dan venis al la muro apud Jehuda, ĉiuj viroj sur la muro, kiuj staris kontraŭ Jehuda, forkuris; kaj ili iris al la dua muro, kaj ĵetis sagojn kaj ŝtonojn sur Dan kaj Jehuda de la dua muro, kaj provis forpeli ilin de la muro.
43 Kaj la sagoj kaj ŝtonoj trafis Danon kaj Jehudan, kaj ili preskaŭ estis mortigitaj sur la muro, kaj kien ajn Dan kaj Jehuda fuĝis de la muro, ili estis atakitaj per sagoj kaj ŝtonoj de la dua muro.
44 Kaj Jakob kaj liaj filoj estis ankoraŭ ĉe la enirejo de la urbo sub la unua muro, kaj ili ne povis strečI sian pafarkon kontraŭ la loĝantojn de la urbo, ĉar ili ne povis esti vidataj de ili, estante sur la dua muro.
45 Kaj Dan kaj Jehuda, kiam ili ne plu povis elteni la ŝtonojn kaj sagojn, kiuj falis sur ilin de la dua muro, ili ambaŭ saltis sur la duan muron proksime al la homoj de la urbo, kaj kiam la homoj de la urbo, kiuj estis sur la dua muro, vidis, ke Dan kaj Jehuda venis al ili sur la dua muro, ili ĉiuj kriis kaj malsupreniris suben inter la murojn.
46 Kaj Jakob kaj liaj filoj aŭdis la bruon de la kriado de la popolo de la urbo, kaj ili estis ankoraŭ ĉe la enirejo de la urbo, kaj ili maltrankviliĝis pri Dan kaj Jehuda, kiujn ili ne vidis, ĉar ili estis sur la dua muro.
47 Kaj Naftali supreniris kun sia koler-ekscitita forto kaj saltis sur la unuan muron por vidi, kio kaŭzis la bruon de kriado, kiun ili aŭdis en la urbo; kaj Isaĥar kaj Zebulun alproksimiĝis, por rompi la pordojn de la urbo, kaj ili malfermis la pordegojn de la urbo kaj eniris la urbon.
48 Kaj Naftali saltis de la unua muro al la dua, kaj venis por helpi siajn fratojn, kaj la loĝantojn de Gaaŝ, kiuj estis sur la muro, vidante, ke Naftali estis la tria, kiu supreniris por helpi siajn fratojn, ili ĉiuj forkuris kaj malsupreniris en la urbon, kaj Jakob kaj ĉiuj liaj filoj kaj ĉiuj iliaj junuloj venis al ili en la urbon.
49 Kaj Jehuda kaj Dan kaj Naftali malsupreniris de la muro en la urbon kaj persekutis la loĝantojn de la urbo; kaj Simeon kaj Levi estis ekster la urbo kaj ne sciis, ke la pordego estas malfermita; kaj ili supreniris de tie al la muro kaj malsupreniris al siaj fratoj en la urbon.
50 Kaj la loĝantoj de la urbo ĉiuj malsupreniris en la urbon, kaj la filoj de Jakob venis al ili en malsamaj direktoj, kaj la batalo okazis kontraŭ ili de la fronto kaj de la malantaŭo, kaj la filoj de Jakob terure batis ilin, kaj mortigis ĉirkaŭ dudek mil el ili virojn kaj virinojn, neniu el ili povis kontraŭstari la filojn de Jakob.
51 Kaj la sango fluis abunde en la urbo, kaj ĝi estis kiel rivereto da akvo, kaj la sango fluis kiel rivereto ĝis la ekstera parto de la urbo, kaj atingis la dezerton Bet-Ĥorin.
52 Kaj la loĝantoj de Bet-Ĥorin vidis de malproksime la sangon, kiu fluis el la urbo Gaaŝ, kaj ĉirkaŭ sepdek viroj el ili kuris por vidi la sangon, kaj ili venis al la loko, kie estis la sango.
53 Kaj ili sekvis la spuron de la sango kaj venis al la muro de la urbo Gaaŝ, kaj ili vidis la sangon elflui el la urbo, kaj ili aŭdis la voĉon de kriado de la loĝantoj de Gaaŝ, ĉar ĝi supreniris al la ĉielo, kaj la sango daŭre fluis abunde kiel rivereto da akvo.
54 Kaj ĉiuj filoj de Jakob ankoraŭ batadis la loĝantojn de Gaaŝ, kaj mortigis ilin ĝis la vespero, ĉirkaŭ dudek mil virojn kaj virinojn. Kaj la loĝantoj de Ĥorin diris: Certe tio estas faro de la Hebreoj, ĉar ili ankoraŭ militas en ĉiuj urboj de la Amoridoj.
55 Kaj tiuj homoj rapidis kaj kuris al Bet-Ĥorin, kaj ĉiu prenis siajn armilojn, kaj ili kriis al ĉiuj loĝantoj de Bet-Ĥorin, kiuj ankaŭ surmetis siajn armilojn por iri kaj batali kontraŭ la filoj de Jakob.
56 Kaj kiam la filoj de Jakob finis mortigi la loĝantojn de Gaaŝ, ili ĉirkaŭiris la urbon por senvestigi ĉiujn mortigitojn, kaj alvenante en la plej internan parton de la urbo kaj pli malproksimen, ili renkontis tri tre fortajn virojn, kaj ne estis glavo en iliaj manoj.
57 Kaj la filoj de Jakob venis al la loko, kie ili estis, kaj la fortuloj forkuris, kaj unu el ili kaptis Zebulunon, kiun li vidis kiel junan knabon kaj malaltan staturon, kaj per sia forto lin faligis teren.
58 Kaj Jakob kuris al li kun sia glavo, kaj Jakob frapis lin sub liaj lumboj per la glavo kaj distranĉis lin en du partojn, kaj la kadavro falis sur Zebulunon.
59 Kaj la dua alproksimiĝis kaj kaptis Jakobon por faligi lin sur la teron, kaj Jakob turnis sin al li kaj kriis al li, dum Simeon kaj Levi kuris kaj frapis lin sur la koksoj per la glavo kaj faligis lin sur la teron.

60 Kaj la fortulo leviĝis de la tero kun koler-ekscitita povo, kaj Jehuda venis al li antaŭ ol li stariĝis, kaj frapis lin sur la kapon per la glavo, kaj lia kapo estis fendita kaj li mortis.
61 Kaj la tria potenculo, vidante ke liaj kunuloj estis mortigitaj, forkuris de antaŭ la filoj de Jakob, kaj la filoj de Jakob persekutis lin en la urbo; kaj dum la potenculo fuĝis, li trovis unu el la glavoj de la loĝantoj de la urbo, kaj li prenis ĝin kaj turnis sin al la filoj de Jakob kaj batalis kontraŭ ili per tiu glavo.
62 Kaj la heroo kuris al Jehuda, por frapi lin sur la kapon per la glavo; sed ne estis ŝildo en la mano de Jehuda; kaj dum li celis frapi lin, Naftali rapide prenis sian ŝildon kaj metis ĝin sur la kapon de Jehuda, kaj la glavo de la heroo trafis la ŝildon de Naftali, kaj Jehuda eskapis de la glavo.
63 Kaj Simeon kaj Levi kuris al la potenculo per siaj glavoj kaj frapis lin forte per siaj glavoj, kaj la du glavoj eniris la korpon de la potenculo kaj dividis ĝin en du partojn, laŭlonge.
64 Kaj la filoj de Jakob mortigis tiam la tri fortulojn kaj ĉiujn loĝantojn de Gaaŝ; kaj la tago preskaŭ finiĝis.
65 Kaj la filoj de Jakob ĉirkaŭiris Gaaŝ kaj prenis la tutan rabaĵon de la urbo, eĉ la malgrandajn kaj virinojn ili ne lasis vivi, kaj la filoj de Jakob faris al Gaaŝ kiel ili faris al Sarton kaj Ŝilo.

ĈAPITRO 40

1 Kaj la filoj de Jakob forkondukis la tutan militakiraĵon de Gaaŝ kaj eliris el la urbo nokte.
2 Ili eliris marŝante al la kastelo Bet-Ĥorin, kaj la loĝantoj de Bet-Ĥorin iris al la kastelo por renkonti ilin, kaj en tiu nokto la filoj de Jakob batalis kontraŭ la loĝantoj de Bet-Ĥorin, en la kastelo Bet-Ĥorin.
3 Kaj ĉiuj loĝantoj de Bet-Ĥorin estis fortuloj, eĉ unu el ili ne volis forkuri antaŭ mil viroj, kaj ili batalis en tiu nokto ĉe la kastelo, kaj iliaj krioj estis aŭditaj en tiu nokto de malproksime, kaj la tero tremis pro ilia kriado.
4 Kaj ĉiuj filoj de Jakob timis tiujn virojn, ĉar ili ne kutimis batali en la mallumo, kaj ili estis tre konfuzitaj, kaj la filoj de Jakob kriis al la Sinjoro, dirante: Donu helpon al ni, ho Sinjoro, savu nin, por ke ni ne mortu per la manoj de ĉi tiuj necirkumciditaj viroj.
5 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de la filoj de Jakob, kaj la Eternulo kaŭzis grandan teruron kaj konfuzon al la popolo de Bet-Ĥorin, kaj ili batalis inter si unu kontraŭ la alia en la mallumo de la nokto, kaj frapis unu la alian grandnombre.
6 Kaj la filoj de Jakob, sciante, ke la Eternulo alportis spiriton de perverseco inter tiujn virojn, kaj ke ili batalis ĉiu kontraŭ sia proksimulo, eliris el inter la bandoj de la homoj de Bet-Ĥorin kaj iris ĝis la deklivo de la kastelo de Bet-Ĥorin, kaj pli foren, kaj ili restis tie sekure kun siaj junuloj tiun nokton.
7 Kaj la loĝantoj de Bet-Ĥorino batalis la tutan nokton, unu viro kontraŭ sia frato, kaj la alia kontraŭ sia najbaro, kaj ili kriis en ĉiu direkto sur la kastelon, kaj ilia krio estis aŭdita de malproksime, kaj la tuta tero tremis pro ilia voĉo, ĉar ili estis potencaj super ĉiuj homoj de la tero.
8 Kaj ĉiuj loĝantoj de la urboj de la Kanaanidoj, la Ĥetidoj, la Amoridoj, la Ĥividoj, kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan, kaj ankaŭ tiuj, kiuj estis trans Jordan, aŭdis la larmon de la ĝojkriado en tiu nokto.
9 Kaj ili diris: Vere tio estas la bataloj de la Hebreoj, kiuj batalas kontraŭ la sep urboj, kiuj alproksimiĝis al ili; kaj kiu povas kontraŭstari tiujn Hebreojn?
10 Kaj ĉiuj loĝantoj de la urboj de la Kanaanidoj, kaj ĉiuj, kiuj estis trans la Jordano, forte ektimis la filojn de Jakob, ĉar ili diris: Jen tiel same oni faros al ni, kiel oni faris al tiuj urboj; ĉar kiu povos kontraŭstari ilian grandan forton?
11 Kaj la krioj de la Ĥorinoj estis tre grandaj en tiu nokto, kaj daŭre pliiĝis; kaj ili frapis unu la alian ĝis la mateno, kaj multaj el ili estis mortigitaj.
12 Kaj la mateno aperis, kaj ĉiuj filoj de Jakob leviĝis ĉe tagiĝo kaj supreniris al la kastelo, kaj ili terure frapis la restintojn de la Ĥorinoj, kaj ili ĉiuj estis mortigitaj en la kastelo.
13 Kaj aperis la sesa tago, kaj ĉiuj loĝantoj de Kanaano vidis de malproksime ĉiujn loĝantojn de Bet-Ĥorin kuŝantajn mortintajn en la kastelo de Bet-Ĥorin, kaj disĵetitajn ĉirkaŭe kiel kadavroj de ŝafidoj kaj kaproj.
14 Kaj la filoj de Jakob prenis la tutan militakiron, kiun ili prenis el Gaaŝ, kaj iris al Bet-Ĥorin, kaj ili trovis la urbon plenan de homoj kiel la sablo de la maro, kaj ili batalis kontraŭ ili, kaj la filoj de Jakob batis ilin tie ĝis la vespero.
15 Kaj la filoj de Jakob faris al Bet-Ĥorin, kiel ili faris al Gaaŝ kaj Tapnaĥ, kaj kiel ili faris al Ĥazar, al Sarton kaj al Ŝilo.
16 Kaj la filoj de Jakob prenis kun si la militakiron de Bet-Ĥorin kaj la tutan militakiron de la urboj, kaj ili revenis en tiu tago hejmen en Ŝeĥem.
17 Kaj la filoj de Jakob venis hejmen al la urbo Ŝeĥem, kaj ili restis ekster la urbo, kaj tiam ili ripozis tie de la milito kaj pasigis tie la nokton.
18 Kaj ĉiujn iliajn sklavojn kaj la tutan militakiron, kiun ili prenis el la urboj, ili forlasis la urbon, kaj ili ne eniris la urbon, ĉar ili diris: Eble estos ankoraŭ plia milito kontraŭ ni, kaj ili venos kaj sieĝos nin en Ŝeĥem.
19 Kaj Jakob kaj liaj filoj kaj iliaj sklavoj restis en tiu nokto kaj la sekva tago sur la kampo, kiun Jakob aĉetis de Ĥamor por kvin ŝekeloj; kaj ĉio, kion ili prenis, estis kun ili.
20 Kaj la tuta militakiro, kiun prenis la filoj de Jakob, estis sur la kampo, tiel granda kiel la sablo ĉe la bordo de la maro.
21 Kaj la loĝantoj de la lando observis ilin de malproksime, kaj ĉiuj loĝantoj de la lando ektimis la filojn de Jakob, kiuj faris tion, ĉar neniu reĝo en la tempo antikva faris ion similan.
22 Kaj la sep reĝoj de la Kanaanidoj decidis fari pacon kun la filoj de Jakob, ĉar ili forte timis pri sia vivo pro la filoj de Jakob.
23 Kaj en tiu tago, la sepa tago, Jafia, reĝo de Ĥebron, sendis sekrete al la reĝo de Aj, kaj al la reĝo de Gibeon, kaj al la reĝo de Ŝalem, kaj al la reĝo de Adulam, kaj al la reĝo de Laĥiŝ, kaj al la reĝo de Ĥazar, kaj al ĉiuj reĝoj Kanaanidoj, kiuj estis sub iliaj manoj, dirante:
24 Iru kun mi kaj venu al mi, por ke ni iru al la filoj de Jakob, kaj mi faros pacon kun ili kaj starigos interligon kun ili, por ke ne estu ekstermita per la glavoj de la filoj de Jakob via tuta lando, kiel oni faris al Ŝeĥem kaj al la urboj ĉirkaŭ ĝi, kiel vi aŭdis kaj vidis.

25 Kaj kiam vi venos al mi, ne venu kun multaj homoj; ĉiu reĝo alkonduku siajn tri ĉefojn, kaj ĉiu estro alkonduku tri siajn oficistojn.
26 Kaj venu ĉiuj al Ĥebrono, kaj ni iros kune al la filoj de Jakob, kaj ni petegos ilin, ke ili faru kun ni pacinterkonsenton.
27 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj faris kiel la reĝo de Ĥebron sendis al ili, ĉar ili ĉiuj estis sub lia konsilo kaj ordono, kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan kunvenis, por iri al la filoj de Jakob, por fari pacon kun ili; kaj la filoj de Jakob revenis kaj iris al la parto de la kampo, kiu estis en Ŝeĥem, ĉar ili ne fidis la reĝojn de la lando.
28 Kaj la filoj de Jakob revenis kaj restis sur la kampo dum dek tagoj, kaj neniu venis por militi kontraŭ ili.
29 Kiam la filoj de Jakob vidis, ke ne estas signoj de milito, ili ĉiuj kolektiĝis kaj iris al la urbo Ŝeĥem; kaj la filoj de Jakob restis en Ŝeĥem.
30 Kaj post kvardek tagoj kolektiĝis ĉiuj reĝoj de la Amoridoj el ĉiuj siaj lokoj kaj venis en Ĥebronon, al Jafia, reĝo de Ĥebron.
31 Kaj la nombro de la reĝoj, kiuj venis Ĥebronon, por fari pacon kun la filoj de Jakob, estis dudek unu reĝoj, kaj la nombro de la ĉefoj, kiuj venis kun ili, estis sesdek naŭ, kaj iliaj viroj estis cent okdek naŭ; kaj ĉiuj tiuj reĝoj kaj iliaj viroj ripozis apud la monto Ĥebron.
32 Kaj la reĝo de Ĥebron eliris kun siaj tri komandantoj kaj naŭ viroj; kaj tiuj reĝoj decidis iri al la filoj de Jakob por fari pacon.
33 Kaj ili diris al la reĝo de Ĥebron: Iru antaŭ ni kun viaj homoj, kaj parolu por ni al la filoj de Jakob, kaj ni venos post vi kaj konfirmos viajn vortojn. Kaj la reĝo de Ĥebron faris tiel.
34 Kaj la filoj de Jakob aŭdis, ke ĉiuj reĝoj de Kanaan kolektiĝis kaj ripozis en Ĥebron; kaj la filoj de Jakob sendis kvar el siaj servantoj kiel spionojn, dirante: Iru kaj esploru tiujn reĝojn, kaj serĉu kaj esploru iliajn homojn, ĉu ili estas malmultaj aŭ multaj; kaj se ili estas malmultaj, kalkulu ilin ĉiujn kaj revenu.
35 Kaj la servistoj de Jakob iris sekrete al tiuj reĝoj, kaj faris kiel la filoj de Jakob ordonis al ili, kaj en tiu tago ili revenis al la filoj de Jakob, kaj diris al ili: Ni venis al tiuj reĝoj, kaj ili estas malmultaj laŭ nombro, kaj ni nombris ilin ĉiujn, kaj jen, ili estis ducent okdek ok, reĝoj kaj viroj.
36 Kaj la filoj de Jakob diris: Ili estas malmultaj, tial ni ne ĉiuj iros al ili; kaj matene la filoj de Jakob leviĝis kaj elektis sesdek du el siaj viroj, kaj dek el la filoj de Jakob iris kun ili; kaj ili zonis sin per siaj militaj armiloj, ĉar ili diris: Ili venas por militi kontraŭ ni; ĉar ili ne sciis, ke ili venas por fari pacon kun ili.
37 Kaj la filoj de Jakob iris kun siaj sklavoj al la pordego de Ŝeĥem, al tiuj reĝoj, kaj ilia patro Jakob estis kun ili.
38 Kaj kiam ili eliris, jen la reĝo de Ĥebron kaj liaj tri eminentuloj kaj naŭ viroj kun li venas laŭ la vojo al la filoj de Jakob. Kaj la filoj de Jakob levis siajn okulojn, kaj ekvidis de malproksime Jafian, reĝon de Ĥebron, kaj liajn eminentulojn, kiu venas al ili; kaj la filoj de Jakob stariĝis apud la pordego de Ŝeĥem, kaj ne plu iris.
39 Kaj la reĝo de Ĥebron pluiris, li kaj liaj altranguloj, ĝis li alproksimiĝis al la filoj de Jakob; kaj li kaj liaj altranguloj kliniĝis al ili ĝis la tero; kaj la reĝo de Ĥebron sidis kun siaj altranguloj antaŭ Jakob kaj liaj filoj.
40 Kaj la filoj de Jakob diris al li: Kio okazis al vi, ho reĝo de Ĥebron? kial vi venis al ni hodiaŭ? kion vi postulas de ni? Kaj la reĝo de Ĥebron diris al Jakob: Mi petas vin, mia sinjoro! ĉiuj reĝoj de la Kanaanidoj venis hodiaŭ, por fari pacon kun vi.
41 Kaj la filoj de Jakob aŭdis la vortojn de la reĝo de Ĥebron, kaj ili ne konsentis al liaj proponoj, ĉar la filoj de Jakob ne fidis lin, ĉar ili pensis, ke la reĝo de Ĥebron parolis al ili trompe.
42 Kaj la reĝo de Ĥebron sciis el la vortoj de la filoj de Jakob, ke ili ne kredis liajn vortojn; kaj la reĝo de Ĥebron alproksimiĝis al Jakob, kaj diris al li: Sciigu vin, mia sinjoro, ke ĉiuj ĉi tiuj reĝoj venis al vi en paco; ĉar ili ne venis kun ĉiuj siaj viroj, nek kunportis siajn militajn armilojn; ĉar ili venis, por peti pacon de mia sinjoro kaj liaj filoj.
43 Kaj la filoj de Jakob respondis al la reĝo de Ĥebron, dirante: Sendu al ĉiuj ĉi tiuj reĝoj, kaj se vi diros al ni la veron, tiam ili venu ĉiu aparte antaŭ ni, kaj se ili venos al ni senarmaj, tiam ni scios, ke ili serĉas pacon de ni.
44 Kaj Jafia, reĝo de Ĥebron, sendis unu el siaj homoj al la reĝoj, kaj ĉiuj venis antaŭ la filoj de Jakob kaj kliniĝis antaŭ ili ĝis la tero. Kaj tiuj reĝoj sidiĝis antaŭ Jakob kaj liaj filoj, kaj parolis al ili jene:
45 Ni aŭdis ĉion, kion vi faris al la reĝoj de la Amoridoj per via glavo kaj per via treege forta brako, tiel ke neniu povis kontraŭstari vin; kaj ni timis vin pro niaj vivoj, por ke ne trafu nin tio, kio trafis ilin.
46 Tial ni venis al vi, por fari interligon de paco inter ni; kaj nun vi faras kun ni interligon de paco kaj vero, ke vi ne ĝenu vin, kiel ni ne ĝenis vin.
47 Kaj la filoj de Jakob sciis, ke ili vere venis por serĉi pacon de ili, kaj la filoj de Jakob aŭskultis ilin kaj faris interligon kun ili.
48 Kaj la filoj de Jakob ĵuris al ili, ke ili ne intervenos en ilin; kaj ankaŭ ĉiuj reĝoj de la Kanaanidoj ĵuris al ili; kaj la filoj de Jakob de tiu tago plu faris ilin tributuloj.
49 Kaj post tio ĉiuj estroj de tiuj reĝoj venis kun siaj homoj antaŭ Jakobon, kun donacoj en siaj manoj por Jakob kaj liaj filoj, kaj ili kliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
50 Kaj tiuj reĝoj tiam instigis la filojn de Jakob kaj petegis ilin redoni la tutan militakiron, kiun ili prenis el la sep urboj de la Amoridoj, kaj la filoj de Jakob faris tiel, kaj ili redonis ĉion, kion ili prenis, la virinojn, la infanojn, la brutojn kaj la tutan militakiron, kiun ili prenis; kaj ili forsendis ilin, kaj ili iris ĉiu al sia urbo.
51 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj denove kliniĝis antaŭ la filoj de Jakob, kaj ili sendis aŭ alportis al ili multajn donacojn en tiuj tagoj, kaj la filoj de Jakob forsendis tiujn reĝojn kaj iliajn virojn, kaj ili foriris pace de ili al siaj urboj, kaj la filoj de Jakob ankaŭ revenis al sia hejmo, al Ŝeĥem.
52 Kaj estis paco de tiu tago pluen inter la filoj de Jakob kaj la reĝoj de la Kanaanidoj, ĝis la Izraelidoj ekposedis la landon Kanaanan.

ĈAPITRO 41

1 Kaj kiam la jaro komenciĝis, la filoj de Jakob eliris el Ŝeĥem, kaj ili venis en Ĥebronon, al sia patro Isaak, kaj tie ili ekloĝis; kaj siajn ŝafojn kaj bovojn ili paŝtis ĉiutage en Ŝeĥem, ĉar tie estis en tiu tempo bona kaj grasa paŝtejo; kaj

Jakob kaj liaj filoj kaj ilia tuta domanaro loĝis en la valo de Ĥebron.
2 Kaj estis en tiuj tagoj, en tiu jaro, estante la cent-sesa jaro de la vivo de Jakob, en la deka jaro de la reveno de Jakob el Mezopotamio, mortis Lea, la edzino de Jakob; ŝi havis la aĝon de kvindek unu jaroj, kiam ŝi mortis en Ĥebron.
3 Kaj Jakob kaj liaj filoj enterigis ŝin en la kaverno de la kampo Mahpela, kiu estas en Hebron, kiun Abraham aĉetis de la filoj de Ĥet kiel tomban posedaĵon.
4 Kaj la filoj de Jakob loĝis kun sia patro en la valo de Ĥebron; kaj ĉiuj loĝantoj de la lando konis ilian forton, kaj ilia famo disvastiĝis tra la tuta lando.
5 Jozef, filo de Jakob, kaj lia frato Benjamen, la filoj de Raĥel, edzino de Jakob, estis ankoraŭ junaj en tiu tempo kaj ne eliris kun siaj fratoj dum iliaj bataloj en ĉiuj urboj de la Amoridoj.
6 Kaj kiam Jozef vidis la forton de siaj fratoj kaj ilian grandecon, li laŭdis ilin kaj glorigis ilin, sed li starigis sin pli granda ol ili kaj glorigis sin super ili; kaj Jakob, lia patro, ankaŭ amis lin pli ol ĉiujn siajn filojn, ĉar li estis filo de lia maljuneco, kaj pro sia amo al li li faris al li multkoloran veston.
7 Kiam Jozef vidis, ke lia patro lin amis pli ol siajn fratojn, li daŭre levis sin super siajn fratojn, kaj li alportis malbonajn famojn pri ili al sia patro.
8 Kaj la filoj de Jakob vidis la tutan konduton de Jozef rilate al ili, kaj ke ilia patro amis lin pli ol ĉiun el ili, tial ili malamis lin kaj ne povis paroli kun li pace dum la tuta vivo.
9 Jozef havis la aĝon de dek sep jaroj, kaj li ankoraŭ gloris sin super siaj fratoj, kaj intencis levi sin super ilin.
10 En tiu tempo li sonĝis sonĝon, kaj li venis al siaj fratoj kaj rakontis al ili sian sonĝon, kaj li diris al ili: Mi sonĝis sonĝon, kaj jen ni ĉiuj ligis garbojn sur la kampo, kaj mia garbo leviĝis kaj kuŝiĝis sur la tero, kaj viaj garboj ĉirkaŭis ĝin kaj kliniĝis antaŭ ĝi.
11 Kaj liaj fratoj respondis al li kaj diris al li: Kion signifas tiu sonĝo, kiun vi sonĝis? Ĉu vi pensas en via koro, ke vi regos super ni?
12 Kaj li tamen venis kaj rakontis la aferon al sia patro Jakob; kaj Jakob kisis Jozefon, kiam li aŭdis tiujn vortojn el lia buŝo, kaj Jakob benis Jozefon.
13 Kaj la filoj de Jakob vidis, ke ilia patro benis Jozefon kaj kisis lin, kaj ke li lin tre amis, tial ili enviis lin kaj eĉ pli ekmalamis lin.
14 Kaj post tio Jozef sonĝis alian sonĝon kaj rakontis la sonĝon al sia patro antaŭ siaj fratoj, kaj Jozef diris al sia patro kaj fratoj: Jen mi sonĝis denove sonĝon, kaj jen la suno kaj la luno kaj la dek unu steloj kliniĝas antaŭ mi.
15 Kaj lia patro aŭdis la vortojn de Jozef kaj lian sonĝon, kaj vidante, ke liaj fratoj malamis Jozefon pro tiu afero, Jakob riproĉis Jozefon antaŭ siaj fratoj pri tiu afero, dirante: Kion signifas tiu sonĝo, kiun vi sonĝis, kaj ĉi tiu fanfaronas antaŭ viaj fratoj, kiuj estas pli maljunaj ol vi?
16 Ĉu vi pensas en via koro, ke mi kaj via patrino kaj viaj dek unu fratoj venos kaj kliniĝos antaŭ vi, ke vi parolas tiujn aferojn?
17 Kaj liaj fratoj lin enviis pro liaj vortoj kaj sonĝoj, kaj ili daŭre lin malamis; kaj Jakob konservis la sonĝojn en sia koro.
18 Kaj la filoj de Jakob iris unu tagon paŝti la ŝafojn de sia patro en Ŝeĥem, ĉar ili estis ankoraŭ paŝtistoj en tiu tempo; kaj dum la filoj de Jakob paŝtis en tiu tago en Ŝeĥem, ili prokrastis, kaj la tempo de kolektado de la brutaro pasis, kaj ili ankoraŭ ne alvenis.
19 Kaj Jakob vidis, ke liaj filoj prokrastis sian vivon en Ŝeĥem, kaj Jakob diris al si: Eble la loĝantoj de Ŝeĥem leviĝis, por batali kontraŭ ili; tial ili prokrastis veni hodiaŭ.
20 Kaj Jakob alvokis sian filon Jozef kaj ordonis al li jene: Jen viaj fratoj paŝtiĝas hodiaŭ en Ŝeĥem, kaj jen ili ankoraŭ ne revenis; iru do nun kaj vidu, kie ili estas, kaj alportu al mi sciigon pri la farto de viaj fratoj kaj la farto de la ŝafoj.
21 Kaj Jakob sendis sian filon Jozef al la valo de Ĥebron, kaj Jozef venis, por preni siajn fratojn al Ŝeĥem, kaj ne povis trovi ilin; kaj Jozef iris ĉirkaŭ la kampo, kiu estis apud Ŝeĥem, por vidi, kien liaj fratoj turniĝis; kaj li erarvagis en la dezerto, kaj ne sciis, kien li iru.
22 Kaj anĝelo de la Eternulo trovis lin vaganta sur la vojo al la kampo, kaj Jozef diris al la anĝelo de la Eternulo: Mi serĉas miajn fratojn; ĉu vi ne aŭdis, kie ili paŝtas? Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al Jozef: Mi vidis viajn fratojn paŝtantajn ĉi tie, kaj mi aŭdis, ke ili diris, ke ili iros paŝti en Dotan.
23 Kaj Jozef aŭskultis la voĉon de la anĝelo de la Eternulo, kaj li iris al siaj fratoj en Dotan, kaj li trovis ilin en Dotan, paŝtantaj la ŝafojn.
24 Kaj Jozef aliris siajn fratojn, kaj antaŭ ol li alproksimiĝis al ili, ili decidis mortigi lin.
25 Kaj Simeon diris al siaj fratoj: Jen la viro de sonĝoj venas al ni hodiaŭ; nun do ni venu, kaj ni mortigu lin, kaj ĵetu lin en unu el la putoj, kiuj estas en la dezerto; kaj kiam lia patro lin serĉos de ni, ni diros, ke malbona besto lin formanĝis.
26 Kaj Ruben aŭdis la vortojn de siaj fratoj pri Jozef, kaj li diris al ili: Ne faru tion, ĉar kiel ni povus respekti nian patron Jakob? Ĵetu lin en ĉi tiun puton, ke li mortu tie, sed ne etendu manon sur lin, por verŝi lian sangon; kaj Ruben diris tion, por savi lin el ilia mano, por revenigi lin al lia patro.
27 Kaj kiam Jozef venis al siaj fratoj, li sidiĝis antaŭ ili, kaj ili leviĝis sur lin kaj kaptis lin kaj frapis lin teren, kaj deprenis la multkoloran veston, kiun li portis.
28 Kaj ili prenis lin kaj ĵetis lin en puton, kaj en la puto ne estis akvo, sed serpentoj kaj skorpioj. Kaj Jozef timis la serpentojn kaj skorpiojn, kiuj estis en la puto. Kaj Jozef ekkriis per laŭta voĉo, kaj la Eternulo kaŝis la serpentojn kaj skorpiojn en la randoj de la puto, kaj ili ne faris damaĝon al Jozef.
29 Kaj Jozef vokis el la puto al siaj fratoj, kaj diris al ili: Kion mi faris al vi, kaj en kio mi pekis? kial vi ne timas la Eternulon rilate al mi? Ĉu mi ne estas el viaj ostoj kaj via karno? Kaj ĉu Jakob ne estas via patro, mia patro? kial vi faras tiun aferon al mi hodiaŭ? kaj kiel vi povos rigardi nian patron Jakob?
30 Kaj li daŭre kriis kaj vokis siajn fratojn el la fosaĵo, kaj li diris: Ho Jehuda, Simeon kaj Levi, miaj fratoj, levu min el la loko de mallumo, en kiun vi min metis, kaj venu hodiaŭ por kompati min, vi infanoj de la Eternulo kaj filoj de mia patro Jakob. Kaj se mi pekis al vi, ĉu vi ne estas la filoj de Abraham, Isaak kaj Jakob? Se ili vidis orfon, ili kompatis lin; aŭ malsatulon, ili donis al li panon por manĝi; aŭ soifulon, ili donis al li akvon por trinki; aŭ nudulon, ili kovris lin per vestoj!

31 Kaj kiel do vi retenos vian kompaton de via frato, ĉar mi estas el via karno kaj viaj ostoj, kaj se mi pekis kontraŭ vi, certe vi faros tion pro mia patro!
32 Kaj Jozef parolis tiujn vortojn el la puto, kaj liaj fratoj ne povis aŭskulti lin, nek alklini siajn orelojn al la vortoj de Jozef, kaj Jozef ploris kaj ploradis en la puto.
33 Kaj Jozef diris: Ho, se mia patro scius hodiaŭ la faron, kiun miaj fratoj faris al mi, kaj la vortojn, kiujn ili diris al mi hodiaŭ!
34 Kaj ĉiuj liaj fratoj aŭdis liajn kriojn kaj ploradon en la puto, kaj liaj fratoj iris kaj forigis sin el la puto, por ke ili ne aŭdu la kriojn de Jozef kaj lian ploradon en la puto.

ĈAPITRO 42

1 Kaj ili iris kaj sidiĝis kontraŭe, ĉirkaŭ en la distanco de pafo el arko, kaj ili sidiĝis tie por manĝi panon, kaj dum ili manĝis, ili konsiliĝis, kion fari kun li, ĉu mortigi lin aŭ revenigi lin al lia patro.
2 Dum ili konsiliĝis, ili levis siajn okulojn kaj ekvidis, ke jen amaso da Iŝmaelidoj venas de malproksime laŭ la vojo de Gilead, sur la vojo al Egiptujo.
3 Kaj Jehuda diris al ili: Kian profiton ni havos, se ni mortigos nian fraton? eble Dio lin postulos de ni; jen do estas la konsilo, kiun vi proponas pri li, kaj kiun vi devas fari al li: Jen tiu amaso da Iŝmaelidoj iras Egiptujon,
4 Nun do venu, ni liveru lin al ili, kaj nia mano ne estu sur lin, ĉar ili lin kunkondukos, kaj li malaperos inter la popolo de la lando, kaj ni lin ne mortigos per niaj propraj manoj. Kaj la propono plaĉis al liaj fratoj, kaj ili agis laŭ la vorto de Jehuda.
5 Kaj dum ili babilis pri tiu afero, kaj antaŭ ol la grupo de Iŝmaelidoj venis al ili, sep komercistoj el Midjan preterpasis ilin, kaj dum ili preterpasis, ili soifis, kaj ili levis siajn okulojn kaj vidis la kavon, en kiu Jozef estis enmurigita, kaj ili rigardis, kaj jen ĉiuspecaj birdoj estis sur li.
6 Kaj tiuj Midjanidoj kuris al la puto por trinki akvon, ĉar ili pensis, ke ĝi enhavas akvon, kaj alvenante antaŭ la puton, ili aŭdis la voĉon de Jozef ploranta kaj ploranta en la puto, kaj ili rigardis malsupren en la puton, kaj ili vidis, kaj jen tie estis junulo belaspekta kaj bela.
7 Kaj ili vokis lin kaj diris: Kiu vi estas, kaj kiu vin ĉi tien kondukis, kaj kiu vin metis en ĉi tiun puton en la dezerto? Kaj ĉiuj helpis levi Jozefon, kaj ili eltiris lin, kaj levis lin el la puto, kaj prenis lin, kaj foriris sian vojaĝon kaj preterpasis liajn fratojn.
8 Kaj ĉi tiuj diris al ili: Kial vi tion faras, ke vi forprenas nian sklavon kaj foriras? ni metis ĉi tiun junulon en la kavon, ĉar li ribelis kontraŭ ni; kaj vi venis kaj prenis lin kaj forkondukis; nun redonu al ni nian sklavon.
9 Kaj la Midjanidoj respondis kaj diris al la filoj de Jakob: Ĉu tio estas via sklavo, aŭ ĉu ĉi tiu homo servas vin? eble vi ĉiuj estas liaj sklavoj, ĉar li estas pli bela kaj pli bela ol ĉiuj el vi; kial do vi ĉiuj parolas al ni malvere?
10 Nun ni ne aŭskultos viajn vortojn kaj ne atentos vin; ĉar ni trovis la junulon en kavo en la dezerto, kaj ni prenis lin; tial ni iros pluen.
11 Kaj ĉiuj filoj de Jakob alproksimiĝis al ili kaj leviĝis al ili, kaj diris al ili: Redonu al ni nian sklavon; kial vi ĉiuj mortu per glavo? Kaj la Midjanidoj ekkriis kontraŭ ilin, kaj ili eltiris siajn glavojn kaj alproksimiĝis, por batali kontraŭ la filoj de Jakob.
12 Kaj jen Simeon leviĝis de sia seĝo kontraŭ ilin, kaj saltis sur la teron kaj eltiris sian glavon kaj alproksimiĝis al la Midjanidoj kaj li eligis teruran krion antaŭ ili, tiel ke lia kriado estis aŭdita de malproksime, kaj la tero tremis pro la kriado de Simeon.
13 Kaj la Midjanidoj ektimis pro Simeon kaj pro la laŭta kriado, kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere, kaj tre konsterniĝis.
14 Kaj Simeon diris al ili: Vere, mi estas Simeon, filo de Jakob, la Hebreo, kiu kune kun mia frato ruinigis la urbon Ŝeĥem kaj la urbojn de la Amoridoj; tiel plue Dio faros al mi, ke se ĉiuj viaj fratoj, la popolo de Midjan, kaj ankaŭ la reĝoj de Kanaan, se venus kun vi, ili ne povus batali kontraŭ mi.
15 Redonu do al ni la knabon, kiun vi prenis, por ke mi ne donu vian karnon al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de la tero.
16 Kaj la Midjanidoj pli ektimis Simeonon, kaj ili alproksimiĝis al la filoj de Jakob kun teruro kaj timo, kaj kun kompatindaj vortoj, dirante:
17 Vi ja diris, ke la junulo estas via sklavo, kaj ke li ribelis kontraŭ vi, kaj tial vi metis lin en la kavon; kion do vi faros kun sklavo, kiu ribelas kontraŭ sia sinjoro? Nun do vendu lin al ni, kaj ni donos al vi ĉion, kion vi bezonas por li; kaj la Eternulo bonvolis fari tion, por ke la filoj de Jakob ne mortigu sian fraton.
18 Kaj la Midjanidoj vidis, ke Jozef estas bela kaj bela; kaj ili deziris lin en sia koro kaj forte volis elaĉeti lin el liaj fratoj.
19 Kaj la filoj de Jakob obeis la Midjanidojn, kaj ili vendis al ili sian fraton Jozef por dudek arĝentaj moneroj; kaj Ruben, ilia frato, ne estis kun ili. Kaj la Midjanidoj prenis Jozefon kaj daŭrigis sian vojaĝon al Gilead.
20 Ili iris sur la vojo. Kaj la Midjanidoj pentis pri tio, kion ili faris, elaĉetante la junulon, kaj unu diris al la alia: Kion ni faris, forprenante ĉi tiun junulon el la Hebreoj? Li estas bela kaj bela.
21 Eble ĉi tiu junulo estas ŝtelita el la lando de la Hebreoj, kaj kial do ni faris tion? kaj se oni serĉos lin kaj trovos lin en niaj manoj, ni mortos pro li.
22 Nun certe kuraĝaj kaj potencaj homoj vendis lin al ni, kun la forto de iu, kiun vi vidis hodiaŭ; eble ili ŝtelis lin el lia lando per sia forto kaj per sia potenca brako, kaj tial vendis lin al ni por la malgranda prezo, kiun ni donis al ili.
23 Kaj dum ili tiel interparolis, ili ekrigardis, kaj jen la taĉmento da Iŝmaelidoj, kiu venis antaŭe kaj kiun la filoj de Jakob vidis, venas al la Midjanidoj; kaj la Midjanidoj diris unu al la alia: Ni venu, ni vendu ĉi tiun junulon al la taĉmento da Iŝmaelidoj, kiu venas al ni; kaj ni prenos por li la malmulte, kion ni donis por li, kaj ni saviĝos de lia malbono.
24 Kaj ili faris tiel, kaj ili atingis la Iŝmaelidojn; kaj la Midjanidoj vendis Jozefon al la Iŝmaelidoj por dudek arĝentaj moneroj, kiujn ili donis por li al liaj fratoj.
25 Kaj la Midjanidoj iris sur sian vojon al Gilead; kaj la Iŝmaelidoj prenis Jozefon kaj rajdigis lin sur unu el la kameloj, kaj forkondukis lin al Egiptujo.
26 Kaj Jozef aŭdis, ke la Iŝmaelidoj iris al Egiptujo, kaj Jozef lamentis kaj ploris pri ĉi tiu afero, ke li estis tiel malproksime de la lando Kanaana, de sia patro, kaj li ploris

amare dum li rajdis sur la kamelo, kaj unu el iliaj viroj rimarkis lin kaj igis lin malsupreniri de la kamelo kaj iri piede, kaj malgraŭ tio Jozef daŭre ploris kaj ploris, kaj li diris: Ho mia patro, mia patro.
27 Kaj unu el la Iŝmaelidoj leviĝis kaj frapis Jozefon sur la vango, kaj li daŭre ploris; kaj Jozef estis laca sur la vojo, kaj ne povis pluiri pro la amareco de sia animo, kaj ĉiuj lin batis kaj turmentis sur la vojo, kaj ili timigis lin por ke li ĉesu plori.
28 Kaj la Eternulo vidis la ambicion de Jozef kaj lian suferon, kaj la Eternulo venigis sur tiujn homojn mallumon kaj konfuzon, kaj la mano de ĉiu, kiu lin batis, velkiĝis.
29 Kaj ili diris unu al la alia: Kion Dio faris al ni sur la vojo? kaj ili ne sciis, ke tio okazis al ili pro Jozef. Kaj la viroj pluiris sur la vojo, kaj ili iris laŭ la vojo de Efrata, kie estas enterigita Raĥel.
30 Kaj Jozef atingis la tombon de sia patrino, kaj Jozef rapidis kaj kuris al la tombo de sia patrino, kaj ĵetis sin sur la tombon kaj ploris.
31 Kaj Jozef laŭte kriis sur la tombo de sia patrino, kaj li diris: Ho mia patrino, mia patrino, ho vi, kiu min naskigis! Vekiĝu nun kaj leviĝu, kaj vidu vian filon, kiel li estas vendita kiel sklavo, kaj neniu lin kompatas.
32 Leviĝu kaj vidu vian filon, ploru kun mi pro miaj suferoj, kaj vidu la koron de miaj fratoj.
33 Veku mian patrinon, veku, veku el via dormo por mi, kaj direktu viajn batalojn kontraŭ miajn fratojn. Ho, kiel ili deprenis min de mia tuniko, kaj vendis min jam dufoje kiel sklavon, kaj apartigis min de mia patro, kaj estas neniu, kiu kompatas min.
34 Leviĝu kaj prezentu vian aferon kontraŭ ili antaŭ Dio, kaj vidu, kiun Dio pravigos en la juĝo, kaj kiun Li kondamnos.
35 Leviĝu, ho mia patrino, leviĝu, vekiĝu el via dormo kaj vidu mian patron, kiel lia animo estas kun mi hodiaŭ, kaj konsolu lin kaj trankviligu lian koron.
36 Kaj Jozef daŭrigis paroli tiujn vortojn, kaj Jozef laŭte kriis kaj amare ploris sur la tombo de sia patrino; kaj li ĉesis paroli, kaj pro amareco de la koro li silentiĝis kiel ŝtono sur la tombo.
37 Kaj Jozef aŭdis voĉon, parolantan al li el sub la tero, kiu respondis al li kun maldolĉa koro kaj kun voĉo de plorado kaj preĝado per ĉi tiuj vortoj:
38 Mia filo, mia filo Jozef, mi aŭdis la voĉon de via plorado kaj la voĉon de via lamentado; mi vidis viajn larmojn; mi konas viajn suferojn, mia filo, kaj ĝi min malĝojigas pro vi, kaj granda malĝojo aldoniĝas al mia malĝojo.
39 Nun do mia filo, Jozef, mia filo, fidu la Eternulon kaj esperu Lin, kaj ne timu, ĉar la Eternulo estas kun vi; Li savos vin el ĉiu mizero.
40 Leviĝu, mia filo, iru Egiptujon kun viaj sinjoroj, kaj ne timu, ĉar la Eternulo estas kun vi, mia filo. Kaj ŝi parolis tiujn vortojn al Jozef, kaj ŝi silentiĝis.
41 Kaj Jozef aŭdis tion, kaj li forte miris pri tio, kaj li daŭre ploris; kaj post tio unu el la Iŝmaelidoj vidis lin ploranta kaj ploranta sur la tombo, kaj lia kolero ekflamis kontraŭ li, kaj li forpelis lin de tie, kaj li batis lin kaj malbenis lin.
42 Kaj Jozef diris al la viroj: Mi trovu vian favoron, ke mi revenigu min al la domo de mia patro, kaj li donos al vi abundon da riĉeco.
43 Kaj ili respondis al li, dirante: Ĉu vi ne estas sklavo, kaj kie estas via patro? kaj se vi havus patron, vi ne estus jam dufoje vendita kiel sklavo por tiel malgranda valoro; kaj ilia kolero ankoraŭ ekflamis kontraŭ li, kaj ili daŭre batis lin kaj punis lin, kaj Jozef amare ploris.
44 Kaj la Eternulo vidis la suferon de Jozef, kaj la Eternulo denove frapis ĉi tiujn virojn kaj punis ilin, kaj la Eternulo kaŭzis mallumon envolvi ilin sur la tero, kaj la fulmo ekbrilis kaj la tondro muĝis, kaj la tero tremis pro la voĉo de la tondro kaj de la potenca vento, kaj la viroj teruriĝis kaj ne sciis, kien ili iru.
45 Kaj la bestoj kaj la kameloj haltis, kaj oni kondukis ilin, sed ili ne volis iri, sed oni batis ilin, kaj ili kliniĝis sur la tero; kaj la homoj diris unu al la alia: Kion faris Dio al ni? kiaj estas niaj krimoj, kaj kiaj estas niaj pekoj, pro kio tio trafis nin?
46 Kaj unu el ili respondis kaj diris al ili: Eble pro la peko de aflikto de ĉi tiu sklavo okazis ĉi tio hodiaŭ al ni; nun do petegu lin forte, ke Li pardonu nin, kaj tiam ni scios, pro kiu ĉi tiu malbono trafis nin, kaj se Dio kompatos nin, tiam ni scios, ke ĉio ĉi venas al ni pro la peko de aflikto de ĉi tiu sklavo.
47 Kaj la viroj faris tiel, kaj ili petegis Jozefon kaj insistis, ke li pardonu ilin; kaj ili diris: Ni pekis antaŭ la Eternulo kaj antaŭ vi; nun do bonvolu peti vian Dion, ke Li forigu ĉi tiun morton el inter ni, ĉar ni pekis antaŭ li.
48 Kaj Jozef faris laŭ iliaj vortoj, kaj la Eternulo aŭskultis Jozefon, kaj la Eternulo forigis la peston, kiun li kaŭzis al tiuj viroj pro Jozef, kaj la bestoj leviĝis de la tero kaj ili kondukis ilin, kaj ili pluiris, kaj la furioza ŝtormo trankviliĝis kaj la tero trankviliĝis, kaj la viroj daŭrigis sian vojaĝon por iri al Egiptujo, kaj la viroj sciis, ke ĉi tiu malbono trafis ilin pro Jozef.
49 Kaj ili diris unu al la alia: Jen ni scias, ke pro lia sufero trafis nin ĉi tiu malbono; nun do kial ni alportu ĉi tiun morton al niaj animoj? Ni konsiliĝu, kion fari al ĉi tiu sklavo.
50 Kaj unu respondis kaj diris: Li ja diris al ni, ke ni lin revenigu al lia patro; nun do ni venu, ni lin returne prenu, kaj ni iru al la loko, kiun li diros al ni, kaj ni prenu de lia familio la elaĉeton, kiun ni donis por li, kaj ni poste foriros.
51 Kaj unu respondis denove kaj diris: Jen ĉi tiu konsilo estas tre bona, sed ni ne povas fari tion, ĉar la vojo estas tre malproksima de ni, kaj ni ne povas deflankiĝi de nia vojo.
52 Kaj unu alia respondis kaj diris al ili: Jen estas la konsilo, kiun ni devas sekvi, ni ne deflankiĝos de ĝi; jen ni hodiaŭ iras Egiptujon, kaj kiam ni alvenos en Egiptujon, ni vendos lin tie je alta prezo, kaj ni estos savitaj de lia malbono.
53 Kaj tiu afero plaĉis al la viroj, kaj ili faris tiel; kaj ili daŭrigis sian vojaĝon kun Jozef al Egiptujo.

ĈAPITRO 43

1 Kaj kiam la filoj de Jakob vendis sian fraton Jozef al la Midianidoj, iliaj koroj estis frapitaj pro li, kaj ili pentis pri siaj agoj, kaj ili serĉis lin por revenigi lin, sed ne povis trovi lin.
2 Kaj Ruben revenis al la puto, en kiun oni metis Jozef, por lin levi kaj redoni lin al lia patro; kaj Ruben staris apud la

puto, kaj li ne aŭdis vorton, kaj li vokis Jozefon! Jozef! kaj neniu respondis aŭ eldiris vorton.
3 Kaj Ruben diris: Jozef mortis pro teruro, aŭ ia serpento kaŭzis lin la morto; kaj Ruben malsupreniris en la puton, kaj li serĉis Jozefon kaj ne povis trovi lin en la puto, kaj li eliris denove.
4 Kaj Ruben disŝiris siajn vestojn, kaj diris: La infano ne estas tie; kiel mi repacigos mian patron pri li, se li jam mortis? Kaj li iris al siaj fratoj, kaj trovis ilin funebrantaj pro Jozef, kaj konsiliĝantaj, kiel repacigi sian patron pri li.
Kaj Ruben diris al siaj fratoj: Mi venis al la puto, kaj jen Jozef ne estis tie; kion do ni diros al nia patro? Ĉar mia patro nur postulos de mi la knabon.
5 Kaj liaj fratoj respondis al li, dirante: Tiel kaj tiel ni faris, kaj niaj koroj poste nin batis pro tiu ĉi ago, kaj ni nun sidas, por serĉi pretekston, kiel ni povas repacigi nian patron kun ĝi.
6 Kaj Ruben diris al ili: Kial vi faris tion, por ke vi enĵetu la grizajn harojn de nia patro kun malĝojo en Ŝeolon? ne estas bone la afero, kiun vi faris.
7 Kaj Ruben sidiĝis kun ili, kaj ĉiuj leviĝis kaj ĵuris unu al la alia, ke ili ne diros tiun aferon al Jakob; kaj ĉiuj diris: Se iu diros tion al nia patro aŭ al lia domo, aŭ kiu rakontos tion al iu el la filoj de la lando, ni ĉiuj leviĝos kontraŭ lin kaj mortigos lin per glavo.
8 Kaj la filoj de Jakob timis unu la alian en tiu afero, de la plej juna ĝis la plej aĝa, kaj neniu diris vorton, kaj ili kaŝis la aferon en siaj koroj.
9 Kaj ili poste sidiĝis, por decidi kaj elpensi ion, kion diri al sia patro Jakob pri ĉio ĉi.
10 Kaj Isaĥar diris al ili: Jen estas al vi konsilo, se plaĉas al vi fari tiun aferon: prenu la veston, kiu apartenas al Jozef, kaj disŝiru ĝin, kaj buĉu kapridon kaj trempu ĝin en ĝia sango.
11 Kaj sendu ĝin al nia patro, kaj kiam li vidos ĝin, li diros, ke malbona besto lin formanĝis; tial disŝiru lian mantelon, kaj jen lia sango estos sur lia mantelo, kaj per tio, ke vi faros tion, ni estos liberaj de la murmuroj de nia patro.
12 Kaj la konsilo de Isaĥar plaĉis al ili, kaj ili aŭskultis lin, kaj ili agis laŭ la vorto de Isaĥar, kiun li konsilis al ili.
13 Kaj ili rapide prenis la veston de Jozef kaj disŝiris ĝin, kaj ili buĉis kapridon kaj trempis la veston en la sango de la kaprido kaj dispremis ĝin en la polvo, kaj sendis la veston al sia patro Jakob per Naftali, kaj ordonis al li diri ĉi tiujn vortojn:
14 Ni kolektis la brutojn kaj venis ĝis la vojo al Ŝeĥem kaj pli foren, kaj ni trovis ĉi tiun veston sur la vojo en la dezerto, trempita en sango kaj polvo; nun sciu, ĉu ĝi estas la vesto de via filo aŭ ne.
15 Kaj Naftali iris kaj venis al sia patro, kaj li donis al li la veston, kaj li diris al li ĉiujn vortojn, kiujn liaj fratoj ordonis al li.
16 Kaj Jakob vidis la veston de Jozef kaj li rekonis ĝin kaj falis vizaĝaltere kaj fariĝis senmova kiel ŝtono, kaj poste li leviĝis kaj ekkriis per laŭta kaj ploranta voĉo kaj diris: Ĝi estas la vesto de mia filo Jozef!
17 Kaj Jakob rapide sendis unu el siaj sklavoj al siaj filoj, kaj tiu iris al ili kaj trovis ilin venantaj sur la vojo kun la ŝafoj.
18 Kaj la filoj de Jakob venis al sia patro ĉirkaŭ vespero, kaj jen iliaj vestoj estis disŝiritaj kaj polvo estis sur iliaj kapoj, kaj ili trovis sian patron krianta kaj ploranta per laŭta voĉo.
19 Kaj Jakob diris al siaj filoj: Diru al mi vere, kian malbonon vi hodiaŭ subite venigis sur min? Kaj ili respondis al sia patro Jakob, dirante: Ni venis hodiaŭ post la kolektiĝo de la ŝafoj, kaj ni venis al la urbo Ŝeĥem sur la vojo en la dezerto, kaj ni trovis ĉi tiun veston plenan de sango sur la tero; kaj ni sciis, kaj ni sendis al vi, se vi povus scii.
20 Kaj Jakob aŭdis la vortojn de siaj filoj, kaj li ekkriis per laŭta voĉo, kaj diris: Ĝi estas la vesto de mia filo; malbona besto lin formanĝis; disŝirita estas Jozef; ĉar mi sendis lin hodiaŭ, por vidi, ĉu fartas al vi kaj ĉu fartas la ŝafoj, kaj por alporti al mi novaĵojn de vi; kaj li iris, kiel mi ordonis al li; kaj tio okazis al li hodiaŭ, dum mi pensis, ke mia filo estas kun vi.
21 Kaj la filoj de Jakob respondis kaj diris: Li ne venis al ni, kaj ni lin ne vidis de la tempo, kiam ni foriris de vi ĝis nun.
22 Kaj kiam Jakob aŭdis iliajn vortojn, li denove laŭte ekkriis, kaj li leviĝis kaj disŝiris siajn vestojn, kaj li metis sakaĵon sur siajn lumbojn, kaj li ploris amare kaj li funebris kaj levis sian voĉon en ploro kaj ekkriis kaj diris ĉi tiujn vortojn,
23 Jozef, mia filo, ho mia filo Jozef, mi sendis vin hodiaŭ pro la bonfarto de viaj fratoj, kaj jen vi estas disŝirita; per mia mano tio okazis al mia filo.
24 Mi malĝojas pro vi, Jozef, mia filo, mi malĝojas pro vi; kiel dolĉa vi estis al mi dum la vivo, kaj nun kiel treege amara estas via morto por mi.
25 Ho, se mi mortus anstataŭ vi, Jozef, mia filo! Ĉar ĝi min tre malĝojas pro vi, mia filo, ho mia filo, mia filo. Jozef, mia filo, kie vi estas, kaj kien vi estis tirita? Leviĝu, leviĝu de via loko, kaj venu kaj vidu mian malĝojon pro vi, ho mia filo Jozef.
26 Venu do, kalkulu la larmojn, kiuj elfluas el miaj okuloj sur miajn vangojn, kaj alportu ilin antaŭ la Eternulon, por ke Lia kolero deturniĝu de mi.
27 Ho Jozef, mia filo, kiel vi falis, per la mano de tiu, per kiu neniu falis de la komenco de la mondo ĝis hodiaŭ; ĉar vi estis mortigita per la bato de malamiko, trafita per krueleco, sed certe mi scias, ke tio okazis al vi, pro la amaso da miaj pekoj.
28 Leviĝu nun kaj vidu, kiel maldolĉa estas mia sufero por vi, mia filo! Kvankam mi ne edukis vin, nek formis vin, nek donis al vi spiron kaj animon; nur Dio vin formis kaj konstruis viajn ostojn kaj kovris ilin per karno, kaj enblovis en viajn nazotruojn spiron de vivo, kaj poste Li donis vin al mi.
29 Nun vere Dio, kiu donis vin al mi, prenis vin de mi, kaj tia do okazis al vi
30 Kaj Jakob daŭre parolis similajn vortojn pri Jozef, kaj li ploris amare; li falis sur la teron kaj silentiĝis.
31 Kaj ĉiuj filoj de Jakob, vidante la suferon de sia patro, pentis pri tio, kion ili faris, kaj ankaŭ ili ploris amare.
32 Kaj Jehuda leviĝis kaj levis la kapon de sia patro de la tero kaj metis ĝin sur siajn genuojn, kaj li viŝis la larmojn de sia patro de siaj vangoj, kaj Jehuda ploris per tre granda plorado, dum la kapo de lia patro kuŝis sur liaj genuoj, senmove kiel ŝtono.

33 Kaj la filoj de Jakob vidis la suferon de sia patro, kaj ili levis siajn voĉojn kaj daŭre ploris; kaj Jakob ankoraŭ kuŝis sur la tero senmove kiel ŝtono.
34 Kaj ĉiuj liaj filoj kaj liaj sklavoj kaj la infanoj de lia sklavo leviĝis kaj stariĝis ĉirkaŭ li, por konsoli lin, sed li rifuzis esti konsolita.
35 Kaj la tuta domo de Jakob leviĝis kaj funebris per granda funebro pro la sufero de Jozef kaj ilia patro; kaj la sciigo atingis Isaak, la filon de Abraham, la patron de Jakob; kaj li ploris amare pro Jozef, li kaj lia tuta domo; kaj li foriris de la loko, kie li loĝis en Ĥebron, kaj liaj viroj kun li, kaj li konsolis lian filon Jakob, sed li rifuzis esti konsolita.
36 Kaj post tio Jakob leviĝis de la tero, kaj liaj larmoj fluis sur liaj vangoj, kaj li diris al siaj filoj: Leviĝu, prenu viajn glavojn kaj viajn pafarkojn, kaj iru sur la kampon, kaj serĉu, ĉu vi povas trovi la korpon de mia filo kaj alporti ĝin al mi, por ke mi ĝin enterigi.
37 Serĉu ankaŭ inter la bestoj kaj ĉasu ilin, kaj prenu tion, kio venos unue, kaj alportu ĝin al mi; eble la Eternulo hodiaŭ kompatos mian suferon, kaj preparos antaŭ vi tiun, kiu disŝiris mian filon, kaj alportu ĝin al mi, por ke mi juste agu pro mia filo.
38 Kaj liaj filoj faris, kiel ordonis al ili ilia patro, kaj ili leviĝis frue matene, kaj ĉiu prenis sian glavon kaj sian pafarkon en sian manon, kaj ili eliris sur la kampon por ĉasi la bestojn.
39 Kaj Jakob laŭte kriis kaj ploris, kaj iradis tien kaj reen en la domo, kaj frapis siajn manojn, kaj dirante: Jozef, mia filo, Jozef, mia filo!
40 Kaj la filoj de Jakob iris en la dezerton por kapti la bestojn, kaj jen lupo venis al ili, kaj ili kaptis ĝin, kaj alportis ĝin al sia patro, kaj ili diris al li: Ĉi tiu estas la unua, kiun ni trovis, kaj ni alportis lin al vi, kiel vi ordonis al ni, kaj la korpon de via filo ni ne povis trovi.
41 Kaj Jakob prenis la beston el la manoj de siaj filoj, kaj li kriis per laŭta kaj ploranta voĉo, tenante la beston en sia mano, kaj li parolis kun maldolĉa koro al la besto: Kial vi formanĝis mian filon Jozef, kaj kiel vi ne timis la Dion de la tero, nek mian suferon pro mia filo Jozef?
42 Kaj vi formanĝis mian filon senpage, ĉar li ne faris perforton, kaj tiel vi kulpigis min pro li, tial Dio postulos el tiu, kiu estas persekutata.
43 Kaj la Eternulo malfermis la buŝon de la besto, por konsoli Jakobon per ĝiaj vortoj, kaj ĝi respondis al Jakob kaj diris al li tiujn vortojn,
44 Kiel vivas Dio, kiu kreis nin sur la tero, kaj kiel vivas via animo, mia sinjoro, mi ne vidis vian filon, nek mi disŝiris lin, sed el malproksima lando mi ankaŭ venis por serĉi mian filon, kiu foriris de mi hodiaŭ, kaj mi ne scias, ĉu li vivas aŭ mortas.
45 Kaj mi venis hodiaŭ sur la kampon, por serĉi mian filon; kaj viaj filoj trovis min, kaj kaptis min, kaj pliigis mian malĝojon; kaj hodiaŭ vi venigis min antaŭ vin; kaj mi nun diris al vi ĉiujn miajn vortojn.
46 Kaj nun, ho filo de homo, mi estas en viaj manoj, kaj faru al mi hodiaŭ, kiel plaĉas al vi; sed mi ĵuras per la vivo de Dio, kiu min kreis, ke mi ne vidis vian filon, nek mi disŝiris lin, kaj karno de homo ne eniris en mian buŝon dum mia tuta vivo.
47 Kaj kiam Jakob aŭdis la vortojn de la besto, li forte miris, kaj li ellasis la beston el sia mano, kaj ŝi foriris sian vojon.
48 Kaj Jakob laŭte ploris kaj ploris pri Jozef ĉiutage, kaj li funebris pri sia filo dum multaj tagoj.

ĈAPITRO 44

1 Kaj la filoj de Iŝmael, kiuj aĉetis Jozefon de la Midjanidoj, kiuj aĉetis lin de liaj fratoj, iris kun Jozef Egiptujon, kaj ili alvenis al la limo de Egiptujo; kaj kiam ili alproksimiĝis al Egiptujo, ili renkontis kvar virojn el la filoj de Medan, filo de Abraham, kiuj eliris el la lando Egipta sur sian vojon.
2 Kaj la Iŝmaelidoj diris al ili: Ĉu vi volas aĉeti ĉi tiun sklavon de ni? Kaj ili diris: Donu lin al ni. Kaj ili transdonis Jozefon al ili; kaj ili vidis, ke li estas tre bela knabo, kaj ili aĉetis lin por dudek ŝekeloj.
3 Kaj la Iŝmaelidoj daŭrigis sian vojaĝon al Egiptujo, kaj la Medanidoj ankaŭ revenis en tiu tago al Egiptujo, kaj la Medanidoj diris unu al la alia: Jen ni aŭdis, ke Potifar, oficisto de Faraono, estro de la gardistoj, serĉas bonan serviston, kiu staros antaŭ li, por servi lin, kaj por fari lin estri sian domon kaj ĉion, kio apartenas al li.
4 Nun do ni vendu lin al li por tio, kion ni deziras, se li povos doni al ni tion, kion ni postulos de li.
5 Kaj tiuj Medanidoj iris kaj venis al la domo de Potifar, kaj diris al li: Ni aŭdis, ke vi serĉas bonan sklavon, por servi vin; jen ni havas sklavon, kiu plaĉos al vi; se vi donos al ni tion, kion ni deziras, kaj ni vendos lin al vi.
6 Kaj Potifar diris: Alkonduku lin al mi, kaj mi lin vidos; kaj se li plaĉos al mi, mi donos al vi tion, kion vi postulos por li.
7 Kaj la Medanoj iris kaj alkondukis Jozefon kaj starigis lin antaŭ Potifar, kaj li vidis lin, kaj tio plaĉis al li tre multe. Kaj Potifar diris al ili: Diru al mi, kion vi bezonas por ĉi tiu junulo?
8 Kaj ili diris: Kvarcent arĝentajn monerojn ni deziras por li. Kaj Potifar diris: Mi donos ilin al vi, se vi alportos al mi la dokumenton pri lia vendo kaj rakontos al mi lian historion, ĉar eble li estos ŝtelita; ĉar ĉi tiu junulo estas nek sklavo, nek filo de sklavo, sed mi rimarkas en li la aspekton de bela kaj bela homo.
9 Kaj la Medanoj iris kaj alkondukis al li la Iŝmaelidojn, kiuj vendis lin al ili, kaj ili diris al li jene: Li estas sklavo, kaj ni lin vendis al ili.
10 Kaj Potifar aŭdis la vortojn de la Iŝmaelidoj, kiam li donis la arĝenton al la Medanidoj; kaj la Medanidoj prenis la arĝenton kaj daŭrigis sian vojaĝon, kaj ankaŭ la Iŝmaelidoj revenis hejmen.
11 Kaj Potifar prenis Jozefon kaj enkondukis lin en sian domon, por ke li servu al li; kaj Jozef trovis favoron en la okuloj de Potifar, kaj ĉi tiu fidis lin kaj faris lin estro super sia domo, kaj ĉion, kio apartenis al li, li transdonis en liajn manojn.
12 Kaj la Eternulo estis kun Jozef, kaj li fariĝis homo prospera; kaj la Eternulo benis la domon de Potifar pro Jozef.
13 Kaj Potifar lasis ĉion, kion li havis, en la manoj de Jozef, kaj Jozef estis tiu, kiu kaŭzis, ke aferoj eniris kaj eliris, kaj ĉio estis reguligita laŭ lia volo en la domo de Potifar.

14 Jozef havis la aĝon de dek ok jaroj; li estis knabo kun belaj okuloj kaj bela aspekto; kaj simila al li ne ekzistis en la tuta lando Egipta.
15 En tiu tempo, dum li estis en la domo de sia sinjoro, enirante kaj elirante el la domo kaj servante sian sinjoron, Zelika, la edzino de lia sinjoro, levis siajn okulojn al Jozef, kaj ŝi ekrigardis lin; kaj jen, li estis knabo bela kaj bela.
16 Kaj ŝi deziris lian belecon en sia koro, kaj ŝia animo estis direktita al Jozef, kaj ŝi allogis lin tagon post tago, kaj Zelika persvadis Jozefon ĉiutage, sed Jozef ne levis siajn okulojn por rigardi la edzinon de sia sinjoro.
17 Kaj Zelika diris al li: Kiel bela estas via aspekto kaj via formo! Vere mi rigardis ĉiujn sklavojn, kaj mi ne vidis tian belan sklavon, kiel vi; kaj Jozef diris al ŝi: Tiu, kiu kreis min en la ventro de mia patrino, kreis la tutan homanaron.
18 Kaj ŝi diris al li: Kiel belaj estas viaj okuloj, per kiuj vi blindigis ĉiujn loĝantojn de Egiptujo, la virojn kaj virinojn; kaj li diris al ŝi: Kiel belaj ili estas dum ni vivas; se vi vidus ilin en la tombo, vi certe foriĝus de ili.
19 Kaj ŝi diris al li: Kiel belaj kaj agrablaj estas ĉiuj viaj vortoj; prenu nun la harpon, kiu estas en la domo, kaj ludu per viaj manoj, por ke ni aŭdu viajn vortojn.
20 Kaj li diris al ŝi: Kiel belaj kaj agrablaj estas miaj vortoj, Kiam mi parolas laŭdon al mia Dio kaj Lian gloron; kaj ŝi diris al li: Kiel belaj estas la haroj de via kapo! jen la ora kombilo, kiu estas en la domo; prenu ĝin, mi petas vin, kaj buklu la harojn de via kapo.
21 Kaj li diris al ŝi: Kiom longe vi parolos tiujn vortojn? Ĉesu diri al mi tiujn vortojn; leviĝu, kaj prizorgu viajn aferojn.
22 Kaj ŝi diris al li: Neniu estas en mia domo, kaj estas nenio, al kio mi povas atenti krom viajn vortojn kaj vian deziron; tamen malgraŭ ĉio ĉi ŝi ne povis alkonduki Jozefon al si, kaj li ne direktis siajn okulojn al ŝi, sed direktis siajn okulojn malsupren, al la tero.
23 Kaj Zelika deziris Jozefon en sia koro, ke li kuŝu kun ŝi; kaj dum Jozef sidis en la domo kaj faris sian laboron, Zelika venis kaj sidiĝis antaŭ li, kaj ŝi allogis lin ĉiutage per siaj paroloj, ke li kuŝu kun ŝi aŭ iam ajn rigardu ŝin; sed Jozef ne aŭskultis ŝin.
24 Kaj ŝi diris al li: Se vi ne agos laŭ miaj vortoj, mi vin punos per morto kaj mi metos sur vin feran jugon.
25 Kaj Jozef diris al ŝi: Certe Dio, kiu kreis la homon, malligas la katenojn de malliberuloj, kaj Li savos min el via malliberejo kaj el via juĝo.
26 Kaj kiam ŝi ne povis lin konvinki, kaj ŝia animo ankoraŭ estis fiksita al li, ŝia deziro ĵetis ŝin en gravan malsanon.
27 Kaj ĉiuj virinoj de Egiptujo venis, por viziti ŝin, kaj diris al ŝi: Kial vi estas en ĉi tiu stato? vi, kiu nenion mankas; via edzo estas granda kaj estimata princo en la okuloj de la reĝo; ĉu vi eble mankos io, kion via koro deziras?
28 Kaj Zelika respondis al ili, dirante: Hodiaŭ estos sciigite al vi, de kie venas ĉi tiu perturbo, en kiu vi min vidas. Kaj ŝi ordonis al siaj servistinoj, ke ili pretigu manĝaĵojn por ĉiuj virinoj; kaj ŝi faris festenon por ili, kaj ĉiuj virinoj manĝis en la domo de Zelika.
29 Kaj ŝi donis al ili tranĉilojn por senŝeligi la citrojn por manĝi ilin, kaj ŝi ordonis, ke ili vestu Jozefon per multekostaj vestoj, kaj ke li aperu antaŭ ili, kaj Jozefo venis antaŭ iliajn okulojn kaj ĉiuj virinoj rigardis Jozefon, kaj ne povis deturni siajn okulojn de li, kaj ili ĉiuj tranĉis siajn manojn per la tranĉiloj, kiujn ili havis en siaj manoj, kaj ĉiuj citroj, kiuj estis en iliaj manoj, estis plenaj de sango.
30 Kaj ili ne sciis, kion ili faris, sed ili daŭre rigardis la belecon de Jozef, kaj ne deturnis siajn palpebrojn de li.
31 Kaj Zelika vidis, kion ili faris, kaj ŝi diris al ili: Kion vi faris? jen mi donis al vi citronojn por manĝi, kaj vi ĉiuj tranĉis viajn manojn.
32 Kaj ĉiuj virinoj vidis iliajn manojn, kaj jen ili estis plenaj de sango, kaj ilia sango fluis sur iliajn vestojn, kaj ili diris al ŝi: Ĉi tiu sklavo en via domo venkis nin, kaj ni ne povis deturni niajn palpebrojn de li pro lia beleco.
33 Kaj ŝi diris al ili: Vere tio okazis al vi en la momento, kiam vi lin ekrigardis, kaj vi ne povis deteni vin de li; kiel do mi povas deteni min, kiam li konstante estas en mia domo, kaj mi vidas lin ĉiutage eniri kaj eliri el mia domo? kiel do mi povas ne malfortiĝi aŭ eĉ perei pro tio?
34 Kaj ili diris al ŝi: La vortoj estas veraj, ĉar kiu povas vidi ĉi tiun belan formon en la domo kaj sin deteni de li, kaj ĉu li ne estas via sklavo kaj servisto en via domo, kaj kial vi ne diras al li tion, kio estas en via koro, kaj lasas vian animon perei pro ĉi tiu afero?
35 Kaj ŝi diris al ili: Mi ĉiutage klopodas lin konvinki, kaj li ne konsentas al miaj deziroj, kaj mi promesis al li ĉion bonan, kaj tamen mi ne povis ricevi redonon de li; tial mi estas en malkreskanta stato, kiel vi vidas.
36 Kaj Zelika tre malsaniĝis pro sia amo al Jozef, kaj ŝi forte ammalsaniĝis pro li; kaj ĉiuj en la domo de Zelika kaj ŝia edzo sciis nenion pri tiu afero, ke Zelika malsaniĝis pro sia amo al Jozef.
37 Kaj ĉiuj ŝiaj domanoj demandis ŝin, dirante: Kial vi estas malsana kaj malforta, kaj nenio mankas al vi? Kaj ŝi diris al ili: Mi ne scias tiun aferon, kiu ĉiutage pli kaj pli kreskas sur mi.
38 Kaj ĉiuj virinoj kaj ŝiaj amikinoj venis ĉiutage por vidi ŝin, kaj ili parolis kun ŝi, kaj ŝi diris al ili: Tio povas esti nur pro la amo de Jozef; kaj ili diris al ŝi: Allogu lin kaj kaptu lin sekrete, eble li aŭskultos vin kaj forigos ĉi tiun morton de vi.
39 Kaj Zelika malboniĝis pro sia amo al Jozef, kaj ŝi daŭre malfortiĝis, ĝis ŝi apenaŭ havis forton stari.
40 Kaj en iu tago Jozef faris la laboron de sia sinjoro en la domo, kaj Zelika sekrete venis kaj subite atakis lin, kaj Jozef leviĝis kontraŭ ŝin, kaj li estis pli forta ol ŝi, kaj li ĵetis ŝin malsupren sur la teron.
41 Kaj Zelika ploris pro la deziro de sia koro al li, kaj ŝi petegis lin per plorado, kaj ŝiaj larmoj fluis sur ŝiaj vangoj, kaj ŝi parolis al li per voĉo de petego kaj kun amareco de animo, dirante:
42 Ĉu vi iam aŭdis, vidis aŭ konis virinon tiel belan kiel mi, aŭ pli bonan ol mi mem, kiu parolas al vi ĉiutage, falas en malkreskon pro amo al vi, donas al vi ĉi tiun honoron, kaj tamen vi ne aŭskultas mian voĉon?
43 Kaj se tio estas pro timo antaŭ via sinjoro, ke li ne vin punu, tiam kiel vivas la reĝo, nenio malbona venos al vi de via sinjoro pro ĉi tiu afero; nun do mi petas vin aŭskulti min kaj konsenti pro la honoro, kiun mi donis al vi, kaj prokrasti ĉi tiun morton de mi, kaj kial mi mortu pro vi? kaj ŝi ĉesis paroli.

44 Kaj Jozef respondis al ŝi, dirante: Detenu vin de mi, kaj lasu ĉi tiun aferon al mia sinjoro; jen mia sinjoro ne scias, kio estas ĉe mi en la domo, ĉar ĉion, kio apartenas al li, li transdonis en mian manon; kiel do mi faros tion en la domo de mia sinjoro?
45 Ĉar li ankaŭ tre honoris min en sia domo, kaj li ankaŭ faris min estro super sia domo, kaj li altigis min, kaj ne estas en ĉi tiu domo iu pli granda ol mi, kaj mia sinjoro retenis de mi nenion, krom vi, kiu estas lia edzino. Kiel do vi povas diri al mi tiujn vortojn, kaj kiel mi povas fari ĉi tiun grandan malbonon kaj peki antaŭ Dio kaj antaŭ via edzo?
46 Nun do detenu vin de mi, kaj ne plu parolu tiajn vortojn, ĉar mi ne aŭskultos viajn vortojn. Sed Zelika ne aŭskultis Jozefon, kiam li parolis al ŝi tiujn vortojn; sed ŝi ĉiutage allogis lin aŭskulti ŝin.
47 Kaj post tio la torento de Egiptujo pleniĝis super ĉiuj siaj flankoj, kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo eliris, kaj ankaŭ la reĝo kaj la princoj eliris kun tamburinoj kaj dancoj, ĉar tio estis granda ĝojo en Egiptujo, kaj festo dum la inundo de la maro Sihor, kaj ili iris tien por ĝoji la tutan tagon.
48 Kaj kiam la Egiptoj eliris al la rivero por ĝoji, kiel estis ilia kutimo, la tuta popolo de la domo de Potifar iris kun ili, sed Zelika ne volis iri kun ili, ĉar ŝi diris: Mi estas malsana; kaj ŝi restis sola en la domo, kaj neniu alia persono estis kun ŝi en la domo.
49 Kaj ŝi leviĝis kaj supreniris al sia templo en la domo, kaj vestis sin per princaj vestoj, kaj ŝi metis sur sian kapon altvalorajn ŝtonojn el oniksaj ŝtonoj, inkrustitajn per arĝento kaj oro, kaj ŝi beligis sian vizaĝon kaj haŭton per ĉiaj virinaj purigaĵoj, kaj ŝi parfumis la templon kaj la domon per kasio kaj olibano, kaj ŝi disvastigis mirhon kaj aloon, kaj poste ŝi sidiĝis ĉe la enirejo de la templo, en la koridoro de la domo, tra kiu Jozef trairis por fari sian laboron, kaj jen Jozef venis de la kampo kaj eniris la domon, por fari la laboron de sia sinjoro.
50 Kaj li venis al la loko, tra kiu li devis iri, kaj li vidis la tutan faron de Zelika, kaj li returnis sin.
51 Kaj Zelika vidis Jozefon turni sin for de ŝi, kaj ŝi vokis al li, dirante Kio estas al vi, Jozef? venu al via laboro, kaj jen mi faros spacon por vi, ĝis vi transiros al via seĝo.
52 Kaj Jozef revenis kaj venis al la domo, kaj transiris de tie al la loko de sia sidloko, kaj li sidiĝis por fari la laboron de sia sinjoro kiel kutime kaj jen Zelika venis al li kaj staris antaŭ li en princaj vestoj, kaj la odoro de ŝiaj vestoj disvastiĝis malproksimen.
53 Kaj ŝi rapide kaptis Jozefon kaj liajn vestojn, kaj ŝi diris al li: Kiel vivas la reĝo, se vi ne plenumos mian peton, vi mortos hodiaŭ. Kaj ŝi rapide etendis sian alian manon kaj eltiris glavon el sub siaj vestoj, kaj metis ĝin sur la kolon de Jozef, kaj diris: Leviĝu, kaj plenumu mian peton; kaj se ne, vi mortos hodiaŭ.
54 Kaj Jozef timis ŝin pro tio, ke ŝi faris tion, kaj li leviĝis, por forkuri de ŝi; kaj ŝi kaptis liajn vestojn, kaj en la teruro de lia forkuro la vesto, kiun Zelika kaptis, disŝiriĝis; kaj Jozef lasis la veston en la mano de Zelika; kaj li forkuris kaj eliris, ĉar li timis.
55 Kaj kiam Zelika vidis, ke la vesto de Jozef estas disŝirita, kaj ke li lasis ĝin en ŝia mano kaj forkuris, ŝi timis pri sia vivo, ke la famo ne disvastiĝu pri ŝi; kaj ŝi leviĝis kaj agis ruze, kaj demetis la vestojn, per kiuj ŝi estis vestita, kaj ŝi surmetis siajn aliajn vestojn.
56 Kaj ŝi prenis la veston de Jozef kaj metis ĝin apud sin, kaj ŝi iris kaj sidiĝis en la loko, kie ŝi sidis dum sia malsano, antaŭ ol la homoj de ŝia domo eliris al la rivero, kaj ŝi vokis junan knabon, kiu tiam estis en la domo, kaj ŝi ordonis al li voki al si la homojn de la domo.
57 Kaj kiam ŝi ilin vidis, ŝi diris al ili per laŭta voĉo kaj per lamentado: Rigardu, kiun Hebreo via sinjoro alportis al mi en la domon; ĉar li venis hodiaŭ, por kuŝiĝi kun mi.
58 Kiam vi eliris, li venis al la domo, kaj vidante, ke neniu estas en la domo, li venis al mi kaj kaptis min, intencante kuŝiĝi kun mi.
59 Kaj mi kaptis liajn vestojn kaj disŝiris ilin kaj kriis kontraŭ li per laŭta voĉo, kaj kiam mi levis mian voĉon, li timis pri sia vivo kaj lasis sian veston antaŭ mi kaj forkuris.
60 Kaj la homoj de ŝia domo parolis nenion, sed ilia kolero forte ekflamis kontraŭ Jozef, kaj ili iris al lia sinjoro kaj rakontis al li la vortojn de lia ruzaĵo.
61 Kaj Potifar venis hejmen kolera, kaj lia edzino ekkriis al li, dirante: Kial vi faris al mi tion, alkondukante bierfariston en mian domon? Ĉar li venis al mi hodiaŭ, por ŝerci kun mi. Tiel li faris al mi hodiaŭ.
62 Kaj Potifar aŭdis la vortojn de sia edzino, kaj li ordonis puni Jozefon per severaj batoj, kaj oni faris tion al li.
63 Kaj dum ili lin batadis, Jozef ekkriis per laŭta voĉo, kaj li levis siajn okulojn al la ĉielo, kaj li diris: Ho Sinjoro Dio, Vi scias, ke mi estas senkulpa pri ĉio ĉi, kaj kial mi mortu hodiaŭ pro mensogo, per la manoj de tiuj necirkumciditaj malvirtaj homoj, kiujn Vi konas?
64 Kaj dum la viroj de Potifar batis Jozefon, li daŭre kriis kaj ploris, kaj tie estis infano dek unu monatojn aĝa; kaj la Eternulo malfermis la buŝon de la infano, kaj Li parolis tiujn vortojn antaŭ la viroj de Potifar, kiuj batis Jozefon, dirante:
65 Kion vi volas de ĉi tiu viro, kaj kial vi faras al li tian malbonon? Mia patrino parolas malveron kaj eldiras mensogojn; tia estis la afero.
66 Kaj la infano rakontis al ili precize ĉion, kio okazis, kaj ĉiujn vortojn de Zelika al Jozef li raportis al ili tagon post tago.
67 Kaj ĉiuj viroj aŭdis la vortojn de la infano kaj ili forte miris pri la vortoj de la infano, kaj la infano ĉesis paroli kaj silentiĝis.
68 Kaj Potifar tre hontiĝis pro la vortoj de sia filo, kaj li ordonis al siaj homoj ne plu bati Jozefon, kaj la homoj ĉesis bati Jozefon.
69 Kaj Potifar prenis Jozefon kaj ordonis, ke oni lin konduku al la juĝo antaŭ la pastroj, kiuj estis juĝistoj de la reĝo, por juĝi lin pri tiu afero.
70 Kaj Potifar kaj Jozef venis antaŭ la pastrojn, kiuj estis la juĝistoj de la reĝo, kaj li diris al ili: Mi petas vin decidi, kian juĝon oni rajtas havi al sklavo, ĉar tiel li faris.
71 Kaj la pastroj diris al Jozef: Kial vi faris tiun aferon al via sinjoro? Kaj Jozef respondis al ili, dirante: Ne tiel, miaj sinjoroj, tiel estis la afero; kaj Potifar diris al Jozef: Certe mi konfidis en viajn manojn ĉion, kio apartenis al mi, kaj mi retenis de vi nenion krom mian edzinon; kiel do vi povis fari tiun malbonan aferon?
72 Kaj Jozef respondis, dirante: Ne tiel, mia sinjoro, kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas via animo, mia sinjoro, la

afero, kiun vi aŭdis de via edzino, estas malvera, ĉar tia estis la afero hodiaŭ.
73 Jam unu jaro pasis de la tago, de kiam mi estas en via domo; ĉu vi vidis en mi ian malbonagon, aŭ ion, kio povus igi vin postuli mian vivon?
74 Kaj la pastroj diris al Potifar: Sendu, ni petas vin, ke oni alportu al ni la ŝiritan veston de Jozef, kaj ni vidu la ŝiraĵon en ĝi; kaj se la ŝiraĵo estas antaŭ la vesto, tiam lia vizaĝo estis kontraŭ ŝi, kaj ŝi kaptis lin, por veni al ŝi; kaj per trompo via edzino faris ĉion, kion ŝi diris.
75 Kaj ili alportis la veston de Jozef antaŭ la pastrojn, kiuj estis juĝistoj, kaj ili vidis, kaj jen la ŝiraĵo estis antaŭ Jozef, kaj ĉiuj juĝantaj pastroj sciis, ke ŝi lin persvadis, kaj ili diris: La juĝo de morto ne estas ŝuldata al ĉi tiu sklavo, ĉar li faris nenion, sed lia juĝo estas, ke li estu metita en malliberejon pro la raporto, kiu tra li eliris kontraŭ via edzino.
76 Kaj Potifar aŭdis iliajn vortojn, kaj li metis lin en malliberejon, la lokon, kie la malliberuloj de la reĝo estas tenataj; kaj Jozef estis en malliberejo dek du jarojn.
77 Kaj malgraŭ tio, la edzino de lia sinjoro ne deturniĝis de li, kaj ŝi ne ĉesis paroli al li tage post tago por aŭskulti ŝin, kaj post tri monatoj Zelika daŭre iris al Jozef al la domo de malliberejo tage post tago, kaj ŝi allogis lin aŭskulti ŝin, kaj Zelika diris al Jozef: Kiom longe vi restos en ĉi tiu domo? sed aŭskultu nun mian voĉon, kaj mi elkondukos vin el ĉi tiu domo.
78 Kaj Jozef respondis al ŝi, dirante: Pli bone estas por mi resti en ĉi tiu domo, ol aŭskulti viajn vortojn kaj peki kontraŭ Dio; kaj ŝi diris al li: Se vi ne plenumos mian deziron, mi elpikos viajn okulojn, metos katenojn al viaj piedoj, kaj transdonos vin en la manojn de tiuj, kiujn vi antaŭe ne konis.
79 Kaj Jozef respondis al ŝi kaj diris: Jen la Dio de la tuta tero povas savi min de ĉio, kion vi povas fari al mi, ĉar li malfermas la okulojn de la blinduloj kaj liberigas la ligitajn, kaj gardas ĉiujn fremdulojn, kiuj ne konas la landon.
80 Kaj kiam Zelika ne povis persvadi Jozefon aŭskulti ŝin, ŝi ĉesis iri allogi lin; kaj Jozef ankoraŭ estis enfermita en la domo de malliberejo. Kaj Jakob, la patro de Jozef, kaj ĉiuj liaj fratoj, kiuj estis en la lando Kanaano, ankoraŭ funebris kaj ploris en tiuj tagoj pro Jozef, ĉar Jakob rifuzis esti konsolita pri sia filo Jozef, kaj Jakob laŭte kriis, kaj ploris kaj funebris dum ĉiuj tiuj tagoj.

ĈAPITRO 45

1 Kaj estis en tiu tempo en tiu jaro, tio estas la jaro, kiam Jozef iris Egiptujon, post kiam liaj fratoj lin vendis, ke Ruben, filo de Jakob, iris Timnan kaj prenis al si kiel edzinon Eluramon, filinon de Abi, la Kanaanido, kaj li venis al ŝi.
2 Kaj Eluram, la edzino de Ruben, gravediĝis kaj naskis al li Ĥanoĥon, Palun, Kecronon kaj Karmin, kvar filojn; kaj lia frato Simeon prenis lian fratinon Dina kiel edzinon, kaj ŝi naskis al li Memuelon, Jaminon, Ohadon, Jaĥinon kaj Zoĥaron, kvin filojn.
3 Kaj poste li venis al Buna, la Kanaanidino, kiu estas Buna, kiun Simeon forkondukis el la urbo Ŝeĥem; kaj Buna estis antaŭ Dina kaj servis ŝin; kaj Simeon venis al ŝi, kaj ŝi naskis al li Saulon.
4 Kaj Jehuda iris en tiu tempo al Adulamo, kaj li venis al Adulamano, kies nomo estis Ĥira; kaj Jehuda vidis tie filinon de Kanaano, kaj ŝia nomo estis Eljat, filino de Ŝua; kaj li prenis ŝin kaj venis al ŝi; kaj Eljat naskis al Jehuda Eron, Onanon kaj Ŝilon; tri filojn.
5 Kaj Levi kaj Isaĥar iris al la lando de la oriento, kaj ili prenis al si kiel edzinojn la filinojn de Jobab, filo de Joktan, filo de Eber; kaj Jobab, filo de Joktan, havis du filinojn; la nomo de la pli aĝa estis Adina, kaj la nomo de la pli juna estis Arida.
6 Kaj Levi prenis Adinan, kaj Isaĥar prenis Aridan; kaj ili venis en la landon Kanaanan, al la domo de sia patro; kaj Adina naskis al Levi Gerŝonon, Kehaton kaj Merarin: tri filojn.
7 Kaj Arida naskis al Isaĥar Tolan, Puvan, Jobon kaj Ŝomronon, kvar filojn; kaj Dan iris en la landon Moab kaj prenis kiel edzinon Aflaleton, filinon de Ĥamudan, la Moabido, kaj li venigis ŝin en la landon Kanaanan.
8 Kaj Aflalet estis sterila, ŝi ne havis idaron; kaj Dio poste rememoris Aflalet, la edzinon de Dan, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi nomis lin Kuŝim.
9 Kaj Gad kaj Naftali iris al Ĥaran, kaj prenis de tie kiel edzinojn la filinojn de Amuram, filo de Uz, filo de Naĥor.
10 Kaj jen estas la nomoj de la filinoj de Amuram; la nomo de la pli aĝa estis Merima, kaj la nomo de la pli juna estis Ucit; kaj Naftali prenis Meriman, kaj Gad prenis Uciton; kaj forkondukis ilin en la landon Kanaanan, al la domo de ilia patro.
11 Kaj Merima naskis al Naftali: Jahxeel, Guni, Jazer, kaj Ŝalem, kvar filojn; kaj Uzit naskis al Gad: Cefjon, Ĥagi, Ŝuni, Ecbon, Eri, Arodi, kaj Arali, sep filojn.
12 Kaj Aŝer eliris kaj prenis Adonon, filinon de Aflal, filo de Hadad, filo de Iŝmael, kiel edzinon, kaj li venigis ŝin en la landon Kanaanan.
13 Kaj Adon, la edzino de Aŝer, mortis en tiu tempo; ŝi ne havis idaron; kaj post la morto de Adon, Aŝer iris al la alia flanko de la rivero kaj prenis kiel edzinon Ĥaduran, filinon de Abimael, filo de Eber, filo de Ŝem.
14 Kaj la junulino estis belaspekta kaj saĝa virino, kaj ŝi estis la edzino de Malkiel, filo de Elam, filo de Ŝem.
15 Kaj Ĥadura naskis filinon al Malkiel, kaj li nomis ŝin Seraĥ; kaj Malkiel mortis poste, kaj Ĥadura iris kaj restis en la domo de sia patro.
16 Kaj post la morto de la edzino en Aŝer li iris kaj prenis Ĥaduran kiel edzinon kaj venigis ŝin en la landon Kanaanan, kaj ankaŭ ŝian filinon Serah li venigis kun ili; kaj ŝi estis trijara, kaj la junulino estis edukita en la domo de Jakob.
17 Kaj la junulino estis belaspekta, kaj ŝi iris laŭ la sanktaj vojoj de la idoj de Jakob; nenio mankis al ŝi, kaj la Eternulo donis al ŝi saĝon kaj komprenon.
18 Kaj Ĥadura, la edzino de Aŝer, gravediĝis kaj naskis al li Jimnan, Jiŝvan, Jiŝvin kaj Berian; kvar filojn.
19 Kaj Zebulun iris al Midjan kaj prenis kiel edzinon Meriŝan, filinon de Molad, filo de Abida, filo de Midjan, kaj venigis ŝin en la landon Kanaanan.
20 Kaj Merusha naskis al Zebulun Sered Elonon kaj Jahleelon; tri filoj.
21 Kaj Jakob sendis al Aram, filon de Coba, filo de Teraĥ; kaj li prenis por sia filo Benjamenon Meĥaljan, filinon de Aram, kaj ŝi venis en la landon Kanaanan al la domo de

Jakob; kaj Benjamen havis la aĝon de dek jaroj, kiam li prenis Meĥaljan, filinon de Aram, kiel edzinon.
22 Kaj Meĥalja gravediĝis kaj naskis al Benjamen Belan, Beĥeron, Aŝbelon, Geran kaj Naamanon, kvin filojn; kaj Benjamen poste iris kaj prenis kiel edzinon Aribaton, filinon de Ŝomron, filo de Abraham, krom sia unua edzino, kaj li estis dek ok jarojn; kaj Aribat naskis al Benjamen Aĥidon, Voŝon, Mupimon, Ĥupim kaj Ordon; kvin filojn.
23 En tiu tempo Jehuda iris al la domo de Ŝem, kaj prenis Tamaron, filinon de Elam, filo de Ŝem, kiel edzinon por sia unuenaskito Er.
24 Kaj Er venis al sia edzino Tamar, kaj ŝi fariĝis lia edzino; kaj kiam li venis al ŝi, li ekstermis sian idaron, kaj lia faro estis malbona antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj la Eternulo lin mortigis.
25 Kaj post la morto de Er, la unuenaskito de Jehuda, Jehuda diris al Onan: Iru al la edzino de via frato kaj edziĝi kun ŝi kiel parenco kaj naskigu idaron al via frato.
26 Kaj Onan prenis Tamaran kiel edzinon, kaj li venis al ŝi; kaj Onan ankaŭ agis kiel sia frato, kaj lia agado estis malbona antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj Li mortigis ankaŭ lin.
27 Kaj kiam Onan mortis, Jehuda diris al Tamar: Restu en la domo de via patro, ĝis mia filo Ŝilo grandiĝos. Kaj Jehuda ne plu deziris Tamar, por doni ŝin al Ŝilo; ĉar li diris: Eble li ankaŭ mortos, kiel siaj fratoj.
28 Kaj Tamar leviĝis kaj iris kaj restis en la domo de sia patro; kaj Tamar restis en la domo de sia patro dum kelka tempo.
29 Kaj kiam la jaro finiĝis, mortis Aljat, la edzino de Jehuda; kaj Jehuda konsoliĝis pri sia edzino, kaj post la morto de Aljat, Jehuda iris kun sia amiko Ĥira al Timna, por tondi iliajn ŝafojn.
30 Kaj Tamar aŭdis, ke Jehuda iris Timnan, por tondi la ŝafojn, kaj ke Ŝilo jam kreskis, kaj Jehuda ŝin ne amis.
31 Kaj Tamar leviĝis kaj demetis siajn vidvinecajn vestojn kaj metis sur sin vualon kaj kovris sin tute, kaj ŝi iris kaj sidiĝis sur la publika placo, kiu estas sur la vojo al Timna.
32 Kaj Jehuda preterpasis kaj vidis ŝin kaj prenis ŝin kaj venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis de li; kaj kiam ŝi devis naski, jen ĝemeloj estis en ŝia utero; kaj li nomis al la unua la nomon Perec kaj al la dua la nomon Zerah.

ĈAPITRO 46

1 En tiu tempo Jozef estis ankoraŭ tenata en malliberejo en la lando Egipta.
2 En tiu tempo la servantoj de Faraono staris antaŭ li, la estro de la vinistoj kaj la estro de la bakistoj de la reĝo de Egiptujo.
3 Kaj la vinisto prenis vinon kaj metis ĝin antaŭ la reĝon, por ke ĝi trinku, kaj la bakisto metis panon antaŭ la reĝon, por ke ĝi manĝu, kaj la reĝo trinkis el la vino kaj manĝis el la pano, li kaj liaj servantoj kaj la servantoj, kiuj manĝis ĉe la tablo de la reĝo.
4 Dum ili manĝadis kaj trinkadis, la vinisto kaj la bakisto restis tie; kaj la servantoj de Faraono trovis multajn muŝojn en la vino, kiun alportis la vinisto, kaj ŝtonetojn de nitro oni trovis en la pano de la bakisto.
5 Kaj la estro de la korpogardistoj estrigis Jozefon kiel servanton de la korteganoj de Faraono; kaj la korteganoj de Faraono estis malliberigitaj dum unu jaro.
6 Kaj ĉe la fino de la jaro, ili ambaŭ sonĝis sonĝojn en unu nokto, en la loko de malliberejo kie ili estis, kaj matene Jozef venis al ili por servi ilin kiel kutime, kaj li vidis ilin, kaj jen iliaj vizaĝoj estis senkuraĝigitaj kaj malĝojaj.
7 Kaj Jozef demandis ilin: Kial viaj vizaĝoj estas malĝojaj kaj senkuraĝitaj hodiaŭ? Kaj ili diris al li: Ni sonĝis sonĝon, kaj neniu ĝin interpretos; kaj Jozef diris al ili: Rakontu al mi vian sonĝon, kaj Dio donos al vi respondon de paco, kiel vi deziras.
8 Kaj la vinberisto rakontis sian sonĝon al Jozef, kaj li diris: Mi vidis en mia sonĝo, kaj jen granda vinberbranĉo estis antaŭ mi, kaj sur tiu vinberbranĉo mi vidis tri branĉojn, kaj la vinberbranĉo rapide floris kaj atingis grandan altecon, kaj ĝiaj aretoj maturiĝis kaj fariĝis vinberoj.
9 Kaj mi prenis la vinberojn kaj elpremis ilin en pokalo kaj metis ĝin en la manon de Faraono, kaj li trinkis; kaj Jozef diris al li: La tri branĉoj, kiuj estas sur la vinberbranĉo, estas tri tagoj.
10 Post tri tagoj la reĝo ordonos, ke oni vin elkonduku, kaj li redonos al vi vian oficon, kaj vi trinkigos al la reĝo lian vinon, kiel antaŭe, kiam vi estis lia vinisto; sed mi trovu vian favoron, kaj vi memoru min al Faraono, kiam estos bone al vi, kaj vi faru al mi favorkoron kaj elkonduku min el ĉi tiu malliberejo; ĉar mi estis ŝtelita el la lando Kanaana kaj vendita kiel sklavo en ĉi tiu loko.
11 Kaj ankaŭ tio, kio estis dirita al vi pri la edzino de mia sinjoro, estas malvera, ĉar oni metis min en ĉi tiun malliberejon senkaŭze; kaj la vinisto respondis al Jozef, dirante: Se la reĝo traktos min bone kiel komence, kiel vi laste klarigis al mi, mi faros ĉion, kion vi deziras, kaj mi eligos vin el ĉi tiu malliberejo.
12 Kaj la bakisto, vidante, ke Jozef ĝuste klarigis la sonĝon de la vinisto, ankaŭ alproksimiĝis kaj rakontis sian tutan sonĝon al Jozef.
13 Kaj li diris al li: En mia sonĝo mi vidis, kaj jen tri blankaj korboj estas sur mia kapo; kaj mi rigardis, kaj jen en la supra korbo estas ĉiaspecaj bakitaj manĝaĵoj por Faraono, kaj jen la birdoj manĝas ilin de mia kapo.
14 Kaj Jozef diris al li: La tri korboj, kiujn vi vidis, estas tri tagoj; post tri tagoj Faraono deprenos vian kapon kaj pendigos vin sur arbo, kaj la birdoj formanĝos vian karnon, kiel vi vidis en via sonĝo.
15 En tiuj tagoj la reĝino estis baldaŭ naskonta, kaj en tiu tago ŝi naskis filon al la reĝo de Egiptujo, kaj oni proklamis, ke la reĝo naskis sian unuenaskiton, kaj la tuta popolo de Egiptujo kune kun la oficistoj kaj servistoj de Faraono tre ĝojis.
16 Kaj en la tria tago post sia naskiĝo Faraono faris festenon por siaj korteganoj kaj servantoj, por la militistaro de la lando Coar kaj de la lando Egipta.
17 Kaj la tuta popolo de Egiptujo kaj la servantoj de Faraono venis, por manĝi kaj trinki kun la reĝo dum la festeno de lia filo kaj por ĝoji pri la ĝojo de la reĝo.
18 Kaj ĉiuj oficistoj de la reĝo kaj liaj servantoj ĝojis tiam dum ok tagoj al la festeno, kaj ili faris feston per ĉiaspecaj muzikaj instrumentoj, per tamburinoj kaj per dancoj en la domo de la reĝo dum ok tagoj.

19 Kaj la vinisto, al kiu Jozef klarigis lian sonĝon, forgesis Jozefon, kaj li ne menciis lin al la reĝo, kiel li promesis; ĉar tio estis de la Eternulo, por puni Jozefon pro tio, ke li fidis homon.
20 Kaj Jozef restis post tio en la malliberejo du jarojn, ĝis li plenumis dek du jarojn.

ĈAPITRO 47

1 Isaak, filo de Abraham, loĝis ankoraŭ en tiu tempo en la lando Kanaan; li estis tre maljuna, aĝa de cent okdek jaroj; kaj Esav, lia filo, frato de Jakob, loĝis en la lando Edom, kaj li kaj liaj filoj posedis tie posedaĵon meze de la filoj de Seir.
2 Kaj Esav aŭdis, ke la tempo de lia patro alproksimiĝis por morti; kaj li kaj liaj filoj kaj lia familio venis en la landon Kanaanan, al la domo de sia patro; kaj Jakob kaj liaj filoj eliris el la loko, kie ili loĝis en Ĥebron; kaj ĉiuj venis al sia patro Isaak, kaj ili trovis Esavon kaj liajn filojn en la tendo.
3 Jakob kaj liaj filoj sidis antaŭ lia patro Isaak, kaj Jakob ankoraŭ funebris pri sia filo Jozef.
4 Kaj Isaak diris al Jakob: Alkonduku al mi viajn infanojn, kaj mi benos ilin; kaj Jakob alkondukis siajn dek unu infanojn antaŭ sian patron Isaak.
5 Kaj Isaak metis siajn manojn sur ĉiujn filojn de Jakob, kaj li kaptis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin, kaj kisis ilin unu post unu; kaj Isaak benis ilin en tiu tago, kaj diris al ili: La Dio de viaj patroj benu vin kaj multigu vian idaron kiel la steloj de la ĉielo laŭ nombro.
6 Kaj Isaak ankaŭ benis la filojn de Esav, dirante: Dio faru vin objekto de teruro kaj teruro por ĉiuj, kiuj vidos vin, kaj por ĉiuj viaj malamikoj.
7 Kaj Isaak alvokis Jakobon kaj liajn filojn, kaj ĉiuj venis kaj sidiĝis antaŭ Isaak; kaj Isaak diris al Jakob: La Eternulo, la Dio de la tuta tero, diris al mi: Al via idaro Mi donos ĉi tiun landon kiel heredaĵon, se viaj filoj observos Miajn leĝojn kaj Miajn vojojn; kaj Mi plenumos al ili la ĵuron, kiun Mi ĵuris al via patro Abraham.
8 Nun do, mia filo, instruu viajn infanojn kaj la infanojn de viaj infanoj timi la Eternulon kaj iri laŭ bona vojo, kiu plaĉos al la Eternulo, via Dio; ĉar se vi observos la vojojn de la Eternulo kaj Liajn leĝojn, la Eternulo ankaŭ konservos al vi Sian interligon kun Abraham, kaj faros bonon al vi kaj al via idaro ĉiutage.
9 Kaj kiam Isaak finis la ordonojn al Jakob kaj al liaj infanoj, li konsumiĝis kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.
10 Kaj Jakob kaj Esav ĵetis sin sur la vizaĝon de sia patro Isaak, kaj ploris. Kaj Isaak havis la aĝon de cent okdek jaroj, kiam li mortis en la lando Kanaana, en Ĥebron; kaj liaj filoj portis lin al la kaverno Mahpela, kiun Abraham aĉetis de la filoj de Ĥet kiel tomban posedaĵon.
11 Kaj ĉiuj reĝoj de la lando Kanaan iris kun Jakob kaj Esav, por enterigi Isaakon; kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan faris grandan honoron al Isaak post lia morto.
12 Kaj la filoj de Jakob kaj la filoj de Esav iris nudpiedaj ĉirkaŭe, irante kaj lamentante, ĝis ili atingis Kiret-Arba.
13 Kaj Jakob kaj Esav enterigis sian patron Isaak en la kaverno Makpela, kiu estas en Kirat-Arba en Ĥebron; kaj oni enterigis lin kun tre granda honoro, kiel ĉe la entombigoj de reĝoj.
14 Kaj Jakob kaj liaj filoj, kaj Esav kaj liaj filoj, kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan faris grandan kaj pezan funebron, kaj enterigis lin kaj funebris pri li dum multaj tagoj.
15 Kaj ĉe la morto de Isaak, li lasis siajn brutojn kaj siajn posedaĵojn kaj ĉion, kio apartenis al li, al siaj filoj; kaj Esav diris al Jakob: Jen mi petas vin, ĉion, kion nia patro postlasis, ni dividos ĝin en du partojn, kaj mi havos la elekton. Kaj Jakob diris: Ni faros tion.
16 Kaj Jakob prenis ĉion, kion Isaak restis en la lando Kanaana, la brutojn kaj la havon, kaj li dividis ilin en du partojn antaŭ Esav kaj liaj filoj, kaj li diris al Esav: Jen ĉio ĉi estas antaŭ vi; elektu al vi la duonon, kiun vi prenos.
17 Kaj Jakob diris al Esav: Aŭskultu, kion mi diros al vi: La Eternulo, la Dio de la ĉielo kaj la tero, diris al niaj patroj Abraham kaj Isaak jene: Al via idaro Mi donos ĉi tiun landon kiel heredaĵon por ĉiam.
18 Nun do ĉio, kion nia patro restis, estas antaŭ vi, kaj jen la tuta lando estas antaŭ vi; elektu el ili tion, kion vi deziras.
19 Se vi deziros la tutan landon, prenu ĝin por vi kaj viaj infanoj por ĉiam, kaj mi prenos ĉi tiun riĉaĵon, kaj se vi deziros la riĉaĵon, prenu ĝin al vi, kaj mi prenos ĉi tiun landon por mi kaj por miaj infanoj por heredi ĝin por ĉiam.
20 Nebajot, filo de Iŝmael, estis tiam en la lando kun siaj filoj; kaj Esav iris en tiu tago kaj konsultis lin, dirante.
21 Tiele Jakob parolis al mi, kaj tiele li respondis al mi; nun donu vian konsilon, kaj ni aŭskultos.
22 Kaj Nebajot diris: Kion diris al vi Jakob? Jen ĉiuj filoj de Kanaan loĝas sendanĝere en sia lando; kaj Jakob diras, ke li heredos ĝin kune kun sia idaro por ĉiam.
23 Iru do nun kaj prenu la tutan riĉaĵon de via patro, kaj lasu vian fraton Jakob en la lando, kiel li diris.
24 Kaj Esav leviĝis kaj revenis al Jakob, kaj faris ĉion, kion konsilis Nebajot, filo de Iŝmael; kaj Esav prenis la tutan riĉaĵon, kiun Isaak restigis, la animojn, la bestojn, la brutojn, la havaĵojn, kaj la tutan havaĵon; li donis nenion al sia frato Jakob; kaj Jakob prenis la tutan landon Kanaanan, de la torento Egipta ĝis la rivero Eŭfrato, kaj prenis ĝin kiel eternan posedaĵon por siaj infanoj kaj por sia idaro post li por ĉiam.
25 Jakob prenis ankaŭ de sia frato Esav la kavernon Mahpela, kiu estas en Ĥebron, kiun Abraham aĉetis de Efron kiel tomboposedaĵon por li kaj lia idaro por ĉiam.
26 Kaj Jakob skribis ĉion ĉi en la aĉetlibro, kaj subskribis ĝin, kaj atestis ĉion ĉi antaŭ kvar fidelaj atestantoj.
27 Kaj jen estas la vortoj, kiujn Jakob skribis en la libro, dirante: La lando Kanaan kaj ĉiuj urboj de la Ĥetidoj, la Ĥividoj, la Jebusidoj, la Amoridoj, la Perizidoj, kaj la Gergaŝidoj, ĉiuj sep popoloj de la rivero Egipta ĝis la rivero Eŭfrato.
28 Kaj la urbon Ĥebron, Kirat-Arba, kaj la kavernon, kiu estas en ĝi, ĉion Jakob aĉetis de sia frato Esav kiel valoron, kiel posedaĵon kaj heredaĵon por lia idaro post li por ĉiam.
29 Kaj Jakob prenis la aĉetlibron kaj la subskribon, la ordonon kaj la statutojn kaj la revelaciitan libron, kaj li metis ilin en argilan vazon, por ke ili restu longe, kaj li transdonis ilin en la manojn de siaj infanoj.
30 Esav prenis ĉion, kion lia patro postlasis al li post sia morto, de sia frato Jakob, kaj li prenis la tutan havon, de homoj ĝis bestoj, kameloj kaj azenoj, bovoj kaj ŝafidoj,

arĝento kaj oro, ŝtonoj kaj bedelio, kaj la tutan havaĵon, kiu apartenis al Isaak, filo de Abraham; nenio restis, kion Esav ne prenis al si el ĉio, kion Isaak post sia morto.
31 Kaj Esav prenis ĉion ĉi tion, kaj iris al sia loko en la landon Seir la Ĥorido, for de sia frato Jakob kaj siaj infanoj.
32 Kaj Esav havis posedaĵon inter la filoj de Seir; kaj Esav ne revenis en la landon Kanaanan de tiu tago pluen.
33 Kaj la tuta lando Kanaan fariĝis heredaĵo de la Izraelidoj kiel eterna posedaĵo; kaj Esav kaj ĉiuj siaj filoj heredis la monton Seir.

ĈAPITRO 48

1 En tiu tempo, post la morto de Isaak, la Eternulo ordonis kaj venigis malsaton sur la tutan teron.
2 En tiu tempo Faraono, reĝo de Egiptujo, sidis sur sia trono en la lando Egipta, kaj kuŝis sur sia lito kaj songis songojn; kaj Faraono vidis en sia songo, ke li staras sur la bordo de la rivero Egipta.
3 Kaj dum li staris, li ekvidis, kaj jen sep grasaj kaj belaj bovinoj eliras el la rivero.
4 Kaj sep aliaj bovinoj malgrasaj kaj malbelaspektaj eliris post ili; kaj la sep malbelaspektaj englutis la belaspektajn; kaj ilia aspekto estis ankoraŭ malbela, kiel antaŭe.
5 Kaj li vekiĝis, kaj li denove endormiĝis, kaj li songis duan fojon; kaj li vidis, kaj jen sep spikoj elkreskis sur unu spiko, dikaj kaj bonaj; kaj sep spikoj maldikaj, bruligitaj de la orienta vento, elkreskis post ili; kaj la maldikaj spikoj englutis la plenajn. Kaj Faraono vekiĝis el sia songo.
6 Kaj matene la reĝo rememoris siajn songojn, kaj lia spirito tre maltrankviliĝis pro siaj songoj; kaj la reĝo rapide sendis kaj vokis ĉiujn sorĉistojn de Egiptujo kaj saĝulojn; kaj ili venis kaj stariĝis antaŭ Faraono.
7 Kaj la reĝo diris al ili: Mi songis songojn, kaj neniu povas ilin interpreti; kaj ili diris al la reĝo: Rakontu viajn songojn al viaj servantoj, kaj ni aŭdu ilin.
8 Kaj la reĝo rakontis al ili siajn songojn, kaj ili ĉiuj respondis kaj diris per unu voĉo al la reĝo: La reĝo vivu eterne; kaj jen estas la signifo de viaj songoj.
9 La sep bonaj bovinoj, kiujn vi vidis, estas sep filinoj, kiuj naskiĝos al vi en la venonta tempo; kaj la sep bovinoj, kiujn vi vidis, kiuj eliris post ili kaj englutis ilin, estas kiel signo, ke la filinoj, kiuj naskiĝos al vi, ĉiuj mortos dum la vivo de la reĝo.
10 Kaj tio, kion vi vidis en la dua songo pri sep plenaj bonaj spikoj, kiuj elkreskis sur unu trunko, tio estas ilia interpreto: ke vi konstruos al vi en la lastaj tagoj sep urbojn en la tuta lando Egipta; kaj tio, kion vi vidis pri la sep brulantaj spikoj, kiuj elkreskis post ili kaj englutis ilin, dum vi rigardis ilin per viaj okuloj, estas kiel signo, ke la urboj, kiujn vi konstruos, ĉiuj estos detruitaj en la lastaj tagoj, dum la vivo de la reĝo.
11 Kaj kiam ili parolis tiujn vortojn, la reĝo ne alklinis sian orelon al iliaj vortoj, nek fikse atentis ilin, ĉar la reĝo sciis per sia saĝo, ke ili ne donis ĝustan interpreton de la songoj; kaj kiam ili finis paroli antaŭ la reĝo, la reĝo respondis al ili, dirante: Kion vi diris al mi? vi eldiris malveron kaj parolis mensogojn; tial nun donu ĝustan interpreton de miaj songoj, por ke vi ne mortu.
12 Kaj la reĝo ordonis post tio, kaj li sendis kaj alvokis denove aliajn saĝulojn, kaj ili venis kaj stariĝis antaŭ la reĝo, kaj la reĝo rakontis al ili siajn songojn, kaj ili ĉiuj respondis al li laŭ la unua interpreto, kaj la kolero de la reĝo ekflamis, kaj li tre koleris, kaj la reĝo diris al ili: Certe vi parolas mensogojn kaj eldiras malveron per tio, kion vi diras.
13 Kaj la reĝo ordonis, ke oni proklamu en la tuta lando Egipta, dirante: Decidite estas de la reĝo kaj liaj eminentuloj, ke ĉiu saĝulo, kiu scias kaj komprenas la signifon de songoj, kaj ne venos hodiaŭ antaŭ la reĝon, mortos.
14 Kaj al tiu homo, kiu klarigos al la reĝo la ĝustan signifon de liaj songoj, estos donite al li ĉio, kion li postulos de la reĝo. Kaj venis antaŭ la reĝon ĉiuj saĝuloj de la lando Egipta, kaj ankaŭ ĉiuj magiistoj kaj sorĉistoj, kiuj estis en Egiptujo, en Goŝen, en Rameses, en Taĥpanĥes, en Coar, kaj en ĉiuj lokoj ĉe la limo de Egiptujo; kaj ili ĉiuj stariĝis antaŭ la reĝo.
15 Kaj venis kune el ĉiuj urboj de Egiptujo ĉiuj nobeloj kaj princoj kaj servantoj de la reĝo; kaj ili ĉiuj sidiĝis antaŭ la reĝo; kaj la reĝo rakontis siajn songojn al la saĝuloj kaj princoj; kaj ĉiuj, kiuj sidis antaŭ la reĝo, konsterniĝis de la vizio.
16 Kaj ĉiuj saĝuloj, kiuj estis antaŭ la reĝo, havis tre malkonsentajn interpretojn de liaj songoj; kelkaj el ili klarigis ilin al la reĝo, dirante: La sep bonaj bovinoj estas sep reĝoj, kiuj el la reĝidaj idoj eliros super Egiptujo.
17 Kaj la sep malbonaj bovinoj estas sep princoj, kiuj kontraŭstaros ilin en la lastaj tagoj kaj pereigos ilin; kaj la sep spikoj estas la sep grandaj princoj de Egiptujo, kiuj falos en la manojn de la sep malpli potencaj princoj de siaj malamikoj, en la militoj de nia sinjoro la reĝo.
18 Kaj kelkaj el ili klarigis al la reĝo tiamaniere, dirante: La sep bonaj bovinoj estas la fortaj urboj de Egiptujo, kaj la sep malbonaj bovinoj estas la sep popoloj de la lando Kanaano, kiuj venos kontraŭ la sep urbojn de Egiptujo en la lasta tempo kaj pereigos ilin.
19 Kaj tio, kion vi vidis en la dua songo, pri sep bonaj kaj malbonaj spikoj, estas signo, ke la regado de Egiptujo revenos al via idaro kiel antaŭe.
20 Kaj dum lia regado la popolo de la urboj de Egiptujo turnos sin kontraŭ la sep urbojn de Kanaan, kiuj estas pli fortaj ol ili, kaj detruos ilin, kaj la regado de Egiptujo revenos al via idaro.
21 Kaj kelkaj el ili diris al la reĝo: Jen estas la signifo de viaj songoj: la sep bonaj bovinoj estas sep reĝinoj, kiujn vi prenos kiel edzinojn en la estonta tempo, kaj la sep malbonaj bovinoj signifas, ke tiuj virinoj ĉiuj mortos dum la vivo de la reĝo.
22 Kaj la sep bonaj kaj malbonaj spikoj, kiujn vi vidis en la dua songo, estas dek kvar infanoj; kaj en la lastaj tagoj ili leviĝos kaj batalos inter si, kaj sep el ili frapos la sep pli fortajn.
23 Kaj kelkaj el ili diris tiujn vortojn al la reĝo, dirante: La sep bonaj bovinoj signifas, ke sep infanoj naskiĝos al vi, kaj ili mortigos sep el la infanoj de viaj infanoj en la lastaj tagoj; kaj la sep bonaj spikoj, kiujn vi vidis en la dua songo, estas tiuj princoj, kontraŭ kiuj batalos sep aliaj malpli potencaj princoj kaj detruos ilin en la lastaj tagoj, kaj venĝos la aferon de viaj infanoj, kaj la regado revenos al via idaro.

24 Kaj la reĝo aŭdis ĉiujn vortojn de la saĝuloj de Egiptujo kaj ilian interpreton de liaj sonĝoj; sed neniu el ili plaĉis al la reĝo.
25 Kaj la reĝo sciis en sia saĝo, ke ili ne tute parolis ĝuste en ĉiuj tiuj vortoj; ĉar tio estis de la Eternulo, por detrui la vortojn de la saĝuloj de Egiptujo, por ke Jozef eliru el la malliberejo kaj por ke li fariĝu granda en Egiptujo.
26 Kaj la reĝo vidis, ke neniu el ĉiuj saĝuloj kaj magiistoj de Egiptujo parolis al li ĝuste; kaj ekflamis la kolero de la reĝo, kaj lia kolero brulis en li.
27 Kaj la reĝo ordonis, ke ĉiuj saĝuloj kaj magiistoj eliru de antaŭ li; kaj ĉiuj foriris de antaŭ la reĝo kun honto kaj malhonoro.
28 Kaj la reĝo ordonis proklami en tuta Egiptujo, ke oni mortigu ĉiujn magiistojn, kiuj estis en Egiptujo, kaj ke neniu el ili restu viva.
29 Kaj leviĝis la estroj de la gardistoj, apartenantaj al la reĝo, kaj ĉiu eltiris sian glavon, kaj ili komencis mortigi la magiistojn de Egiptujo kaj la saĝulojn.
30 Post tio venis Merod, la ĉefa vinisto de la reĝo, kaj kliniĝis antaŭ la reĝo kaj sidiĝis antaŭ li.
31 Kaj la vinardisto diris al la reĝo: La reĝo vivu eterne, kaj lia regno estu alta en la lando.
32 Vi koleris kontraŭ via sklavo en tiu tempo, antaŭ jam du jaroj, kaj Vi metis min en malliberejon, kaj mi estis dum kelka tempo en la malliberejo, mi kaj la bakistestro.
33 Kaj estis kun ni sklavo Hebrea, kiu apartenis al la estro de la gardistoj; lia nomo estis Jozef, ĉar lia sinjoro koleris kontraŭ li kaj metis lin en malliberejon, kaj li servis nin tie.
34 Kaj post iom da tempo, kiam ni estis en la malliberejo, ni sonĝis sonĝojn en unu nokto, mi kaj la bakisto-estro; ni sonĝis, ĉiu kun sia propra signifo de la sonĝo.
35 Kaj ni venis matene kaj rakontis al tiu sklavo, kaj li klarigis al ni niajn sonĝojn, al ĉiu laŭ lia sonĝo, ĉu li klarigis ĝuste.
36 Kaj kiel li klarigis al ni, tiel estis la evento; neniu el liaj vortoj falis sur la teron.
37 Kaj nun, mia sinjoro kaj reĝo, ne mortigu la popolon de Egiptujo senkaŭze; jen tiu sklavo estas ankoraŭ malliberigita en la domo de la estro de la korpogardistoj, sia sinjoro, en la domo de malliberejo.
38 Se al la reĝo plaĉas, li alvoku lin, ke li venu al vi, kaj li klarigos al vi la ĝustan signifon de la sonĝo, kiun vi sonĝis.
39 Kaj la reĝo aŭskultis la vortojn de la ĉefvendisto, kaj la reĝo ordonis, ke oni ne mortigu la saĝulojn de Egiptujo.
40 Kaj la reĝo ordonis al siaj servistoj alkonduki Jozefon antaŭ lin, kaj la reĝo diris al ili: Iru al li kaj ne timigu lin, por ke li ne konfuziĝu kaj ne sciu paroli ĝuste.
41 Kaj la servantoj de la reĝo venis al Jozef, kaj oni rapide elkondukis lin el la malliberejo, kaj la servantoj de la reĝo razis lin, kaj li ŝanĝis siajn malliberejajn vestojn kaj venis antaŭ la reĝon.
42 Kaj la reĝo sidis sur sia reĝa trono en princa vesto, zonita per ora efodo, kaj la pura oro, kiu estis sur ĝi, brilis, kaj la karbunklo kaj la rubeno kaj la smeraldo, kune kun ĉiuj altvaloraj ŝtonoj, kiuj estis sur la kapo de la reĝo, blindigis la okulojn, kaj Jozef forte miris pri la reĝo.
43 Kaj la trono, sur kiu la reĝo sidis, estis kovrita per oro kaj arĝento kaj oniksaj ŝtonoj; kaj ĝi havis sepdek ŝtupojn.
44 Kaj estis ilia kutimo en la tuta lando Egipta, ke ĉiu homo, kiu venis por paroli kun la reĝo, se li estis princo aŭ iu, kiu estis estimata en la okuloj de la reĝo, li supreniris sur la reĝan tronon ĝis la tridek-unua ŝtupo, kaj la reĝo malsupreniris ĝis la tridek-sesa ŝtupo kaj parolis kun li.
45 Se li estis unu el la simpla popolo, li supreniris al la tria ŝtupo, kaj la reĝo malsupreniris al la kvara kaj parolis al li, kaj ilia kutimo estis krome, ke ĉiu homo, kiu komprenis paroli en ĉiuj sepdek lingvoj, supreniris la sepdek ŝtupojn, kaj iris supren kaj parolis ĝis li atingis la reĝon.
46 Kaj ĉiu, kiu ne povis plenumi la sepdek, supreniris tiom da ŝtupoj, kiom da lingvoj li sciis paroli.
47 Kaj estis kutimo en tiu tempo en Egiptujo, ke neniu regu super ili, kiu ne komprenus paroli la sepdek lingvojn.
48 Kaj kiam Jozef venis antaŭ la reĝon, li kliniĝis ĝis la tero antaŭ la reĝo, kaj li supreniris al la tria ŝtupo, kaj la reĝo sidiĝis sur la kvara ŝtupo kaj parolis kun Jozef.
49 Kaj la reĝo diris al Jozef: Mi sonĝis sonĝon, kaj neniu interpretisto, kiu ĝin ĝuste interpretus; kaj mi ordonis hodiaŭ, ke ĉiuj magiistoj de Egiptujo kaj ĝiaj saĝuloj venu al mi, kaj mi rakontis al ili miajn sonĝojn, kaj neniu ilin ĝuste interpretis al mi.
50 Kaj post tio mi hodiaŭ aŭdis pri vi, ke vi estas saĝa homo, kaj povas ĝuste klarigi ĉiun sonĝon, kiun vi aŭdas.
51 Kaj Jozef respondis al Faraono, dirante: Faraono rakontu siajn sonĝojn, kiujn li sonĝis; la interpretoj apartenas al Dio. Kaj Faraono rakontis siajn sonĝojn al Jozef, la sonĝon pri la bovinoj kaj la sonĝon pri la spikoj; kaj la reĝo ĉesis paroli.
52 Kaj Jozef tiam estis vestita per la spirito de Dio antaŭ la reĝo, kaj li sciis ĉion, kio okazos al la reĝo de tiu tago pluen, kaj li sciis la ĝustan interpreton de la reĝa sonĝo, kaj li parolis antaŭ la reĝo.
53 Kaj Jozef trovis favoron en la okuloj de la reĝo, kaj la reĝo inklinis siajn orelojn kaj sian koron, kaj li aŭdis ĉiujn vortojn de Jozef. Kaj Jozef diris al la reĝo: Ne pensu, ke ili estas du sonĝoj, ĉar ĝi estas nur unu sonĝo; ĉar tion, kion Dio elektis fari en la tuta lando, Li montris al la reĝo en lia sonĝo; kaj jen estas la ĝusta interpreto de via sonĝo:
54 La sep bonaj bovinoj kaj la spikoj estas sep jaroj, kaj la sep malbonaj bovinoj kaj la spikoj estas ankaŭ sep jaroj; ĝi estas unu sonĝo.
55 Jen venos sep jaroj de abundeco en la tuta lando, kaj post tio sekvos sep jaroj de malsato, tre malfacila malsato; kaj forgesiĝos la tuta abundeco en la lando, kaj la malsato formanĝos la loĝantojn de la lando.
56 La reĝo sonĝis unu sonĝon, kaj la sonĝo tial estis ripetita al Faraono, ĉar la afero estas decidita de Dio, kaj Dio baldaŭ plenumos ĝin.
57 Nun do mi donos al vi konsilon kaj savos vian animon kaj la animojn de la loĝantoj de la lando de la malbono de la malsato, por ke vi serĉu en via regno homon tre kompetentan kaj saĝan, kiu scias ĉiujn aferojn de la registaro, kaj nomumu lin super la lando Egipta.
58 Kaj la homo, kiun Vi estrigos super Egiptujon, starigu sub li oficistojn, kaj ili kolektu la tutan manĝaĵon de la venontaj bonaj jaroj; kaj ili amasigu la grenon kaj metu ĝin en viajn destinitajn provizojn.
59 Kaj ili konservu tiun manĝaĵon por la sep jaroj de malsato, por ke ĝi troviĝu por vi kaj via popolo kaj via tuta lando, kaj por ke vi kaj via lando ne pereu de la malsato.
60 Estu ordonite al ĉiuj loĝantoj de la lando, ke ili kolektu ĉiu el siaj produktoj, kiujn li povas akiri, dum la sep jaroj

de bono, kaj ke ili metu ĝin en siajn provizejojn, por ke ili ĝin trovu en la tempo de malsato, kaj por ke ili vivu per ĝi.
61 Jen estas la ĝusta interpreto de via sonĝo, kaj jen estas la konsilo donita por savi vian animon kaj la animojn de ĉiuj viaj subuloj.
62 Kaj la reĝo respondis kaj diris al Jozef: Kiu diras kaj kiu scias, ke viaj vortoj estas ĝustaj? Kaj li diris al la reĝo: Tio estos por vi signo rilate al ĉiuj miaj vortoj, ke ili estas veraj kaj ke mia konsilo estas bona por vi.
63 Jen via edzino sidas hodiaŭ sur la seĝo de nasko, kaj ŝi naskos al vi filon, kaj vi ĝojos kun li; kiam via infano eliros el la ventro de sia patrino, via unuenaskita filo, kiu naskiĝis antaŭ du jaroj, mortos, kaj vi konsoliĝos per la infano, kiu naskiĝos al vi hodiaŭ.
64 Kaj Jozef finis paroli tiujn vortojn al la reĝo, kaj li kliniĝis antaŭ la reĝo kaj eliris; kaj kiam Jozef eliris de antaŭ la reĝo, tiuj signoj, kiujn Jozef diris al la reĝo, plenumiĝis en tiu tago.
65 Kaj la reĝino naskis filon en tiu tago, kaj la reĝo aŭdis la ĝojan novaĵon pri sia filo, kaj li ĝojis, kaj kiam la raportisto foriris de la ĉeesto de la reĝo, la servistoj de la reĝo trovis la unuenaskitan filon de la reĝo falinta mortinta sur la teron.
66 Kaj estis granda lamentado kaj bruo en la domo de la reĝo, kaj la reĝo aŭdis ĝin, kaj li diris: Kio estas la bruo kaj lamentado, kiun mi aŭdis en la domo? Kaj oni diris al la reĝo, ke lia unuenaskita filo mortis; tiam la reĝo sciis, ke ĉiuj vortoj de Jozef, kiujn li diris, estas ĝustaj, kaj la reĝo konsoliĝis pri sia filo per la infano, kiu naskiĝis al li en tiu tago, kiel Jozef parolis.

ĈAPITRO 49

1 Post tio la reĝo sendis kaj kunvenigis ĉiujn siajn oficistojn kaj servistojn, kaj ĉiujn princojn kaj eminentulojn de la reĝo; kaj ili ĉiuj venis antaŭ la reĝon.
2 Kaj la reĝo diris al ili: Jen vi vidis kaj aŭdis ĉiujn vortojn de tiu Hebreo, kaj ĉiujn signojn, kiujn li diris, ke plenumiĝos; kaj neniu el liaj vortoj falis sur la teron.
3 Vi scias, ke li ĝuste klarigis la sonĝon, kaj ĝi certe plenumiĝos; nun do konsiliĝu kaj vidu, kion vi faros kaj kiel la lando saviĝos de la malsato.
4 Serĉu nun kaj vidu, ĉu ekzistas io simila, en kies koro estas saĝo kaj scio; kaj Mi lin starigos super la lando.
5 Ĉar vi aŭdis, kion la Hebreo konsilis pri tio, por savi per ĝi la landon de la malsato; kaj mi scias, ke la lando ne saviĝos de la malsato, krom per la konsilo de la Hebreo, kiu konsilis min.
6 Kaj ĉiuj respondis al la reĝo kaj diris: La konsilo, kiun la Hebreo donis pri tio, estas bona; nun do, nia sinjoro kaj reĝo, jen la tuta lando estas en via mano; faru tion, kio plaĉas al vi.
7 Tiun, kiun vi elektos kaj kiun vi laŭ via saĝo scios, ke li estas saĝa kaj kapabla savi la landon per sia saĝo, tiun la reĝo starigos sub li super la lando.
8 Kaj la reĝo diris al ĉiuj oficistoj: Mi pensas, ke ĉar Dio sciigis al la Hebreo ĉion, kion Li diris, ke ne ekzistas en la tuta lando tiel kompetenta kaj saĝa kiel li; se plaĉas al vi, mi starigos lin super la lando, ĉar li savos la landon per sia saĝo.
9 Kaj ĉiuj oficistoj respondis al la reĝo kaj diris: Estas ja skribite en la leĝoj de Egiptujo, kaj oni ne devas ĝin malobei, ke neniu regu super Egiptujo, nek estu dua post la reĝo, nur tiu, kiu scios ĉiujn lingvojn de la homoj.
10 Nun do nia sinjoro kaj reĝo, jen ĉi tiu hebreo povas paroli nur la hebrean lingvon, kaj kiel do li povas esti super ni la dua sub la regado, viro kiu eĉ ne scias nian lingvon?
11 Nun ni petas vin, sendu lin, kaj lasu lin veni antaŭ vin, kaj provu lin en ĉio, kaj faru kiel vi opinias konvena.
12 Kaj la reĝo diris: Morgaŭ tio estos farita, kaj la afero, kiun vi diris, estas bona; kaj ĉiuj oficistoj venis en tiu tago antaŭ la reĝon.
13 Kaj en tiu nokto la Eternulo sendis unu el siaj servantaj anĝeloj, kaj li venis en la landon Egiptan al Jozef, kaj la anĝelo de la Eternulo staris super Jozef, kaj jen Jozef kuŝis en la lito nokte en la domo de sia sinjoro en la karcero, ĉar lia sinjoro remetis lin en la karceron pro lia edzino.
14 Kaj la anĝelo vekis lin el lia dormo, kaj Jozef leviĝis kaj stariĝis sur siaj kruroj, kaj jen la anĝelo de la Eternulo staris kontraŭ li; kaj la anĝelo de la Eternulo parolis kun Jozef, kaj li instruis al li ĉiujn lingvojn de la homoj en tiu nokto, kaj li nomis lin Jozef.
15 Kaj la anĝelo de la Eternulo foriris de li, kaj Jozef returne kuŝiĝis sur sia lito; kaj Jozef miregis pri la vizio, kiun li vidis.
16 Kaj matene la reĝo sendis, ke ĉiuj siaj oficistoj kaj servistoj, kaj ili ĉiuj venis kaj sidiĝis antaŭ la reĝo, kaj la reĝo ordonis, ke oni alkonduku Jozefon, kaj la servistoj de la reĝo iris kaj alkondukis Jozefon antaŭ Faraonon.
17 Kaj la reĝo eliris kaj supreniris la ŝtupojn de la trono, kaj Jozef parolis al la reĝo en ĉiuj lingvoj, kaj Jozef iris al li kaj parolis al la reĝo ĝis li alvenis antaŭ la reĝon sur la sepdeka ŝtupo, kaj li sidiĝis antaŭ la reĝo.
18 Kaj la reĝo tre ĝojis pro Jozef, kaj ĉiuj reĝkoruloj tre ĝojis kun la reĝo, kiam ili aŭdis ĉiujn vortojn de Jozef.
19 Kaj la afero ŝajnis bona al la reĝo kaj al la korteganoj, ke oni nomu Jozefon dua post la reĝo super la tuta lando Egipta. Kaj la reĝo diris al Jozef jene:
20 Nun vi konsilis al mi starigi saĝulon super la lando Egipta, kaj li savos la landon per lia saĝo de malsato; nun do, ĉar Dio sciigis al vi ĉion ĉi tion kaj ĉiujn vortojn, kiujn vi diris, ne ekzistas en la tuta lando homo kompetenta kaj saĝa simila al vi.
21 Kaj via nomo ne plu estos Jozef, sed Cafnat-Paneah estos via nomo; vi estos la dua post mi, kaj laŭ via vorto estos ĉiuj aferoj de mia regno, kaj laŭ via vorto mia popolo eliros kaj venos.
22 Ankaŭ el sub via mano miaj servantoj kaj oficistoj ricevos sian salajron, kiu estas donata al ili ĉiumonate, kaj antaŭ vi kliniĝos la tuta popolo de la lando; nur sur mia trono mi estos pli granda ol vi.
23 Kaj la reĝo deprenis sian ringon de sia mano kaj metis ĝin sur la manon de Jozef, kaj la reĝo vestis Jozefon per princa vesto, kaj li metis oran kronon sur lian kapon, kaj li metis oran ĉenon sur lian kolon.
24 Kaj la reĝo ordonis al siaj servantoj, kaj oni rajdigis lin sur la dua ĉaro de la reĝo, kiu iris kontraŭ la ĉaro de la reĝo; kaj li rajdigis lin sur granda kaj forta ĉevalo el la ĉevaloj de la reĝo kaj veturigis lin tra la stratoj de la lando Egipta.
25 Kaj la reĝo ordonis, ke ĉiuj, kiuj ludis tamburinojn, harpojn kaj aliajn muzikajn instrumentojn, eliru kun Jozef; mil tamburinoj, mil meĥolot kaj mil nebalidoj iris post li.

26 Kaj kvin mil viroj, kun eltiritaj glavoj brilantaj en iliaj manoj, kaj ili marŝis kaj ludis antaŭ Jozef, kaj dudek mil el la eminentuloj de la reĝo, zonitaj per ledaj zonoj kovritaj per oro, marŝis dekstre de Jozef, kaj dudek mil maldekstre de li, kaj ĉiuj virinoj kaj junulinoj iris sur la tegmentojn aŭ staris sur la stratoj ludante kaj ĝojante pri Jozef, kaj rigardis la aspekton de Jozef kaj lian belecon.
27 Kaj la popolo de la reĝo iris antaŭ li kaj malantaŭ li, ŝmirante la vojon per olibano kaj kasio kaj ĉiaspecaj aromaĵoj, kaj ŝutante mirhon kaj aloon laŭlonge de la vojo; kaj dudek viroj proklamis tiujn vortojn antaŭ li tra la tuta lando per laŭta voĉo:
28 Ĉu vi vidas tiun homon, kiun la reĝo elektis kiel sian duanton? Ĉiuj aferoj de la registaro estos regataj de li; kaj kiu malobeos liajn ordonojn aŭ ne kliniĝos antaŭ li ĝis la tero, tiu mortos, ĉar li ribelis kontraŭ la reĝo kaj lia duanto.
29 Kaj kiam la heroldoj ĉesis proklami, la tuta popolo de Egiptujo kliniĝis ĝis la tero antaŭ Jozef, kaj diris: Vivu la reĝo kaj vivu ankaŭ lia dua; kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo kliniĝis sur la vojo; kaj kiam la heroldoj alproksimiĝis al ili, ili kliniĝis, kaj ĝojis per ĉiaspecaj tamburinoj, per meĥol kaj nebalo antaŭ Jozef.
30 Kaj Jozef sur sia ĉevalo levis siajn okulojn al la ĉielo, kaj kriis kaj diris: Li levas malriĉulon el la polvo, Li levas malriĉulon el la sterko. Ho Eternulo Cebaot, feliĉa estas la homo, kiu fidas Vin.
31 Kaj Jozef trairis la tutan landon Egiptan kun la servantoj kaj oficistoj de Faraono, kaj ili montris al li la tutan landon Egiptan kaj ĉiujn trezorojn de la reĝo.
32 Kaj Jozef revenis kaj venis en tiu tago al Faraono, kaj la reĝo donis al Jozef posedaĵon en la lando Egipta, posedaĵon de kampoj kaj vinberĝardenoj, kaj la reĝo donis al Jozef tri mil talantojn da arĝento kaj mil talantojn da oro, kaj oniksajn ŝtonojn kaj bedelion kaj multajn donacojn.
33 Kaj la sekvantan tagon la reĝo ordonis al la tuta popolo de Egiptujo, ke oni alportu al Jozef oferon kaj donacojn, kaj ke tiu, kiu malobeus la ordonon de la reĝo, mortu; kaj ili faris altaĵo sur la strato de la urbo, kaj ili sternis tie vestojn, kaj ĉiu, kiu alportis ion al Jozef, metis ĝin sur la altaĵo.
34 Kaj ĉiuj Egiptoj ĵetis ion sur la alton, unu oran orelringon, kaj la alia ringojn kaj orelringojn, kaj diversajn vazojn orajn kaj arĝentajn, kaj oniksajn ŝtonojn kaj bedelion li ĵetis sur la alton; ĉiu donis ion de sia havo.
35 Kaj Jozef prenis ĉion ĉi kaj metis ilin en siajn trezorejojn, kaj ĉiuj oficistoj kaj nobeloj, apartenantaj al la reĝo, altigis Jozefon, kaj ili donis al li multajn donacojn, vidante, ke la reĝo elektis lin kiel sian anstataŭanton.
36 Kaj la reĝo sendis al Potifera, filo de Aĥiram, pastro el On, kaj li prenis lian junan filinon Osnat kaj donis ŝin al Jozef kiel edzinon.
37 Kaj la junulino estis tre bela, virgulino, kiun neniu konis antaŭe; kaj Jozef prenis ŝin kiel edzinon; kaj la reĝo diris al Jozef: Mi estas Faraono, kaj neniu krom vi kuraĝos levi sian manon aŭ sian piedon, por regi mian popolon en la tuta lando Egipta.
38 Jozef havis la aĝon de tridek jaroj, kiam li stariĝis antaŭ Faraono; kaj Jozef foriris de antaŭ la reĝo, kaj li fariĝis la dua de la reĝo en Egiptujo.
39 Kaj la reĝo donis al Jozef cent servistojn, por servi lin en lia domo; kaj Jozef ankaŭ sendis kaj aĉetis multajn servistojn, kaj ili restis en la domo de Jozef.
40 Jozef tiam konstruis al si tre belegan domon, similan al la domoj de reĝoj, antaŭ la korto de la reĝa palaco, kaj li faris en la domo grandan templon, tre elegantan laŭ aspekto kaj oportunan por sia loĝejo; tri jarojn Jozef konstruis sian domon.
41 Kaj Jozef faris al si tre belan tronon el abundo da oro kaj arĝento, kaj li kovris ĝin per oniksaj ŝtonoj kaj bedelio, kaj li faris sur ĝi bildon de la tuta lando Egipta, kaj bildon de la rivero Egipta, kiu akvumas la tutan landon Egiptan; kaj Jozef sidis sekure sur sia trono en sia domo, kaj la Eternulo pligrandigis la saĝecon de Jozef.
42 Kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo kaj la servantoj de Faraono kaj liaj princoj amis Jozefon tre forte, ĉar de la Eternulo estis tio al Jozef.
43 Kaj Jozef havis armeon, kiu faris militon, eliranta laŭ taĉmentoj kaj trupoj, nombrante kvardek mil sescent homojn kapablajn porti armilojn por helpi la reĝon kaj Jozefon kontraŭ la malamiko, krom la oficistoj de la reĝo kaj liaj servistoj kaj sennombraj loĝantoj de Egiptujo.
44 Kaj Jozef donis al siaj fortuloj kaj al sia tuta militistaro ŝildojn kaj lancojn kaj ĉapojn kaj kirasojn kaj ŝtonojn por ĵetiloj.

ĈAPITRO 50

1 En tiu tempo la Tarŝiŝidoj venis kontraŭ la Iŝmaelidojn kaj faris militon kontraŭ ili; kaj la Tarŝiŝidoj dum longa tempo rabis la Iŝmaelidojn.
2 Kaj la idoj de Iŝmael estis malmultaj en tiu tempo, kaj ili ne povis venki la idojn de Tarŝiŝ; kaj ili estis forte premitaj.
3 Kaj la plejaĝuloj de la Iŝmaelidoj sendis raporton al la reĝo de Egiptujo, dirante: Sendu al viaj servantoj estrojn kaj militistarojn, por ke ili helpu nin batali kontraŭ la Tarŝiŝ-idoj; ĉar ni jam delonge estas malaperantaj.
4 Kaj Faraono sendis Jozefon kun la militistoj kaj la militistaro, kiuj estis kun li, kaj ankaŭ liajn militistojn el la domo de la reĝo.
5 Kaj ili iris en la landon Ĥavila al la idoj de Iŝmael, por helpi ilin kontraŭ la idoj de Tarŝiŝ; kaj la idoj de Iŝmael batalis kontraŭ la idoj de Tarŝiŝ; kaj Jozef venkobatis la Tarŝiŝedojn, kaj li humiligis ilian tutan landon; kaj la idoj de Iŝmael loĝas tie ĝis la nuna tago.
6 Kaj kiam la lando Tarŝiŝ estis subigita, ĉiuj Tarŝiŝidoj forkuris kaj venis al la limo de siaj fratoj, la idoj de Javan; kaj Jozef kun ĉiuj siaj fortuloj kaj lia militistaro revenis Egiptujon, sen manki eĉ unu homo.
7 Kaj en la dua jaro de la reĝado de Jozef super Egiptujo, la Eternulo donis grandan abundon al la lando dum sep jaroj, kiel diris Jozef; ĉar la Eternulo benis ĉiujn produktojn de la tero en tiu tempo dum sep jaroj; kaj ili manĝis kaj tre satiĝis.
8 Kaj Jozef havis tiam sub li oficistojn, kaj ili kolektis la tutan manĝaĵon de la bonaj jaroj, kaj amasigis grenon ĉiujare, kaj metis ĝin en la trezorejojn de Jozef.
9 Kaj ĉiam, kiam ili rikoltis la manĝaĵon, Jozef ordonis, ke ili alportu la grenon en spikoj, kaj ankaŭ kunportu iom da tero de la kampo, por ke ĝi ne putriĝu.

10 Kaj Jozef faris tiel jaron post jaro, kaj li amasigis abunde da greno, kiel la sablon apud la maro, ĉar liaj provizoj estis grandegaj kaj nekalkuleblaj pro abundo.
11 Kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo kolektis ĉiuspecajn manĝaĵojn en siajn provizojn en granda abundo dum la sep bonaj jaroj; sed ili ne faris al ĝi, kiel faris Jozef.
12 Kaj la tuta manĝaĵo, kiun Jozef kaj la Egiptoj kolektis dum la sep jaroj de abundeco, estis provizo por la lando por la sep jaroj de malsato, por la subteno de la tuta lando.
13 Kaj la loĝantoj de Egiptujo plenigis ĉiu sian provizon kaj kaŝejon per greno, por ke ili estu subtenataj dum la malsato.
14 Kaj Jozef metis la tutan manĝaĵon, kiun li kolektis, en ĉiujn urbojn de Egiptujo, kaj li fermis ĉiujn provizojn kaj starigis gardistojn super ili.
15 Kaj Osnat, la edzino de Jozef, filino de Poti-Fera, naskis al li du filojn, Manase kaj Efraimon. Kaj Jozef havis la aĝon de tridek kvar jaroj, kiam li naskigis ilin.
16 Kaj la knaboj kreskis, kaj ili iris laŭ liaj vojoj kaj laŭ liaj instrukcioj; ili ne deflankiĝis de la vojo, kiun instruis al ili ilia patro, dekstren nek maldekstren.
17 Kaj la Eternulo estis kun la knaboj, kaj ili kreskis kaj fariĝis kompetentaj kaj kompetentaj pri ĉiu saĝo kaj pri ĉiuj aferoj de regado; kaj ĉiuj oficistoj de la reĝo kaj liaj eminentuloj el la loĝantoj de Egiptujo levis la knabojn, kaj ili estis edukitaj inter la reĝidoj.
18 Kaj finiĝis la sep jaroj de abundeco, kiuj estis en la lando, kaj venis post ili sep jaroj de malsato, kiel diris Jozef; kaj la malsato estis en la tuta lando.
19 Kaj ĉiuj Egiptoj vidis, ke la malsato komenciĝis en la lando Egipta; kaj ĉiuj Egiptoj malfermis siajn grenejojn, ĉar la malsato forte premis ilin.
20 Kaj ili trovis la tutan manĝaĵon, kiu estis en iliaj provizoj, plena de fibestoj kaj ne taŭga por manĝi; kaj la malsato tre disvastiĝis en la lando; kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo venis kaj kriis antaŭ Faraono, ĉar la malsato pezis sur ili multe.
21 Kaj ili diris al Faraono: Donu panon al viaj sklavoj; kial ni mortu pro malsato antaŭ viaj okuloj, ni kaj niaj infanoj?
22 Kaj Faraono respondis al ili, dirante: Kial do vi krias al mi? Jozef ja ordonis, ke oni kolektu la grenon por la sep jaroj de abundeco por la jaroj de malsato? kial do vi ne aŭskultis lian voĉon?
23 Kaj la popolo Egipta respondis al la reĝo, dirante: Kiel vivas via animo, nia sinjoro, viaj sklavoj faris ĉion, kion ordonis Jozef; kaj viaj sklavoj kolektis ĉiujn produktojn de siaj kampoj dum la sep jaroj de abundeco kaj metis en la provizon ĝis la nuna tago.
24 Kaj kiam la malsato superfortis viajn servistojn, ni malfermis niajn provizejojn, kaj jen ĉiuj niaj produktoj estis plenaj de fibestoj kaj ne taŭgis por manĝaĵo.
25 Kaj kiam la reĝo aŭdis ĉion, kio okazis al la loĝantoj de Egiptujo, la reĝo forte ektimis pro la malsato, kaj li tre ektimis; kaj la reĝo respondis al la popolo de Egiptujo, dirante: Ĉar ĉio ĉi okazis al vi, iru al Jozef, kaj faru ĉion, kion li diros al vi, kaj ne malobeu liajn ordonojn.
26 Kaj ĉiuj Egiptoj eliris kaj venis al Jozef, kaj diris al li: Donu al ni panon, kial ni mortu antaŭ vi pro malsato? ĉar ni kolektis niajn produktojn dum sep jaroj, kiel vi ordonis, kaj ni metis ilin en magazenon; kaj tiel ĝi fariĝis por ni.
27 Kaj kiam Jozef aŭdis ĉiujn vortojn de la Egiptoj kaj kio trafis ilin, Jozef malfermis ĉiujn siajn provizojn de produktoj kaj vendis ilin al la Egiptoj.
28 Kaj la malsato tre disvastiĝis en la tuta lando, kaj la malsato estis en ĉiuj landoj, sed en la lando Egipta oni povis vendi produktojn.
29 Kaj ĉiuj loĝantoj de Egiptujo venis al Jozef, por aĉeti grenon, ĉar la malsato forte premis ilin, kaj ilia tuta greno difektiĝis; kaj Jozef ĉiutage vendis ĝin al la tuta popolo de Egiptujo.
30 Kaj ĉiuj loĝantoj de la lando Kanaano kaj la Filiŝtoj kaj tiuj, kiuj estis trans Jordano kaj la orientidoj kaj ĉiuj urboj de la landoj malproksimaj kaj proksimaj aŭdis, ke oni vendas grenon en Egiptujo; kaj ili ĉiuj venis Egiptujon, por aĉeti grenon, ĉar la malsato forte premis ilin.
31 Kaj Jozef malfermis la grenejojn kaj starigis super ili oficistojn; kaj ili ĉiutage staris kaj vendadis al ĉiu, kiu venis.
32 Kaj Jozef sciis, ke ankaŭ liaj fratoj venos Egiptujon, por aĉeti grenon, ĉar la malsato forte okupis la tutan landon. Kaj Jozef ordonis al sia tuta popolo, ke ili proklamu tra la tuta lando Egipta, dirante:
33 Estas la volo de la reĝo, de lia dua flanko kaj de iliaj eminentuloj, ke ĉiu, kiu volas aĉeti grenon en Egiptujo, ne sendu siajn sklavojn en Egiptujon, por aĉeti; sed nur liaj filoj, kaj ankaŭ iu Egipto aŭ Kanaanano, kiu venos el iu ajn el la provizejoj por aĉeti grenon en Egiptujo, kaj iros kaj vendos ĝin en la tuta lando, tiu mortos; ĉar neniu aĉetos, krom por la subteno de sia domo.
34 Kaj ĉiu, kiu kondukas du aŭ tri bestojn, mortos; ĉar ĉiu konduku nur sian propran bestojn.
35 Kaj Jozef starigis gardostarantojn ĉe la pordegoj de Egiptujo, kaj ordonis al ili jene: Ĉiu, kiu venos por aĉeti grenon, ne lasu lin eniri, ĝis lia nomo kaj la nomo de lia patro kaj la nomo de la patro de lia patro estos skribitaj; kaj ĉio, kio estos skribita tage, sendu iliajn nomojn al mi vespere, por ke mi sciu iliajn nomojn.
36 Kaj Jozef starigis oficistojn en la tuta lando Egipta, kaj li ordonis al ili fari ĉion ĉi.
37 Kaj Jozef faris ĉion ĉi tion, kaj starigis ĉi tiujn leĝojn, por ke li sciu, kiam liaj fratoj venos Egiptujon, por aĉeti grenon; kaj la popolo de Jozef ĉiutage proklamadis en Egiptujo laŭ tiuj vortoj kaj leĝoj, kiujn Jozef ordonis.
38 Kaj ĉiuj loĝantoj de la orienta kaj okcidenta lando, kaj de la tuta tero, aŭdis pri la leĝoj kaj reguloj, kiujn Jozef starigis en Egiptujo; kaj la loĝantoj de la plej malproksimaj partoj de la tero venis kaj aĉetis grenon en Egiptujo ĉiutage, kaj poste foriris.
39 Kaj ĉiuj oficistoj de Egiptujo faris, kiel ordonis Jozef; kaj ĉiu, kiu venis Egiptujon, por aĉeti grenon, la pordegistoj skribis iliajn nomojn kaj la nomojn de iliaj patroj kaj alportadis ilin ĉiutage vespere antaŭ Jozef.

ĈAPITRO 51

1 Jakob poste aŭdis, ke estas greno en Egiptujo, kaj li vokis siajn filojn, ke ili iru Egiptujon por aĉeti grenon, ĉar ankaŭ sur ilin forte puŝis sin la malsato. Kaj li vokis siajn filojn, dirante:
2 Jen mi aŭdas, ke estas greno en Egiptujo, kaj ĉiuj popoloj de la tero iras tien, por aĉeti ĝin; kial do vi montros vin

sataj antaŭ la tuta tero? iru ankaŭ Egiptujon, kaj aĉetu por ni iom da greno, inter la homoj, kiuj venas tien, por ke ni ne mortu.
3 Kaj la filoj de Jakob obeis la voĉon de sia patro, kaj ili leviĝis, por iri Egiptujon, por aĉeti grenon inter la aliaj, kiuj venis tien.
4 Kaj ilia patro Jakob ordonis al ili jene: Kiam vi venos en la urbon, ne eniru kune tra unu pordego, pro la loĝantoj de la lando.
5 Kaj la filoj de Jakob eliris kaj iris Egiptujon, kaj la filoj de Jakob faris ĉion, kiel ordonis al ili ilia patro; kaj Jakob ne sendis Benjamenon, ĉar li pensis, ke ne trafu lin sur la vojo io, kiel lia frato; kaj dek el la filoj de Jakob eliris.
6 Kaj dum la filoj de Jakob iris sur la vojo, ili pentis pri tio, kion ili faris al Jozef, kaj ili parolis unu al la alia, dirante: Ni scias, ke nia frato Jozef malsupreniris al Egiptujo, kaj nun ni serĉos lin kien ajn ni iros, kaj se ni trovos lin, ni prenos lin de lia sinjoro por elaĉeto, kaj se ne, per perforto, kaj ni mortos pro li.
7 Kaj la filoj de Jakob konsentis pri tio kaj kuraĝigis sin pro Jozef, por savi lin el la mano de lia sinjoro, kaj la filoj de Jakob iris Egiptujon; kaj kiam ili alproksimiĝis al Egiptujo, ili apartiĝis unu de la alia, kaj ili trairis tra dek pordegoj de Egiptujo, kaj la pordegistoj skribis iliajn nomojn en tiu tago, kaj alportis ilin al Jozef vespere.
8 Kaj Jozef legis la nomojn el la manoj de la pordegistoj de la urbo, kaj li trovis, ke liaj fratoj eniris tra la dek pordegoj de la urbo, kaj Jozef tiam ordonis, ke oni proklamu tra la tuta lando Egipta, dirante:
9 Eliru ĉiuj magazengardistoj, fermu ĉiujn grenmagazenojn kaj lasu nur unu resti malfermita, por ke la venantoj povu aĉeti de ĝi.
10 Kaj ĉiuj estro de Jozef faris tiel en tiu tempo, kaj ili fermis ĉiujn provizojn, kaj lasis malfermita nur unu.
11 Kaj Jozef donis la nomojn de siaj fratoj al la estro de la vendejo, kaj li diris al li: Kiu ajn venos al vi, por aĉeti grenon, demandu lian nomon; kaj kiam venos al vi homoj kun tiuj nomoj, prenu ilin kaj sendu ilin. Kaj ili faris tiel.
12 Kaj kiam la filoj de Jakob venis en la urbon, ili kolektiĝis en la urbo, por serĉi Jozefon, antaŭ ol ili aĉetis al si grenon.
13 Kaj ili iris al la muroj de la malĉastistinoj, kaj serĉis Jozefon inter la muroj de la malĉastistinoj dum tri tagoj, ĉar ili pensis, ke Jozef venos inter la muroj de la malĉastistinoj, ĉar Jozef estis tre bela kaj bela; kaj la filoj de Jakob serĉis Jozefon dum tri tagoj, kaj ili ne povis trovi lin.
14 Kaj la viro, kiu estis estro de la vendejo, serĉis la nomojn, kiujn Jozef donis al li, kaj li ilin ne trovis.
15 Kaj li sendis al Jozef, dirante: Jam pasis tri tagoj, kaj tiuj viroj, kies nomojn Vi donis al mi, ne venis; kaj Jozef sendis servistojn, por serĉi la homojn en la tuta Egiptujo kaj alkonduki ilin al Jozef.
16 Kaj la sklavoj de Jozef iris kaj venis Egiptujon kaj ne trovis ilin; kaj ili iris en Goŝen, kaj ili tie ne estis; poste ili iris en la urbon Rameses kaj ne trovis ilin.
17 Kaj Jozef sendis dek ses sklavojn, por serĉi siajn fratojn; kaj ili iris kaj disĵetis sin en la kvar anguloj de la urbo. Kaj kvar el la sklavoj eniris en la domon de la malĉastistinoj, kaj ili trovis tie la dek virojn, kiuj serĉis sian fraton.
18 Kaj tiuj kvar viroj prenis ilin kaj alportis ilin antaŭ lin, kaj ili kliniĝis al li ĝis la tero, kaj Jozef sidis sur sia trono en sia templo, vestita per princaj vestoj, kaj sur lia kapo estis granda krono el oro, kaj ĉiuj potenculoj sidis ĉirkaŭ li.
19 Kaj la filoj de Jakob vidis Jozefon, kaj lia aspekto kaj beleco kaj digno de vizaĝo ŝajnis mirindaj en iliaj okuloj, kaj ili denove kliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
20 Kaj Jozef vidis siajn fratojn, kaj li rekonis ilin, sed ili lin ne rekonis, ĉar Jozef estis tre granda en iliaj okuloj, tial ili lin ne rekonis.
21 Kaj Jozef diris al ili: De kie vi venas? Kaj ili ĉiuj respondis kaj diris: Viaj sklavoj venis el la lando Kanaana, por aĉeti grenon, ĉar la malsato forte amasiĝas tra la tuta lando; kaj viaj sklavoj aŭdis, ke estas greno en Egiptujo; tial ili venis al aliaj landoj, por aĉeti grenon por sia subteno.
22 Kaj Jozef respondis al ili, dirante: Se vi venis, por aĉeti, kiel vi diras, kial vi eniris tra la dek pordegoj de la urbo? vi venis, por spionumi la landon.
23 Kaj ĉiuj kune respondis al Jozef, kaj diris: Ne tiel, mia sinjoro; ni pravas; viaj sklavoj ne estas spionoj, sed ni venis, por aĉeti grenon; ĉar viaj sklavoj ĉiuj estas fratoj, filoj de unu homo en la lando Kanaana; kaj nia patro ordonis al ni, dirante: Kiam vi venos en la urbon, ne eniru kune tra unu pordego, pro la loĝantoj de la lando.
24 Kaj Jozef respondis al ili denove kaj diris: Jen estas tio, kion mi diris al vi: vi venis, por esplorrigardi la landon; tial vi ĉiuj venis tra la dek pordegoj de la urbo; vi venis, por vidi la malfortajn lokojn de la lando.
25 Ĉiu, kiu venas por aĉeti grenon, iras sian vojon, kaj vi jam tri tagojn estas en la lando; kion vi faras ĉe la muroj de prostituitinoj, kie vi estas jam dum tri tagoj? Certe spionoj faras tion.
26 Kaj ili diris al Jozef: Malproksime de nia sinjoro paroli tiel, ĉar ni estas dek du fratoj, filoj de nia patro Jakob, en la lando Kanaano, filo de Isaak, filo de Abraham, la Hebreo; kaj jen la plej juna estas kun nia patro hodiaŭ en la lando Kanaano, kaj unu ne plu estas, ĉar li malaperis for de ni, kaj ni pensis, ke eble li estas en ĉi tiu lando; tial ni serĉas lin tra la tuta lando, kaj ni venis eĉ al la domoj de prostituitinoj, por serĉi lin tie.
27 Kaj Jozef diris al ili: Ĉu vi serĉis lin tra la tuta tero? Restis nur Egiptujo, por ke vi lin serĉu. Kaj kion faru via frato en la domoj de malĉastistinoj, kvankam li estus en Egiptujo? Ĉu vi ne diris: Vi estas el la filoj de Isaak, filo de Abraham; kaj kion faru la filoj de Jakob en la domoj de malĉastistinoj?
28 Kaj ili diris al li: Ĉar ni aŭdis, ke la Iŝmaelidoj ŝtelis lin de ni, kaj oni diris al ni, ke ili vendis lin en Egiptujo; kaj via sklavo, nia frato, estas tre bela kaj bela, kaj ni pensis, ke li estas en domoj de prostituitinoj; tial viaj sklavoj iris tien, por serĉi lin kaj pagi elaĉeton por li.
29 Kaj Jozef plue respondis al ili, dirante: Certe vi parolas malveron kaj eldiras mensogon, dirante pri vi, ke vi estas filoj de Abraham; mi ĵuras per la vivo de Faraono, ke vi estas spionoj; tial vi venis en la domojn de malĉastistinoj, por ke oni ne rekonu vin.
30 Kaj Jozef diris al ili: Nun se vi lin trovos, kaj lia sinjoro postulos de vi grandan sumon, ĉu vi donos ĝin por li? Kaj ili diris: Ĝi estos donita.
31 Kaj li diris al ili: Kaj se lia sinjoro ne konsentos transdoni lin por granda prezo, kion vi faros al li pro li?

Kaj ili respondis al li, dirante: Se li ne donos lin al ni, ni mortigos lin kaj prenos nian fraton kaj foriros.
32 Kaj Jozef diris al ili: Jen estas tion, kion mi diris al vi: vi estas spionoj, ĉar vi venis, por mortigi la loĝantojn de la lando; ĉar ni aŭdis, ke du viaj fratoj mortigis ĉiujn loĝantojn de Ŝeĥem en la lando Kanaana pro via fratino; kaj vi nun venas, por fari tion saman en Egiptujo pro via frato.
33 Nur per tio mi scios, ke vi estas honestaj homoj: se vi sendos hejmen iun el vi, ke li prenu vian plej junan fraton de la domo de via patro kaj venigu lin al mi ĉi tien; kaj per tio mi scios, ke vi estas honestaj.
34 Kaj Jozef alvokis sepdek el siaj fortuloj, kaj li diris al ili: Prenu ĉi tiujn homojn, kaj enkonduku ilin en la malliberejon.
35 Kaj la herooj prenis la dek virojn, kaptis ilin kaj metis ilin en la malliberejon, kaj ili estis en la malliberejo dum tri tagoj.
36 Kaj en la tria tago Jozef elkondukis ilin el la malliberejo, kaj li diris al ili: Faru tion al vi, se vi estas honestaj homoj, por ke vi vivu. Unu el viaj fratoj restos en malliberejo, dum vi iros kaj prenos la grenon por via familio en la landon Kanaanan; kaj prenu vian plej junan fraton kaj venigu lin al mi ĉi tien, por ke mi sciiĝu, ke vi estas honestaj homoj, kiam vi faros tiun aferon.
37 Kaj Jozef eliris el ili kaj eniris la ĉambron, kaj ploris per granda plorado, ĉar lia kompato ekscitiĝis por ili, kaj li lavis sian vizaĝon, kaj revenis al ili denove, kaj li prenis Simeonon de ili kaj ordonis, ke oni ligu lin, sed Simeon ne volis tion akcepti, ĉar li estis tre potenca viro kaj ili ne povis lin ligi.
38 Kaj Jozef alvokis siajn fortulojn, kaj sepdek kuraĝaj viroj venis antaŭ lin kun nudigitaj glavoj en siaj manoj; kaj la filoj de Jakob ektimis pro ili.
39 Kaj Jozef diris al ili: Kaptu ĉi tiun viron kaj enfermu lin en malliberejo ĝis liaj fratoj venos al li, kaj la kuraĝaj viroj de Jozef rapidis kaj ĉiuj kaptis Simeonon por ligi lin, kaj Simeon eligis laŭtan kaj teruran kriegon kaj la krio estis aŭdita de malproksime.
40 Kaj ĉiuj kuraĝaj viroj de Jozef ektimis pro la sono de la kriego, ke ili falis vizaĝaltere, kaj ili forte ektimis kaj forkuris.
41 Kaj ĉiuj viroj, kiuj estis kun Jozef, forkuris, ĉar ili tre timis pri sia vivo; kaj restis tie nur Jozef kaj lia filo Manase. Kaj Manase, filo de Jozef, vidis la forton de Simeon, kaj li forte koleris.
42 Manase, filo de Jozef, leviĝis kontraŭ Simeon, kaj Manase frapis Simeonon per forta pugno kontraŭ lian nukon, kaj Simeon kvietiĝis de sia kolero.
43 Kaj Manase kaptis Simeonon kaj perforte kaptis lin kaj ligis lin kaj venigis lin en malliberejon; kaj ĉiuj filoj de Jakob miris pri la faro de la junulo.
44 Kaj Simeon diris al siaj fratoj: Neniu el vi diru, ke ĉi tio estas frapo de Egipto, sed ĝi estas frapo de la domo de mia patro.
45 Kaj post tio Jozef ordonis voki tiun, kiu estis estranta super la provizejo, por plenigi iliajn sakojn per greno tiom, kiom ili povis porti, kaj redoni la monon de ĉiu en lian sakon, kaj doni al ili provizojn por la vojo; kaj tiel li faris al ili.
46 Kaj Jozef ordonis al ili, dirante: Gardu vin, ke vi ne malobeu miajn ordonojn kaj ne alkonduku vian fraton, kiel mi diris al vi. Kiam vi alkonduku vian fraton al mi, tiam mi scios, ke vi estas honestaj homoj, kaj vi negocos en la lando; tiam mi redonos al vi vian fraton, kaj vi revenos en paco al via patro.
47 Kaj ĉiuj respondis kaj diris: Ni faros kiel diris nia sinjoro; kaj ili kliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
48 Kaj ĉiu viro ŝarĝis sian grenon sur sian azenon, kaj ili eliris, por iri en la landon Kanaanan al sia patro; kaj ili venis al la nokta haltejo, kaj Levi sternis sian sakon, por doni furaĝon al sia azeno, kaj li vidis, ke lia mono laŭ la plena pezo estis ankoraŭ en lia sako.
49 Tiam la viro tre ektimis, kaj li diris al siaj fratoj: Mia mono estas redonita, kaj jen ĝi estas en mia sako. Kaj la viroj tre ektimis, kaj diris: Kion faris tion al ni Dio?
50 Kaj ĉiuj diris: Kie estas la favorkoreco de la Eternulo al niaj patroj, al Abraham, Isaak, kaj Jakob, ke la Eternulo transdonis nin hodiaŭ en la manojn de la reĝo de Egiptujo, por ke li konspiru kontraŭ ni?
51 Kaj Jehuda diris al ili: Ni estas pekuloj antaŭ la Eternulo, nia Dio, ĉar ni vendis nian fraton, nian propran karnon; kial do vi diras: Kie estas la favorkoreco de la Eternulo al niaj patroj?
52 Kaj Ruben diris al ili: Mi ne diris al vi: Ne peku kontraŭ la knabo; kaj vi ne aŭskultis min. Nun Dio lin postulas de ni; kiel do vi kuraĝas diri: Kie estas la favorkoreco de la Eternulo antaŭ niaj patroj? Dum vi pekis antaŭ la Eternulo?
53 Kaj ili tranoktis en tiu loko, kaj ili leviĝis frue matene kaj ŝarĝis siajn azenojn per sia greno, kaj ili kondukis ilin kaj iris kaj venis al la domo de sia patro en la lando Kanaana.
54 Kaj Jakob kaj lia domanaro eliris renkonte al siaj filoj, kaj Jakob vidis, ke ilia frato Simeon ne estas kun ili. Kaj Jakob diris al siaj filoj: Kie estas via frato Simeon, kiun mi ne vidas? Kaj liaj filoj rakontis al li ĉion, kio okazis al ili en Egiptujo.

ĈAPITRO 52

1 Kaj ili eniris sian domon, kaj ĉiu malfermis sian sakon, kaj ili ekvidis, ke tie estas la ligaĵo da mono de ĉiu; kaj tre ektimis ili kaj ilia patro.
2 Kaj Jakob diris al ili: Kion vi faris al mi? Mi sendis vian fraton Jozef, por ke li demandi pri via farto, kaj vi diris al mi: Sovaĝa besto lin formanĝis.
3 Kaj Simeon iris kun vi por aĉeti manĝaĵojn, kaj vi diras, ke la reĝo de Egiptujo lin malliberigis, kaj vi volas preni Benjamenon por kaŭzi ankaŭ lian morton, kaj malsuprenigi miajn grizajn harojn kun malĝojo al la tombo pro Benjamen kaj lia frato Jozef.
4 Nun do mia filo ne iros kun vi; ĉar lia frato mortis, kaj li restis sola; kaj povus trafi lin malfeliĉo sur la vojo, kiun vi iros, kiel trafis lian fraton.
5 Kaj Ruben diris al sia patro: Vi mortigos miajn du filojn, se mi ne revenigos vian filon kaj ne starigos lin antaŭ vi; kaj Jakob diris al siaj filoj: Restu ĉi tie kaj ne iru Egiptujon, ĉar mia filo ne iros kun vi Egiptujon, kaj ne mortos kiel lia frato.

6 Tiam Jehuda diris al ili: Detenu vin de li, ĝis la greno finiĝos. Tiam li diros: Konduku vian fraton; ĉar lia vivo kaj la vivo de sia domo estos en danĝero pro la malsato.
7 Kaj en tiu tempo la malsato estis forta tra la tuta lando, kaj ĉiuj popoloj de la tero iris kaj venis Egiptujon, por aĉeti manĝaĵon, ĉar la malsato estis tre forta inter ili; kaj la filoj de Jakob restis en Kanaano jaron kaj du monatojn, ĝis ilia greno elĉerpiĝis.
8 Kaj okazis, post kiam ilia greno finiĝis, ke la tuta domanaro de Jakob estis premita de malsato, kaj ĉiuj beboj de la filoj de Jakob kunvenis kaj alproksimiĝis al Jakob, kaj ĉiuj ĉirkaŭis lin, kaj diris al li: Donu al ni panon, kaj kial ni ĉiuj pereu pro malsato antaŭ via ĉeesto?
9 Jakob aŭdis la vortojn de la infanoj de sia filo, kaj li ploris per granda plorado, kaj lia kompato vekiĝis por ili, kaj Jakob vokis siajn filojn, kaj ili ĉiuj venis kaj sidiĝis antaŭ li.
10 Kaj Jakob diris al ili: Ĉu vi ne vidas, kiel viaj infanoj ploras hodiaŭ pro mi, dirante: Donu al ni panon, kaj ni ne havas ĝin? nun revenu do kaj aĉetu por ni iom da manĝaĵo.
11 Kaj Jehuda respondis kaj diris al sia patro: Se vi sendos nian fraton kun ni, ni iros kaj aĉetos por vi grenon; sed se vi ne sendos lin, tiam ni ne iros; ĉar la reĝo de Egiptujo aparte ordonis al ni, dirante: Vi ne vidos mian vizaĝon, se via frato ne estos kun vi; ĉar la reĝo de Egiptujo estas forta kaj potenca reĝo; kaj jen, se ni iros al li sen nia frato, ni ĉiuj estos mortigitaj.
12 Ĉu vi ne scias kaj ĉu vi ne aŭdis, ke ĉi tiu reĝo estas tre potenca kaj saĝa, kaj ne ekzistas simila al li sur la tuta tero? jen ni vidis ĉiujn reĝojn de la tero, kaj ni ne vidis iun similan al tiu reĝo, la reĝo de Egiptujo; certe inter ĉiuj reĝoj de la tero estas neniu pli granda ol Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj; tamen la reĝo de Egiptujo estas pli granda kaj pli potenca ol li, kaj Abimeleĥ povas esti komparata nur al unu el liaj oficistoj.
13 Patro, vi ne vidis lian palacon kaj lian tronon, kaj ĉiujn liajn servistojn starantajn antaŭ li; vi ne vidis tiun reĝon sur sia trono en lia pompo kaj reĝa aspekto, vestita per siaj reĝaj roboj kun granda ora krono sur sia kapo; vi ne vidis la honoron kaj gloron, kiujn Dio donis al li, ĉar ne ekzistas simila al li sur la tuta tero.
14 Patro, vi ne vidis la saĝon, la komprenon kaj la scion, kiujn Dio donis en lian koron, nek aŭdis lian agrablan voĉon, kiam li parolis al ni.
15 Ni ne scias, patro, kiu sciigis al li niajn nomojn kaj ĉion, kio okazis al ni; tamen li ankaŭ demandis pri vi, dirante: Ĉu via patro ankoraŭ vivas kaj ĉu li fartas bone?
16 Vi ne vidis la aferojn de la registaro de Egiptujo, kiujn li estigis, sen demandi sian sinjoron Faraono; vi ne vidis la timon kaj timon, kiujn li impresis sur ĉiujn Egiptojn.
17 Kaj ankaŭ kiam ni foriris de li, ni minacis fari al Egiptujo kiel al la ceteraj urboj de la Amoridoj, kaj ni estis tre koleraj kontraŭ ĉiuj liaj vortoj, kiujn li diris pri ni kiel spionoj, kaj nun kiam ni denove venos antaŭ lin, lia teruro falos sur nin ĉiujn, kaj neniu el ni povos diri al li ion malgrandan aŭ grandan.
18 Nun do, patro, sendu do la knabon kun ni, kaj ni iros kaj aĉetos por vi manĝaĵon, por ke ni vivtenu nin, kaj ni ne mortos pro malsato. Kaj Jakob diris: Kial vi agis malbone kun mi, dirante al la reĝo, ke vi havas fraton? kion vi faris al mi?
19 Kaj Jehuda diris al sia patro Jakob: Donu la knabon en mian manon, kaj ni leviĝos kaj iros Egiptujon kaj aĉetos grenon, kaj poste ni revenos; kaj kiam ni revenos, se la knabo ne estos kun ni, tiam mi portos vian kulpon por ĉiam.
20 Ĉu vi vidis ĉiujn niajn infanojn plori pro vi pro malsato, kaj vi ne havas la forton satigi ilin? Nun vekiĝu via kompato por ili, kaj sendu nian fraton kun ni, por ke ni iru.
21 Ĉar kiel montriĝos al vi la boneco de la Eternulo al niaj patroj, kiam vi diras, ke la reĝo de Egiptujo forprenos vian filon? Kiel vivas la Eternulo, mi ne forlasos lin, ĝis mi lin alkondukos kaj metos lin antaŭ vin; sed preĝu por ni al la Eternulo, ke Li agu favorkore al ni, por ke ni estu akceptataj favore kaj afable antaŭ la reĝo de Egiptujo kaj liaj homoj; ĉar se ni ne prokrastus, ni jam revenus duan fojon kun via filo.
22 Kaj Jakob diris al siaj filoj: Mi fidas la Eternulon, la Eternulon, ke Li savos vin kaj donos al vi favoron antaŭ la reĝo de Egiptujo kaj antaŭ la okuloj de ĉiuj liaj homoj.
23 Nun leviĝu do kaj iru al tiu homo, kaj prenu por li donacon el tio, kio troveblas en la lando, kaj alportu ĝin al li; kaj la Plejpotenca Dio donu al vi kompaton antaŭ li, kaj Li sendos kun vi viajn fratojn Benjamenon kaj Simeon.
24 Kaj ĉiuj viroj leviĝis, kaj ili prenis sian fraton Benjamen, kaj ili prenis en siajn manojn grandan donacon el la plej bonaj aferoj de la lando, kaj ili ankaŭ prenis duoblan parton da arĝento.
25 Kaj Jakob severe ordonis al siaj filoj rilate al Benjamen, dirante: Gardu vin de li sur la vojo, kiun vi iros, kaj ne foriĝu de li sur la vojo, nek en Egiptujo.
26 Kaj Jakob leviĝis de siaj filoj kaj etendis siajn manojn kaj preĝis al la Eternulo pri siaj filoj, dirante: Ho Eternulo, Dio de la ĉielo kaj la tero, memoru Vian interligon kun nia patro Abraham, memoru ĝin kun mia patro Isaak, kaj agu favorkore al miaj filoj, kaj ne transdonu ilin en la manojn de la reĝo de Egiptujo; faru ĝin, mi petas Vin, ho Dio, pro Via kompatemeco, kaj savu ĉiujn miajn infanojn kaj savu ilin el la egipta povo, kaj sendu al ili iliajn du fratojn.
27 Kaj ĉiuj edzinoj de la filoj de Jakob kaj iliaj infanoj levis siajn okulojn al la ĉielo, kaj ĉiuj ploris antaŭ la Eternulo, kaj kriis al Li, ke Li savu siajn patrojn el la mano de la reĝo de Egiptujo.
28 Kaj Jakob skribis dokumenton al la reĝo de Egiptujo kaj donis ĝin en la manojn de Jehuda kaj en la manojn de liaj filoj por la reĝo de Egiptujo, dirante:
29 De via servanto Jakob, filo de Isaak, filo de Abraham, la Hebreo, la princo de Dio, al la potenca kaj saĝa reĝo, la malkaŝanto de sekretoj, reĝo de Egiptujo, saluton.
30 Estu sciata al mia sinjoro, la reĝo de Egiptujo, ke forta estis sur ni la malsato en la lando Kanaana, kaj mi sendis miajn filojn al vi, por ke ili aĉetu por ni de vi iom da pano, por ke ni vivtenu nin.
31 Ĉar miaj filoj ĉirkaŭis min, kaj mi, estante tre maljuna, ne povas vidi per miaj okuloj, ĉar miaj okuloj tre pezis pro la maljuneco, kaj ankaŭ pro la ĉiutaga plorado pro mia filo, pro Jozef, kiu malaperis antaŭ mi; kaj mi ordonis al miaj filoj, ke ili ne eniru la pordegojn de la urbo, kiam ili venos Egiptujon, pro la loĝantoj de la lando.
32 Kaj mi ankaŭ ordonis al ili iri ĉirkaŭ Egiptujo, por serĉi mian filon Jozef, eble ili trovus lin tie, kaj ili faris tion, kaj vi konsideris ilin kiel spionojn de la lando.

33 Ĉu ni ne aŭdis pri vi, ke vi klarigis la sonĝon de Faraono kaj parolis al li la veron? kiel do vi ne scias per via saĝo, ĉu miaj filoj estas spionoj aŭ ne?
34 Nun do, mia sinjoro kaj reĝo, jen mi sendis mian filon antaŭ vi, kiel vi diris al miaj filoj; mi petegas vin atenti lin, ĝis li revenos al mi en paco kun siaj fratoj.
35 Ĉar ĉu vi ne scias, aŭ ĉu vi ne aŭdis, kion nia Dio faris al Faraono, kiam li prenis mian patrinon Sara, kaj kion li faris al Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj, pro ŝi, kaj ankaŭ kion nia patro Abraham faris al la naŭ reĝoj de Elam, kiel li mortigis ilin ĉiujn kune kun malmultaj homoj, kiuj estis kun li?
36 Kaj ankaŭ kion faris miaj du filoj Simeon kaj Levi al la ok urboj de la Amoridoj, kiel ili detruis ilin pro ilia fratino Dina?
37 Kaj ankaŭ pro sia frato Benjamen ili konsoliĝis pri la perdo de lia frato Jozef; kion ili do faros por li, kiam ili vidos, ke la mano de iu popolo superfortos ilin pro li?
38 Ĉu vi ne scias, ho reĝo de Egiptujo, ke la povo de Dio estas kun ni, kaj ke Dio ĉiam aŭdas niajn preĝojn kaj ne forlasas nin la tutan tagon?
39 Kaj kiam miaj filoj rakontis al mi pri viaj agoj kontraŭ ili, mi ne vokis al la Eternulo pro vi, ĉar tiam vi pereus kun viaj homoj antaŭ ol mia filo Benjamen venus antaŭ vin; sed mi pensis, ke ĉar mia filo Simeon estis en via domo, eble vi povus agi favorkore kun li; tial mi ne faris tion al vi.
40 Jen do mia filo Benjamen venas al vi kun miaj filoj; atentu lin kaj rigardu lin, kaj tiam Dio rigardos vin kaj vian tutan regnon.
41 Nun mi rakontis al vi ĉion, kio estas en mia koro; jen miaj filoj venas al vi kun siaj fratoj; esploru la tutan teron pro ili, kaj sendu ilin reen en paco kun iliaj fratoj.
42 Kaj Jakob transdonis la kronikon al siaj filoj sub la respondecon de Jehuda, por transdoni ĝin al la reĝo de Egiptujo.

ĈAPITRO 53

1 Kaj la filoj de Jakob leviĝis kaj prenis Benjamenon kaj ĉiujn donacojn, kaj ili iris kaj venis Egiptujon kaj stariĝis antaŭ Jozef.
2 Kaj Jozef ekvidis sian fraton Benjamenon kun ili kaj li salutis ilin, kaj ĉi tiuj viroj venis al la domo de Jozef.
3 Kaj Jozef ordonis al la estro de sia domo doni al siaj fratoj manĝi, kaj li faris tiel al ili.
4 Kaj tagmeze Jozef sendis, ke la viroj venu al li kun Benjamen; kaj la viroj rakontis al la estro de la domo de Jozef pri la mono, kiu estis returne en iliaj sakoj. Kaj li diris al ili: Bone estos al vi, ne timu. Kaj li alkondukis al ili ilian fraton Simeon.
5 Kaj Simeon diris al siaj fratoj: La sinjoro de la Egiptoj agis al mi tre favorkore, kaj Li min ne tenis ligita, kiel vi vidis per viaj okuloj; kiam vi eliris el la urbo, Li liberigis min kaj agis bone al mi en sia domo.
6 Kaj Jehuda prenis Benjamenon per la mano, kaj ili venis antaŭ Jozef kaj kliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
7 Kaj la viroj donis la donacojn al Jozef, kaj ĉiuj sidiĝis antaŭ li, kaj Jozef diris al ili: Ĉu vi fartas bone, ĉu viaj infanoj fartas bone, kaj via maljuna patro fartas bone? Kaj ili diris: Estas bone. Kaj Jehuda prenis la kronikon, kiun Jakob sendis, kaj donis ĝin en la manon de Jozef.
8 Kaj Jozef legis la leteron kaj sciis la skribon de sia patro, kaj li volis plori kaj li eniris en internan ĉambron kaj li ploris per granda plorado; kaj li eliris.
9 Kaj li levis siajn okulojn kaj ekvidis sian fraton Benjamen, kaj li diris: Ĉu tio estas via frato, pri kiu vi parolis al mi? Kaj Benjamen alproksimiĝis al Jozef, kaj Jozef metis sian manon sur lian kapon, kaj diris al li: Dio vin favorkoru, mia filo.
10 Kaj kiam Jozef vidis sian fraton, la filon de sia patrino, li denove volis plori, kaj li eniris en la ĉambron, kaj li ploris tie, kaj li lavis sian vizaĝon, kaj eliris kaj detenis sin de ploro, kaj li diris: Pretigu manĝaĵon.
11 Kaj Jozef havis pokalon, el kiu li trinkis, kaj ĝi estis el arĝento, bele inkrustita per oniksaj ŝtonoj kaj bedelio, kaj Jozef frapis la pokalon antaŭ la okuloj de siaj fratoj, dum ili sidis por manĝi kun li.
12 Kaj Jozef diris al la viroj: Mi scias per ĉi tiu pokalo, ke Ruben, la unuenaskito, kaj Simeon kaj Levi kaj Jehuda, Isaĥar kaj Zebulun estas infanoj de unu patrino; sidiĝu kaj manĝu laŭ via naskiĝo.
13 Kaj li ankaŭ lokigis la aliajn laŭ ilia naskiĝo, kaj li diris: Mi scias, ke ĉi tiu via plej juna frato ne havas fraton, kaj mi, kiel li, ne havas fraton; tial li sidiĝu kun mi por manĝi.
14 Kaj Benjamen supreniris antaŭ Jozef kaj sidiĝis sur la trono, kaj la viroj rigardis la agojn de Jozef, kaj ili miris pri ili; kaj la viroj manĝis kaj trinkis tiutempe kun Jozef, kaj li tiam donis donacojn al ili, kaj Jozef donis unu donacon al Benjamen, kaj Manase kaj Efraim vidis la agojn de sia patro, kaj ili ankaŭ donis donacojn al li, kaj Osnat donis al li unu donacon, kaj ili estis kvin donacoj en la mano de Benjamen.
15 Kaj Jozef elkondukis al ili vinon, por trinki, sed ili ne volis trinki, kaj ili diris: De la tago, en kiu Jozef pereis, ni ne trinkis vinon kaj ne manĝis bongustaĵojn.
16 Kaj Jozef ĵuris al ili, kaj li insistis pri ili, kaj ili trinkis abunde kun li en tiu tago, kaj Jozef poste turnis sin al sia frato Benjamen por paroli kun li, kaj Benjamen ankoraŭ sidis sur la trono antaŭ Jozef.
17 Kaj Jozef diris al li: Ĉu vi naskigis infanojn? kaj li diris: Via sklavo havas dek filojn; jen estas iliaj nomoj: Bela, Beĥer, Aŝbal, Gera, Naaman, Aĥi, Roŝ, Mupim, Ĥupim, kaj Ord; kaj mi nomis iliajn nomojn laŭ mia frato, kiun mi ne vidis.
18 Kaj li ordonis, ke ili alportu antaŭ lin lian mapon de la steloj, per kiu Jozef sciis ĉiujn tempojn, kaj Jozef diris al Benjamen: Mi aŭdis, ke la Hebreoj konas ĉian saĝon; ĉu vi scias ion pri tio?
19 Kaj Benjamen diris: Via sklavo scias ankaŭ la tutan saĝon, kiun mia patro instruis al mi. Kaj Jozef diris al Benjamen: Rigardu ĉi tiun ilon kaj komprenu, kie estas en Egiptujo via frato Jozef, pri kiu vi diris, ke li iris Egiptujon.
20 Kaj Benjamen rigardis tiun instrumenton kun la mapo de la steloj de la ĉielo, kaj li estis saĝa kaj rigardis en ĝin por scii kie estis lia frato, kaj Benjamen dividis la tutan landon de Egiptujo en kvar partojn, kaj li trovis, ke tiu, kiu sidis sur la trono antaŭ li, estis lia frato Jozef, kaj Benjamen tre miris, kaj kiam Jozef vidis, ke lia frato Benjamen estis tiel mirigita, li diris al Benjamen: Kion vi vidis, kaj kial vi miras?
21 Kaj Benjamen diris al Jozef: Mi vidas per tio, ke mia frato Jozef sidas ĉi tie kun mi sur la trono; kaj Jozef diris al

li: Mi estas Jozef, via frato; ne malkaŝu ĉi tion al viaj fratoj; jen mi sendos vin kun ili, kiam ili foriros, kaj mi ordonos, ke ili estu revenigataj en la urbon, kaj mi forprenos vin de ili.
22 Kaj se ili riskos siajn vivojn kaj batalos por vi, tiam mi scios, ke ili pentis pri tio, kion ili faris al mi, kaj mi konatigos min al ili, kaj se ili forlasos vin, kiam mi vin prenos, tiam vi restos kun mi, kaj mi kverelos kun ili, kaj ili foriros, kaj mi ne konatiĝos al ili.
23 En tiu tempo Jozef ordonis al sia korteganino, ke li plenigu iliajn sakojn per manĝaĵo kaj metu la monon de ĉiu en lian sakon, kaj metu la pokalon en la sakon de Benjamen kaj donu al ili manĝaĵojn por la vojo; kaj oni faris al ili tiel.
24 Kaj la sekvantan tagon la viroj leviĝis frue matene, kaj ŝarĝis sian grenon sur siajn azenojn, kaj ili eliris kun Benjamen, kaj ili iris en la landon Kanaanan kun sia frato Benjamen.
25 Ili ne foriris malproksimen de Egiptujo, kiam Jozef ordonis al sia domestro, dirante: Leviĝu, persekutu tiujn homojn, antaŭ ol ili tro malproksimiĝos de Egiptujo, kaj diru al ili: Kial vi ŝtelis la pokalon de mia sinjoro?
26 Kaj la korteganino de Jozef leviĝis kaj atingis ilin, kaj li diris al ili ĉiujn vortojn de Jozef; kaj kiam ili aŭdis tiun aferon, ili tre koleris, kaj ili diris: Tiu, ĉe kiu oni trovos la pokalon de via sinjoro, mortos, kaj ni ankaŭ fariĝos sklavoj.
27 Kaj ili rapide leviĝis, kaj ĉiu malsuprenigis sian sakon de sia azeno, kaj ili rigardis en siaj sakoj, kaj la pokalo troviĝis en la sako de Benjamen; kaj ĉiuj disŝiris siajn vestojn, kaj ili reiris en la urbon, kaj ili batis Benjamenon sur la vojo, batante lin senĉese, ĝis li eniris en la urbon; kaj ili stariĝis antaŭ Jozef.
28 Tiam ekflamis la kolero de Jehuda, kaj li diris: Ĉi tiu homo revenigis min hodiaŭ, por pereigi Egiptujon.
29 Kaj la viroj venis al la domo de Jozef, kaj ili trovis Jozefon sidantan sur sia trono, kaj ĉiuj potenculoj starantaj dekstre kaj maldekstre de li.
30 Kaj Jozef diris al ili: Kian agon vi faris, ke vi prenis mian arĝentan pokalon kaj foriris? sed mi scias, ke vi prenis mian pokalon, por ke vi sciu, en kiu parto de la lando estis via frato.
31 Tiam Jehuda diris: Kion ni diros al nia sinjoro, kion ni parolos, kaj kiel ni pravigos nin? Dio trovis hodiaŭ la kulpon de ĉiuj viaj sklavoj, tial Li faris tiun aferon al ni hodiaŭ.
32 Kaj Jozef leviĝis kaj kaptis Benjamenon kaj forprenis lin el liaj fratoj, kaj li venis en la domon kaj ŝlosis la pordon post ili, kaj Jozef ordonis al la estro de lia domo, ke li diru al ili: Tiele diras la reĝo: Iru en paco al via patro; jen mi prenis la homon, en kies mano troviĝis mia pokalo.

ĈAPITRO 54

1 Kiam Jehuda vidis, kiel Jozef agas kun ili, tiam Jehuda alproksimiĝis al li kaj elrompis la pordon, kaj venis kun siaj fratoj antaŭ Jozefon.
2 Kaj Jehuda diris al Jozef: Tio ne malplaĉu al mia sinjoro; ĉu via sklavo povas diri vorton antaŭ vi? Kaj Jozef diris al li: Parolu.
3 Kaj Jehuda parolis antaŭ Jozef, kaj liaj fratoj staris tie antaŭ ili; kaj Jehuda diris al Jozef: Kiam ni venis al nia sinjoro, por aĉeti manĝaĵon, vi konsideris nin spionoj en la lando; kaj ni alkondukis Benjamenon al vi, kaj vi mokas nin ĝis nun.
4 Nun do la reĝo aŭskultu miajn vortojn, kaj sendu nian fraton, ke li iru kun ni al nia patro, por ke via animo ne pereu hodiaŭ, kune kun ĉiuj animoj de la loĝantoj de Egiptujo.
5 Ĉu vi ne scias, kion du miaj fratoj, Simeon kaj Levi, faris al la urbo Ŝeĥem kaj al sep urboj de la Amoridoj pro nia fratino Dina, kaj kion ili farus pro sia frato Benjamen?
6 Kaj mi kun mia forto, kiu estas pli granda kaj pli potenca ol ambaŭ, venas hodiaŭ sur vin kaj vian landon, se vi ne volas sendi nian fraton.
7 Ĉu vi ne aŭdis, kion nia Dio, kiu elektis nin, faris al Faraono pro nia patrino Sara, kiun Li forprenis de nia patro, ke Li frapis lin kaj lian domon per grandaj plagoj, kiel ĝis la nuna tago la Egiptoj rakontas tiun miraklon unu al la alia? tiel nia Dio faros al vi pro Benjamen, kiun vi forprenis hodiaŭ de lia patro, kaj pro la malbonoj, kiujn vi hodiaŭ amasigis sur nin en via lando; ĉar nia Dio memoros Sian interligon kun nia patro Abraham kaj venigos sur vin malbonon, ĉar vi hodiaŭ afliktis la animon de nia patro.
8 Nun do aŭskultu miajn vortojn, kiujn mi hodiaŭ diris al vi, kaj sendu nian fraton, ke li foriru, por ke vi kaj la popolo de via lando ne mortu per glavo, ĉar vi ĉiuj ne povos superforti min.
9 Kaj Jozef respondis al Jehuda, dirante: Kial vi malfermis vian buŝon kaj fanfaronis super ni, dirante: Vi havas forton? Kiel vivas Faraono, se mi ordonus al ĉiuj miaj kuraĝaj militistoj batali kontraŭ vi, tiam vi kaj ĉi tiuj viaj fratoj pereus en la koto.
10 Kaj Jehuda diris al Jozef: Certe decas al vi kaj al via popolo timi min; kiel vivas la Eternulo, se mi eĉ unu fojon eltiros mian glavon, mi ne eningigos ĝin denove, ĝis mi hodiaŭ mortigos la tutan Egiptujon; kaj mi komencos ĉe vi kaj finos ĉe Faraono, via sinjoro.
11 Kaj Jozef respondis kaj diris al li: Certe forto ne apartenas nur al vi; mi estas pli forta kaj pli potenca ol vi; se vi eltiros vian glavon, mi metos ĝin al via kolo kaj al la kolo de ĉiuj viaj fratoj.
12 Kaj Jehuda diris al li: Certe, se mi hodiaŭ malfermos mian buŝon kontraŭ vi, mi englutos vin, por ke vi ekstermiĝu de sur la tero kaj pereu hodiaŭ el via regno. Kaj Jozef diris: Certe, se vi malfermos vian buŝon, mi havos la potencon kaj la forton fermi vian buŝon per ŝtono, ĝis vi ne plu povos eldiri vorton; vidu, kiom da ŝtonoj estas antaŭ ni; vere mi povas preni ŝtonon kaj enpremi ĝin en vian buŝon kaj rompi viajn makzelojn.
13 Kaj Jehuda diris: Dio estas atestanto inter ni, ke ni ĝis nun ne volis batali kontraŭ vi; donu nur nian fraton, kaj ni foriros de vi. Kaj Jozef respondis kaj diris: Mi ĵuras per la vivo de Faraono, ke se ĉiuj reĝoj de Kanaan venus kun vi, vi ne prenus lin el mia mano.
14 Nun iru do al via patro, kaj via frato estu mi kiel sklavo, ĉar li rabis la domon de la reĝo. Kaj Jehuda diris: Kio gravas al vi kaj al la reĝo, ke la reĝo sendas el sia domo al la tuta lando arĝenton kaj oron, ĉu donacojn aŭ elspezojn; kaj vi ankoraŭ parolas pri via pokalo, kiun vi metis en la sakon de nia frato, kaj diras, ke li ŝtelis ĝin de vi?

15 Dio gardu, ke nia frato Benjamen aŭ iu ajn el la idaro de Abraham faru tion, por ŝteli de vi, aŭ de iu ajn alia, ĉu reĝo, princo, aŭ iu ajn homo.
16 Nun do ĉesu tiun akuzon, por ke la tuta tero ne aŭdu viajn vortojn, dirante: Pro malmulte da arĝento la reĝo de Egiptujo kverelis kun la viroj, kaj li akuzis ilin kaj prenis ilian fraton kiel sklavon.
17 Kaj Jozef responde diris: Prenu ĉi tiun kalikon kaj foriru de mi, kaj lasu vian fraton kiel sklavon; ĉar estas la juĝo de ŝtelisto esti sklavo.
18 Tiam Jehuda diris: Kial vi ne hontas pri viaj vortoj, ke vi forlasis nian fraton kaj prenis vian pokalon? Eĉ se vi donos al ni vian pokalon miloble pli, ni ne forlasos nian fraton pro la mono, kiu troviĝos en la manoj de iu, por ke ni ne mortu pro li.
19 Kaj Jozef respondis: Kial do vi forlasis vian fraton kaj vendis lin por dudek arĝentaj moneroj ĝis la nuna tago? kaj kial do vi ne faras tion saman al ĉi tiu via frato?
20 Kaj Jehuda diris: La Eternulo estas atestanto inter mi kaj vi, ke ni ne deziras viajn batalojn; donu do al ni nian fraton, kaj ni foriros de vi sen kverelo.
21 Kaj Jozef respondis kaj diris: Eĉ se ĉiuj reĝoj de la lando kolektiĝus, ili ne povus forpreni vian fraton el mia mano; kaj Jehuda diris: Kion ni diros al nia patro, kiam li vidos, ke nia frato ne venas kun ni, kaj li malĝojos pri li?
22 Kaj Jozef respondis kaj diris: Jen estas tio, kion vi diros al via patro, dirante: La ŝnuro malaperis post la sitelo.
23 Kaj Jehuda diris: Vi estas ja reĝo, kaj kial vi parolas tiel kaj juĝas malveron? Ve al la reĝo, kiu estas simila al vi!
24 Kaj Jozef respondis kaj diris: Ne estas malvero en la vorto, kiun mi diris koncerne vian fraton Jozef; ĉar vi vendis lin al la Midjanidoj por dudek arĝentaj moneroj, kaj vi ĉiuj neis al via patro, kaj diris al li: Malbona besto lin formanĝis, Jozef estas disŝirita.
25 Kaj Jehuda diris: Jen la fajro de Ŝeĥem brulas en mia koro; nun mi forbruligos vian tutan landon per fajro; kaj Jozef respondis kaj diris: Certe via bofratino Tamar, kiu mortigis viajn filojn, estingis la fajron de Ŝeĥem.
26 Kaj Jehuda diris: Se mi elŝiros eĉ unu haron el mia karno, mi plenigos la tutan Egiptujon per ĝia sango.
27 Kaj Jozef respondis kaj diris: Tia estas via kutimo fari, kiel vi faris al via frato, kiun vi vendis; kaj vi trempis lian veston en sango kaj alportis ĝin al via patro, por ke li diru, ke malbona besto lin formanĝis, kaj jen estas lia sango.
28 Kiam Jehuda aŭdis tion, li forte koleris, kaj lia kolero ekflamis en li; kaj antaŭ li tie estis ŝtono, kies pezo estis ĉirkaŭ kvarcent ŝekeloj. Kaj ekflamis la kolero de Jehuda, kaj li prenis la ŝtonon en unu manon kaj ĵetis ĝin al la ĉielo, kaj kaptis ĝin per sia maldekstra mano.
29 Kaj li metis ĝin poste sub siajn krurojn, kaj li sidiĝis sur ĝi per sia tuta forto; kaj la ŝtono fariĝis polvo antaŭ la militistaro de Jehuda.
30 Kaj Jozef vidis la agon de Jehuda, kaj li tre ektimis; sed li ordonis al sia filo Manase, kaj li ankaŭ faris kun alia ŝtono similan al la ago de Jehuda. Kaj Jehuda diris al siaj fratoj: Neniu el vi diru: Ĉi tiu viro estas Egipto; sed per tio, ke li faris tion, li estas el la familio de nia patro.
31 Kaj Jozef diris: Ne nur al vi estas donita forto, ĉar ni estas ankaŭ homoj potencaj, kaj kial vi fanfaronas super ni ĉiuj? Kaj Jehuda diris al Jozef: Sendu, mi petas vin, nian fraton, kaj ne ruinigu vian landon hodiaŭ.
32 Kaj Jozef respondis kaj diris al ili: Iru, diru al via patro, ke malbona besto lin formanĝis, kiel vi diris pri via frato Jozef.
33 Kaj Jehuda diris al sia frato Naftali, kaj diris al li: Rapide iru kaj kalkulu ĉiujn stratojn de Egiptujo, kaj venu kaj diru al mi. Kaj Simeon diris al li: Ne estu por vi tiu afero ĝena; nun mi iros al la monto, kaj mi prenos unu grandan ŝtonon de la monto, kaj mi disigos ĝin super ĉiu loko en Egiptujo, kaj mi mortigos ĉion, kio estas en ĝi.
34 Kaj Jozef aŭdis ĉiujn tiujn vortojn, kiujn liaj fratoj diris antaŭ li; kaj ili ne sciis, ke Jozef komprenas ilin, ĉar ili pensis, ke li ne scias paroli la hebrean lingvon.
35 Kaj Jozef tre ektimis pro la vortoj de siaj fratoj, ke ili ne detruu Egiptujon; kaj li ordonis al sia filo Manase, dirante: Iru nun rapide kaj kolektu al mi ĉiujn loĝantojn de Egiptujo, kaj ĉiujn kuraĝajn virojn, kaj ili venu al mi sur ĉevaloj kaj piede kaj kun ĉiaj muzikaj instrumentoj. Kaj Manase iris kaj faris tiel.
36 Kaj Naftali iris, kiel Jehuda ordonis al li; ĉar Naftali estis facilapieda kiel unu el la rapidaj cervoj, kaj li iradis sur la spikoj, kaj ili ne rompiĝis sub li.
37 Kaj li iris kaj kalkulis ĉiujn stratojn de Egiptujo, kaj trovis, ke ili estas dek du; kaj li rapide venis kaj sciigis al Jehuda, kaj Jehuda diris al siaj fratoj: Rapidu, kaj metu ĉiu sian glavon sur sian lumbon, kaj ni iros super Egiptujon kaj venkos ilin ĉiujn, kaj ni ne lasos restanton.
38 Kaj Jehuda diris: Jen Mi pereigos tri stratojn per Mia forto, kaj ĉiu el vi pereigos unu straton; kaj kiam Jehuda parolis tion, jen la loĝantoj de Egiptujo kaj ĉiuj fortuloj venis al ili kun ĉiaspecaj muzikaj instrumentoj kaj kun laŭta ĝojkriado.
39 Kaj ilia nombro estis kvincent kavalerianoj kaj dek mil piedirantoj, kaj kvarcent viroj, kiuj povis batali sen glavo aŭ lanco, nur per siaj manoj kaj forto.
40 Kaj ĉiuj fortuloj venis kun granda ŝtormo kaj ĝojkriado, kaj ili ĉiuj ĉirkaŭis la filojn de Jakob kaj teruris ilin, kaj la tero tremis de la sono de ilia ĝojkriado.
41 Kaj kiam la filoj de Jakob vidis tiujn homamasojn, ili forte timis pri siaj vivoj, kaj Jozef faris tion por timigi la filojn de Jakob, por ke ili trankviliĝu.
42 Kaj Jehuda, vidante kelkajn el siaj fratoj timigitaj, diris al ili: Kial vi timas, dum la graco de Dio estas kun ni? Kaj kiam Jehuda vidis, ke ĉiuj Egiptoj ĉirkaŭas ilin laŭ la ordono de Jozef, por timigi ilin, nur Jozef ordonis al ili, dirante: Ne tuŝu ilin.
43 Tiam Jehuda rapide eltiris sian glavon, kaj eligis laŭtan kaj maldolĉan krion, kaj li frapis per sia glavo, kaj li saltis sur la teron kaj daŭre kriis kontraŭ la tuta popolo.
44 Kaj kiam li tion faris, la Eternulo ĵetis teruron sur Jehuda kaj sur liajn fratojn sur la kuraĝajn virojn kaj sur la tutan popolon, kiu ilin ĉirkaŭis.
45 Kaj ĉiuj forkuris ĉe la sono de la kriado, kaj ili ektimis kaj falis unu sur la alian, kaj multaj el ili mortis dum ili falis; kaj ĉiuj forkuris de Jehuda kaj liaj fratoj kaj de Jozef.
46 Kaj dum ili fuĝis, Jehuda kaj liaj fratoj persekutis ilin ĝis la domo de Faraono, kaj ĉiuj eskapis, kaj Jehuda denove sidiĝis antaŭ Jozef kaj kriis al li kiel leono, kaj eligis grandan kaj teruran kriegon al li.
47 Kaj la kriego estis aŭdita de malproksime, kaj ĉiuj loĝantoj de Sukot ĝin aŭdis, kaj la tuta Egiptujo tremis de la sono de la kriego; kaj ankaŭ la muroj de Egiptujo kaj de

la lando Goŝen falis pro la tremo de la tero; kaj ankaŭ Faraono falis de sia trono sur la teron, kaj ankaŭ ĉiuj gravedulinoj de Egiptujo kaj Goŝen abortis, kiam ili aŭdis la sonon de la tremo; ĉar ili tre timis.
48 Kaj Faraono sendis, dirante: Kio estas tio, kio okazis hodiaŭ en la lando Egipta? Kaj ili venis kaj rakontis al li ĉion de la komenco ĝis la fino; kaj Faraono ektimis, kaj li miris, kaj li tre ektimis.
49 Kaj lia timo pligrandiĝis, kiam li aŭdis ĉion ĉi, kaj li sendis al Jozef, dirante: Vi venigis al mi la Hebreojn, por pereigi la tutan Egiptujon; kion vi faros kun tiu ŝtelisto? forsendu lin, kaj lasu lin iri kun liaj fratoj, kaj ni ne pereu pro ilia malboneco, eĉ ni, vi kaj la tuta Egiptujo.
50 Kaj se vi ne volas fari tion, forĵetu de vi ĉiujn miajn valoraĵojn, kaj iru kun ili al ilia lando, se tio plaĉas al vi, ĉar ili hodiaŭ detruos mian tutan landon kaj mortigos mian tutan popolon; eĉ ĉiuj virinoj de Egiptujo abortis pro siaj krioj; vidu, kion ili faris nur per sia kriado kaj parolado, krome se ili batalos per glavo, ili detruos la landon; nun do elektu tion, kion vi deziras, ĉu mi aŭ la Hebreoj, ĉu Egiptujo aŭ la lando de la Hebreoj.
51 Kaj ili venis kaj rakontis al Jozef ĉiujn vortojn de Faraono, kiujn li diris pri li; kaj Jozef tre ektimis pro la vortoj de Faraono; kaj Jehuda, kaj liaj fratoj staris ankoraŭ antaŭ Jozef, koleraj kaj kolerantaj; kaj ĉiuj filoj de Jakob kriis kontraŭ Jozef, kiel muĝas la maro kaj ĝiaj ondoj.
52 Kaj Jozef tre timis siajn fratojn kaj pro Faraono, kaj Jozef serĉis pretekston, por ke li konatiĝu kun siaj fratoj, por ke ili ne pereigu la tutan Egiptujon.
53 Kaj Jozef ordonis al sia filo Manase, kaj Manase iris kaj alproksimiĝis al Jehuda kaj metis sian manon sur lian ŝultron; kaj la kolero de Jehuda kvietiĝis.
54 Kaj Jehuda diris al siaj fratoj: Neniu el vi diru, ke tio estas faro de Egipta junulo, ĉar tio estas faro de la domo de mia patro.
55 Kaj Jozef, vidante kaj sciante, ke la kolero de Jehuda kvietiĝis, alproksimiĝis, por paroli al Jehuda en lingvo de mildeco.
56 Kaj Jozef diris al Jehuda: Certe vi parolas veron kaj hodiaŭ konfirmis viajn asertojn pri via forto, kaj via Dio, kiu ĝojas en vi, pliigu vian bonstaton; sed diru al mi vere, kial el ĉiuj viaj fratoj vi disputas kun mi pro la knabo, ĉar neniu el ili diris al mi eĉ unu vorton pri li.
57 Kaj Jehuda respondis al Jozef, dirante: Vi scias, ke mi estis garantianto por la knabo antaŭ lia patro, dirante: Se mi ne revenigos lin al li, mi portos lian kulpon por ĉiam.
58 Tial mi alproksimiĝis al vi el inter ĉiuj miaj fratoj, ĉar mi vidis, ke vi ne volis permesi al li foriri de vi; nun do mi trovu gracon en viaj okuloj, ke vi sendu lin iri kun ni, kaj jen mi restos kiel anstataŭanto por li, por servi vin en ĉio, kion vi deziros, ĉar kien ajn vi sendos min, mi iros por servi vin kun granda energio.
59 Sendu min nun al potenca reĝo, kiu ribelis kontraŭ vi, kaj vi scios, kion mi faros al li kaj al lia lando; eĉ se li havos kavalerion kaj infanterion aŭ tre potencan popolon, mi mortigos ilin ĉiujn kaj alportos la kapon de la reĝo antaŭ vin.
60 Ĉu vi ne scias, aŭ ĉu vi ne aŭdis, ke nia patro Abraham kaj sia servanto Eliezer frapis ĉiujn reĝojn de Elam per iliaj armeoj en unu nokto, ili lasis neniun restantan? kaj de tiu tago la forto de nia patro estis donita al ni kiel heredaĵo, por ni kaj nia idaro por ĉiam.
61 Kaj Jozef respondis kaj diris: Vi parolas veron, kaj malvero ne estas en via buŝo, ĉar estis ankaŭ dirite al ni, ke la Hebreoj havas potencon kaj ke la Eternulo, ilia Dio, tre ĝojas pri ili, kaj kiu do povas stari antaŭ ili?
62 Tamen sub ĉi tiu kondiĉo mi sendos vian fraton, se vi venigos al mi lian fraton, la filon de lia patrino, pri kiu vi diris, ke li foriris de vi en Egiptujon; kaj kiam vi venigos al mi lian fraton, mi lin prenos anstataŭ li, ĉar neniu el vi estis garantianto por li antaŭ via patro; kaj kiam li venos al mi, mi sendos kun vi lian fraton, por kiu vi estis garantianto.
63 Kaj ekflamis la kolero de Jehuda kontraŭ Jozef, kiam li diris tion, kaj liaj okuloj gutis sangon pro kolero, kaj li diris al siaj fratoj: Kiel tiu homo hodiaŭ celas sian pereon kaj la pereon de la tuta Egiptujo!
64 Kaj Simeon respondis al Jozef, dirante: Ĉu ni ne diris al vi dekomence, ke ni ne scias la lokon, kien li iris, kaj ĉu li estas mortinta aŭ viva; kaj kial mia sinjoro parolas tiajn aferojn?
65 Kaj Jozef, rimarkante la vizaĝon de Jehuda, komprenis, ke lia kolero ekflamis, kiam li diris al li jene: Alkonduku al mi vian alian fraton anstataŭ ĉi tiu frato.
66 Kaj Jozef diris al siaj fratoj: Vi certe diris, ke via frato estas aŭ mortinta aŭ perdita; nun se mi lin vokus hodiaŭ kaj li venus antaŭ vin, ĉu vi donus lin al mi anstataŭ lia frato?
67 Kaj Jozef ekparolis kaj kriis: Jozef, Jozef, venu hodiaŭ antaŭ mi kaj aperu al viaj fratoj kaj sidu antaŭ ili.
68 Kaj kiam Jozef parolis tion antaŭ ili, ili rigardis unu al alia flanko, por vidi, de kie Jozef venos antaŭ ili.
69 Kaj Jozef observis ĉiujn iliajn agojn, kaj diris al ili: Kial vi rigardas ĉi tien kaj ĉi tien? Mi estas Jozef, kiun vi vendis al Egiptujo; nun ne malĝoju, ke vi vendis min, ĉar Dio sendis min antaŭ vi kiel subtenon dum la malsato.
70 Kaj liaj fratoj ektimis pri li, kiam ili aŭdis la vortojn de Jozef; kaj Jehuda ektimis pri li tre multe.
71 Kaj kiam Benjamen aŭdis la vortojn de Jozef, li estis antaŭ ili en la interna parto de la domo, kaj Benjamen kuris al sia frato Jozef, kaj ĉirkaŭprenis lin kaj ĵetis sin sur lian kolon, kaj ili ploris.
72 Kaj kiam la fratoj de Jozef vidis, ke Benjamen falis sur la kolon de sia frato kaj ploris kun li, ili ankaŭ falis sur Jozefon kaj ĉirkaŭprenis lin, kaj ili ploris per granda plorado kun Jozef.
73 Kaj oni aŭdis la voĉon en la domo de Jozef, ke ili estas fratoj de Jozef; kaj tio tre plaĉis al Faraono, ĉar li timis ilin, ke ili ne detruu Egiptujon.
74 Kaj Faraono sendis siajn servantojn al Jozef, por gratuli lin pri siaj fratoj, kiuj venis al li; kaj ĉiuj militestroj kaj militistoj, kiuj estis en Egiptujo, venis, por ĝoji kun Jozef; kaj la tuta Egiptujo tre ĝojis pri la fratoj de Jozef.
75 Kaj Faraono sendis siajn servantojn al Jozef, dirante: Diru al viaj fratoj, ke ili prenu ĉion, kio apartenas al ili, kaj lasu ilin veni al mi, kaj mi metos ilin en la plej bonan parton de la lando Egipta. Kaj ili faris tion.
76 Kaj Jozef ordonis al sia domoestro alporti al siaj fratoj donacojn kaj vestojn, kaj li alportis al ili multajn vestojn, reĝajn robojn kaj multajn donacojn, kaj Jozef dividis ilin inter siaj fratoj.
77 Kaj li donis al ĉiu el siaj fratoj po unu ŝanĝo de vestoj el oro kaj arĝento, kaj tricent monerojn da arĝento, kaj Jozef

ordonis, ke ili ĉiuj estu vestitaj per ĉi tiuj vestoj, kaj ke ili estu kondukitaj antaŭ Faraonon.
78 Kaj Faraono vidis, ke ĉiuj fratoj de Jozef estas kuraĝaj kaj belaj, kaj li tre ĝojis.
79 Kaj poste ili eliris de Faraono, por iri en la landon Kanaanan al sia patro; kaj kun ili estis ilia frato Benjamen.
80 Kaj Jozef leviĝis kaj donis al ili dek unu ĉarojn de Faraono, kaj Jozef donis al ili sian ĉaron, sur kiu li rajdis en la tago de sia kroniĝo en Egiptujo, por konduki sian patron al Egiptujo; kaj Jozef sendis al ĉiuj infanoj de siaj fratoj vestojn laŭ ilia nombro, kaj cent arĝentajn monerojn al ĉiu el ili, kaj li ankaŭ sendis vestojn al la edzinoj de siaj fratoj el la vestoj de la edzinoj de la reĝo, kaj li sendis ilin.
81 Kaj li donis al ĉiu el siaj fratoj dek virojn, por ke ili iru kun ili al la lando Kanaana, por servi ilin, por servi iliajn infanojn kaj ĉion, kio apartenas al ili, kiam ili venos Egiptujon.
82 Kaj Jozef sendis per sia frato Benjamen dek vestojn por siaj dek filoj, parton pli grandan ol la ceteraj infanoj de la filoj de Jakob.
83 Kaj li sendis al ĉiu kvindek arĝentajn monerojn kaj dek ĉarojn pro Faraono, kaj li sendis al sia patro dek azenojn ŝarĝitajn per ĉiaj luksaĵoj de Egiptujo, kaj dek azeninojn ŝarĝitajn per greno, pano kaj manĝaĵo por lia patro, kaj al ĉiuj, kiuj estis kun li, kiel provizojn por la vojo.
84 Kaj li sendis al sia fratino Dina vestojn arĝentajn kaj orajn, olibanon kaj mirhon, aloon kaj virinajn ornamaĵojn en granda kvanto, kaj li sendis tion de la edzinoj de Faraono al la edzinoj de Benjamen.
85 Kaj li donis al ĉiuj siaj fratoj, ankaŭ al iliaj edzinoj, ĉiuspecajn oniksajn ŝtonojn kaj bedelion, kaj el ĉiuj valoraĵoj inter la grandaj popoloj de Egiptujo, nenio el ĉiuj multekostaj objektoj restis krom tio, kion Jozef sendis al la domo de sia patro.
86 Kaj li forsendis siajn fratojn, kaj ili iris; kaj li sendis kun ili sian fraton Benjamen.
87 Kaj Jozef eliris kun ili, por akompani ilin sur la vojo al la limoj de Egiptujo, kaj li ordonis al ili koncerne sian patron kaj sian familion, ke ili venu Egiptujon.
88 Kaj li diris al ili: Ne kverelu sur la vojo, ĉar de la Eternulo venis ĉi tio, por savi grandan popolon de malsato; ĉar estos ankoraŭ kvin jaroj da malsato en la lando.
89 Kaj li ordonis al ili, dirante: Kiam vi venos en la landon Kanaanan, ne venu tuj antaŭ mian patron pri ĉi tiu afero, sed agu laŭ via saĝo.
90 Kaj Jozef ĉesis ordoni al ili, kaj li turnis sin kaj reiris al Egiptujo, kaj la filoj de Jakob iris al la lando Kanaano kun ĝojo kaj bonhumoro al sia patro Jakob.
91 Kaj ili venis al la limoj de la lando, kaj ili diris unu al la alia: Kion ni faru en ĉi tiu afero antaŭ nia patro? Ĉar se ni subite venos al li kaj diros al li la aferon, li estos tre timigita de niaj vortoj kaj ne kredos nin.
92 Kaj ili iris ĝis ili alproksimiĝis al siaj domoj, kaj ili trovis Serahon, filinon de Aŝer, elirantan al ili; kaj la junulino estis tre bona kaj ruza, kaj sciis ludi harpon.
93 Kaj ili vokis ŝin, kaj ŝi venis antaŭ ilin, kaj ŝi kisis ilin, kaj ili prenis ŝin kaj donis al ŝi harpon, dirante: Iru nun antaŭ nian patron, kaj sidiĝu antaŭ li, kaj frapu la harpon, kaj parolu ĉi tiujn vortojn.
94 Kaj ili ordonis al ŝi iri al ilia domo, kaj ŝi prenis la harpon kaj rapidis antaŭ ili, kaj ŝi venis kaj sidiĝis apud Jakob.
95 Kaj ŝi ludis bone kaj kantis, kaj eldiris en la dolĉeco de siaj vortoj: Jozef, mia onklo, vivas, kaj li regas tra la tuta lando Egipta, kaj ne estas mortinta.
96 Kaj ŝi daŭre ripetis kaj eldiris ĉi tiujn vortojn, kaj Jakob aŭdis ŝiajn vortojn kaj ili plaĉis al li.
97 Li aŭskultis dum ŝi ripetis ilin dufoje kaj trifoje, kaj ĝojo eniris la koron de Jakob pro la dolĉeco de ŝiaj vortoj, kaj la spirito de Dio estis sur li, kaj li sciis, ke ĉiuj ŝiaj vortoj estas veraj.
98 Kaj Jakob benis Serahon, kiam ŝi parolis tiujn vortojn antaŭ li, kaj li diris al ŝi: Mia filino, la morto neniam superfortu vin, ĉar vi revivigis mian spiriton; nur parolu antaŭ mi kiel vi parolis, ĉar vi ĝojigis min per ĉiuj viaj vortoj.
99 Kaj ŝi daŭre kantis ĉi tiujn vortojn, kaj Jakob aŭskultis kaj tio plaĉis al li, kaj li ĝojis, kaj la spirito de Dio estis sur li.
100 Dum li ankoraŭ parolis kun ŝi, jen liaj filoj venis al li kun ĉevaloj kaj ĉaroj kaj reĝaj vestoj, kaj servistoj kuris antaŭ ili.
101 Kaj Jakob leviĝis por renkonti ilin, kaj vidis siajn filojn vestitajn per reĝaj vestoj kaj li vidis ĉiujn trezorojn, kiujn Jozef sendis al ili.
102 Kaj ili diris al li: Sciu, ke nia frato Jozef vivas, kaj li estas tiu, kiu regas tra la tuta lando Egipta, kaj li estas tiu, kiu parolis al ni, kiel ni diris al vi.
103 Kaj Jakob aŭdis ĉiujn vortojn de siaj filoj, kaj lia koro palpitis pro iliaj vortoj, ĉar li ne povis kredi ilin ĝis li vidis ĉion, kion Jozef donis al ili kaj kion li sendis al li, kaj ĉiujn signojn, kiujn Jozef parolis al ili.
104 Kaj ili malfermis antaŭ li, kaj montris al li ĉion, kion Jozef sendis, ili donis al ĉiu tion, kion Jozef sendis al li, kaj li sciis, ke ili diris la veron, kaj li treege ĝojis pri sia filo.
105 Kaj Jakob diris: Sufiĉas por mi, ke mia filo Jozef vivas ankoraŭ; mi iros kaj vidos lin antaŭ ol mi mortos.
106 Kaj liaj filoj rakontis al li ĉion, kio okazis al ili, kaj Jakob diris: Mi iros Egiptujon por vidi mian filon kaj liajn idojn.
107 Kaj Jakob leviĝis kaj surmetis la vestojn, kiujn Jozef sendis al li, kaj post kiam li lavis sin kaj razis siajn harojn, li metis sur sian kapon la turbanon, kiun Jozef sendis al li.
108 Kaj ĉiuj domanoj de Jakob kaj iliaj edzinoj surmetis la vestojn, kiujn Jozef sendis al ili, kaj ili tre ĝojis pri Jozef, ke li ankoraŭ vivas kaj ke li regas en Egiptujo,
109 Kaj ĉiuj loĝantoj de Kanaano aŭdis pri tio, kaj ili venis kaj tre ĝojis kun Jakob, ke li ankoraŭ vivas.
110 Kaj Jakob faris por ili festenon dum tri tagoj, kaj manĝis kaj trinkis kaj ĝojis ĉiuj reĝoj de Kanaano kaj la nobeloj de la lando en la domo de Jakob.

ĈAPITRO 55

1 Kaj post tio okazis, ke Jakob diris: Mi iros kaj vidos mian filon en Egiptujo, kaj poste mi revenos al la lando Kanaana, pri kiu Dio parolis al Abraham, ĉar mi ne povas forlasi la landon de mia naskiĝloko.

2 Jen la vorto de la Eternulo venis al li, dirante: Iru Egiptujon kun via tuta familio, kaj restu tie; ne timu iri Egiptujon, ĉar Mi tie faros vin granda popolo.
3 Kaj Jakob diris en si: Mi iros kaj vidos mian filon, ĉu la timo antaŭ lia Dio estas ankoraŭ en lia koro, meze de ĉiuj loĝantoj de Egiptujo.
4 Kaj la Eternulo diris al Jakob: Ne timu pri Jozef, ĉar li ankoraŭ konservas sian integrecon por servi min, kiel plaĉas al vi; kaj Jakob tre ĝojis pri sia filo.
5 En tiu tempo Jakob ordonis al siaj filoj kaj al sia domanaro iri Egiptujon, laŭ la vorto de la Eternulo al li; kaj Jakob leviĝis kun siaj filoj kaj sia tuta domanaro, kaj li eliris el la lando Kanaana, el Beer-Ŝeba, kun ĝojo kaj gajeco de la koro; kaj ili iris al la lando Egipta.
6 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Egiptujo, Jakob sendis Jehudan antaŭ si al Jozef, por ke li montru al li lokon en Egiptujo; kaj Jehuda faris laŭ la vorto de sia patro; kaj li rapide kuris kaj venis al Jozef; kaj oni asignis por ili lokon en la lando Goŝen por lia tuta familio; kaj Jehuda revenis kaj venis laŭ la vojo al sia patro.
7 Kaj Jozef jungis la ĉaron, kaj li kolektis ĉiujn siajn fortulojn kaj siajn servantojn kaj ĉiujn estrojn de Egiptujo, por iri renkonte al sia patro Jakob; kaj oni proklamis la ordonon de Jozef en Egiptujo, dirante: Ĉiu, kiu ne iros renkonte al Jakob, mortos.
8 Kaj la sekvantan tagon Jozef eliris kun la tuta Egiptujo, granda kaj potenca militistaro, ĉiuj vestitaj per vestoj el bisino kaj purpura, kun arĝentaj kaj oraj armiloj, kaj kun siaj militaj iloj.
9 Kaj ĉiuj iris renkonte al Jakob kun ĉiaj muzikaj instrumentoj, kun tamburinoj kaj tamburinoj, disĵetante mirhon kaj aloon laŭlonge de la tuta vojo, kaj ĉiuj iris tiel, kaj la tero tremis pro ilia kriado.
10 Kaj ĉiuj virinoj de Egiptujo iris sur la tegmentojn de Egiptujo kaj sur la muregojn, renkonte al Jakob; kaj sur la kapo de Jozef estis la reĝa krono de Faraono, ĉar Faraono sendis ĝin al li, por surmeti ĝin, kiam li iros renkonte al sia patro.
11 Kaj kiam Jozef alproksimiĝis al sia patro kvindek ulnojn, li deiris de la ĉaro kaj iris al sia patro; kaj ĉiuj estroj de Egiptujo kaj ĝiaj eminentuloj vidis, ke Jozef iris piede al sia patro, kaj ili ankaŭ deiris kaj iris piede al Jakob.
12 Kaj kiam Jakob alproksimiĝis al la tendaro de Jozef, Jakob ekvidis la tendaron, kiu kun Jozef venis al li, kaj tio plaĉis al li, kaj Jakob miris pri tio.
13 Kaj Jakob diris al Jehuda: Kiu estas tiu viro, kiun mi vidas en la tendaro de Egiptujo, vestita per reĝaj vestoj, ruĝa vesto sur li kaj reĝa krono sur sia kapo, kiu deiris de sia ĉaro kaj venas al ni? Kaj Jehuda respondis al sia patro, dirante: Li estas via filo Jozef, la reĝo; kaj Jakob ĝojis, vidante la gloron de sia filo.
14 Kaj Jozef alproksimiĝis al sia patro kaj kliniĝis antaŭ sia patro; kaj ĉiuj viroj de la tendaro kliniĝis kun li ĝis la tero antaŭ Jakob.
15 Kaj jen Jakob kuris kaj rapidis al sia filo Jozef kaj ĵetis sin sur lian kolon kaj kisis lin, kaj ili ploris, kaj Jozef ankaŭ ĉirkaŭprenis sian patron kaj kisis lin, kaj ili ploris, kaj la tuta popolo de Egiptujo ploris kun ili.
16 Kaj Jakob diris al Jozef: Nun mi mortos feliĉe, post kiam mi vidos vian vizaĝon, ĉar vi vivas ankoraŭ kaj estas glora.
17 Kaj la filoj de Jakob kaj iliaj edzinoj kaj iliaj infanoj kaj iliaj sklavoj kaj la tuta domanaro de Jakob ploris forte kun Jozef, kaj ili kisis lin kaj ploris forte kun li.
18 Kaj Jozef kaj lia tuta popolo poste revenis hejmen en Egiptujon, kaj Jakob kaj liaj filoj kaj ĉiuj infanoj de lia domanaro venis kun Jozef en Egiptujon, kaj Jozef loĝigis ilin en la plej bona parto de Egiptujo, en la lando Goŝen.
19 Kaj Jozef diris al sia patro kaj al siaj fratoj: Mi iros kaj diros al Faraono, dirante: Miaj fratoj kaj la domo de mia patro kaj ĉio, kio apartenas al ili, venis al mi, kaj jen ili estas en la lando Goŝen.
20 Kaj Jozef faris tiel, kaj prenis de siaj fratoj Ruben, Isaĥar Zebulunon kaj lian fraton Benjamenon, kaj starigis ilin antaŭ Faraono.
21 Kaj Jozef diris al Faraono jene: Miaj fratoj kaj la domo de mia patro kaj ĉio, kio apartenas al ili, kaj iliaj ŝafoj kaj bovoj venis al mi el la lando Kanaana, por loĝi en Egiptujo, ĉar la malsato forte premis ilin.
22 Kaj Faraono diris al Jozef: Metu vian patron kaj viajn fratojn en la plej bonan parton de la lando; ne rifuzu al ili ĉion bonan, kaj manĝigu al ili la grasaĵon de la lando.
23 Kaj Jozef respondis, dirante: Jen Mi lokigis ilin en la lando Goŝen, ĉar ili estas paŝtistoj; tial ili restu en Goŝen, por paŝti siajn ŝafojn, aparte de la Egiptoj.
24 Kaj Faraono diris al Jozef: Faru kun viaj fratoj ĉion, kion ili diros al vi; kaj la filoj de Jakob kliniĝis antaŭ Faraono, kaj foriris de li en paco; kaj Jozef poste alkondukis sian patron antaŭ Faraonon.
25 Kaj Jakob venis kaj kliniĝis antaŭ Faraono, kaj Jakob benis Faraonon, kaj li eliris; kaj Jakob kaj ĉiuj liaj filoj kaj lia tuta domanaro loĝis en la lando Goŝen.
26 En la dua jaro, tio estas en la cent trideka jaro de la vivo de Jakob, Jozef nutris sian patron kaj siajn fratojn kaj la tutan domon de sia patro per pano laŭ la bezonoj de la infanoj, dum la tuta tempo de la malsato; al ili mankis nenio.
27 Kaj Jozef donis al ili la plej bonan parton de la tuta lando; la plej bonan parton de Egiptujo ili havis dum la tuta vivo de Jozef; kaj Jozef donis ankaŭ al ili kaj al la tuta domo de sia patro vestojn kaj vestojn ĉiujare; kaj la filoj de Jakob restis sendanĝere en Egiptujo dum la tuta vivo de ilia frato.
28 Kaj Jakob ĉiam manĝadis ĉe la tablo de Jozef; Jakob kaj liaj filoj ne leviĝis de la tablo de Jozef tage nek nokte, krom tio, kion la filoj de Jakob manĝadis en siaj domoj.
29 Kaj la tuta Egipta popolo manĝis panon dum la tempo de la malsato ĉe la domo de Jozef, ĉar ĉiuj Egiptoj vendis ĉion, kio apartenis al ili, pro la malsato.
30 Kaj Jozef aĉetis ĉiujn terojn kaj kampojn de Egiptujo por pano pro la konto de Faraono, kaj Jozef provizis la tutan Egiptujon per pano dum ĉiuj tagoj de la malsato, kaj Jozef kolektis la tutan arĝenton kaj oron, kiuj venis al li kontraŭ la greno, kiun oni aĉetis tra la tuta lando, kaj li akumulis multe da oro kaj arĝento, krom grandega kvanto da oniksaj ŝtonoj, bedelio kaj valoraj vestoj, kiujn ili alportis al Jozef el ĉiu parto de la lando, kiam ilia mono estis elspezita.
31 Kaj Jozef prenis la tutan arĝenton kaj oron, kiuj venis en lian manon, ĉirkaŭ sepdek du talentojn da oro kaj arĝento, kaj ankaŭ oniksajn ŝtonojn kaj bedeliumon en granda abundo, kaj Jozef iris kaj kaŝis ilin en kvar partojn, kaj li

kaŝis unu parton en la dezerto apud la Ruĝa Maro, kaj unu parton apud la rivero Perat, kaj la trian kaj kvaran partojn li kaŝis en la dezerto kontraŭ la dezerto de Persujo kaj Medujo.
32 Kaj li prenis parton el la restanta oro kaj arĝento, kaj donis ĝin al ĉiuj siaj fratoj kaj al la tuta domo de sia patro kaj al ĉiuj virinoj en la domo de sia patro; kaj la reston li alportis en la domon de Faraono, ĉirkaŭ dudek talantojn da oro kaj arĝento.
33 Kaj Jozef donis la tutan oron kaj arĝenton, kiuj restis, al Faraono, kaj Faraono metis ĝin en la trezorejon, kaj la tagoj de la malsato ĉesiĝis post tio en la lando; kaj oni semis kaj rikoltis en la tuta lando, kaj ili akiris sian kutiman kvanton jaron post jaro; nenio mankis al ili.
34 Kaj Jozef loĝis sendanĝere en Egiptujo, kaj la tuta lando estis sub lia konsilo; kaj lia patro kaj ĉiuj liaj fratoj loĝis en la lando Goŝen kaj ekposedis ĝin.
35 Jozef estis tre maljuna, progresinta en la vivo; kaj liaj du filoj, Efraim kaj Manase, loĝis en la domo de Jakob, kune kun la infanoj de la filoj de Jakob, iliaj fratoj, por lerni la vojojn de la Eternulo kaj Lian leĝon.
36 Kaj Jakob kaj liaj filoj loĝis en la lando Egipta, en la lando Goŝen, kaj ili ekposedis ĝin, kaj ili fruktis kaj multiĝis en ĝi.

ĈAPITRO 56

1 Kaj Jakob vivis en la lando Egipta dek sep jarojn, kaj la nombro de la tagoj de Jakob kaj la jaroj de lia vivo estis cent kvardek sep jaroj.
2 En tiu tempo Jakob estis atakita de tiu malsano, de kiu li mortis, kaj li sendis kaj alvokis sian filon Jozef el Egiptujo, kaj lia filo Jozef venis el Egiptujo, kaj Jozef venis al sia patro.
3 Kaj Jakob diris al Jozef kaj al liaj filoj: Jen mi mortas, kaj la Dio de viaj patroj vin vizitos kaj revenigos vin al la lando, pri kiu la Eternulo ĵuris doni al vi kaj al viaj idoj post vi. Nun, kiam mi mortos, enterigu min en la kaverno, kiu estas en Mahpela, en Ĥebron, en la lando Kanaana, apud miaj patroj.
4 Kaj Jakob ĵurigis siajn filojn, ke ili enterigos lin en Mahpela, en Ĥebron; kaj liaj filoj ĵuris al li pri tiu afero.
5 Kaj li ordonis al ili, dirante: Servu la Eternulon, vian Dion, ĉar Tiu, kiu savis viajn patrojn, savos vin el ĉiu mizero.
6 Kaj Jakob diris: Voku al mi ĉiujn viajn infanojn. Kaj ĉiuj infanoj de la filoj de Jakob venis kaj sidiĝis antaŭ li, kaj Jakob benis ilin, kaj li diris al ili: La Eternulo, la Dio de viaj patroj, donu al vi milfoje pli multe kaj benu vin, kaj Li donu al vi la benon de via patro Abraham; kaj ĉiuj infanoj de la filoj de Jakob eliris en la sama tago, post kiam li benis ilin.
7 Kaj la sekvan tagon Jakob denove alvokis siajn filojn, kaj ili ĉiuj kunvenis kaj venis al li kaj sidiĝis antaŭ li, kaj Jakob en tiu tago benis siajn filojn antaŭ sia morto, ĉiun li benis laŭ lia beno; jen ĝi estas skribita en la libro de la leĝo de la Eternulo rilata al Izrael.
8 Kaj Jakob diris al Jehuda: Mia filo, mi scias, ke vi estas fortulo por viaj fratoj; reĝu super ili, kaj viaj filoj reĝos super siaj filoj eterne.
9 Nur instruu al viaj filoj la pafarkon kaj ĉiujn militajn armilojn, por ke ili povu batali en la bataloj de sia frato, kiu regos super siaj malamikoj.
10 Kaj Jakob plue ordonis al siaj filoj en tiu tago, dirante: Jen mi hodiaŭ alkolektiĝas al mia popolo; elportu min el Egiptujo kaj entombigu min en la kaverno de Mahpela, kiel mi ordonis al vi.
11 Tamen gardu vin, ke neniu el viaj filoj min portu, sed nur vi mem; kaj tiel agu kun mi, kiam vi portos mian kadavron, por eniri ĝin en la landon Kanaanan, por min enterigi.
12 Jehuda, Isaĥar kaj Zebulun portos Mian ĉerkon oriente; Ruben, Simeon kaj Gad sude; Efraim kaj Manase kaj Benjamen okcidente; Dan kaj Aŝer kaj Naftali norde.
13 Levi ne portu kun vi, ĉar li kaj liaj filoj portos la keston de interligo de la Eternulo kun la Izraelidoj en la tendaro; kaj mia filo Jozef ne portu, ĉar kiel reĝo tia estu lia gloro; tamen Efraim kaj Manase estos anstataŭ ili.
14 Tiel vi agu al mi, kiam vi min forkondukos; ne forgesu ĉion, kion mi ordonas al vi; kaj kiam vi tion faros al mi, la Eternulo rememoros vin favore, kaj viajn infanojn post vi por ĉiam.
15 Kaj vi, miaj filoj, respektu ĉiu sian fraton kaj sian parencon, kaj ordonu al viaj infanoj kaj al la infanoj de viaj infanoj post vi, ke ili servu al la Eternulo, Dio de viaj patroj, en ĉiu tempo.
16 por ke vi longe vivu sur la tero, vi kaj viaj infanoj kaj la infanoj de viaj infanoj eterne, se vi faros tion, kio estas bona kaj justa antaŭ la okuloj de la Eternulo, via Dio, irante laŭ ĉiuj Liaj vojoj.
17 Kaj vi, Jozef, mia filo, pardonu, mi petas vin, la ofendojn de viaj fratoj kaj ĉiujn iliajn malbonfarojn en la damaĝo, kiun ili amasigis sur vin, ĉar Dio celis ĝin por via bono kaj la bono de viaj infanoj.
18 Kaj ho mia filo ne lasu viajn fratojn al la loĝantoj de Egiptujo, nek vundu iliajn sentojn, ĉar jen mi konfidas ilin al la mano de Dio kaj en vian manon por gardi ilin de la Egiptoj; kaj la filoj de Jakob respondis al sia patro, dirante: Ho, nia patro, ĉion, kion Vi ordonis al ni, ni faros; nur Dio estu kun ni.
19 Kaj Jakob diris al siaj filoj: Dio estu kun vi, se vi observas ĉiujn Liajn vojojn; ne dekliniĝu de Liaj vojoj dekstren nek maldekstren, farante tion, kio plaĉas al Li kaj justa estas antaŭ Li.
20 Ĉar mi scias, ke multaj kaj malfacilaj suferoj trafos vin en la lastaj tagoj sur la lando, je viaj infanoj kaj la infanoj de la infanoj; servu nur la Eternulon, kaj Li savos vin de ĉia sufero.
21 Kaj kiam vi sekvos Dion, servante al Li, kaj instruos viajn infanojn post vi kaj la infanojn de viaj infanoj koni la Eternulon, tiam la Eternulo levos por vi kaj por viaj infanoj servanton el el viaj infanoj, kaj la Eternulo savos vin per sia mano el ĉia mizero, kaj elkondukos vin el Egiptujo, kaj revenigos vin al la lando de viaj patroj, por ke vi heredu ĝin sendanĝere.
22 Kaj Jakob ĉesis ordoni al siaj filoj, kaj li enŝovis siajn piedojn en la liton, kaj mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.
23 Kaj Jozef ĵetis sin sur sian patron, kaj li kriis kaj ploris super li, kaj li kisis lin, kaj li vokis per maldolĉa voĉo, kaj li diris: Ho mia patro, mia patro.

24 Kaj la edzinoj de lia filo kaj lia tuta domanaro venis kaj ĵetis sin sur Jakobon, kaj ili ploris super li kaj kriis pri Jakob per tre laŭta voĉo.
25 Kaj ĉiuj filoj de Jakob leviĝis kune, kaj ili disŝiris siajn vestojn, kaj ili ĉiuj metis sakaĵon sur siajn lumbojn, kaj ili falis vizaĝaltere, kaj ĵetis polvon sur siajn kapojn al la ĉielo.
26 Kaj oni diris la aferon al Osnat, la edzino de Jozef; kaj ŝi leviĝis kaj metis sakon sur ĝin, kaj ŝi venis kun ĉiuj Egiptaj virinoj, kaj funebris kaj ploris pri Jakob.
27 Kaj ĉiuj Egiptoj, kiuj konis Jakobon, venis en tiu tago, kiam ili aŭdis tiun aferon; kaj la tuta Egipto ploris dum longa tempo.
28 Kaj el la lando Kanaana la virinoj venis Egiptujon, kiam ili aŭdis, ke Jakob mortis; kaj ili ploris pri li en Egiptujo dum sepdek tagoj.
29 Kaj post tio okazis, ke Jozef ordonis al siaj servantoj, la kuracistoj, enbalzami lian patron per mirho kaj olibano kaj ĉiaspecaj incensoj kaj parfumoj; kaj la kuracistoj enbalzamigis Jakobon, kiel Jozef ordonis al ili.
30 Kaj ploris kaj funebris pri Jakob la tuta Egipta popolo kaj la plejaĝuloj kaj ĉiuj loĝantoj de la lando Goŝen; kaj ĉiuj liaj filoj kaj la infanoj de lia domo funebris kaj funebris pri sia patro Jakob dum multaj tagoj.
31 Kaj post kiam la tagoj de lia plorado pasis, post la sepdek tagoj, Jozef diris al Faraono: Mi iros kaj enterigos mian patron en la lando Kanaana, kiel li ĵurigis min, kaj poste mi revenos.
32 Kaj Faraono sendis Jozefon, dirante: Iru kaj enterigu vian patron, kiel li diris kaj kiel li ĵurigis vin; kaj Jozef leviĝis kaj ĉiuj siaj fratoj, por iri en la landon Kanaanan, por enterigi ilian patron Jakob, kiel li ordonis al ili.
33 Kaj Faraono ordonis, ke oni proklamu en la tuta Egiptujo, dirante: Kiu ajn ne iros kun Jozef kaj liaj fratoj en la landon Kanaanan, por enterigi Jakobon, tiu mortos.
34 Kaj la tuta Egiptujo aŭdis la ordonon de Faraono, kaj ĉiuj leviĝis kune; kaj ĉiuj servantoj de Faraono kaj la plejaĝuloj de lia domo kaj ĉiuj plejaĝuloj de la lando Egipta eliris kun Jozef; kaj ĉiuj oficistoj kaj eminentuloj de Faraono eliris, kaj la servantoj de Jozef, kaj ili iris, por enterigi Jakobon en la lando Kanaana.
35 Kaj la filoj de Jakob portis la ĉerkon, sur kiu li kuŝis; konforme al ĉio, kion ilia patro ordonis al ili, tiel faris liaj filoj al li.
36 Kaj la ĉerko estis el pura oro, kaj ĝi estis ĉirkaŭe enmetita per oniksaj ŝtonoj kaj bedelio; kaj la kovraĵo de la ĉerko estis ora teksaĵo, kunigita per fadenoj, kaj super ili estis hokoj el oniksaj ŝtonoj kaj bdelio.
37 Kaj Jozef metis sur la kapon de sia patro Jakob grandan oran kronon, kaj li metis oran sceptron en lian manon, kaj ili ĉirkaŭis la ĉerkon, kiel estis kutimo de reĝoj dum ilia vivo.
38 Kaj ĉiuj soldatoj de Egiptujo iris antaŭ li en tiu ĉi aro, unue ĉiuj potenculoj de Faraono, kaj la potenculoj de Jozef, kaj post ili la ceteraj loĝantoj de Egiptujo, kaj ili ĉiuj estis zonitaj per glavoj kaj ekipitaj per kirasoj, kaj la ornamaĵoj de milito estis sur ili.
39 Kaj ĉiuj plorantoj kaj funebrantoj iris malproksime kontraŭ la ĉerko, irante kaj plorante kaj lamentante; kaj la cetera popolo iris post la ĉerko.
40 Kaj Jozef kaj lia domanaro iris kune al la ĉerko, nudpiedaj kaj plorante, kaj la ceteraj servantoj de Jozef iris ĉirkaŭ li; ĉiu havis siajn ornamaĵojn sur si, kaj ĉiuj estis armitaj per siaj bataliloj.
41 Kaj kvindek el la servistoj de Jakob iris antaŭ la ĉerko, kaj ili ŝutis sur la vojon mirhon kaj aloon, kaj ĉiaspecajn parfumojn; kaj ĉiuj filoj de Jakob, kiuj portis la ĉerkon, iris sur la ŝmirejon, kaj la servistoj de Jakob iris antaŭ ili, kaj ŝutis la parfumon sur la vojon.
42 Kaj Jozef iris kun granda tendaro, kaj ili faris tiel ĉiutage, ĝis ili atingis la landon Kanaanan; kaj ili venis al la draŝejo Atad, kiu estis trans Jordan, kaj ili funebris en tiu loko tre grandan kaj pezan funebron.
43 Kaj ĉiuj reĝoj de Kanaan aŭdis pri tio, kaj ili ĉiuj eliris, ĉiu el sia domo, tridek unu reĝoj de Kanaan, kaj ili ĉiuj venis kun siaj viroj, por funebri kaj plori pri Jakob.
44 Kaj ĉiuj ĉi tiuj reĝoj vidis la ĉerkon de Jakob, kaj jen la krono de Jozef estis sur ĝi, kaj ili ankaŭ metis siajn kronojn sur la ĉerkon, kaj ĉirkaŭis ĝin per kronoj.
45 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj faris en tiu loko grandan kaj pezan funebron kun la filoj de Jakob kaj Egiptujo pro Jakob, ĉar ĉiuj reĝoj de Kanaan konis la kuraĝon de Jakob kaj liaj filoj.
46 Kaj la famo venis al Esav, dirante: Jakob mortis en Egiptujo, kaj liaj filoj kaj ĉiuj Egiptoj forveturigas lin en la landon Kanaanan, por enterigi lin.
47 Kaj Esav aŭdis tiun aferon, kaj li loĝis sur la monto Seir; kaj li leviĝis kaj liaj filoj kaj lia tuta popolo kaj lia tuta domanaro, tre granda popolo, kaj ili venis funebri kaj plori pri Jakob.
48 Kaj kiam Esav venis, li funebris pri sia frato Jakob, kaj la tuta Egiptujo kaj la tuta Kanaano leviĝis denove kaj funebris grandan funebron pri Esav en tiu loko.
49 Kaj Jozef kaj liaj fratoj forkondukis sian patron Jakob de tie, kaj ili iris en Ĥebronon, por enterigi Jakobon en kaverno apud liaj patroj.
50 Kaj ili venis al Kireat-Arba, al la kaverno; kaj kiam ili alvenis, Esav stariĝis kun siaj filoj kontraŭ Jozef kaj liaj fratoj kiel malhelpon en la kaverno, dirante: Jakob ne estu enterigita en ĝi, ĉar ĝi apartenas al ni kaj al nia patro.
51 Kaj Jozef kaj liaj fratoj aŭdis la vortojn de la filoj de Esav, kaj ili tre koleris, kaj Jozef alproksimiĝis al Esav, kaj diris: Kion ili diris? mia patro Jakob aĉetis ĝin de vi pro granda riĉeco post la morto de Isaak, antaŭ dudek kvin jaroj, kaj ankaŭ la tutan landon Kanaanan li aĉetis de vi kaj de viaj filoj kaj de via idaro post vi.
52 Kaj Jakob aĉetis ĝin por siaj filoj kaj sia idaro post si kiel eternan heredaĵon; kial do vi parolas tiajn aferojn hodiaŭ?
53 Kaj Esav respondis, dirante: Vi parolas malveron kaj eldiras mensogojn; ĉar mi ne vendis ion, kio apartenas al mi, en ĉi tiu tuta lando, kiel vi diras, kaj nek mia frato Jakob aĉetis ion, kio apartenas al mi, en ĉi tiu lando.
54 Kaj Esav parolis tion por trompi Jozefon per siaj vortoj; ĉar Esav sciis, ke Jozef ne ĉeestis en tiuj tagoj, kiam Esav vendis ĉion, kio apartenis al li en la lando Kanaana, al Jakob.
55 Kaj Jozef diris al Esav: Mia patro enmetis ĉi tiujn aferojn ĉe vi en la aĉetregistron kaj atestis la registron per atestantoj; kaj jen ĝi estas ĉe ni en Egiptujo.
56 Kaj Esav respondis, dirante al li: Alportu la kronikon; ĉion, kion vi trovos en la kroniko, ni faros.

57 Kaj Jozef alvokis sian fraton Naftali, kaj diris: Rapidu rapide, ne haltu, kuru Egiptujon, kaj alportu ĉiujn dokumentojn: la dokumenton de la aĉeto, la sigelitan dokumenton, la nefermitan dokumenton, kaj ankaŭ ĉiujn unuajn dokumentojn, en kiuj estas skribitaj ĉiuj agoj de la unuenaskiteco, alportu.
58 Kaj venigu ilin al ni ĉi tien, por ke ni sciu de ili ĉiujn vortojn de Esav kaj liaj filoj, kiujn ili diris hodiaŭ.
59 Kaj Naftali aŭskultis la voĉon de Jozef kaj li rapidis kaj kuris por iri Egiptujon, kaj Naftali estis pli malpeza sur piedoj ol ĉiuj cervoj, kiuj estis sur la dezerto, ĉar li povis iri sur spikojn sen dispremi ilin.
60 Kaj kiam Esav vidis, ke Naftali iris, por preni la kronikojn, li kaj liaj filoj pliigis sian reziston kontraŭ la kaverno, kaj Esav kaj lia tuta popolo leviĝis kontraŭ Jozef kaj liaj fratoj por batali.
61 Kaj ĉiuj filoj de Jakob kaj la popolo de Egiptujo batalis kontraŭ Esav kaj liaj homoj, kaj la filoj de Esav kaj lia popolo estis venkobatitaj antaŭ la filoj de Jakob, kaj la filoj de Jakob mortigis kvardek homojn el la popolo de Esav.
62 Kaj Kuŝim, filo de Dan, filo de Jakob, estis tiutempe kun la filoj de Jakob, sed li estis ĉirkaŭ cent ulnojn for de la batalloko, ĉar li restis kun la filoj de la filoj de Jakob apud la ĉerko de Jakob por gardi ĝin.
63 Kaj Ĥuŝim estis muta kaj surda, tamen li komprenis la voĉon de konsterniĝo inter la homoj.
64 Kaj li demandis, dirante: Kial vi ne enterigas la mortintojn, kaj kial estas tiu granda konsterno? Kaj ili respondis al li la vortojn de Esav kaj liaj filoj; kaj li kuris al Esav meze de la batalo, kaj li mortigis Esav per glavo, kaj dehakis lian kapon, kaj ĝi saltis malproksimen, kaj Esav falis inter la batalantojn.
65 Kaj kiam Kuŝim faris tion, la filoj de Jakob superfortis la filojn de Esav, kaj la filoj de Jakob perforte enterigis sian patron Jakob en la kaverno, kaj la filoj de Esav vidis ĝin.
66 Kaj Jakob estis enterigita en Ĥebron, en la kaverno Makpela, kiun Abraham aĉetis de la filoj de Ĥet kiel tomban posedaĵon; kaj oni lin enterigis en tre luksaj vestoj.
67 Kaj neniu reĝo ricevis tian honoron, kian Jozef donis al sia patro ĉe lia morto, ĉar li enterigis lin kun granda honoro, simile al la enterigo de reĝoj.
68 Kaj Jozef kaj liaj fratoj faris septagan funebron pro sia patro.

ĈAPITRO 57

1 Post tio la filoj de Esav militis kontraŭ la filoj de Jakob, kaj la filoj de Esav batalis kontraŭ la filoj de Jakob en Ĥebron; kaj Esav kuŝis ankoraŭ mortinta kaj ne enterigita.
2 Kaj la batalo estis kruela inter ili, kaj la filoj de Esav estis venkitaj antaŭ la filoj de Jakob, kaj la filoj de Jakob mortigis el la filoj de Esav okdek virojn, kaj neniu mortis el la popolo de la filoj de Jakob; kaj la mano de Jozef superfortis la tutan popolon de la filoj de Esav, kaj li prenis kaptitojn Cefo, filon de Elifaz, filo de Esav, kaj kvindek el liaj viroj, kaj ligis ilin per feraj ĉenoj kaj donis ilin en la manojn de siaj servantoj, por forkonduki ilin en Egiptujon.
3 Kaj okazis, kiam la filoj de Jakob kaptis Cefon kaj lian popolon, ĉiuj restintoj forte timis pri siaj vivoj pro la domo de Esav, por ke ili ankaŭ ne estu kaptitaj; kaj ili ĉiuj forkuris kun Elifaz, filo de Esav, kaj lia popolo, kun la kadavro de Esav, kaj ili ekiris sur sian vojon al la monto Seir.
4 Kaj ili venis al la monto Seir kaj enterigis Esavon en Seir; sed lia kapo ne estis kunportita en Seir; ĉar ĝi estis enterigita en la loko, kie estis la batalo en Ĥebron.
5 Kaj okazis, kiam la filoj de Esav forkuris de antaŭ la filoj de Jakob, la filoj de Jakob persekutis ilin ĝis la limoj de Seir, sed ili ne mortigis eĉ unu homon el ili, kiam ili persekutis ilin, ĉar la korpo de Esav, kiun ili kunportis, kaŭzis ilian konfuzon, do ili forkuris, kaj la filoj de Jakob returniĝis de ili kaj venis al la loko, kie iliaj fratoj estis en Hebron, kaj ili restis tie en tiu tago kaj la sekvan tagon, ĝis ili ripozis de la batalo.
6 Kaj en la tria tago ili kolektis ĉiujn filojn de Seir, la Ĥorido, kaj ili kolektis ĉiujn orientidojn, popolon multe kiel la sablo ĉe la maro; kaj ili iris kaj malsupreniris Egiptujon, por batali kontraŭ Jozef kaj liaj fratoj, por savi siajn fratojn.
7 Kaj Jozef kaj ĉiuj filoj de Jakob aŭdis, ke la filoj de Esav kaj la orientidoj venis kontraŭ ilin por batali, por savi siajn fratojn.
8 Kaj Jozef kaj liaj fratoj kaj la fortuloj de Egiptujo eliris kaj batalis en la urbo Rameses, kaj Jozef kaj liaj fratoj faris grandegan baton inter la filoj de Esav kaj la filoj de la oriento.
9 Kaj ili mortigis el ili sescent mil homojn, kaj ili mortigis inter ili ĉiujn fortulojn el la idoj de Seir, la Ĥorido; restis nur malmultaj el ili, kaj ili mortigis ankaŭ grandan nombron el la idoj de la oriento kaj el la idoj de Esav; kaj Elifaz, filo de Esav, kaj ĉiuj idoj de la oriento forkuris antaŭ Jozef kaj liaj fratoj.
10 Kaj Jozef kaj liaj fratoj persekutis ilin ĝis ili venis al Sukot, kaj ili mortigis el ili en Sukot tridek homojn; kaj la ceteraj forkuris, kaj ili forkuris ĉiu al sia urbo.
11 Kaj Jozef kaj liaj fratoj kaj la fortuloj de Egiptujo returnis sin de ili kun ĝojo kaj bonhumoro, ĉar ili venkobatis ĉiujn iliajn malamikojn.
12 Kaj Cefo, filo de Elifaz, kaj liaj viroj estis ankoraŭ sklavoj en Egiptujo al la filoj de Jakob, kaj iliaj suferoj pligrandiĝis.
13 Kaj kiam la filoj de Esav kaj la filoj de Seir revenis al sia lando, la filoj de Seir vidis, ke ili ĉiuj falis en la manojn de la filoj de Jakob kaj la popolo de Egiptujo pro la batalo de la filoj de Esav.
14 Kaj la filoj de Seir diris al la filoj de Esav: Vi vidis, kaj tial vi scias, ke ĉi tiu tendaro estis pro vi, kaj neniu fortulo aŭ spertulo en milito restas.
15 Nun do eliru el nia lando, iru de ni al la lando Kanaana, al la lando, kie loĝis viaj patroj; kial viaj infanoj heredos la havaĵojn de niaj infanoj en la estonta tempo?
16 Kaj la filoj de Esav ne obeis la filojn de Seir; kaj la filoj de Seir intencis militi kontraŭ ili.
17 Kaj la idoj de Esav sendis sekrete al Anĝaas, reĝo de Afriko, nome Dinhaba, dirante:
18 Sendu al ni kelkajn el viaj viroj, kaj ili venu al ni, kaj ni batalos kune kun la idoj de Seir, la Ĥorido, ĉar ili decidis batali kontraŭ ni, por forpeli nin el la lando.
19 Kaj Angeas, reĝo de Dinhaba, faris tion, ĉar li estis en tiu tempo amika al la idoj de Esav, kaj Angeas sendis kvincent kuraĝajn infanterianojn al la idoj de Esav, kaj okcent kavaleriojn.

20 Kaj la filoj de Seir sendis al la filoj de la oriento kaj al la filoj de Midjan, dirante: Vi vidis, kion faris al ni la filoj de Esav; pro tio ni preskaŭ ĉiuj estas ekstermitaj en ilia batalo kontraŭ la filoj de Jakob.
21 Nun do venu al ni kaj helpu nin, kaj ni batalos kontraŭ ili kune, kaj ni forpelos ilin el la lando kaj venĝos la aferon de niaj fratoj, kiuj mortis pro ili en sia batalo kontraŭ siaj fratoj, la filoj de Jakob.
22 Kaj ĉiuj orientidoj obeis la filojn de Seir; kaj ili venis al ili ĉirkaŭ okcent viroj kun eltiritaj glavoj; kaj la filoj de Esav tiam batalis kontraŭ la filoj de Seir en la dezerto Paran.
23 Kaj la filoj de Seir tiam venkis la filojn de Esav, kaj la filoj de Seir mortigis en tiu tago el la filoj de Esav en tiu batalo ĉirkaŭ ducent virojn el la popolo de Engaĥ, reĝo de Dinhaba.
24 Kaj en la dua tago la Esavidoj revenis, por batali duan fojon kontraŭ la Seirdoj; kaj la batalo krueliĝis kontraŭ la Esavidoj ĉi tiun duan fojon, kaj ĝi forte premadis ilin pro la Seirdoj.
25 Kaj la Esavidoj vidis, ke la Seir-idoj estas pli fortaj ol ili; tiam kelkaj el la Esavidoj turnis sin kaj helpis la Seir-idojn, iliajn malamikojn.
26 Kaj falis ankoraŭ kvindek ok homoj el la popolo de la Esavidoj en la dua batalo, ĉe Anĝaĥ, reĝo de Dinhaba.
27 Kaj en la tria tago la filoj de Esav aŭdis, ke kelkaj el iliaj fratoj turnis sin de ili, por batali kontraŭ ili en la dua batalo; kaj la filoj de Esav funebris, aŭdinte tion.
28 Kaj ili diris: Kion ni faru al niaj fratoj, kiuj turnis sin de ni, por helpi al la idoj de Seir, niaj malamikoj? Kaj la idoj de Esav sendis denove al Anĝaĥ, reĝo de Dinhaba, dirante:
29 Sendu al ni denove aliajn homojn, por ke ni batalu per ili kontraŭ la idoj de Seir; ĉar ili jam duoble estas pli pezaj ol ni.
30 Kaj Angeas denove sendis al la idoj de Esav ĉirkaŭ sescent kuraĝajn virojn, kaj ili venis por helpi la idojn de Esav.
31 Kaj post dek tagoj la Esavidoj denove komencis militon kontraŭ la Seirdoj en la dezerto Paran; kaj la batalo estis tre kruela kontraŭ la Seirdoj; kaj tiam la Esavidoj venkis la Seirdojn; kaj la Seirdoj estis venkobatitaj antaŭ la Esavidoj; kaj la Esavidoj mortigis el ili ĉirkaŭ du mil homojn.
32 Kaj ĉiuj fortuloj el la Seir-idoj mortis en tiu batalo; kaj restis nur iliaj junaj infanoj, kiuj restis en iliaj urboj.
33 Kaj ĉiuj Midjanidoj kaj la orientidoj forkuris de la batalo, kaj ili forlasis la Seir-idojn kaj forkuris, kiam ili vidis, ke la batalo estas kruela kontraŭ ili; kaj la Esavidoj persekutis ĉiujn orientidojn ĝis ili atingis ilian landon.
34 Kaj la filoj de Esav mortigis ankoraŭ el ili ĉirkaŭ ducent kvindek virojn, kaj el la popolo de la filoj de Esav falis en tiu batalo ĉirkaŭ tridek viroj; sed ĉi tiu malbono venis sur ilin pro tio, ke iliaj fratoj turnis sin for de ili por helpi la filojn de Seir, la Ĥorido; kaj la filoj de Esav denove aŭdis pri la malbonaj agoj de siaj fratoj, kaj ili denove funebris pro ĉi tiu afero.
35 Kaj post la batalo okazis, ke la filoj de Esav returnis sin kaj revenis hejmen al Seir, kaj la filoj de Esav mortigis tiujn, kiuj restis en la lando de la filoj de Seir; ili ankaŭ mortigis iliajn edzinojn kaj infanojn, ili lasis neniun vivantan krom kvindek junajn knabojn kaj junulinojn, kiujn ili lasis vivi, kaj la filoj de Esav ne mortigis ilin, kaj la knaboj fariĝis iliaj sklavoj, kaj la junulinoj ili prenis kiel edzinojn.
36 Kaj la filoj de Esav loĝis sur Seir, sur la loko de la filoj de Seir, kaj ili ekposedis ilian landon kaj ekposedis ĝin.
37 Kaj la filoj de Esav prenis ĉion, kio apartenis al la filoj de Seir, iliajn ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj ilian havaĵon, kaj ĉion, kio apartenis al la filoj de Seir, prenis la filoj de Esav; kaj la filoj de Esav loĝis sur Seir, sur la loko de la filoj de Seir, ĝis la nuna tago; kaj la filoj de Esav dividis la landon al la kvin filoj de Esav, laŭ iliaj familioj.
38 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke la idoj de Esav decidis kroni reĝon super si en la lando, kiun ili ekposedis. Kaj ili diris unu al la alia: Ne tiel, ĉar li reĝos super ni en nia lando, kaj ni estos sub lia konsilo, kaj li batalos niajn batalojn kontraŭ niaj malamikoj, kaj ili faris tion.
39 Kaj ĉiuj filoj de Esav ĵuris, dirante: Neniu el iliaj fratoj regos super ili, sed nur fremdulo, kiu ne estas el iliaj fratoj; ĉar la animoj de ĉiuj filoj de Esav koleris, ĉiu kontraŭ sia filo, frato kaj amiko, pro la malbono, kiun ili suferis de siaj fratoj, kiam ili batalis kontraŭ la filoj de Seir.
40 Tial la filoj de Esav ĵuris, dirante: De tiu tago pluen ili ne plu elektos reĝon el siaj fratoj, sed nur iun el fremda lando ĝis la nuna tago.
41 Kaj tie estis viro el la popolo de Angaas, reĝo de Dinhaba; lia nomo estis Bela, filo de Beor; li estis tre kuraĝa viro, bela kaj alloga, kaj saĝa en ĉia saĝo, kaj homo kompetenta kaj konsilanta; kaj neniu el la popolo de Angaas estis simila al li.
42 Kaj ĉiuj filoj de Esav prenis lin kaj sanktoleis lin kaj kronis lin kiel reĝon kaj kliniĝis antaŭ li, kaj diris al li: Vivu la reĝo, vivu la reĝo.
43 Kaj ili sternis la tukon, kaj ĉiu alportis al li orelringojn el oro kaj arĝento aŭ ringojn aŭ braceletojn, kaj ili lin tre riĉigis per arĝento kaj oro, per oniksaj ŝtonoj kaj bedelio, kaj ili faris al li reĝan tronon, kaj metis reĝan kronon sur lian kapon, kaj konstruis por li palacon, kaj li loĝis tie, kaj li fariĝis reĝo super ĉiuj idoj de Esav.
44 Kaj la popolo de Angeas prenis sian salajron por sia batalo de la idoj de Esav, kaj ili iris kaj revenis tiam al sia sinjoro en Dinhaba.
45 Kaj Bela reĝis super la filoj de Esav tridek jarojn; kaj la filoj de Esav loĝis en la lando anstataŭ la filoj de Seir, kaj ili loĝis sendanĝere sur ilia loko ĝis la nuna tago.

ĈAPITRO 58

1 Kaj okazis en la tridek-dua jaro de la malsupreniro de la Izraelidoj en Egiptujon, tio estas en la sepdek-unua jaro de la vivo de Jozef, en tiu jaro mortis Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj lia filo Magron ekreĝis anstataŭ li.
2 Kaj Faraono ordonis al Jozef antaŭ sia morto esti patro al sia filo Magron, kaj ke Magron estu sub la zorgo de Jozef kaj sub lia konsilo.
3 Kaj la tuta Egiptujo konsentis pri tiu afero, ke Jozef estu reĝo super ili, ĉar ĉiuj Egiptujo amis Jozefon tiel same kiel antaŭe; nur Magron, filo de Faraono, sidis sur la trono de sia patro, kaj li fariĝis reĝo en tiuj tagoj anstataŭ sia patro.
4 Magron havis la aĝon de kvardek unu jaroj, kiam li komencis reĝi, kaj kvardek jarojn li reĝis en Egiptujo; kaj la tuta Egiptujo nomis lin Faraono laŭ la nomo de lia patro,

kiel estis kutimo fari en Egiptujo al ĉiu reĝo, kiu regis super ili.
5 Kaj okazis, kiam Faraono ekreĝis anstataŭ sia patro, li metis la leĝojn de Egiptujo kaj ĉiujn aferojn de regado en la manon de Jozef, kiel lia patro ordonis al li.
6 Kaj Jozef fariĝis reĝo super Egiptujo, ĉar li estris super la tuta Egiptujo, kaj la tuta Egiptujo estis sub lia gardo kaj sub lia konsilo, ĉar la tuta Egiptujo inkliniĝis al Jozef post la morto de Faraono, kaj ili amis lin tre forte, ke li regu super ili.
7 Sed estis inter ili kelkaj homoj, kiuj lin ne ŝatis, dirante: Neniu fremdulo regu super ni; tamen la tuta registaro de Egiptujo transiris en tiu tempo al Jozef, post la morto de Faraono, li estis la reguliganto, agante laŭ sia plaĉo tra la tuta lando, sen ke iu ajn intervenu.
8 Kaj la tuta Egiptujo estis sub la zorgo de Jozef, kaj Jozef militis kontraŭ ĉiuj siaj ĉirkaŭaj malamikoj, kaj li subigis ilin; ankaŭ la tutan landon kaj ĉiujn Filiŝtojn ĝis la limoj de Kanaano Jozef subigis, kaj ili ĉiuj estis sub lia povo kaj ili donis ĉiujaran imposton al Jozef.
9 Kaj Faraono, reĝo de Egiptujo, sidiĝis sur sia trono anstataŭ sia patro; sed li estis sub la kontrolo kaj konsilo de Jozef, kiel li estis komence sub la kontrolo de sia patro.
10 Li regis nur en la lando Egipta, laŭ la konsilo de Jozef; sed Jozef regis super la tuta lando en tiu tempo, de Egiptujo ĝis la granda rivero Eŭfrato.
11 Kaj Jozef sukcesis en ĉiuj siaj vojoj, kaj la Eternulo estis kun li; kaj la Eternulo donis al Jozef saĝecon, honoron, gloron, kaj amon al li en la koroj de la Egiptoj kaj de la tuta lando; kaj Jozef regis super la tuta lando kvardek jarojn.
12 Kaj ĉiuj landoj de la Filiŝtoj, kaj Kanaan, kaj Cidon, kaj trans Jordan, alportadis donacojn al Jozef dum lia tuta vivo; kaj la tuta lando estis en la mano de Jozef, kaj oni alportadis al li ĉiujaran tributon laŭ la regularo, ĉar Jozef batalis kontraŭ ĉiuj siaj malamikoj ĉirkaŭe kaj humiligis ilin; kaj la tuta lando estis en la mano de Jozef; kaj Jozef sidis sekure sur sia trono en Egiptujo.
13 Kaj ĉiuj liaj fratoj, la filoj de Jakob, loĝis sendanĝere en la lando dum la tuta vivo de Jozef; kaj ili fruktis kaj multiĝis treege en la lando, kaj ili servis la Eternulon dum sia tuta vivo, kiel ordonis al ili ilia patro Jakob.
14 Kaj okazis post multaj tagoj kaj jaroj, kiam la filoj de Esav loĝis trankvile en sia lando kun Bela, ilia reĝo, ke la filoj de Esav fruktis kaj multiĝis en la lando, kaj ili decidis iri kaj batali kontraŭ la filoj de Jakob kaj la tuta Egiptujo, kaj liberigi sian fraton Cefo, filo de Elifaz, kaj liajn homojn, ĉar ili estis ankoraŭ en tiu tempo sklavoj de Jozef.
15 Kaj la Esav-idoj sendis al ĉiuj orientidoj, kaj ili faris pacon kun ili; kaj ĉiuj orientidoj venis al ili, por iri kun la Esav-idoj Egiptujon por militi.
16 Kaj venis al ili ankaŭ el la popolo de Angeas, reĝo de Dinhaba, kaj ili ankaŭ sendis al la idoj de Iŝmael, kaj ili ankaŭ venis al ili.
17 Kaj la tuta ĉi tiu popolo kolektiĝis kaj venis al Seir, por helpi la filojn de Esav en ilia batalo; kaj la tendaro estis tre granda kaj peza de homoj, multnombra kiel la sablo de la maro, ĉirkaŭ okcent mil viroj, infanterio kaj kavalerio; kaj ĉiuj ĉi tiuj taĉmentoj iris Egiptujon, por batali kontraŭ la filoj de Jakob, kaj ili starigis siajn tendarojn apud Rameses.
18 Kaj Jozef eliris kun siaj fratoj kaj kun la fortuloj de Egiptujo, ĉirkaŭ sescent viroj, kaj ili batalis kontraŭ ili en la lando Rameses; kaj la filoj de Jakob tiam denove batalis kontraŭ la filoj de Esav, en la kvindeka jaro de la malsupreniro de la filoj de Jakob en Egiptujon, tio estas la trideka jaro de la regado de Bela super la filoj de Esav en Seir.
19 Kaj la Eternulo transdonis ĉiujn fortulojn de Esav kaj la orientidojn en la manojn de Jozef kaj liaj fratoj; kaj la popolo de la Esav kaj la orientidoj estis venkobatita antaŭ Jozef.
20 Kaj el la popolo de Esav kaj la orientidoj, kiuj estis mortigitaj, falis antaŭ la filoj de Jakob ĉirkaŭ ducent mil homoj, kaj ilia reĝo Bela, filo de Beor, falis kun ili en la batalo; kaj kiam la filoj de Esav vidis, ke ilia reĝo falis en la batalo kaj estas mortinta, iliaj manoj malfortiĝis en la batalo.
21 Jozef kaj liaj fratoj kaj la tuta Egiptujo ankoraŭ venkobatis la popolon de la domo de Esav; kaj la tuta popolo de Esav timis la filojn de Jakob kaj forkuris de ili.
22 Kaj Jozef kaj liaj fratoj kaj la tuta Egiptujo persekutis ilin vojon de unu tago, kaj ili mortigis ankoraŭ el ili ĉirkaŭ tricent homojn, kaj daŭre batis ilin sur la vojo; kaj ili poste returniĝis de ili.
23 Kaj Jozef kaj ĉiuj liaj fratoj revenis Egiptujon; neniu mankis el ili, sed el la Egiptoj falis dek du homoj.
24 Kaj kiam Jozef revenis Egiptujon, li ordonis plie ligi Cefon kaj liajn homojn, kaj ili ligis ilin per feroj kaj pliigis ilian malĝojon.
25 Kaj la tuta popolo de la Esavidoj kaj la orientidoj revenis kun honto, ĉiu al sia urbo; ĉar ĉiuj militistoj, kiuj estis kun ili, falis en la batalo.
26 Kaj kiam la filoj de Esav vidis, ke ilia reĝo mortis en batalo, ili rapide iris kaj prenis viron el la popolo de la orientidoj; lia nomo estis Jobab, filo de Zeraĥ, el la lando Bocra, kaj ili igis lin regi super ili anstataŭ Bela, ilia reĝo.
27 Kaj Jobab sidiĝis sur la trono de Bela kiel reĝo anstataŭ li, kaj Jobab regis en Edom super ĉiuj filoj de Esav dum dek jaroj; kaj la filoj de Esav ne plu iris batali kontraŭ la filoj de Jakob de tiu tago pluen, ĉar la filoj de Esav sciis la kuraĝon de la filoj de Jakob, kaj ili forte timis ilin.
28 Sed de tiu tago la filoj de Esav ekmalamis la filojn de Jakob, kaj la malamo kaj malamikeco estis tre forta inter ili dum la tuta tago ĝis la nuna tago.
29 Kaj post tio okazis, ke post dek jaroj mortis Jobab, filo de Zeraĥ, el Bocra. Kaj la filoj de Esav prenis viron, kies nomo estis Kuŝam, el la lando Teman, kaj faris lin reĝo super si anstataŭ Jobab. Kaj Kuŝam reĝis en Edom super ĉiuj filoj de Esav dum dudek jaroj.
30 Kaj Jozef, reĝo de Egiptujo, kaj liaj fratoj, kaj ĉiuj Izraelidoj loĝis sendanĝere en Egiptujo en tiu tempo, kune kun ĉiuj infanoj de Jozef kaj liaj fratoj, havante nenian malhelpon aŭ malbonan akcidenton; kaj la lando Egipta estis tiutempe trankvila de milito en la tempo de Jozef kaj liaj fratoj.

ĈAPITRO 59

1 Jen estas la nomoj de la filoj de Izrael, kiuj loĝis en Egiptujo, kiuj venis kun Jakob, ĉiuj filoj de Jakob venis Egiptujon, ĉiu kun sia domanaro.
2 La infanoj de Lea estis: Ruben, Simeon, Levi, Jehuda, Isaĥar, Zebulun, kaj ilia fratino Dina.

3 Kaj la filoj de Raĥel estis Jozef kaj Benjamen.
4 Kaj la filoj de Zilpa, sklavino de Lea, estis Gad kaj Aŝer.
5 Kaj la filoj de Bilha, sklavino de Raĥel, estis Dan kaj Naftali.
6 Kaj jen estas ilia idaro, kiu naskiĝis al ili en la lando Kanaana, antaŭ ol ili venis Egiptujon kun sia patro Jakob.
7 La filoj de Ruben: Ĥanoĥ, Palu, Kecron kaj Karmi.
8 Kaj la filoj de Simeon estis Jemuel, Jamin, Ohad, Jaĥin, Zoĥar, kaj Ŝaul, filo de la Kanaanidino.
9 Kaj la filoj de Levi estis Gerŝon, Kehat kaj Merari, kaj ilia fratino Jokebed, kiu naskiĝis al ili kiam ili iris Egiptujon.
10 Kaj la filoj de Jehuda estis Er, Onan, Ŝela, Perec kaj Zeraĥ.
11 Kaj Er kaj Onan mortis en la lando Kanaano; kaj la filoj de Perec estis Ĥecron kaj Ĥamul.
12 Kaj la filoj de Isaĥar estis Tola, Puva, Job kaj Ŝomron.
13 Kaj la filoj de Zebulun estis Sered, Elon kaj Jaĥleel; kaj la filo de Dan estis Kuŝim.
14 Kaj la filoj de Naftali estis Jaĥceel, Guni, Jecer kaj Ŝilam.
15 Kaj la filoj de Gad estis Cifjon, Ĥagi, Ŝuni, Ecbon, Eri, Arodi kaj Areli.
16 Kaj la filoj de Aŝer: Jimna, Jiŝva, Jiŝvi, Beria, kaj ilia fratino Seraĥ; kaj la filoj de Beria: Keber kaj Malkiel.
17 Kaj la filoj de Benjamen: Bela, Beĥer, Aŝbel, Gera, Naaman, Aĥi, Roŝ, Mupim, Ĥupim kaj Ord.
18 Kaj la filoj de Jozef, kiuj naskiĝis al li en Egiptujo, estis Manase kaj Efraim.
19 Kaj ĉiuj animoj, kiuj eliris el la lumboj de Jakob, estis sepdek animoj; tio estas tiuj, kiuj venis kun ilia patro Jakob en Egiptujon, por loĝi tie; kaj Jozef kaj ĉiuj liaj fratoj loĝis sendanĝere en Egiptujo, kaj ili manĝis el la plej bonaj aferoj de Egiptujo dum la tuta vivo de Jozef.
20 Kaj Jozef loĝis en la lando Egipta naŭdek tri jarojn, kaj Jozef regis super la tuta Egiptujo okdek jarojn.
21 Kaj kiam alproksimiĝis la tagoj de Jozef, kiam li devis morti, li sendis, kaj vokigis siajn fratojn kaj la tutan familion de sia patro; kaj ĉiuj kunvenis kaj sidiĝis antaŭ li.
22 Kaj Jozef diris al siaj fratoj kaj al la tuta domo de sia patro: Jen mi mortas, kaj Dio rememoros vin kaj elkondukos vin el ĉi tiu lando en la landon, pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al ili.
23 Kaj kiam Dio vin vizitos, kaj elkondukos vin el ĉi tie en la landon de viaj patroj, tiam elkonduku miajn ostojn kun vi el ĉi tie.
24 Kaj Jozef ĵurigis la Izraelidojn pri ilia idaro post ili, dirante: Dio rememoros vin, kaj vi elportos miajn ostojn kun vi el ĉi tie.
25 Kaj post tio okazis, ke Jozef mortis en tiu jaro, en la sepdek-unua jaro de la komenco de la vojaĝo de la Izraelidoj al Egiptujo.
26 Kaj Jozef havis la aĝon de cent dek jaroj, kiam li mortis en la lando Egipta; kaj ĉiuj liaj fratoj kaj ĉiuj liaj sklavoj leviĝis, kaj ili enbalzamigis Jozefon laŭ ilia kutimo; kaj liaj fratoj kaj la tuta Egipta popolo funebris pri li dum sepdek tagoj.
27 Kaj oni metis Jozefon en ĉerkon plenan de aromaĵoj kaj ĉiaspecaj parfumaĵoj, kaj oni enterigis lin apud la rivero Sihor, kaj liajn filojn kaj ĉiujn liajn fratojn; kaj la tuta domo de lia patro faris septagan funebron pri li.
28 Kaj okazis post la morto de Jozef, ke ĉiuj Egiptoj komencis en tiuj tagoj regi super la Izraelidoj, kaj Faraono, reĝo de Egiptujo, kiu regis anstataŭ lia patro, prenis ĉiujn leĝojn de Egiptujo kaj kondukis la tutan registaron de Egiptujo sub sia konsilo, kaj li regis sekure super sia popolo.

ĈAPITRO 60

1 Kaj kiam pasis la sepdek-dua jaro post la eliro de la Izraelidoj en Egiptujon, post la morto de Jozef, forkuris el Egiptujo Cefo, filo de Elifaz, filo de Esav, li kaj liaj viroj, kaj ili foriris.
2 Kaj li venis al Afriko, kiu estas Dinhaba, al Angeas, reĝo de Afriko, kaj Angeas akceptis ilin kun granda honoro, kaj li faris Zefon la estro de sia armeo.
3 Kaj Zefo trovis favoron en la okuloj de Anĝeas kaj en la okuloj de lia popolo, kaj Zefo estis estro de la armeo de Anĝeas, reĝo de Afriko, dum multaj tagoj.
4 Kaj Zefo allogis Angeas, reĝon de Afriko, por ke li kolektigu sian tutan armeon por iri kaj batali kontraŭ la Egiptoj kaj kontraŭ la filoj de Jakob, kaj venĝi la aferon de siaj fratoj.
5 Sed Angeas ne aŭskultis Zefon, ke li faru tion, ĉar Angeas sciis la forton de la filoj de Jakob, kaj kion ili faris al lia armeo en sia militado kontraŭ la idoj de Esav.
6 Kaj Cefo estis en tiuj tagoj tre granda antaŭ Angeas kaj antaŭ lia tuta popolo, kaj li konstante allogis ilin militi kontraŭ Egiptujo, sed ili ne volis.
7 Kaj okazis en tiuj tagoj en la lando de Kitim estis viro en la urbo Puzimna, kies nomo estis Uzu, kaj li degeneris diiĝinte fare de la infanoj de Kitim, kaj la viro mortis kaj havis neniun filon, nur unu filinon, kies nomo estis Jania.
8 Kaj la junulino estis treege bela, alloga kaj inteligenta; ne troviĝis simila al ŝi en beleco kaj saĝeco en la tuta lando.
9 Kaj la popolo de Angeas, reĝo de Afriko, vidis ŝin kaj ili venis kaj laŭdis ŝin al li, kaj Angeas sendis al la infanoj de Kittim, kaj li petis preni ŝin al si kiel edzinon, kaj la popolo de Kittim konsentis doni ŝin al li kiel edzinon.
10 Kaj kiam la mesaĝistoj de Angeas eliris el la lando Kitim por vojaĝi, jen la mesaĝistoj de Turnus, reĝo de Bibentu, venis al Kitim, ĉar Turnus, reĝo de Bibentu, ankaŭ sendis siajn mesaĝistojn por peti Janian por si, ke ŝi prenu al si kiel edzinon, ĉar ĉiuj liaj viroj ankaŭ laŭdis ŝin al li, tial li sendis ĉiujn siajn servistojn al ŝi.
11 Kaj la servistoj de Turno venis al Kitim, kaj ili petis Janion, por ke ŝi estu prenita al Turno, ilia reĝo, kiel edzinon.
12 Kaj la loĝantoj de Kitim diris al ili: Ni ne povas doni ŝin, ĉar Angeas, reĝo de Afriko, petis ŝin preni ŝin al li kiel edzinon antaŭ ol vi venis, kaj ke ni donu ŝin al li; kaj nun tial ni ne povas fari tion, senigi Angeas je la junulino por doni ŝin al Turno.
13 Ĉar ni forte timas Anĝeon, ke li ne venu batale kontraŭ ni kaj detruu nin, kaj Turno, via mastro, ne povos savi nin el lia mano.
14 Kiam la senditoj de Turnus aŭdis ĉiujn vortojn de la Kitim-idoj, ili revenis al sia sinjoro kaj rakontis al li ĉiujn vortojn de la Kitim-idoj.
15 Kaj la infanoj de Kitim sendis memoraĵon al Angeas, dirante: Jen Turnus sendis por Jania preni ŝin al si kiel

edzinon, kaj tiel ni respondis al li; kaj ni aŭdis, ke li kolektis sian tutan armeon por iri al milito kontraŭ vi, kaj li intencas iri laŭ la vojo de Sardunia por batali kontraŭ via frato Luko, kaj poste li venos por batali kontraŭ vi.
16 Kaj Angeas aŭdis la vortojn de la Kitim-idoj, kiujn ili sendis al li en la kroniko, kaj lia kolero ekflamis kaj li leviĝis kaj kolektis sian tutan armeon kaj venis tra la insuloj de la maro, la vojo al Sardunio, al sia frato Luko, reĝo de Sardunio.
17 Kaj Niblos, la filo de Luko, aŭdis, ke lia onklo Angeas venas, kaj li eliris renkonte al li kun granda armeo, kaj li kisis lin kaj brakumis lin, kaj Niblos diris al Angeas: Kiam vi demandos mian patron pri lia bonfarto, kiam mi iros kun vi por batali kontraŭ Turno, petu de li fari min kapitano de lia armeo, kaj Angeas faris tion, kaj li venis al sia frato kaj lia frato venis renkonte al li, kaj li demandis lin pri lia bonfarto.
18 Kaj Anĝeaso petis sian fraton Lukoson pri sia bonfarto, kaj ke li nomu sian filon Nibloso kapitano de sia armeo, kaj Luko tion faris, kaj Anĝeaso kaj lia frato Luko leviĝis kaj ili iris al Turno por batali, kaj kun ili estis granda armeo kaj forta popolo.
19 Kaj li venis per ŝipoj, kaj ili atingis la provincon Aŝtoraŝ, kaj jen Turno venis al ili, ĉar li eliris al Sardunio, kaj intencis detrui ĝin kaj poste iri de tie al Anĝeo por batali kontraŭ li.
20 Kaj Angeas kaj lia frato Luko renkontis Turnon en la valo Kanopio, kaj la batalo estis forta kaj potenca inter ili en tiu loko.
21 Kaj la batalo estis severa kontraŭ Luko, reĝo de Sardunio, kaj lia tuta armeo falis, kaj lia filo Niblos ankaŭ falis en tiu batalo.
22 Kaj lia onklo Angeas ordonis al siaj servistoj, kaj ili faris oran ĉerkon por Niblos, kaj ili metis lin en ĝin. Angeas denove batalis kontraŭ Turnus. Angeas estis pli forta ol li, kaj li mortigis lin, kaj li frapis lian tutan popolon per la glavo. Angeas venĝis la aferon de Niblos, la filo de sia frato, kaj la aferon de la armeo de lia frato Lucus.
23 Kaj kiam Turno mortis, la manoj de tiuj, kiuj postvivis la batalon, malfortiĝis, kaj ili forkuris de Angeas kaj lia frato Luko.
24 Kaj Angeas kaj lia frato Luko persekutis ilin ĝis la ĉefvojo, kiu estas inter Alfano kaj Roma, kaj ili mortigis la tutan armeon de Turno per la glavo.
25 Kaj Luko, reĝo de Sardunio, ordonis al siaj servistoj, ke ili faru ĉerkon el latuno, kaj ke ili metu en ĝin la korpon de lia filo Niblos, kaj ili enterigis lin en tiu loko.
26 Kaj ili konstruis sur ĝi altan turon tie sur la ĉefvojo, kaj ili nomis ĝin laŭ la nomo de Niblos ĝis hodiaŭ, kaj ili ankaŭ enterigis Turnuson, reĝon de Bibentu, tie en tiu loko kun Niblos.
27 Kaj jen sur la ĉefvojo inter Alfanu kaj Romah estas la tombo de Niblos unuflanke kaj la tombo de Turnus aliflanke, kaj pavimo inter ili ĝis hodiaŭ.
28 Kaj kiam Niblos estis enterigita, lia patro Luko revenis kun sia armeo al sia lando Sardunio, kaj lia frato Angeas, reĝo de Afriko, iris kun sia popolo al la urbo Bibentu, tio estas la urbo de Turnus.
29 Kaj la loĝantoj de Bibentu aŭdis pri lia famo kaj ili forte timis lin, kaj ili eliris renkonte al li kun plorado kaj petegado, kaj la loĝantoj de Bibentu petegis Angeas-on ne mortigi ilin nek detrui ilian urbon; kaj li faris tion, ĉar Bibentu estis en tiuj tagoj kalkulita kiel unu el la urboj de la infanoj de Kittim; tial li ne detruis la urbon.
30 Sed de tiu tago la trupoj de la reĝo de Afriko iris al Kitim por prirabi kaj rabi ĝin, kaj kiam ajn ili iris, Cefo, la estro de la armeo de Angeas, iris kun ili.
31 Kaj post tio Angeas turniĝis kun sia armeo kaj ili alvenis al la urbo Puzimna, kaj Angeas prenis de tie Jania-n, la filinon de Uzu, kiel edzinon kaj alportis ŝin al sia urbo en Afrikon.

ĈAPITRO 61

1 Kaj okazis en tiu tempo Faraono, reĝo de Egiptujo, ordonis al sia tuta popolo konstrui al si fortan domon en Egiptujo.
2 Kaj li ankaŭ ordonis al la filoj de Jakob helpi la Egiptojn en la konstruado, kaj la Egiptoj faris belan kaj elegantan palacon por reĝa loĝejo, kaj li loĝis tie kaj li renovigis sian registaron kaj li regis sekure.
3 Kaj Zebulun, filo de Jakob, mortis en tiu jaro, tio estas la sepdek-dua jaro post la malsupreniro de la Izraelidoj en Egiptujon; kaj Zebulun mortis en la aĝo de cent dek kvar jaroj, kaj oni metis lin en ĉerkon kaj donis lin en la manojn de siaj infanoj.
4 Kaj en la sepdek-kvina jaro mortis lia frato Simeon; li havis la aĝon de cent dudek jaroj kiam li mortis, kaj li ankaŭ estis metita en ĉerkon kaj donita en la manojn de liaj infanoj.
5 Kaj Zefo, filo de Elifaz, filo de Esav, estro de la armeo de Angeas, reĝo de Dinhaba, ankoraŭ ĉiutage allogis Angeas-on prepariĝi por batalo kontraŭ la filoj de Jakob en Egiptujo, kaj Angeas ne volis fari tion, ĉar liaj servistoj rakontis al li la tutan potencon de la filoj de Jakob, kion ili faris al ili en ilia batalo kontraŭ la idoj de Esav.
6 Kaj Zefo en tiuj tagoj ĉiutage allogis Anĝeas-on batali kontraŭ la filoj de Jakob en tiuj tagoj.
7 Kaj post iom da tempo Anĝeas aŭskultis la vortojn de Zefo kaj konsentis, ke li batalu kontraŭ la filoj de Jakob en Egiptujo, kaj Anĝeas aranĝis sian tutan popolon, popolon multnombran kiel la sablo, kiu estas sur la bordo de la maro, kaj li decidis iri al Egiptujo por batali.
8 Kaj inter la servistoj de Angeas estis junulo dekkvinjara, kies nomo estis Bileamo, filo de Beor, kaj la junulo estis tre saĝa kaj komprenis la arton de sorĉado.
9 Kaj Anĝeas diris al Bileam: Sorĉu al ni, mi petas vin, por ke ni sciu, kiu venkos en ĉi tiu batalo, al kiu ni nun iras.
10 Kaj Balaam ordonis, ke oni alportu al li vakson, kaj li faris el ĝi bildojn de ĉaroj kaj rajdantoj, reprezentantajn la armeon de Angeas kaj la armeon de Egiptujo, kaj li metis ilin en la lerte preparitajn akvojn, kiujn li havis por tiu celo, kaj li prenis en sian manon branĉojn de mirto, kaj li ekzercis sian ruzecon, kaj li kunigis ilin super la akvo, kaj aperis al li en la akvo bildoj similaj al la armeoj de Angeas, falantaj antaŭ la bildoj similaj al la Egiptoj kaj la filoj de Jakob.
11 Kaj Bileamo rakontis tion al Angeas, kaj Angeas malesperiĝis kaj ne armis sin por iri al Egiptujo por batali, kaj li restis en sia urbo.

12 Kaj kiam Cefo, filo de Elifaz, vidis, ke Anĝaes malesperis pri irado batali kontraŭ la Egiptoj, Cefo forkuris de Anĝaes el Afriko, kaj li iris kaj venis al Kitim.
13 Kaj la tuta popolo de Kitim akceptis lin kun granda honoro, kaj ili dungis lin por batali en iliaj bataloj ĉiujn tagojn, kaj Zefo fariĝis treege riĉa en tiuj tagoj, kaj la trupoj de la reĝo de Afriko ankoraŭ disvastiĝis en tiuj tagoj, kaj la infanoj de Kitim kolektiĝis kaj iris al Monto Kuptizia pro la trupoj de Angeas, reĝo de Afriko, kiu antaŭeniris al ili.
14 Kaj estis unu tago, ke Zefo perdis junan bovidinon, kaj li iris serĉi ĝin, kaj li aŭdis ĝin bleki ĉirkaŭ la monto.
15 Kaj Zefo iris kaj vidis, kaj jen granda kaverno estis ĉe la piedo de la monto, kaj tie granda ŝtono estis ĉe la enirejo de la kaverno; kaj Zefo fendis la ŝtonon kaj eniris en la kavernon, kaj li rigardis, kaj jen granda besto formanĝis la bovon; de la mezo supren ĝi aspektis kiel homo, kaj de la mezo malsupren ĝi aspektis kiel besto; kaj Zefo leviĝis kontraŭ la beston kaj mortigis ĝin per siaj glavoj.
16 Kaj la loĝantoj de Kitim aŭdis pri tio, kaj ili tre ĝojis, kaj diris: Kion ni faru al tiu viro, kiu mortigis tiun beston, kiu formanĝis niajn brutojn?
17 Kaj ĉiuj kunvenis, por sanktigi al li unu tagon en la jaro, kaj ili nomis ĝin Cefo laŭ lia nomo, kaj ili alportis al li versŝoferojn ĉiujare en tiu tago, kaj ili alportis al li donacojn.
18 Tiutempe Jania, filino de Uzu, edzino de reĝo Angeas, malsaniĝis, kaj ŝia malsano estis forte sentita de Angeas kaj liaj oficiroj, kaj Angeas diris al siaj saĝuloj: Kion mi faru al Jania kaj kiel mi resanigu ŝin de ŝia malsano? Kaj liaj saĝuloj diris al li: Ĉar la aero de nia lando ne estas kiel la aero de la lando Kitim, kaj nia akvo ne estas kiel ilia akvo, tial pro tio la reĝino malsaniĝis.
19 Ĉar pro la ŝanĝo de aero kaj akvo ŝi malsaniĝis, kaj ankaŭ ĉar en sia lando ŝi trinkis nur la akvon, kiu venis de Purma, kiun ŝiaj prapatroj alportis per pontoj.
20 Kaj Angeas ordonis al siaj servistoj, kaj ili alportis al li en vazoj akvojn de Purma apartenantaj al Kittim, kaj ili pesis tiujn akvojn kun ĉiuj akvoj de la lando Afriko, kaj ili trovis tiujn akvojn pli malpezaj ol la akvoj de Afriko.
21 Kaj Angeas vidis ĉi tion, kaj li ordonis al ĉiuj siaj oficiroj kunvenigi la ŝtonhakistojn en miloj kaj dekoj da miloj, kaj ili hakis ŝtonojn sennombrajn, kaj la konstruistoj venis kaj ili konstruis treege fortan ponton, kaj ili transportis la fonton de akvo el la lando Kitim al Afriko, kaj tiuj akvoj estis por Jania la reĝino kaj por ĉiuj ŝiaj aferoj, por trinki el ili kaj por baki, lavi kaj bani per ili, kaj ankaŭ por akvumi per ili ĉiun semon, el kiu oni povas akiri manĝaĵon, kaj ĉiujn fruktojn de la tero.
22 Kaj la reĝo ordonis, ke oni alportu el la tero de Kitim per grandaj ŝipoj, kaj ili ankaŭ alportu ŝtonojn por konstrui per ili, kaj la konstruistoj konstruis palacojn por Janja, la reĝino, kaj la reĝino resaniĝis de sia malsano.
23 Kaj ĉe la ŝanĝo de la jaro la trupoj de Afriko daŭre venis al la lando Kitim por prirabi kiel kutime, kaj Zefo, filo de Elifaz, aŭdis ilian raporton, kaj li donis ordonojn pri ili kaj li batalis kontraŭ ili, kaj ili forkuris antaŭ li, kaj li savis la landon Kitim de ili.
24 Kaj la Kitim-idoj vidis la kuraĝon de Cefo, kaj la Kitim-idoj decidis kaj faris Cefon reĝo super si, kaj li fariĝis reĝo super ili; kaj dum li reĝis, ili iris, por subigi la infanojn de Tubal kaj ĉiujn ĉirkaŭajn insulojn.
25 Kaj ilia reĝo Zefo iris antaŭ ili, kaj ili militis kontraŭ Tubal kaj la insuloj, kaj ili subigis ilin, kaj kiam ili revenis de la batalo, ili renovigis lian regadon por li, kaj ili konstruis por li tre grandan palacon por lia reĝa loĝejo kaj seĝo, kaj ili faris por li grandan tronon, kaj Zefo regis super la tuta lando Kitim kaj super la lando Italio kvindek jarojn.

ĈAPITRO 62

1 En tiu jaro, en la sepdek-naŭa jaro de la malsupreniro de la Izraelidoj en Egiptujon, mortis Ruben, filo de Jakob, en la lando Egipta. Ruben havis la aĝon de cent dudek kvin jaroj, kiam li mortis; kaj oni metis lin en ĉerkon, kaj li estis transdonita en la manojn de liaj infanoj.
2 Kaj en la okdeka jaro mortis lia frato Dan; li havis cent dudek jarojn kiam li mortis, kaj li ankaŭ estis metita en ĉerkon kaj donita en la manojn de liaj infanoj.
3 Kaj en tiu jaro mortis Kuŝam, reĝo de Edom, kaj post li reĝis Hadad, filo de Bedad, dum tridek kvin jaroj; kaj en la okdek-unua jaro mortis Isaĥar, filo de Jakob, en Egiptujo; kaj Isaĥar havis cent dudek du jarojn kiam li mortis, kaj oni metis lin en ĉerkon en Egiptujo kaj donis lin en la manojn de siaj infanoj.
4 Kaj en la okdek-dua jaro mortis lia frato Aŝer; li havis la aĝon de cent dudek tri jaroj kiam li mortis; kaj oni metis lin en ĉerkon en Egiptujo kaj transdonis lin en la manojn de liaj infanoj.
5 Kaj Gad mortis en la okdek-tria jaro, li havis la aĝon de cent dudek kvin jaroj kiam li mortis; kaj oni metis lin en ĉerkon en Egiptujo kaj transdonis lin en la manojn de liaj infanoj.
6 Kaj okazis en la okdek-kvara jaro, tio estas en la kvindeka jaro de la regado de Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, ke Hadad kolektis ĉiujn idojn de Esav, kaj li pretigis sian tutan militistaron, ĉirkaŭ kvarcent mil virojn, kaj li direktis sin al la lando de Moab; kaj li iris, por batali kontraŭ Moab kaj fari ilin tributuloj.
7 Kaj la Moabidoj aŭdis tion, kaj ili tre ektimis, kaj sendis al la Midjanidoj, por helpi ilin en la batalo kontraŭ Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom.
8 Hadad venis en la landon de Moab; kaj Moab kaj la Midjanidoj eliris renkonte al li, kaj pretigis sin kontraŭ li en la kampo de Moab.
9 Hadad militis kontraŭ Moab, kaj falis multaj mortigitoj el la Moabidoj kaj el la Midjanidoj, ĉirkaŭ ducent mil viroj.
10 Kaj la batalo estis tre kruela kontraŭ Moab; kaj kiam la Moabidoj vidis, ke la batalo estas kruela kontraŭ ili, ili malfortigis siajn manojn kaj turnis sin al la dorsoj, kaj lasis la Midjanidojn daŭrigi la batalon.
11 Kaj la Midjanidoj ne sciis la intencojn de Moab; sed ili kuraĝigis sin en milito kaj batalis kontraŭ Hadad kaj lia tuta militistaro, kaj ĉiuj Midjanidoj falis antaŭ li.
12 Kaj Hadad frapis ĉiujn Midjanojn per forta bato, kaj li mortigis ilin per la glavo; li lasis neniun restanton el tiuj, kiuj venis, por helpi Moabon.
13 Kiam ĉiuj Midjanidoj pereis en la milito, kaj la Moabidoj forkuris, Hadad tiam faris ĉiujn Moabidojn tributuloj al li, kaj ili fariĝis sub lia mano, kaj ili pagis ĉiujaran imposton laŭ la ordono; kaj Hadad revenis en sian landon.

14 Kaj kiam la jaro ŝanĝiĝis, la cetera Midjana popolo, kiu estis en la lando, aŭdis, ke ĉiuj iliaj fratoj falis en milito kontraŭ Hadad pro Moab, ĉar la Moabidoj turnis sin al la batalo kaj lasis Midjanojn batali. Tiam kvin el la princoj de Midjan decidis kun la ceteraj fratoj, kiuj restis en ilia lando, batali kontraŭ Moab por venĝi la aferon de siaj fratoj.
15 Kaj la Midjanidoj sendis al ĉiuj siaj fratoj, la orientidoj, kaj al ĉiuj siaj fratoj, ĉiuj Keturaidoj, venis, por helpi Midjanidojn, por batali kontraŭ Moab.
16 Kaj la Moabidoj aŭdis tion, kaj ili tre ektimis, ke ĉiuj orientidoj kolektiĝis kontraŭ ili por milito; kaj la Moabidoj sendis memorandon al la lando de Edom al Hadad, filo de Bedad, dirante:
17 Venu nun al ni kaj helpu nin, kaj ni venkos la Midjanojn, ĉar ili ĉiuj kolektiĝis kaj venis kontraŭ nin kun ĉiuj siaj fratoj, la orientidoj, por batali, por venĝi la aferon de la Midjanoj, kiuj falis en la batalo.
18 Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, eliris kun sia tuta militistaro kaj iris en la landon de Moab, por batali kontraŭ Midjan; kaj Midjan kaj la orientidoj batalis kontraŭ Moab sur la kampo de Moab, kaj la batalo estis tre kruela inter ili.
19 Kaj Hadad mortigis ĉiujn Midjanidojn kaj la orientidojn per la glavo; kaj Hadad en tiu tempo savis Moabon el la manoj de Midjan; kaj la restintoj de Midjan kaj la orientidoj forkuris antaŭ Hadad kaj lia militistaro; kaj Hadad persekutis ilin ĝis ilia lando kaj frapis ilin per tre forta mortigado; kaj la mortigitoj falis sur la vojo.
20 Kaj Hadad savis Moabon el la manoj de Midjan; ĉar ĉiuj Midjanidoj falis de glavo; kaj Hadad revenis en sian landon.
21 Kaj de tiu tago la Midjanidoj ekmalamis la Moabidojn, ĉar ili falis en batalo pro ili; kaj granda kaj potenca malamikeco estis inter ili dum la tuta tempo.
22 Kaj ĉiuj Midjanidoj, kiuj troviĝis sur la vojo al la lando Moab, pereis per la glavo de Moab, kaj ĉiuj Moabidoj, kiuj troviĝis sur la vojo al la lando Midjan, pereis per la glavo de Midjan; tiel faris Midjanidoj al Moab kaj Moab al Midjanidoj dum longa tempo.
23 Kaj okazis en tiu tempo, ke Jehuda, filo de Jakob, mortis en Egiptujo, en la okdek-sesa jaro post la malsupreniro de Jakob en Egiptujon; kaj Jehuda havis la aĝon de cent dudek naŭ jaroj, kiam li mortis; kaj oni enbalzamigis lin kaj metis lin en ĉerkon, kaj li estis transdonita en la manojn de liaj infanoj.
24 Kaj Naftali mortis en la okdek-naŭa jaro, li havis la aĝon de cent tridek du jaroj, kaj oni metis lin en ĉerkon kaj donis lin en la manojn de liaj infanoj.
25 Kaj okazis en la naŭdek-unua jaro de la malsupreniro de la Izraelidoj al Egiptujo, tio estas en la trideka jaro de la regado de Cefo, filo de Elifaz, filo de Esav, super la Kitidoj, la Afrikanoj atakis la Kitidojn, por prirabi ilin kiel kutime; sed ili ne atakis ilin dum tiuj dek tri jaroj.
26 Kaj ili venis al ili en tiu jaro, kaj Zefo, filo de Elifaz, eliris al ili kun kelkaj el siaj viroj kaj batis ilin senespere, kaj la trupoj de Afriko forkuris de antaŭ Zefo kaj la mortigitoj falis antaŭ li, kaj Zefo kaj liaj viroj persekutis ilin, daŭrigante kaj batante ilin ĝis ili estis proksime al Afriko.
27 Kaj Angeas, reĝo de Afriko, aŭdis tion, kion faris Zefo, kaj tio lin forte ĉagrenis, kaj Angeas timis Zefon la tutan tagon.

ĈAPITRO 63

1 Kaj en la naŭdek-tria jaro mortis Levi, filo de Jakob, en Egiptujo; kaj Levi havis la aĝon de cent tridek sep jaroj, kiam li mortis; kaj oni metis lin en ĉerkon, kaj li estis transdonita en la manojn de liaj infanoj.
2 Kaj post la morto de Levi, kiam la tuta Egiptujo vidis, ke la filoj de Jakob, la fratoj de Jozef, mortis, ĉiuj Egiptujo komencis turmenti la filojn de Jakob kaj maldolĉigi iliajn vivojn de tiu tago ĝis la tago de ilia eliro el Egiptujo; kaj ili prenis el iliaj manoj ĉiujn vinberĝardenojn kaj kampojn, kiujn Jozef donis al ili, kaj ĉiujn belajn domojn, en kiuj loĝis la Izraelidoj, kaj la tutan grason de Egiptujo; ĉion la Egiptujo prenis de la manoj de la filoj de Jakob en tiu tempo.
3 Kaj la mano de la tuta Egipta popolo en tiu tempo pli kaj pli peza fariĝis kontraŭ la Izraelidoj; kaj la Egiptoj turmentis la Izraelidojn ĝis la Izraelidoj laciĝis pro la Egiptoj.
4 Kaj okazis en tiuj tagoj, en la cent-dua jaro post la eliro de Izrael en Egiptujon, mortis Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj lia filo Melol ekreĝis anstataŭ li; kaj ĉiuj potenculoj de Egiptujo, kaj la tuta generacio, kiu konis Jozefon kaj liajn fratojn, mortis en tiuj tagoj.
5 Kaj anstataŭ ili leviĝis alia generacio, kiu ne konis la filojn de Jakob, nek la tutan bonon, kiun ili faris al ili, nek ilian tutan potencon en Egiptujo.
6 Tial la tuta Egiptujo ekde tiu tago komencis maldolĉigi la vivojn de la filoj de Jakob kaj premi ilin per ĉia malfacila laboro, ĉar ili ne konis siajn patrojn, kiuj savis ilin en la tagoj de malsato.
7 Kaj ĉi tio ankaŭ estis de la Eternulo por la Izraelidoj, por utilo al ili en ilia lasta tempo, por ke ĉiuj Izraelidoj konu la Eternulon, sian Dion.
8 kaj por ke ili sciu la signojn kaj potencajn miraklojn, kiujn la Eternulo farus en Egiptujo pro Sia popolo Izrael, por ke la Izraelidoj timu la Eternulon, Dion de siaj patroj, kaj por ke ili iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, ili kaj ilia idaro post ili, en ĉiu tempo.
9 La aĝon de dudek jaroj havis Melol, kiam li komencis reĝi, kaj li reĝis naŭdek kvar jarojn; kaj la tuta Egiptujo nomis lin Faraono laŭ la nomo de lia patro, kiel estis kutimo fari al ĉiu reĝo, kiu regis super ili en Egiptujo.
10 Tiam ĉiuj trupoj de Angeas, reĝo de Afriko, eliris por disvastiĝi tra la lando Kitim, kiel kutime, por rabaĵo.
11 Kaj Cefo, filo de Elifaz, filo de Esav, aŭdis ilian famon, kaj li eliris al ili renkonte kun sia militistaro, kaj li batalis kontraŭ ili tie sur la vojo.
12 Kaj Zefo frapis la trupojn de la reĝo de Afriko per la glavo, kaj lasis neniun restantan el ili, kaj eĉ neniu revenis al sia sinjoro en Afriko.
13 Kaj Angeas aŭdis pri tio, kion Zefo, filo de Elifaz, faris al ĉiuj siaj soldatoj, ke li detruis ilin, kaj Angeas kunvenigis ĉiujn siajn soldatojn, ĉiujn virojn de la lando Afriko, popolon multnombran kiel la sablo ĉe la bordo de la maro.
14 Kaj Anĝeas sendis al sia frato Luko, dirante: Venu al mi kun ĉiuj viaj viroj kaj helpu min venki Zefon kaj ĉiujn infanojn de Kitim, kiuj detruis miajn virojn. Kaj Luko

venis kun sia tuta armeo, tre granda forto, por helpi sian fraton Anĝeas batali kontraŭ Zefo kaj la infanoj de Kitim.
15 Kaj Cefo kaj la filoj de Kitim aŭdis tion, kaj ili tre ektimis, kaj granda timo falis sur iliajn korojn.
16 Kaj Cefo sendis leteron al la lando de Edom al Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, kaj al ĉiuj filoj de Esav, dirante:
17 Mi aŭdis, ke Angeas, reĝo de Afriko, venas al ni kun sia frato por batali kontraŭ ni, kaj ni tre timas lin, ĉar lia armeo estas tre granda, precipe ĉar li venas kontraŭ nin kun sia frato kaj sia armeo same.
18 Nun do venu ankaŭ vi kun mi kaj helpu min, kaj ni batalos kune kontraŭ Angeas kaj lia frato Luko, kaj vi savos nin el iliaj manoj; sed se ne, sciu, ke ni ĉiuj mortos.
19 Kaj la filoj de Esav sendis leteron al la filoj de Kitim kaj al ilia reĝo Cefo, dirante: Ni ne povas batali kontraŭ Anĝa kaj lia popolo, ĉar interligo de paco ekzistas inter ni jam dum multaj jaroj, de la tempo de Bela, la unua reĝo, kaj de la tempo de Jozef, filo de Jakob, reĝo de Egiptujo, kontraŭ kiu ni batalis trans Jordano, kiam li enterigis lian patron.
20 Kaj kiam Zefo aŭdis la vortojn de siaj fratoj, la idoj de Esav, li sin detenis de ili, kaj Zefo tre timis Angeas-on.
21 Kaj Angeas kaj lia frato Luko aranĝis sian tutan armeon, ĉirkaŭ okcent mil virojn, kontraŭ la idoj de Kitim.
22 Kaj ĉiuj infanoj de Kitim diris al Cefo: Preĝu por ni al la Dio de viaj patroj, eble Li savos nin el la mano de Anĝa kaj lia armeo; ĉar ni aŭdis, ke Li estas granda Dio, kaj ke Li savas ĉiujn, kiuj fidas Lin.
23 Kaj Cefo aŭdis iliajn vortojn, kaj Cefo serĉis la Eternulon, kaj li diris:
24 Ho Eternulo, Dio de miaj patroj Abraham kaj Isaak, hodiaŭ mi scias, ke Vi estas vera Dio, kaj ĉiuj dioj de la popoloj estas vanaj kaj senutilaj.
25 Memoru nun hodiaŭ Vian interligon kun nia patro Abraham, kiun niaj patroj rakontis al ni, kaj faru al mi favorkoron hodiaŭ pro Abraham kaj Isaak, niaj patroj, kaj savu min kaj la idojn de Kitim el la mano de la reĝo de Afriko, kiu venas kontraŭ nin por milito.
26 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Cefo, kaj Li respektis lin pro Abraham kaj Isaak, kaj la Eternulo savis Cefon kaj la infanojn de Kitim el la mano de Angaas kaj lia popolo.
27 Kaj Zefo batalis kontraŭ Anĝaes, reĝo de Afriko, kaj lia tuta popolo en tiu tago, kaj la Eternulo transdonis la tutan popolon de Anĝaes en la manojn de la Kitim-idoj.
28 Kaj la batalo estis severa kontraŭ Angeas, kaj Zefo mortigis ĉiujn virojn de Angeas kaj Luko, lia frato, per la rando de la glavo, kaj falis de ili ĝis la vespero de tiu tago ĉirkaŭ kvarcent mil viroj.
29 Kaj kiam Angeas vidis, ke ĉiuj liaj viroj pereis, li sendis leteron al ĉiuj loĝantoj de Afriko, ke ili venu al li, por helpi lin en la batalo, kaj li skribis en la letero, dirante: Ĉiuj, kiuj troviĝas en Afriko, venu al mi de dek jaroj kaj pli; venu ĉiuj al mi, kaj jen, se li ne venos, li mortos, kaj ĉion, kion li havas, kun sia tuta domanaro, la reĝo prenos.
30 Kaj ĉiuj ceteraj loĝantoj de Afriko ektimis pro la vortoj de Angeas, kaj eliris el la urbo ĉirkaŭ tricent mil viroj kaj knaboj, de dek jaroj kaj pli, kaj ili venis al Angeas.
31 Kaj post dek tagoj Angeas rekomencis la batalon kontraŭ Zefo kaj la idoj de Kitim, kaj la batalo inter ili estis tre granda kaj forta.
32 Kaj el la armeo de Angeas kaj Luko, Zefo sendis multajn vunditojn al sia mano, ĉirkaŭ du mil virojn, kaj Sosiphtar, la estro de la armeo de Angeas, falis en tiu batalo.
33 Kaj kiam Sosiphtar falis, la afrikaj trupoj turnis siajn dorsojn por fuĝi, kaj ili fuĝis, kaj Angeas kaj lia frato Lucus estis kun ili.
34 Kaj Cefo kaj la infanoj de Kitim persekutis ilin, kaj ili ankoraŭ forte batis ilin sur la vojo, ĉirkaŭ ducent virojn, kaj ili persekutis Azdrubalon, filon de Angeas, kiu forkuris kun sia patro, kaj ili mortigis dudek el liaj viroj sur la vojo, kaj Azdrubal eskapis de la infanoj de Kitim, kaj ili ne mortigis lin.
35 Kaj Angeas kaj lia frato Luko forkuris kun la ceteraj siaj viroj, kaj ili eskapis kaj venis en Afrikon kun teruro kaj konsterniĝo, kaj Angeas timis la tutan tagon, ke Zefo, filo de Elifaz, iru al milito kontraŭ li.

ĈAPITRO 64

1 Bileam, filo de Beor, estis tiam kun Anĝaas en la batalo; kaj kiam li vidis, ke Cefo venkis Anĝaas, li forkuris de tie kaj venis al Kitim.
2 Kaj Cefo kaj la filoj de Kitim akceptis lin kun granda honoro, ĉar Cefo sciis la saĝon de Bileam, kaj Cefo donis al Bileam multajn donacojn, kaj li restis kun li.
3 Kiam Cefo revenis de la milito, li ordonis kalkuli ĉiujn infanojn de Kitim, kiuj iris kun li en la batalon, kaj jen neniu mankis.
4 Kaj Zefo ĝojis pri tio, kaj li renovigis sian regnon, kaj li faris festenon por ĉiuj siaj subuloj.
5 Sed Cefo ne memoris la Eternulon kaj ne konsideris, ke la Eternulo helpis lin en la batalo, kaj ke Li savis lin kaj lian popolon el la mano de la reĝo de Afriko, sed tamen iris laŭ la vojoj de la Kitim-idoj kaj la malbonaj Esav-idoj, por servi aliajn diojn, kiujn liaj fratoj, la Esav-idoj, instruis al li; tial estas dirite: El la malbonuloj eliras malboneco.
6 Kaj Cefo regis super ĉiuj infanoj de Kitim sendanĝere, sed ne konis la Eternulon, kiu savis lin kaj lian tutan popolon el la mano de la reĝo de Afriko; kaj la trupoj de Afriko ne plu venis al Kitim por prirabi kiel kutime, ĉar ili sciis pri la potenco de Cefo, kiu mortigis ilin ĉiujn per la glavo. Tial Angeas timis Cefon, filon de Elifaz, kaj la infanojn de Kitim la tutan tagon.
7 En tiu tempo, kiam Cefo revenis de la milito, kaj kiam Cefo vidis, kiel li venkis ĉiujn popolojn de Afriko kaj venkis ilin per glavo, tiam Cefo konsilis kun la Kitim-idoj, ke ili iru Egiptujon, por batali kontraŭ la filoj de Jakob kaj kontraŭ Faraono, reĝo de Egiptujo.
8 Ĉar Cefo aŭdis, ke la potenculoj de Egiptujo mortis, kaj ke Jozef kaj liaj fratoj, la filoj de Jakob, mortis, kaj ke ĉiuj iliaj infanoj, la idoj de Izrael, restis en Egiptujo.
9 Kaj Cefo decidis iri batali kontraŭ ili kaj la tuta Egiptujo, por venĝi la aferon de siaj fratoj, la filoj de Esav, kiujn Jozef kun liaj fratoj kaj la tuta Egiptujo mortigis en la lando Kanaana, kiam ili iris, por enterigi Jakobon en Ĥebron.
10 Kaj Cefo sendis senditojn al Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, kaj al ĉiuj liaj fratoj, la filoj de Esav, dirante:

11 Ĉu vi ne diris, ke vi ne batalos kontraŭ la reĝo de Afriko, ĉar li estas membro de via interligo? Jen mi batalis kontraŭ li kaj venkis lin kaj lian tutan popolon.
12 Nun Mi decidis batali kontraŭ Egiptujo, kaj kontraŭ la Jakobidoj, kiuj tie estas, kaj Mi venĝos ilin pro tio, kion Jozef, liaj fratoj kaj liaj patroj faris al ni en la lando Kanaana, kiam ili iris, por enterigi sian patron en Ĥebron.
13 Nun do, se vi volas veni al mi por helpi min batali kontraŭ ili kaj Egiptujo, tiam ni venĝos la aferon de niaj fratoj.
14 Kaj la filoj de Esav aŭskultis la vortojn de Cefo, kaj kolektiĝis la filoj de Esav, tre granda popolo, kaj ili iris, por helpi Cefon kaj la filojn de Kitim en la batalo.
15 Kaj Cefo sendis al ĉiuj orientidoj kaj al ĉiuj Iŝmaelidoj kun vortoj similaj al ĉi tiuj, kaj ili kolektiĝis kaj venis por helpi Cefon kaj la Kitimidojn en la milito kontraŭ Egiptujo.
16 Kaj eliris ĉiuj tiuj reĝoj, la reĝo de Edom kaj la filoj de la oriento kaj ĉiuj idoj de Iŝmael, kaj Cefo, reĝo de Kitim, kaj starigis siajn militistarojn en Ĥebron.
17 Kaj la tendaro estis tre peza, etendiĝanta laŭlonge de la distanco de tritaga vojaĝo, kaj la popolo estis grandnombra, kiel la sablo sur la bordo de la maro, kiun oni ne povas kalkuli.
18 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj kaj iliaj militistaroj iris kaj venis per milito kontraŭ la tutan Egiptujon, kaj starigis siajn tendarojn kune en la valo Patros.
19 Kaj la tuta Egiptujo aŭdis ilian famon; kaj ankaŭ la tuta popolo de la lando Egipta kaj el ĉiuj urboj de Egiptujo, ĉirkaŭ tricent mil homoj.
20 Kaj la Egiptoj sendis ankaŭ al la Izraelidoj, kiuj estis en tiu tempo en la lando Goŝen, ke ili venu al ili, por ke ili iru kaj batalu kontraŭ tiuj reĝoj.
21 Kaj la Izraelidoj kolektiĝis, kaj ili estis ĉirkaŭ cent kvindek viroj, kaj ili iris en la batalon, por helpi la Egiptojn.
22 Kaj eliris la Izraelidoj kaj la Egiptoj, ĉirkaŭ tricent mil viroj kaj cent kvindek viroj, kaj ili iris milite kontraŭ tiujn reĝojn; kaj ili starigis sin ekster la lando Goŝen, kontraŭ Patros.
23 Kaj la Egiptoj ne kredis je la Izraelidoj, ke ili iru kune kun ili en iliajn tendarojn por la milito; ĉar ĉiuj Egiptoj diris: Eble la Izraelidoj transdonos nin en la manojn de la Esavidoj kaj Iŝmaeloj; ĉar ili estas iliaj fratoj.
24 Kaj ĉiuj Egiptoj diris al la Izraelidoj: Restu ĉi tie kune en via pozicio, kaj ni iros kaj batalos kontraŭ la idoj de Esav kaj Iŝmael; kaj se tiuj reĝoj superfortos nin, tiam venu ĉiuj kontraŭ ilin kaj helpu nin. Kaj la Izraelidoj faris tiel.
25 Kaj Cefo, filo de Elifaz, filo de Esav, reĝo de Kitim, kaj Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, kaj ĉiuj iliaj tendaroj, kaj ĉiuj orientidoj kaj la idoj de Iŝmael, popolo grandnombra kiel sablo, starigis siajn tendarojn kune en la valo Patros, kontraŭ Taĥpanĥes.
26 Kaj Bileam, filo de Beor, la Siriano, estis tie en la tendaro de Cefo, ĉar li venis kun la Kitidoj al la batalo; kaj Bileam estis viro tre honorata en la okuloj de Cefo kaj liaj viroj.
27 Kaj Cefo diris al Bileam: Aŭguru por ni, por ke ni sciu, kiu venkos en la batalo, ni aŭ la Egiptoj.
28 Kaj Bileam leviĝis kaj provis la aŭguradon, kaj li estis lerta pri ĝia scio, sed li konfuziĝis, kaj la faro detruiĝis en lia mano.
29 Kaj li provis ĝin denove, sed ĝi ne sukcesis; kaj Bileam malesperis pri ĝi kaj forlasis ĝin kaj ne finis ĝin, ĉar tio estis de la Eternulo, por ke Cefo kaj lia popolo falu en la manojn de la Izraelidoj, kiuj fidis la Eternulon, la Dion de iliaj patroj, en sia milito.
30 Kaj Cefo kaj Hadad aranĝis siajn militistarojn en batalo; kaj ĉiuj Egiptoj eliris kontraŭ ilin solaj, ĉirkaŭ tricent mil viroj; kaj neniu Izraelidoj estis kun ili.
31 Kaj ĉiuj Egiptoj batalis kontraŭ tiuj reĝoj kontraŭ Patros kaj Taĥpanĥes, kaj la batalo estis kruela kontraŭ la Egiptoj.
32 Kaj la reĝoj estis pli fortaj ol la Egiptoj en tiu batalo, kaj falis en tiu tago ĉirkaŭ cent okdek viroj el la Egiptoj, kaj ĉirkaŭ tridek viroj el la militistaro de la reĝoj; kaj ĉiuj Egiptoj forkuris de la reĝoj; kaj la filoj de Esav kaj Iŝmael persekutis la Egiptojn, kaj daŭre batis ilin ĝis la loko, kie estis la tendaro de la Izraelidoj.
33 Kaj ĉiuj Egiptoj kriis al la Izraelidoj, dirante: Rapidu al ni kaj helpu nin kaj savu nin kontraŭ la mano de Esav, Iŝmael kaj la Kitim-idoj.
34 Kaj la cent kvindek viroj el la Izraelidoj forkuris de sia loko al la tendaroj de tiuj reĝoj, kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo, sia Dio, ke Li savu ilin.
35 Kaj la Eternulo aŭskultis Izraelon, kaj la Eternulo transdonis ĉiujn virojn de la reĝoj en iliajn manojn; kaj la Izraelidoj militis kontraŭ tiuj reĝoj, kaj la Izraelidoj mortigis ĉirkaŭ kvar mil virojn de la reĝoj.
36 Kaj la Eternulo ĵetis grandan konfuzon sur la tendaron de la reĝoj, kaj timo antaŭ la Izraelidoj falis sur ilin.
37 Kaj ĉiuj militistaroj de la reĝoj forkuris de antaŭ la Izraelidoj, kaj la Izraelidoj persekutis ilin, kaj batis ilin ĝis la limoj de la lando Kuŝ.
38 Kaj la Izraelidoj mortigis el ili sur la vojo ankoraŭ du mil homojn, kaj el la Izraelidoj neniu falis.
39 Kiam la Egiptoj vidis, ke la Izraelidoj batalis kun tiel malmultaj homoj kontraŭ la reĝoj, kaj ke la batalo estis tiel kruela kontraŭ ili,
40 Ĉiuj Egiptoj tre timis pri sia vivo pro la forta batalo, kaj ĉiuj Egiptoj forkuris, ĉiu sin kaŝis de la aranĝitaj militistoj, kaj ili kaŝis sin sur la vojo, kaj lasis la Izraelidojn batali.
41 Kaj la Izraelidoj faris teruran baton al la reĝviroj, kaj ili revenis de ili, post kiam oni forpelis ilin al la limo de la lando Kuŝ.
42 Kaj ĉiuj Izraelidoj sciis, kion faris al ili la Egiptoj; ke ili forkuris de ili en la batalo kaj lasis ilin batali solaj.
43 Kaj la Izraelidoj ankaŭ agis ruze; kaj kiam la Izraelidoj revenis de la batalo, ili trovis Egiptojn sur la vojo kaj batis ilin tie.
44 Kaj dum ili mortigis ilin, ili diris al ili jenajn vortojn:
45 Kial vi forlasis nin kaj lasis nin, estante malgranda popolo, por batali kontraŭ tiuj reĝoj, kiuj havis grandan popolon, por venki nin, por ke vi tiel savu viajn animojn?
46 Kaj pri iuj, kiujn la Izraelidoj renkontis sur la vojo, la Izraelidoj diris unu al la alia: Batu, frapu; ĉar li estas Iŝmaelido, aŭ Edomido, aŭ el la Kitidoj; kaj ili stariĝis super li kaj mortigis lin, kaj ili sciis, ke li estas Egipto.
47 Kaj la Izraelidoj faris tion ruze kontraŭ la Egiptoj, ĉar ĉi tiuj forlasis ilin en la batalo kaj forkuris de ili.
48 Kaj la Izraelidoj tiamaniere mortigis el la Egiptoj sur la vojo, ĉirkaŭ ducent homojn.

49 Kaj ĉiuj Egiptoj vidis la malbonon, kiun la Izraelidoj faris al ili; kaj ĉiuj Egiptoj forte ektimis la Izraelidojn, ĉar ili vidis ilian grandan potencon, kaj ke neniu el ili falis.
50 Kaj ĉiuj Izraelidoj revenis kun ĝojo sur sian vojon al Goŝen, kaj la cetera Egipta popolo revenis ĉiu al sia loko.

ĈAPITRO 65

1 Post tiuj okazintaĵoj kolektiĝis ĉiuj konsilistoj de Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj ĉiuj plejaĝuloj de Egiptujo, kaj ili venis antaŭ la reĝon kaj kliniĝis ĝis la tero, kaj sidiĝis antaŭ li.
2 Kaj la konsilistoj kaj plejaĝuloj de Egiptujo diris al la reĝo, dirante:
3 Jen la popolo de la Izraelidoj estas pli granda kaj pli forta ol ni, kaj vi scias la tutan malbonon, kiun ili faris al ni sur la vojo, kiam ni revenis de la batalo.
4 Kaj vi ankaŭ vidis ilian fortan potencon, ĉar tiu potenco venas al ili de iliaj patroj, ĉar nur malmultaj homoj stariĝis kontraŭ popolo grandnombra kiel la sablo, kaj batis ilin per la rando de la glavo, kaj el si mem neniu falis, tiel ke se ili estus multnombraj, ili tiam tute ekstermus ilin.
5 Nun donu al ni konsilon, kion fari kun ili, ĝis ni iom post iom ekstermos ilin el inter ni, por ke ili ne fariĝu tro multaj por ni en la lando.
6 Ĉar se la Izraelidoj multiĝos en la lando, ili fariĝos obstaklo por ni, kaj se okazos milito, ili kun sia granda forto aliĝos al nia malamiko kontraŭ ni, kaj batalos kontraŭ ni, ekstermos nin el la lando kaj foriros de ĝi.
7 Kaj la reĝo respondis al la plejaĝuloj de Egiptujo, kaj diris al ili: Jen estas la plano, kiun oni konsilas kontraŭ Izrael, de kiu ni ne deturniĝos.
8 Jen en la lando estas Pitom kaj Rameses, urboj ne fortikigitaj por batalo; estas necese, ke vi kaj ni konstruu ilin kaj fortikigu ilin.
9 Nun iru do ankaŭ vi kaj agu ruze kontraŭ ili, kaj proklamu laŭ ordono de la reĝo en Egiptujo kaj en la lando Goŝen, dirante:
10 Ĉiuj Egiptoj, Goŝen, Patros kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj! la reĝo ordonis al ni konstrui Pitom kaj Rameses, kaj fortigi ilin por milito; kiu el vi, el la tuta Egiptujo, el la Izraelidoj kaj el ĉiuj loĝantoj de la urboj, volas konstrui kun ni, al ĉiu estos donita lia ĉiutaga pago laŭ la ordono de la reĝo; tial vi iru antaŭe kaj agu ruze, kolektiĝu kaj venu al Pitom kaj Rameses, por konstrui.
11 Kaj dum vi konstruas, proklamu tian proklamon en tuta Egiptujo ĉiutage laŭ ordono de la reĝo.
12 Kaj kiam venos iuj el la Izraelidoj por konstrui kun vi, donu al ili ilian pagon ĉiutage por kelka tago.
13 Kaj post kiam ili konstruis kun vi por sia ĉiutaga salajro, fortiru vin de ili ĉiutage unu post la alia sekrete, kaj tiam vi leviĝos kaj fariĝos iliaj tasko-estroj kaj oficistoj, kaj vi lasos ilin poste konstrui senpage, kaj se ili rifuzos, tiam devigu ilin per via tuta forto konstrui.
14 Kaj se vi faros tion, estos bone al ni fortigi nian landon kontraŭ la Izraelidoj, ĉar pro la laciĝo de la konstruado kaj la laboro, la Izraelidoj malgrandiĝos, ĉar vi senigos ilin de iliaj edzinoj ĉiutage.
15 Kaj ĉiuj plejaĝuloj de Egiptujo aŭskultis la konsilon de la reĝo; kaj la konsilo plaĉis al iliaj okuloj, kaj al la okuloj de la servantoj de Faraono, kaj al la okuloj de la tuta Egiptujo; kaj ili agis laŭ la vorto de la reĝo.
16 Kaj ĉiuj servantoj foriris de la reĝo, kaj ili proklamis en la tuta Egiptujo, en Taĥpanĥes kaj en Goŝen, kaj en ĉiuj urboj ĉirkaŭ Egiptujo, dirante:
17 Vi vidis, kion faris al ni la idoj de Esav kaj Iŝmael, kiuj venis por militi kontraŭ ni kaj volis nin ekstermi.
18 Nun do la reĝo ordonis al ni fortigi la landon, konstrui la urbojn Pitom kaj Rameses, kaj fortigi ilin por batalo, se ili denove venus kontraŭ nin.
19 Ĉiu el vi el la tuta Egiptujo kaj el la Izraelidoj, kiu venos por konstrui kun ni, ricevos sian ĉiutagan pagon, donos al li la reĝo, kiel lia ordono estas al ni.
20 Kiam Egiptujo kaj ĉiuj Izraelidoj aŭdis ĉion, kion diris la servantoj de Faraono, venis kelkaj el la Egiptoj kaj la Izraelidoj, por konstrui kun la servantoj de Faraono, Pitom kaj Rameses; sed neniu el la Levidoj venis kun siaj fratoj, por konstrui.
21 Kaj ĉiuj servantoj de Faraono kaj liaj princoj komence venis kun trompo, por konstrui kun la tuta Izrael kiel ĉiutagaj dungitoj, kaj ili donis al Izrael sian ĉiutagan salajron komence.
22 Kaj la servantoj de Faraono konstruis kun la tuta Izrael; kaj ili okupis tiun laboron kun la Izraelidoj dum tuta monato.
23 Kaj ĉe la fino de la monato ĉiuj servantoj de Faraono komencis ĉiutage sekrete retiriĝi for de la Izraelidoj.
24 Kaj la Izraelidoj daŭrigis la laboron en tiu tempo, sed ili tiam ricevis sian ĉiutagan salajron, ĉar kelkaj Egiptoj ankoraŭ laboris kun la Izraelidoj en tiu tempo; tial la Egiptoj donis al la Izraelidoj sian salajron en tiu tempo, por ke ankaŭ ili, la Egiptoj, siaj kunlaborantoj, ricevu la pagon pro sia laboro.
25 Kaj post paso de unu jaro kaj kvar monatoj ĉiuj Egiptoj foriris de la Izraelidoj, kaj la Izraelidoj restis solaj en la laboro.
26 Kaj post kiam ĉiuj Egiptoj foriris de la Izraelidoj, ili revenis kaj fariĝis subpremantoj kaj oficistoj super ili; kaj kelkaj el ili stariĝis super la Izraelidoj kiel laborpostenoj, por preni de ili ĉion, kion ili donis al ili kiel pagon por ilia laboro.
27 Kaj la Egiptoj agis tiel al la Izraelidoj ĉiutage, por premi ilin en iliaj laboroj.
28 Kaj ĉiuj Izraelidoj laboris solaj; kaj la Egiptoj de tiam ne plu pagis al la Izraelidoj.
29 Kaj kiam kelkaj el la Izraelidoj rifuzis labori pro tio, ke oni ne donis al ili salajron, tiam la ŝarĝistoj kaj la servantoj de Faraono premis ilin kaj batis ilin per grandaj batoj, kaj devigis ilin reveni per perforto, por labori kun siaj fratoj; tiel faris ĉiuj Egiptoj al la Izraelidoj dum la tuta tempo.
30 Kaj ĉiuj Izraelidoj forte ektimis la Egiptojn pro tiu afero, kaj ĉiuj Izraelidoj revenis kaj laboris solaj senpage.
31 Kaj la Izraelidoj konstruis Pitom-on kaj Rameses-on, kaj ĉiuj Izraelidoj faris la laboron, unu farante brikojn, unu konstruante; kaj la Izraelidoj konstruis kaj fortikigis la tutan landon Egiptan kaj ĝiajn muregojn; kaj la Izraelidoj laboris dum multaj jaroj, ĝis venis la tempo, kiam la Eternulo rememoris ilin kaj elkondukis ilin el Egiptujo.
32 Sed la idoj de Levi ne laboris kun siaj fratoj Izraelidoj de la komenco ĝis la tago de ilia eliro el Egiptujo.

33 Ĉar ĉiuj Levidoj sciis, ke la Egiptoj parolis ĉiujn tiujn vortojn trompe al la Izraelidoj; tial la Levidoj detenis sin de la laboro kun siaj fratoj.
34 Kaj la Egiptoj ne plu penis devigi la Levidojn labori, ĉar ili ne estis kun siaj fratoj antaŭe; tial la Egiptoj lasis ilin solaj.
35 Kaj la manoj de la Egiptoj estis direktitaj kruele kontraŭ la Izraelidoj en tiu laboro, kaj la Egiptoj devigis la Izraelidojn labori kruele.
36 Kaj la Egiptoj maldolĉigis la vivojn de la Izraelidoj per malfacila laboro en mortero kaj brikoj, kaj per ĉia laboro sur la kampo.
37 Kaj la Izraelidoj nomis Melol, reĝon de Egiptujo, "Meror, reĝo de Egiptujo", ĉar en lia tempo la Egiptoj maldolĉigis siajn vivojn per ĉiaj laboroj.
38 Kaj ĉiujn laborojn, kiujn la Egiptoj ŝarĝis la Izraelidojn, ili kruele metis, por premi la Izraelidojn; sed ju pli ili premis ilin, des pli ili multiĝis kaj kreskadis; kaj la Egiptoj bedaŭris la Izraelidojn.

ĈAPITRO 66

1 En tiu tempo mortis Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom; kaj anstataŭ li ekreĝis Samla el Mesreka, el la lando de la orientanoj.
2 En la dek-tria jaro de la regado de Faraono, reĝo de Egiptujo, tio estas en la cent dudek-kvina jaro de la regado de la Izraelidoj en Egiptujon, Samla jam reĝis super Edom dek ok jarojn.
3 Kaj kiam li reĝis, li elvokis siajn armeojn por iri kaj batali kontraŭ Cefo, filo de Elifaz, kaj la idoj de Kitim, ĉar ili militis kontraŭ Angeas, reĝo de Afriko, kaj ili detruis lian tutan armeon.
4 Sed li ne batalis kontraŭ li, ĉar la filoj de Esav malhelpis lin, dirante: Li estas ilia frato. Kaj Samla obeis la voĉon de la filoj de Esav kaj revenis kun sia tuta militistaro al la lando de Edom, kaj ne plu batalis kontraŭ Cefo, filo de Elifaz.
5 Faraono, reĝo de Egiptujo, aŭdis tiun aferon, dirante: Samla, reĝo de Edom, decidis batali kontraŭ la Kitidoj; kaj poste li venos, por batali kontraŭ Egiptujo.
6 Kiam la Egiptoj aŭdis tiun aferon, ili pligrandigis la laboron sur la Izraelidoj, por ke la Izraelidoj ne faru al ili kiel, kiel ili faris al ili en la milito kontraŭ la Esavidoj en la tempo de Hadad.
7 Kaj la Egiptoj diris al la Izraelidoj: Rapide faru vian laboron, kaj finu vian laboron, kaj fortigu la landon, por ke la idoj de Esav, viaj fratoj, ne venu, por batali kontraŭ ni; ĉar pro vi ili venos kontraŭ nin.
8 Kaj la Izraelidoj faris la laboron de la Egiptoj ĉiutage, kaj la Egiptoj premis la Izraelidojn, por malgrandigi ilin en la lando.
9 Sed ju pli la Egiptoj laboris sur la Izraelidoj, tiel la Izraelidoj diskreskis kaj multiĝis; kaj la tuta Egiptujo pleniĝis de la Izraelidoj.
10 Kaj en la cent dudek-kvina jaro post la malsupreniro de Izrael en Egiptujon, ĉiuj Egiptoj vidis, ke ilia entrepreno ne sukcesis kontraŭ Izrael, sed ke ili multiĝis kaj kreskis; kaj la lando Egipta kaj la lando Goŝen pleniĝis de la Izraelidoj.
11 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Egiptujo kaj ĝiaj saĝuloj antaŭ la reĝon kaj kliniĝis antaŭ li kaj sidiĝis antaŭ li.
12 Kaj ĉiuj plejaĝuloj de Egiptujo kaj ĝiaj saĝuloj diris al la reĝo: Vivu la reĝo eterne; vi konsilis al ni kontraŭ la Izraelidoj, kaj ni agis al ili laŭ la vorto de la reĝo.
13 Sed laŭ la kresko de la laboro, tiel ili kreskas kaj pligrandiĝas en la lando, kaj jen la tuta lando estas plena de ili.
14 Nun do, nia sinjoro kaj reĝo, la okuloj de la tuta Egipta popolo estas direktitaj al vi, por ke vi donu al ili konsilon per via saĝo, por ke ili perfortu Izraelon, por ekstermi ilin aŭ por ekstermi ilin de la lando; kaj la reĝo respondis al ili, dirante: Donu al vi konsilon pri tio, por ke ni sciu, kion fari kun ili.
15 Kaj unu korteganino, unu el la konsilistoj de la reĝo, kies nomo estis Ijob, el Mezopotamio, en la lando Uc, respondis al la reĝo, dirante:
16 Se al la reĝo plaĉas, li aŭskultu la konsilon de sia servanto; kaj la reĝo diris al li: Parolu.
17 Kaj Ijob parolis antaŭ la reĝo, la princoj, kaj ĉiuj plejaĝuloj de Egiptujo, dirante:
18 Jen la konsilo de la reĝo, kiun li antaŭe donis rilate al la laboro de la Izraelidoj, estas tre bona; kaj vi ne devas forpuŝi tiujn, kiuj laboras, eterne.
19 Sed jen estas la konsilo, per kiu vi povas ilin malfortigi, se al la reĝo plaĉas ilin premi.
20 Jen ni timas militon jam delonge, kaj ni diris: Kiam Izrael fruktos en la lando, ili forpelos nin el la lando, se milito okazos.
21 Se al la reĝo plaĉas, eldonu reĝan dekreton, kaj enskribu ĝin en la leĝojn de Egiptujo, kaj ĝi estu nemalvokebla, ke ĉiu virseksulo, kiu naskiĝos al la Izraelidoj, lia sango estu elverŝita sur la teron.
22 Kaj per tio, kiam ĉiuj virseksuloj de Izrael mortos, ĉesos la malboneco de iliaj militoj; la reĝo agu tiel, kaj sendu ĉiujn Hebreajn akuŝistinojn, kaj ordonu al ili pri tiu afero plenumi ĝin; kaj la afero plaĉis al la reĝo kaj al la princoj, kaj la reĝo agis laŭ la vorto de Ijob.
23 Kaj la reĝo sendis, ke oni voku la Hebreajn akuŝistinojn, el kiuj la nomo de unu estis Ŝefra, kaj la nomo de la dua estis Pua.
24 Kaj la akuŝistinoj venis antaŭ la reĝon kaj stariĝis antaŭ li.
25 Kaj la reĝo diris al ili: Kiam vi akuŝigos la Hebreinojn, kaj vidos ilin sur la seĝo; se estos filo, mortigu lin; kaj se estos filino, ŝi vivu.
26 Sed se vi ne faros tion, tiam Mi forbruligos vin kaj ĉiujn viajn domojn per fajro.
27 Sed la akuŝistinoj timis Dion kaj ne aŭskultis la reĝon de Egiptujo nek liajn vortojn. Kaj kiam la Hebreinoj naskis al la akuŝistino filon aŭ filinon, tiam la akuŝistino faris ĉion necesan por la infano kaj lasis ĝin vivi; tiel faris la akuŝistinoj dum ĉiuj tagoj.
28 Kaj oni diris tion al la reĝo; kaj li sendis kaj vokis la akuŝistinojn, kaj diris al ili: Kial vi tion faris kaj lasis la infanojn vivi?
29 Kaj la akuŝistinoj respondis kaj parolis kune antaŭ la reĝo, dirante:
30 La reĝo ne pensu, ke la Hebreinoj estas kiel la Egiptaj virinoj; ĉar ĉiuj Izraelidoj estas sanaj, kaj antaŭ ol la akuŝistino venas al ili, ili jam naskas; kaj koncerne nin viajn sklavinojn, jam de longe neniu Hebreino naskis ĉe ni;

ĉar ĉiuj Hebreinoj estas siaj propraj akuŝistinoj, ĉar ili estas sanaj.
31 Kaj Faraono aŭdis iliajn vortojn kaj kredis ilin pri tiu afero; kaj la akuŝistinoj foriris de la reĝo, kaj Dio faris al ili bonon, kaj la popolo multiĝis kaj tre diskreskis.

ĈAPITRO 67

1 Estis viro en la lando Egipta el la idaro de Levi, kies nomo estis Amram, filo de Kehat, filo de Levi, filo de Izrael.
2 Kaj tiu viro iris kaj prenis edzinon, nome Joĥebed, filinon de Levi, fratino de lia onklo; kaj ŝi havis la aĝon de cent dudek ses jaroj, kaj li venis al ŝi.
3 Kaj la virino gravediĝis kaj naskis filinon, kaj ŝi nomis ŝin Mirjam, ĉar en tiu tempo la Egiptoj maldolĉigis la vivon de la Izraelidoj.
4 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon, kaj ŝi nomis lin Aaron, ĉar en la tagoj de ŝia gravediĝo Faraono komencis verŝi la sangon de la virseksaj infanoj de Izrael.
5 En tiuj tagoj mortis Cefo, filo de Elifaz, filo de Esav, reĝo de Kitim; kaj Janaĥa ekreĝis anstataŭ li.
6 Kaj la tempo, kiun Cefo reĝis super la Kitim-idoj, estis kvindek jaroj; kaj li mortis kaj oni enterigis lin en la urbo Nabna, en la lando Kitim.
7 Kaj Janeas, unu el la herooj el la Kitim-idoj, reĝis post li, kaj li reĝis kvindek jarojn.
8 Kaj post la morto de la reĝo de Kitim, Bileam, filo de Beor, forkuris el la lando de Kitim, kaj li iris kaj venis Egiptujon al Faraono, reĝo de Egiptujo.
9 Kaj Faraono akceptis lin kun granda honoro, ĉar li aŭdis pri lia saĝeco; kaj li donis al li donacojn kaj faris lin konsilisto kaj altigis lin.
10 Kaj Bileam loĝis en Egiptujo, en honoro ĉe ĉiuj eminentuloj de la reĝo, kaj la eminentuloj lin altigis, ĉar ĉiuj deziris lerni lian saĝecon.
11 Kaj en la cent trideka jaro post la malsupreniro de Izrael en Egiptujon, Faraono sonĝis, ke li sidas sur sia reĝa trono; kaj li levis siajn okulojn kaj vidis maljunulon starantan antaŭ li, kaj en la manoj de la maljunulo estis pesilo, tia pesilo, kian oni uzas ĉe komercistoj.
12 Kaj la maljunulo prenis la pesilon kaj pendigis ĝin antaŭ Faraono.
13 Kaj la maljunulo prenis ĉiujn plejaĝulojn de Egiptujo kaj ĉiujn ĝiajn nobelojn kaj eminentulojn, kaj li ligis ilin kune kaj metis ilin sur unu pesilon.
14 Kaj li prenis laktan kapridon kaj metis ĝin sur la alian pesilon, kaj la kaprido superpezis ĉiujn.
15 Kaj Faraono miris pri tiu terura vizio, kial la kaprido superregas ĉiujn; kaj Faraono vekiĝis, kaj jen, tio estis sonĝo.
16 Kaj Faraono leviĝis frue matene kaj vokis ĉiujn siajn servantojn kaj rakontis al ili la sonĝon; kaj la homoj tre ektimis.
17 Kaj la reĝo diris al ĉiuj siaj saĝuloj: Mi petas, ke vi klarigu la sonĝon, kiun mi sonĝis, por ke mi ĝin sciu.
18 Kaj Bileam, filo de Beor, respondis al la reĝo kaj diris al li: Tio signifas nenion alian ol grandan malbonon, kiu venos sur Egiptujon en la lastaj tagoj.
19 Ĉar al Izrael naskiĝos filo, kiu ekstermos la tutan Egiptujon kaj ĝiajn loĝantojn, kaj li elirigos la Izraelidojn el Egiptujo per forta mano.
20 Nun do, ho reĝo, konsilu vin pri ĉi tiu afero, por ke vi pereigu la esperon de la Izraelidoj kaj ilian fidindecon, antaŭ ol trafos ĉi tiu malfeliĉo Egiptujon.
21 Kaj la reĝo diris al Bileam:Kaj kion ni faru al Izrael? ĉar ni komence konsilis kontraŭ ili laŭ certa maniero, sed ne povis venki ilin.
22 Nun donu do al vi ankaŭ konsilon kontraŭ ili, per kiuj ni povos venki ilin.
23 Kaj Bileam respondis al la reĝo, dirante: Sendu nun, voku viajn du konsilistojn, kaj ni vidos, kia estas ilia konsilo pri ĉi tiu afero; poste via sklavo parolos.
24 Kaj la reĝo sendis, kaj alvokis siajn du konsilistojn, Reuelon, la Midjanidon, kaj Jobon, la Uzidon; kaj ili venis kaj sidiĝis antaŭ la reĝo.
25 Kaj la reĝo diris al ili: Jen vi aŭdis la sonĝon, kiun mi sonĝis, kaj ĝian signifon; nun do konsiliĝu, kaj sciiĝu, kaj vidu, kion oni devas fari al la Izraelidoj, por ke ni povu venki ilin, antaŭ ol ilia malbono aperos sur nin.
26 Kaj Reuel, la Midjanido, respondis al la reĝo kaj diris: Vivu la reĝo, vivu la reĝo eterne.
27 Se al la reĝo plaĉas, li detenu sin de la Hebreoj kaj forlasu ilin, kaj li ne etendu sian manon kontraŭ ilin.
28 Ĉar tiajn elektis la Eternulo en tempo antikve, kaj prenis kiel loton Sian heredon el ĉiuj popoloj de la tero, kaj el la reĝoj de la tero; kaj kiu etendis Sian manon kontraŭ ilin senpune, al kiuj ilia Dio ne estis venĝita?
29 Vi ja scias, ke kiam Abraham iris Egiptujon, Faraono, la antaŭa reĝo de Egiptujo, vidis sian edzinon Sara kaj prenis ŝin kiel edzinon, ĉar Abraham diris: Ŝi estas mia fratino; ĉar li timis, ke la Egiptoj ne mortigu lin pro lia edzino.
30 Kaj kiam la reĝo de Egiptujo prenis Saran, tiam Dio frapis lin kaj lian domon per grandaj plagoj, ĝis Li redonis al Abraham lian edzinon Sara; kaj li saniĝis.
31 Kaj Abimeleĥon, la Geraridon, reĝon de la Filiŝtoj, Dio punis pro Sara, edzino de Abraham, ke li ŝtopis ĉiun uteron, de homo ĝis bruto.
32 Kiam ilia Dio venis al Abimeleĥ en nokta sonĝo kaj timigis lin, por ke li redonu al Abraham Saran, kiun li prenis. Kaj poste la tuta popolo de Gerar estis punita pro Sara. Kaj Abraham preĝis por ili al sia Dio, kaj Li petis lin, kaj Li sanigis ilin.
33 Kaj Abimeleĥ ektimis la tutan ĉi tiun malbonon, kiu trafis lin kaj lian popolon; kaj li redonis al Abraham sian edzinon Sara, kaj donis al li kune kun ŝi multajn donacojn.
34 Tiel Li faris ankaŭ al Isaak, kiam Li forpelis lin el Gerar, kaj Dio faris por li miraklojn, ke ĉiuj akvotorentoj de Gerar elsekiĝis, kaj ĝiaj fruktodonaj arboj ne donis fruktojn.
35 Ĝis Abimeleĥ el Gerar venis al li, kaj Aĥuzat, unu el liaj amikoj, kaj Piĥol, la estro de lia militistaro, kaj ili kliniĝis kaj adorkliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
36 Kaj ili petis lin preĝi por ili, kaj li preĝis al la Eternulo por ili, kaj la Eternulo aŭskultis lin, kaj Li sanigis ilin.
37 Jakob ankaŭ, la simpla homo, estis savita pro sia integreco el la mano de sia frato Esav, kaj el la mano de Laban la Siriano, frato de lia patrino, kiu celis lian vivon; kaj ankaŭ el la mano de ĉiuj reĝoj de Kanaan, kiuj kolektiĝis kontraŭ li kaj liaj infanoj, por ekstermi ilin; kaj la Eternulo savis ilin el iliaj manoj, ke ili turnis sin kontraŭ

ilin kaj batis ilin; ĉar kiu iam etendis sian manon kontraŭ ilin senpune?
38 Vere Faraono, la antaŭa patro de via patro, levis Jozefon, filon de Jakob, super ĉiujn princojn de la lando Egipta, kiam li vidis lian saĝecon; ĉar per sia saĝeco li savis el malsato ĉiujn loĝantojn de la lando.
39 Post tio li ordonis al Jakob kaj liaj infanoj malsupreniri Egiptujon, por ke per ilia virto la lando Egipta kaj la lando Goŝen estu savitaj de la malsato.
40 Nun do, se plaĉas al vi, ĉesu ekstermi la Izraelidojn; sed se ne estas via volo, ke ili loĝu en Egiptujo, tiam forsendu ilin de ĉi tie, por ke ili iru al la lando Kanaana, la lando, kie iliaj prapatroj loĝis kiel fremduloj.
41 Kiam Faraono aŭdis la vortojn de Jitro, li tre koleris kontraŭ li, kaj li leviĝis hontigita de antaŭ la reĝo kaj iris en sian landon Midjan, kaj prenis kun si la bastonon de Jozef.
42 Kaj la reĝo diris al Ijob, la Uzido: Kion vi diras, Ijob, kaj kian konsilon vi donas al la Hebreoj?
43 Tiam Ijob diris al la reĝo: Jen ĉiuj loĝantoj de la lando estas en via mano; la reĝo faru tion, kio plaĉas al li.
44 Kaj la reĝo diris al Bileam: Kion vi diras, Bileam? parolu viajn vortojn, por ke ni aŭskultu ilin.
45 Kaj Bileam diris al la reĝo: El ĉio, kion la reĝo konsilis kontraŭ la Hebreoj, ili estos savitaj, kaj la reĝo ne povos superforti ilin per ia konsilo.
46 Ĉar se vi pensas malplifortigi ilin per flamanta fajro, vi ne povas venki ilin, ĉar ilia Dio savis Abrahamon, ilian patron, el Ur la Ĥaldea; kaj se vi pensas ekstermi ilin per glavo, tiam ilia patro Isaak saviĝis el ĝi, kaj virŝafo estis metita anstataŭ li.
47 Kaj se per malfacila kaj rigora laboro vi pensas malpliigi ilin, vi ne sukcesos eĉ en tio, ĉar ilia patro Jakob servis Labanon en ĉia malfacila laboro, kaj li prosperis.
48 Nun do, ho reĝo, aŭskultu miajn vortojn, ĉar jen estas la konsilo, kiu estas farita kontraŭ ili, per kiu vi venkos ilin, kaj de kiu vi ne devas deturniĝi.
49 Se plaĉas al la reĝo, li ordonu, ke ĉiuj iliaj infanoj, kiuj naskiĝos de hodiaŭ pluen, estu ĵetitaj en la akvon, ĉar per tio vi povas forviŝi ilian nomon, ĉar neniu el ili, nek el iliaj patroj, estis tiamaniere juĝita.
50 Kaj la reĝo aŭskultis la vortojn de Bileam, kaj la afero plaĉis al la reĝo kaj al la princoj; kaj la reĝo agis laŭ la vorto de Bileam.
51 Kaj la reĝo ordonis proklami kaj fari leĝon en la tuta lando Egipta, dirante: Ĉiu virseksulo, kiu naskiĝos al Hebreoj de tiu tago pluen, estu ĵetata en akvon.
52 Kaj Faraono alvokis ĉiujn siajn servantojn, dirante: Iru nun kaj serĉu en la lando Goŝen, kie estas la Izraelidoj; kaj rigardu, ke ĉiu filo, kiu naskiĝis al la Hebreoj, estu ĵetita en la riveron, sed ĉiun filinon lasu vivi.
53 Kiam la Izraelidoj aŭdis tiun aferon, kiun Faraono ordonis, ke oni ĵetu siajn knabetojn en la riveron, unuj el la popolo disiĝis de siaj edzinoj, kaj aliaj aliĝis al ili.
54 Kaj de tiu tago pluen, kiam venis la tempo de nasko al la virinoj de Izrael, kiuj restis kun siaj edzoj, ili iris sur la kampon, por naski tie, kaj ili naskis sur la kampo, kaj lasis siajn infanojn sur la kampo kaj reiris hejmen.
55 Kaj la Eternulo, kiu ĵuris al iliaj patroj multigi ilin, sendis unu el siaj servantaj anĝeloj, kiuj estas en la ĉielo, por lavi ĉiun infanon per akvo, por ŝmiri kaj vindi ĝin, kaj por meti en ĝiajn manojn du glatajn ŝtonojn, el unu el kiuj ĝi suĉis lakton kaj el la alia mielon, kaj li igis ĝian hararon kreski ĝis ĝiaj genuoj, per kiu ĝi povus kovri sin; por konsoli ĝin kaj alkroĉiĝi al ĝi, per sia kompato al ĝi.
56 Kaj kiam Dio kompatis ilin kaj deziris multigi ilin sur la tero, li ordonis al sia tero akcepti ilin por esti konservitaj tie ĝis la tempo de ilia kreskado, post kio la tero malfermis sian buŝon kaj elvomis ilin, kaj ili elkreskis el la urbo kiel la herbo de la tero kaj la herbo de la arbaro, kaj ili revenis ĉiu al sia familio kaj al la domo de sia patro, kaj ili restis kun ili.
57 Kaj la infanoj de la Izraelidoj estis sur la tero kiel herbo de la kampo, pro la graco de Dio al ili.
58 Kiam ĉiuj Egiptoj vidis tion, ili eliris ĉiu al sia kampo kun sia bovoparaĵo kaj sia plugilo, kaj ili plugis ĝin, kiel oni plugas la teron dum semado.
59 Kaj kiam ili plugis, ili ne povis vundi la infanojn de la Izraelidoj, do la popolo multiĝis kaj kreskadis treege.
60 Kaj Faraono ordonis al siaj oficistoj ĉiutage iri Goŝen, por serĉi la infanojn de la Izraelidoj.
61 Kaj kiam ili serĉis kaj trovis unu, ili perforte prenis ĝin el la sino de ĝia patrino kaj ĵetis ĝin en la riveron, sed la knabineton ili lasis kun ĝia patrino; tiel la Egiptoj faris al la Izraelidoj dum la tuta tempo.

ĈAPITRO 68

1 Kaj en tiu tempo la spirito de Dio estis sur Mirjam, filino de Amram, fratino de Aaron, kaj ŝi eliris kaj profetis pri la domo, dirante: Jen filo naskiĝos al ni de mia patro kaj patrino ĉi tiun fojon, kaj li savos Izraelon el la manoj de Egiptujo.
2 Kiam Amram aŭdis la vortojn de sia filino, li iris kaj prenis sian edzinon reen al la domo, post kiam li forpelis ŝin en la tempo, kiam Faraono ordonis ĵeti ĉiun virseksan infanon el la domo de Jakob en la akvon.
3 Kaj Amram prenis sian edzinon Joĥebed, tri jarojn post kiam li forpelis ŝin, kaj li venis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis.
4 Kaj post sep monatoj de sia koncipiĝo ŝi naskis filon, kaj la tuta domo pleniĝis per granda lumo, kvazaŭ la lumo de la suno kaj la luno dum ilia brilo.
5 Kaj kiam la virino vidis la infanon, ke ĝi estas bela kaj agrabla, ŝi kaŝis ĝin dum tri monatoj en interna ĉambro.
6 En tiu tempo la Egiptoj konspiris, por ekstermi ĉiujn Hebreojn, kiuj tie estis.
7 Kaj la Egiptaj virinoj iris en la landon Goŝen, kie estis la Izraelidoj, kaj ili portis siajn infanojn sur siajn ŝultrojn, siajn infanojn, kiuj ankoraŭ ne povis paroli.
8 Kaj en tiu tempo, kiam la virinoj de la Izraelidoj naskis, ĉiu virino kaŝis sian filon de antaŭ la Egiptoj, por ke la Egiptoj ne sciu, ke ili naskis, kaj por ke ili ne ekstermu ilin el la lando.
9 Kaj la egiptaj virinoj venis en Goŝen, kaj iliaj infanoj, kiuj ne povis paroli, estis sur iliaj ŝultroj; kaj kiam egipta virino eniris la domon de hebrea virino, ŝia bebo ekploris.
10 Kaj kiam ĝi ploris, la infano, kiu estis en la interna ĉambro, respondis; kaj la egiptaj virinoj iris kaj rakontis al la domo de Faraono.
11 Kaj Faraono sendis siajn korteganojn, por preni la infanojn kaj buĉi ilin; tiel faris la Egiptoj al la Hebreaj virinoj en la tuta tempo.

12 En tiu tempo, ĉirkaŭ tri monatojn post kiam Joĥebed kaŝis sian filon, la afero famiĝis en la domo de Faraono.
13 Kaj la virino rapide forprenis sian filon antaŭ ol venis la oficistoj, kaj ŝi prenis por li keston el junkoj kaj ŝmiris ĝin per sulfuro kaj peĉo, kaj metis la infanon en ĝin, kaj kuŝigis ĝin inter la ŝtonoj apud la bordo de la rivero.
14 Kaj lia fratino Mirjam staris malproksime, por scii, kio fariĝos al li kaj kio estos el ŝiaj vortoj.
15 Kaj Dio sendis en tiu tempo teruran varmegon sur la landon Egiptan, kiu forbruligis la karnon de homo kiel la suno en sia rondiro, kaj ĝi forte premis la Egiptojn.
16 Kaj ĉiuj Egiptoj malsupreniris, por bani sin en la rivero, pro la brulvarmo, kiu forbruligis ilian karnon.
17 Kaj Batja, la filino de Faraono, ankaŭ iris bani sin en la rivero, pro la bruliganta varmego, kaj ŝiaj servistinoj promenis laŭ la bordo de la rivero, kaj ankaŭ ĉiuj virinoj de Egiptujo.
18 Kaj Batia levis siajn okulojn al la rivero, kaj ŝi vidis la arkeon sur la akvo, kaj sendis sian servistinon por preni ĝin.
19 Kaj ŝi malfermis ĝin kaj vidis la infanon, kaj jen la bebo ploris, kaj ŝi kompatis lin, kaj diris: Ĉi tiu estas unu el la Hebreaj infanoj.
20 Kaj ĉiuj virinoj de Egiptujo, kiuj iris sur la bordo de la Rivero, deziris mamsuĉi lin, sed li ne volis mamsuĉi, ĉar de la Eternulo estis tio, por revenigi lin al la brusto de lia patrino.
21 Kaj lia fratino Mirjam estis tiam inter la Egiptaj virinoj ĉe la bordo de la Rivero, kaj ŝi vidis tion, kaj ŝi diris al la filino de Faraono: Ĉu mi iru kaj voku nutristinon el la Hebreinoj, ke ŝi mamnutru por vi la infanon?
22 Kaj la filino de Faraono diris al ŝi: Iru; kaj la junulino iris kaj vokis la patrinon de la infano.
23 Kaj la filino de Faraono diris al Joĥebed: Prenu ĉi tiun infanon kaj mamnutru ĝin por mi, kaj mi pagos al vi du arĝentajn monerojn ĉiutage; kaj la virino prenis la infanon kaj mamnutris ĝin.
24 Kaj post du jaroj, kiam la infano grandiĝis, ŝi alportis lin al la filino de Faraono, kaj li estis por ŝi kiel filo, kaj ŝi donis al li la nomon Moseo, ĉar ŝi diris: El la akvo mi lin eltiris.
25 Kaj lia patro Amram donis al li la nomon Kabar, ĉar li diris: Pro tio li aliĝis al sia edzino, kiun li forpuŝis.
26 Kaj lia patrino Joĥebed nomis lin Jekutiel, ĉar ŝi diris: Mi lin esperis al la Plejpotenculo, kaj Dio lin redonis al mi.
27 Kaj lia fratino Mirjam donis al li la nomon Jered, ĉar ŝi iris post li al la rivero, por scii, kia estos lia fino.
28 Kaj lia frato Aaron donis al li la nomon Abi-Zanuĥ, dirante: Mia patro forlasis mian patrinon kaj revenis al ŝi pro li.
29 Kaj Kehat, la patro de Amram, donis al li la nomon Abigdor, ĉar pro li Dio riparis la difekton de la domo de Jakob, kaj ili ne plu povis ĵeti siajn knabojn en la akvon.
30 Kaj ilia nutristino nomis lin Abi Soĥo, dirante: Li estis kaŝita en sia tendo dum tri monatoj pro la filoj de Ĥam.
31 Kaj ĉiuj Izraelidoj nomis lin Ŝemaja, filo de Netanel, ĉar ili diris: En lia tempo Dio aŭdis ilian krion kaj savis ilin el iliaj premantoj.
32 Kaj Moseo estis en la domo de Faraono, kaj estis filo por Batja, filino de Faraono; kaj Moseo kreskis inter la reĝidoj.

ĈAPITRO 69

1 Kaj la reĝo de Edom mortis en tiuj tagoj, en la dek-oka jaro de sia regado; kaj oni enterigis lin en sia templo, kiun li konstruis al si kiel sian reĝan loĝejon en la lando de Edom.
2 Kaj la filoj de Esav sendis al Petor, kiu estas ĉe la rivero, kaj ili venigis de tie junulon kun belaj okuloj kaj bela aspekto, kies nomo estis Saul, kaj faris lin reĝo super ili sur la loko Samla.
3 Kaj Saul reĝis super ĉiuj Esav-idoj en la lando de Edom dum kvardek jaroj.
4 Kiam Faraono, reĝo de Egiptujo, vidis, ke la konsilo, kiun Bileam donis pri la Izraelidoj, ne sukcesis, kaj ke ili tamen fruktis kaj multiĝis kaj kreskis en la tuta lando Egipta,
5 Tiam Faraono ordonis en tiu tempo, ke oni eldiru proklamon en la tuta Egiptujo al la Izraelidoj, dirante: Neniu malgrandigu sian ĉiutagan laboron.
6 Kaj se iu trovos sin mankhava en sia ĉiutaga laboro, kiun li faras, ĉu ĉe mortero aŭ ĉe brikoj, tiam lia plej juna filo anstataŭiĝu.
7 Kaj la laboro de Egiptujo plifortiĝis sur la Izraelidoj en tiuj tagoj, kaj jen se unu briko mankis en la ĉiutaga laboro de iu, la Egiptoj perforte prenis lian plej junan knabon de lia patrino kaj metis lin en la konstruaĵon en la lokon de la brikoj, kiujn lia patro lasis mankantaj.
8 Kaj la Egiptoj faris tiel al ĉiuj Izraelidoj ĉiutage, ĉiujn tagojn dum longa tempo.
9 Sed la tribo de Levi tiam ne kunlaboris kun siaj fratoj la Izraelidoj de la komenco, ĉar la idoj de Levi sciis la ruzecon de la Egiptoj, kiun ili komence uzis kontraŭ la Izraelidoj.

ĈAPITRO 70

1 Kaj en la tria jaro post la naskiĝo de Moseo, Faraono sidis ĉe bankedo, kiam Alparanit, la reĝino, sidis dekstre de li kaj Batia maldekstre de li, kaj la knabo Moseo kuŝis sur ŝia brusto, kaj Bileam, filo de Beor, kun liaj du filoj, kaj ĉiuj princoj de la regno sidis ĉe tablo antaŭ la reĝo.
2 Kaj la knabo etendis sian manon sur la kapon de la reĝo kaj prenis la kronon de la kapo de la reĝo kaj metis ĝin sur sian kapon.
3 Kiam la reĝo kaj la princoj vidis la laboron, kiun la knabo faris, la reĝo kaj la princoj ektimis, kaj unu homo esprimis miron al sia najbaro.
4 Kaj la reĝo diris al la princoj, kiuj sidis antaŭ li ĉe la tablo: Kion vi diras, kaj kion vi diras, ho princoj, pri ĉi tiu afero? kaj kia estos la juĝo kontraŭ la knabo pro ĉi tiu faro?
5 Kaj Bileam, filo de Beor, la magiisto, respondis antaŭ la reĝo kaj la princoj, kaj diris: Rememoru, ho mia sinjoro kaj reĝo, la sonĝon, kiun vi sonĝis antaŭ multe da tempo, kaj la interpreton, kiun via sklavo klarigis al vi.
6 Nun do ĉi tiu estas infano el la Hebreaj infanoj, en kiu estas la spirito de Dio; kaj mia sinjoro la reĝo ne pensu, ke ĉi tiu junulo faris tion sen scio.
7 Ĉar li estas hebrea knabo, kaj saĝo kaj kompreno estas kun li, kvankam li estas ankoraŭ infano, kaj kun saĝo li faris tion kaj elektis al si la regnon de Egiptujo.

8 Ĉar tia estas la kutimo de ĉiuj Hebreoj trompi reĝojn kaj iliajn nobelojn, fari ĉion ĉi ruze, por ke la reĝoj de la tero kaj iliaj homoj tremu.
9 Vi ja scias, ke tiel agis ilia patro Abraham, kiu trompis la militistaron de Nimrod, reĝo de Babel, kaj Abimeleĥ, reĝo de Gerar, kaj ke li ekposedis la landon de la Ĥetido kaj ĉiujn regnojn de Kanaan.
10 kaj ke li malsupreniris Egiptujon kaj diris pri sia edzino Sara: Ŝi estas mia fratino, por erarigi Egiptujon kaj ĝian reĝon.
11 Ankaŭ lia filo Isaak faris tiel, kiam li iris en Gerar kaj ekloĝis tie; kaj lia forto venkis la militistaron de Abimeleĥ, reĝo de la Filiŝtoj.
12 Li ankaŭ intencis faligi la regnon de la Filiŝtoj, dirante, ke Rebeka estas lia edzino, kaj li estas lia fratino.
13 Jakob ankaŭ agis perfide kontraŭ sia frato kaj prenis el lia mano lian unuenaskitecon kaj lian benon.
14 Li iris tiam Mezopotamion, al la domo de Laban, frato de lia patrino, kaj ruze prenis de li lian filinon, liajn brutojn kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj forkuris kaj revenis al la lando Kanaana al sia patro.
15 Liaj filoj vendis sian fraton Jozef, kaj li iris Egiptujon kaj fariĝis sklavo, kaj estis metita en malliberejon dum dek du jaroj.
16 Ĝis la antaŭa Faraono sonĝis sonĝojn kaj elkondukis lin el la malliberejo kaj altigis lin pli ol ĉiuj princoj de Egiptujo, pro tio, ke li klarigis al li liajn sonĝojn.
17 Kaj kiam Dio kaŭzis malsaton tra la lando, li sendis kaj venigis lian patron kaj ĉiujn liajn fratojn, kaj la tutan familion de lia patro, kaj subtenis ilin sen prezo aŭ rekompenco, kaj aĉetis la Egiptojn kiel sklavojn.
18 Kaj nun, mia sinjoro, ho reĝo, jen ĉi tiu knabo leviĝis anstataŭ ili en Egiptujo, por agi laŭ iliaj agoj kaj por ludi kun ĉiu reĝo, princo kaj juĝisto.
19 Se al la reĝo plaĉas, ni versŭ lian sangon sur la teron, por ke li ne kreskos kaj ne forprenu la regadon el via mano, kaj por ke la espero de Egiptujo ne pereu post lia regado.
20 Kaj Bileam diris al la reĝo: Ni voku ankaŭ ĉiujn juĝistojn de Egiptujo kaj ĝiajn saĝulojn, kaj ni sciigu nin, ĉu la knabo meritas la juĝon de morto, kiel vi diris, kaj tiam ni mortigos lin.
21 Kaj Faraono sendis kaj vokigis ĉiujn saĝulojn de Egiptujo, kaj ili venis al la reĝo; kaj anĝelo de la Eternulo venis inter ilin, kaj li estis kiel unu el la saĝuloj de Egiptujo.
22 Kaj la reĝo diris al la saĝuloj: Vi ja aŭdis, kion faris tiu Hebrea knabo, kiu estas en la domo; kaj tiel juĝis Bileam pri la afero.
23 Nun juĝu ankaŭ vi kaj vidu, kio apartenas al la knabo pro la faro, kiun li faris.
24 Kaj la anĝelo, kiu aspektis kiel unu el la saĝuloj de Faraono, respondis kaj diris jene, antaŭ ĉiuj saĝuloj de Egiptujo kaj antaŭ la reĝo kaj la princoj:
25 Se al la reĝo plaĉas, la reĝo sendu virojn, kaj ili alportu al li oniksan ŝtonon kaj ardantan karbon, kaj metu ilin antaŭ la knabon; kaj se la knabo etendos sian manon kaj prenos la oniksan ŝtonon, tiam ni scios, ke kun saĝo la junulo faris ĉion, kion li faris, kaj ni devos mortigi lin.
26 Sed se li etendos sian manon sur la karbojn, tiam ni scios, ke ne sciante li tion faris, kaj li vivos.
27 Kaj la afero plaĉis al la reĝo kaj al la princoj, kaj la reĝo agis laŭ la vorto de la anĝelo de la Eternulo.
28 Kaj la reĝo ordonis, ke oni alportu la oniksan ŝtonon kaj karbon kaj metu ĝin antaŭ Moseon.
29 Kaj ili metis la knabon antaŭ ilin, kaj la knabo provis etendi sian manon al la oniksa ŝtono, sed la anĝelo de la Eternulo prenis lian manon kaj metis ĝin sur la karbon, kaj la karbo estingiĝis en lia mano, kaj li levis ĝin kaj metis ĝin en sian buŝon, kaj bruligis parton de siaj lipoj kaj parton de sia lango, kaj li fariĝis peza en la buŝo kaj lango.
30 Kiam la reĝo kaj la princoj tion vidis, ili komprenis, ke Moseo ne agis saĝe, deprenante la kronon de la kapo de la reĝo.
31 Do la reĝo kaj la princoj detenis sin de mortigi la infanon; kaj Moseo restis en la domo de Faraono, kaj li kreskis, kaj la Eternulo estis kun li.
32 Kaj dum la knabo estis en la domo de la reĝo, li estis vestita per purpuro kaj li kreskis inter la infanoj de la reĝo.
33 Kaj kiam Moseo kreskis en la domo de la reĝo, Batja, filino de Faraono, lin konsideris filo, kaj la tuta domo de Faraono lin honoris, kaj ĉiuj Egiptoj lin timis.
34 Kaj li ĉiutage eliris kaj venis en la landon Goŝen, kie estis liaj fratoj, la Izraelidoj; kaj Moseo vidis ilin ĉiutage spirmankaj kaj malfacilaj.
35 Kaj Moseo demandis ilin, dirante: Kial oni faras al vi ĉi tiun laboron ĉiutage?
36 Kaj ili rakontis al li ĉion, kio okazis al ili, kaj ĉiujn ordonojn, kiujn Faraono starigis sur ilin antaŭ lia naskiĝo.
37 Kaj ili rakontis al li ĉiujn konsilojn, kiujn Bileam, filo de Beor, konsilis kontraŭ ili, kaj kion li ankaŭ konsilis kontraŭ li, por mortigi lin, kiam li prenis la kronon de la reĝo de lia kapo.
38 Kiam Moseo aŭdis tion, lia kolero ekflamis kontraŭ Bileam, kaj li provis mortigi lin; kaj li agadis embuske kontraŭ li ĉiutage.
39 Kaj Bileamo timis Moseon, kaj li kaj liaj du filoj leviĝis kaj eliris el Egiptujo, kaj ili forkuris kaj savis siajn animojn kaj translokiĝis al la lando Kuŝ al Kikjan, reĝo de Kuŝ.
40 Kaj Moseo estis en la domo de la reĝo, elirante kaj enirante; kaj la Eternulo donis al li favoron en la okuloj de Faraono kaj en la okuloj de ĉiuj liaj servantoj kaj en la okuloj de la tuta popolo Egipta; kaj ili amis Moseon tre forte.
41 Kaj venis tago, kiam Moseo iris en la landon Goŝen, por vidi siajn fratojn, kaj li vidis la Izraelidojn en iliaj ŝarĝoj kaj malfacila laboro; kaj Moseo malĝojis pro ili.
42 Kaj Moseo revenis Egiptujon, kaj venis en la domon de Faraono, kaj venis antaŭ la reĝon, kaj Moseo kliniĝis antaŭ la reĝo.
43 Kaj Moseo diris al Faraono: Mi petas vin, mia sinjoro, mi venis, por peti de vi malgrandan peton; ne forturnu mian vizaĝon sen vanaj vortoj. Kaj Faraono diris al li: Parolu.
44 Kaj Moseo diris al Faraono: Donu al viaj servantoj, la Izraelidoj, kiuj estas en Goŝen, unu tagon por ripozi tie de iliaj laboroj.
45 Kaj la reĝo respondis al Moseo kaj diris: Jen mi levis vian vizaĝon en ĉi tiu afero, por plenumi vian peton.
46 Kaj Faraono ordonis proklami en la tuta Egiptujo kaj en la lando Goŝen, dirante:
47 Al vi, ĉiuj Izraelidoj, tiele diras la reĝo:Dum ses tagoj faru vian laboron kaj vian laboron, sed en la sepa tago

ripozu kaj ne faru ian laboron; tiel faru en ĉiuj tagoj, kiel ordonis la reĝo kaj Moseo, filo de Batja.
48 Kaj Moseo ĝojis pri tiu afero, kiun la reĝo donis al li; kaj ĉiuj Izraelidoj faris, kiel Moseo ordonis al ili.
49 Ĉar de la Eternulo tio estis destinita por la Izraelidoj, ĉar la Eternulo komencis memori la Izraelidojn, por savi ilin pro iliaj patroj.
50 Kaj la Eternulo estis kun Moseo, kaj lia famo disvastiĝis tra la tuta Egiptujo.
51 Kaj Moseo fariĝis granda en la okuloj de ĉiuj Egiptoj kaj en la okuloj de ĉiuj Izraelidoj, celante bonon por sia popolo Izrael kaj parolante al ili vortojn de paco al la reĝo.

ĈAPITRO 71

1 Kiam Moseo havis la aĝon de dek ok jaroj, li deziris vidi sian patron kaj sian patrinon, kaj li iris al ili en Goŝen. Kiam Moseo alproksimiĝis al Goŝen, li venis al la loko, kie la Izraelidoj laboris, kaj li observis iliajn ŝarĝojn, kaj li vidis Egipton bati unu el siaj Hebreaj fratoj.
2 Kiam la batito ekvidis Moseon, li kuris al li por helpo, ĉar la viro Moseo estis tre respektata en la domo de Faraono, kaj li diris al li: Mia sinjoro, atentu min; tiu Egipto venis al mia domo nokte kaj ligis min kaj venis al mia edzino antaŭ mi; kaj nun li volas preni mian vivon.
3 Kaj kiam Moseo aŭdis tiun malbonan aferon, lia kolero ekflamis kontraŭ la Egipto, kaj li turnis sin tien kaj reen, kaj vidante, ke tie estas neniu, li frapis la Egipton kaj kaŝis lin en la sablo, kaj savis la Hebreon el la mano de tiu, kiu lin batis.
4 Kaj la Hebreo iris al sia domo, kaj Moseo reiris al sia domo, kaj eliris kaj revenis al la domo de la reĝo.
5 Kiam la viro revenis hejmen, li pensis pri forpuŝado de sia edzino, ĉar ne estis ĝuste en la domo de Jakob, ke iu alproksimiĝu al sia edzino, post kiam ŝi malpuriĝis.
6 Kaj la virino iris kaj rakontis al siaj fratoj, kaj la fratoj de la virino provis mortigi lin, kaj li forkuris al sia domo kaj saviĝis.
7 Kaj en la dua tago Moseo eliris al siaj fratoj, kaj vidis, ke jen du viroj kvereliĝis, kaj li diris al la malbonulo: Kial vi batas vian proksimulon?
8 Kaj li respondis al li kaj diris al li: Kiu starigis vin kiel princon kaj juĝiston super ni? ĉu vi pensas mortigi min, kiel vi mortigis la Egipton? Kaj Moseo ektimis, kaj diris: Vere, la afero estas jam sciata?
9 Kaj Faraono aŭdis pri tiu afero, kaj li ordonis mortigi Moseon, do Dio sendis sian anĝelon, kaj li aperis al Faraono en la formo de estro de la gardistoj.
10 Kaj la anĝelo de la Eternulo prenis la glavon el la mano de la estro de la korpogardistoj kaj dehakis per ĝi lian kapon, ĉar la bildo de la estro de la korpogardistoj ŝanĝiĝis al la bildo de Moseo.
11 Kaj anĝelo de la Eternulo ekprenis la dekstran manon de Moseo kaj elkondukis lin el Egiptujo kaj starigis lin ekster la limoj de Egiptujo, en la zonon de kvardek tagoj.
12 Kaj lia frato Aaron sola restis en la lando Egipta, kaj li profetis al la Izraelidoj, dirante:
13 Tiele diras la Eternulo, Dio de viaj patroj: Forĵetu ĉiu la abomenindaĵojn, kiuj estas antaŭ liaj okuloj, kaj ne malpurigu vin per la idoloj de Egiptujo.
14 Kaj la Izraelidoj ribelis kaj ne aŭskultis Aaronon en tiu tempo.
15 Kaj la Eternulo intencis pereigi ilin; se la Eternulo ne memorus la interligon, kiun Li faris kun Abraham, Isaak kaj Jakob.
16 En tiu tempo la mano de Faraono estis tre forta kontraŭ la Izraelidoj, kaj li turmentis kaj subpremis ilin ĝis la tempo, kiam Dio sendis Sian vorton kaj rememoris ilin.

ĈAPITRO 72

1 En tiu tempo estis granda milito inter la Etiopujoj kaj la orientidoj kaj Aram; kaj ili ribelis kontraŭ la reĝo de Etiopujo, en kies mano ili estis.
2 Kaj eliris Kikjan, reĝo de Kuŝ, kaj kun ĉiuj Kuŝ-idoj, popolo grandnombra kiel la sablo; kaj li iris, por batali kontraŭ Aram kaj la orientidoj, por subigi ilin.
3 Kaj kiam Kikiano eliris, li lasis Bileamon, la magiiston, kun liaj du filoj, por gardi la urbon, kaj la plej humilan grupon de la popolo de la lando.
4 Do Kikiano eliris al Aram kaj la orientidoj, kaj li batalis kontraŭ ili kaj venkis ilin, kaj ili ĉiuj falis vunditaj antaŭ Kikiano kaj lia popolo.
5 Kaj li prenis multajn el ili kaptitojn kaj submetis ilin kiel komence, kaj li starigis siajn tendarojn sur ilia tero por preni tributon de ili kiel kutime.
6 Kaj Bileamo, filo de Beor, kiam la reĝo de Kuŝ lasis lin gardi la urbon kaj la malriĉulojn de la urbo, li leviĝis kaj konsilis kun la popolo de la lando ribeli kontraŭ la reĝo Kikjan, ne lasi lin eniri la urbon kiam li revenus hejmen.
7 Kaj la popolo de la lando aŭskultis lin, kaj ĵuris al li, kaj faris lin reĝo super si, kaj liajn du filojn militestroj.
8 Do ili leviĝis kaj starigis la muregojn de la urbo ĉe la du anguloj, kaj ili konstruis treege fortan konstruaĵon.
9 Kaj ĉe la tria angulo ili fosis sennombrajn fosaĵojn inter la urbo kaj la rivero, kiu ĉirkaŭis la tutan landon Etiopujo, kaj ili eligis tie la akvon de la rivero.
10 Ĉe la kvara angulo ili kolektis multajn serpentojn per siaj ekzorcoj kaj sorĉoj, kaj ili fortikigis la urbon kaj loĝis en ĝi, kaj neniu eliris aŭ eniris antaŭ ili.
11 Kaj Kikiano batalis kontraŭ Aram kaj la orientidoj kaj subigis ilin kiel antaŭe, kaj ili donis al li sian kutiman tributon, kaj li iris kaj revenis al sia lando.
12 Kaj kiam Kikjan, la reĝo de Kuŝ, alproksimiĝis al sia urbo kaj ĉiuj militestroj kun li, ili levis siajn okulojn kaj vidis, ke la muroj de la urbo estas konstruitaj kaj tre levitaj; kaj la homoj miris pri tio.
13 Kaj ili diris unu al la alia: Ĉar ili vidis, ke ni estas prokrastitaj en la batalo, kaj ili tre timis nin, tial ili faris tion, kaj konstruis la urbomurojn kaj fortikigis ilin, por ke la reĝoj de Kanaan ne venu milite kontraŭ ilin.
14 Kaj la reĝo kaj la militistaro alproksimiĝis al la pordego de la urbo, kaj ili levis la okulojn, kaj jen ĉiuj pordegoj de la urbo estas fermitaj; kaj ili vokis al la gardostarantoj, dirante: Malfermu al ni, por ke ni eniru la urbon.
15 Sed la gardostarantoj rifuzis malfermi al ili laŭ la ordono de Bileam, la magiisto, ilia reĝo; ili ne permesis al ili eniri en sian urbon.
16 Ili do komencis batalon kontraŭ ili antaŭ la urbopordego, kaj cent tridek viroj el la armeo de Kikiano falis en tiu tago.

17 Kaj la sekvan tagon ili daŭrigis batali kaj ili batalis ĉe la bordo de la rivero; ili provis pasi sed ne sukcesis, do kelkaj el ili sinkis en la fosaĵojn kaj mortis.
18 Do la reĝo ordonis al ili haki arbojn por fari flosojn, sur kiuj ili povus transiri al ili, kaj ili faris tion.
19 Kaj kiam ili alvenis al la loko de la fosaĵoj, la akvoj turniĝis per mueliloj, kaj ducent viroj sur dek flosoj dronis.
20 Kaj en la tria tago ili venis por batali ĉe la flanko, kie estis la serpentoj, sed ili ne povis alproksimiĝi tien, ĉar la serpentoj mortigis el ili cent sepdek homojn, kaj ili ĉesis batali kontraŭ Kuŝ, kaj ili sieĝis Kuŝ dum naŭ jaroj, neniu homo eliris nek eniris.
21 En tiu tempo, kiam estis milito kaj sieĝo kontraŭ Kuŝ, Moseo forkuris el Egiptujo de Faraono, kiu volis mortigi lin pro tio, ke li mortigis la Egipton.
22 Kaj Moseo havis la aĝon de dek ok jaroj, kiam li forkuris el Egiptujo de Faraono; kaj li forkuris kaj saviĝis en la tendaron de Kikjan, kiu tiutempe sieĝis Kuŝon.
23 Kaj Moseo estis naŭ jarojn en la tendaro de Kikjan, reĝo de Kuŝ, la tutan tempon, kiun ili sieĝis Kuŝ; kaj Moseo eliris kaj venis kun ili.
24 Kaj la reĝo kaj la princoj kaj ĉiuj militistoj amis Moseon, ĉar li estis granda kaj inda, lia staturo estis kiel belega leono, lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj lia forto estis kiel tiu de leono; kaj li estis konsilisto de la reĝo.
25 Kaj post naŭ jaroj, Kikianon atakis mortiga malsano, kaj lia malsano lin superfortis, kaj li mortis en la sepa tago.
26 Kaj liaj sklavoj enbalzamigis lin kaj forportis lin kaj enterigis lin antaŭ la pordego de la urbo norde de la lando Egipta.
27 Kaj ili konstruis super li belan, fortan kaj altan konstruaĵon, kaj ili metis grandajn ŝtonojn sube.
28 Kaj la skribistoj de la reĝo gravuris sur tiujn ŝtonojn la tutan potencon de sia reĝo Kikiano, kaj ĉiujn liajn batalojn, kiujn li batalis, jen ili estas skribitaj tie hodiaŭ.
29 Post la morto de Kikjan, reĝo de Kuŝ, liaj viroj kaj soldatoj forte afliktiĝis pro la milito.
30 Do ili diris unu al la alia: Donu al ni konsilon pri tio, kion ni faru nun, ĉar ni loĝis en la dezerto naŭ jarojn for de niaj hejmoj.
31 Se ni diros, ke ni batalos kontraŭ la urbo, multaj el ni falos vunditaj aŭ mortigitaj, kaj se ni restos ĉi tie en la sieĝo, ni ankaŭ mortos.
32 Ĉar nun ĉiuj reĝoj de Aram kaj de la oriento aŭdos, ke nia reĝo mortis; kaj ili subite atakos nin malamike, kaj ili batalos kontraŭ ni kaj ne lasos ĉe ni restanton.
33 Nun do ni iru kaj starigu reĝon super ni, kaj ni restu en la sieĝo ĝis la urbo estos transdonita al ni.
34 Kaj ili volis elekti en tiu tago viron por reĝo el la armeo de Kikiano, kaj ili trovis neniun objekton de ilia elekto similan al Moseo por regi super ili.
35 Kaj ili rapide deprenis ĉiu siajn vestojn kaj ĵetis ilin sur la teron, kaj ili faris grandan amason kaj metis Moseon sur ĝin.
36 Kaj ili leviĝis kaj blovis per trumpetoj kaj kriis antaŭ li, kaj diris: Vivu la reĝo, vivu la reĝo!
37 Kaj la tuta popolo kaj la eminentuloj ĵuris al li doni al li kiel edzinon Adonijan, la reĝinon Etiopon, edzinon de Kikjan; kaj en tiu tago ili faris Moseon reĝo super si.
38 Kaj la tuta popolo de Etiopujo eligis proklamon en tiu tago, dirante: Ĉiu donu al Moseo ion, kio apartenas al li.
39 Kaj ili sternis tukon sur la amaso, kaj ĉiu ĵetis en ĝin ion, kion li havis, unu oran orelringon kaj la alia moneron.
40 Ankaŭ oniksajn ŝtonojn, bedeliumon, perlojn kaj marmoron la Etiopianoj ĵetis al Moseo sur la amason, ankaŭ tre multe da arĝento kaj oro.
41 Kaj Moseo prenis la tutan arĝenton kaj oron kaj ĉiujn vazojn kaj la bedelian kaj la oniksan ŝtonon, kiujn donis al li ĉiuj Kuŝ-idoj, kaj li metis ilin inter siajn trezorejojn.
42 Kaj Moseo reĝis super la Kuŝ-idoj en tiu tago, anstataŭ Kikjan, reĝo de Kuŝ.

ĈAPITRO 73

1 En la kvindek-kvina jaro de la regado de Faraono, reĝo de Egiptujo, tio estas en la cent kvindek-sepa jaro de la malsupreniro de la Izraelidoj en Egiptujon, Moseo reĝis en Kuŝ.
2 Moseo havis la aĝon de dudek sep jaroj, kiam li komencis reĝi super Kuŝ, kaj kvardek jarojn li reĝis.
3 Kaj la Eternulo donis al Moseo favoron kaj gracon antaŭ la okuloj de ĉiuj Kuŝidoj; kaj la Kuŝidoj lin amis tre forte; kaj Moseo estis favorata kaj de la Eternulo kaj de la homoj.
4 Kaj en la sepa tago de lia reĝado kolektiĝis ĉiuj Kuŝ-idoj kaj venis antaŭ Moseo kaj kliniĝis antaŭ li ĝis la tero.
5 Kaj ĉiuj infanoj ekparolis kune antaŭ la reĝo, dirante: Donu al ni konsilon, por ke ni vidu, kion fari kun ĉi tiu urbo.
6 Ĉar jam naŭ jarojn ni sieĝas la urbon, kaj ni ne vidas niajn infanojn kaj niajn edzinojn.
7 Kaj la reĝo respondis al ili, dirante: Se vi obeos mian voĉon en ĉio, kion mi ordonos al vi, tiam la Eternulo transdonos la urbon en niajn manojn, kaj ni venkos ĝin.
8 Ĉar se ni batalos kontraŭ ili kiel en la antaŭa batalo, kiun ni havis kontraŭ ili antaŭ la morto de Kikiano, multaj el ni falos vunditaj kiel antaŭe.
9 Jen do estas al vi konsilo pri ĉi tiu afero: se vi aŭskultos mian voĉon, tiam la urbo estos transdonita en niajn manojn.
10 Kaj la tuta militistaro respondis al la reĝo, dirante: Ĉion, kion nia sinjoro ordonos, tion ni faros.
11 Kaj Moseo diris al ili: Iru kaj proklamu en la tuta tendaro al la tuta popolo, dirante:
12 Tiele diras la reĝo: Iru en la arbaron, kaj prenu kun vi cikoniajn idojn, ĉiu po unu cikonia ido en la mano.
13 Kaj ĉiu, kiu malobeos la ordonon de la reĝo kaj ne alkondukos sian infanon, tiu mortos, kaj la reĝo prenos ĉion, kio apartenas al li.
14 Kaj kiam vi alportos ilin, ili estos sub via gardado, vi bredos ilin ĝis ili kreskos, kaj vi instruos ilin salti sur ilin, kiel estas la kutimo de la idoj de la akcipitro.
15 Kaj ĉiuj Kuŝ-idoj aŭdis la vortojn de Moseo, kaj ili leviĝis kaj proklamigis en la tendaro, dirante:
16 Al vi, ĉiuj idoj de Kuŝ, estas ordono de la reĝo: iru ĉiuj kune en la arbaron, kaj kaptu tie la cikoniojn, ĉiu sian idon en la mano, kaj alkonduku ilin hejmen.
17 Kaj ĉiu, kiu malobeos la ordonon de la reĝo, mortos, kaj la reĝo prenos ĉion, kio apartenas al li.
18 Kaj la tuta popolo faris tiel, kaj ili eliris al la arbaro kaj grimpis sur la abiojn kaj kaptis, ĉiu viro po unu ido en sia mano, ĉiujn cikoniajn idojn, kaj ili kondukis ilin en la dezerton kaj bredis ilin laŭ ordono de la reĝo, kaj ili instruis ilin salti sur ilin, simile al la junaj akcipitroj.

19 Kaj post kiam la cikonioj estis bredigitaj, la reĝo ordonis malsatigi ilin dum tri tagoj, kaj la tuta popolo faris tion.
20 Kaj en la tria tago la reĝo diris al ili: Fortiĝu kaj fariĝu kuraĝaj viroj, kaj ĉiu surmetu sian kirason, kaj zonu sin per sia glavo, kaj ĉiu rajdu sian ĉevalon, kaj ĉiu prenu sian cikonidon en la manon.
21 Kaj ni leviĝos kaj batalos kontraŭ la urbon, kie estas la serpentoj; kaj la tuta popolo faris, kiel ordonis la reĝo.
22 Kaj ili prenis ĉiu sian cikonidon en la manon, kaj foriris; kaj kiam ili alvenis al la loko de la serpentoj, la reĝo diris al ili: Ĉiu eligu sian cikonidon sur la serpentojn.
23 Kaj ili forsendis ĉiu sian cikonidon laŭ la ordono de la reĝo, kaj la cikonioj kuris sur la serpentojn kaj ili formanĝis ilin ĉiujn kaj ekstermis ilin el tiu loko.
24 Kaj kiam la reĝo kaj la popolo vidis, ke ĉiuj serpentoj estis ekstermitaj en tiu loko, la tuta popolo ekkriis per laŭta kriado.
25 Kaj ili alproksimiĝis kaj batalis kontraŭ la urbo kaj prenis ĝin kaj subigis ĝin, kaj ili eniris en la urbon.
26 Kaj mortis en tiu tago mil cent homoj el la urbo, ĉiuj loĝantoj de la urbo; sed el la sieĝanta popolo ne mortis eĉ unu.
27 Kaj ĉiuj Kuŝ-idoj iris ĉiu al sia hejmo, al sia edzino kaj infanoj kaj ĉio, kio apartenis al li.
28 Kaj Bileam, la magiisto, kiam li vidis, ke la urbo estas prenita, li malfermis la pordegon, kaj li kaj liaj du filoj kaj ok fratoj forkuris kaj revenis Egiptujon al Faraono, reĝo de Egiptujo.
29 Ili estas la sorĉistoj kaj magiistoj, kiuj estas menciitaj en la libro de la leĝo, starante kontraŭ Moseo, kiam la Eternulo venigis la plagojn sur Egiptujon.
30 Tiel Moseo prenis la urbon per sia saĝo, kaj la Kuŝ-idoj starigis lin sur la trono anstataŭ Kikjan, reĝo de Kuŝ.
31 Kaj ili metis la reĝan kronon sur lian kapon, kaj ili donis al li kiel edzinon Adonija, la reĝino Etiopo, edzino de Kikjan.
32 Kaj Moseo timis la Eternulon, Dion de siaj patroj; tial li ne alproksimiĝis al ŝi, kaj al ŝi li ne turnis siajn okulojn.
33 Ĉar Moseo rememoris, kiel Abraham ĵurigis sian sklavon Eliezer, dirante al li: Ne prenu virinon el la filinoj de Kanaan por mia filo Isaak.
34 Kaj kion Isaak faris, kiam Jakob forkuris de sia frato, kiam li ordonis al li, dirante: Ne prenu edzinon el la filinoj de Kanaan, kaj ne faru aliancon kun iu el la filoj de Ĥam.
35 Ĉar la Eternulo, nia Dio, donis Ĥamon, filon de Noa, kaj liajn infanojn kaj lian tutan idaron, kiel sklavojn al la infanoj de Ŝem kaj al la infanoj de Jafet kaj al ilia idaro post ili kiel sklavojn por ĉiam.
36 Tial Moseo ne turnis sian koron nek siajn okulojn al la edzino de Kikjan dum la tuta tempo, kiun li reĝis super Kuŝ.
37 Kaj Moseo timis la Eternulon, sian Dion, dum sia tuta vivo; kaj Moseo iradis antaŭ la Eternulo fidele, per sia tuta koro kaj per sia tuta animo; li ne deflankiĝis de la ĝusta vojo dum sia tuta vivo; li ne flankiĝis de la vojo dekstren nek maldekstren, kiun iris Abraham, Isaak kaj Jakob.
38 Kaj Moseo fortiĝis en la regno de la Kuŝidoj, kaj li kondukis la Kuŝidojn per sia saĝeco; kaj Moseo prosperis en sia regno.
39 Kaj en tiu tempo Aram kaj la orientidoj aŭdis, ke Kikjan, reĝo de Kuŝ, mortis; kaj Aram kaj la orientidoj ribelis kontraŭ Kuŝ en tiu tempo.
40 Kaj Moseo kolektis ĉiujn Kuŝidojn, tre fortan popolon, ĉirkaŭ tridek mil virojn; kaj li eliris, por batali kontraŭ la Aram kaj la orientidoj.
41 Kaj ili iris unue al la orientidoj, kaj kiam la orientidoj aŭdis ilian raporton, ili iris renkonti ilin kaj komencis batalon kontraŭ ili.
42 Kaj la milito estis kruela kontraŭ la orientidoj; kaj la Eternulo transdonis ĉiujn orientidojn en la manojn de Moseo; kaj falis mortigitoj ĉirkaŭ tricent homoj.
43 Kaj ĉiuj filoj de la oriento returniĝis kaj retiriĝis; kaj Moseo kaj la idoj de Kuŝ sekvis ilin kaj humiligis ilin, kaj metis sur ilin tributon laŭ ilia kutimo.
44 Kaj Moseo kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, transiris de tie al la lando de Aram por la milito.
45 Kaj ankaŭ la popolo de Sirio eliris renkonte al ili, kaj ili batalis kontraŭ ili; kaj la Eternulo transdonis ilin en la manon de Moseo; kaj multaj el la Sirianoj falis vunditaj.
46 Kaj ankaŭ Aram estis subigita de Moseo kaj la popolo de Kuŝ, kaj ankaŭ pagis sian kutiman imposton.
47 Kaj Moseo submetis Aramojn kaj la orientidojn al la Etiopujo; kaj Moseo kaj la tuta popolo, kiu estis kun li, returnis sin al la lando Etiopujo.
48 Kaj Moseo fortikiĝis en la regno de la Kuŝidoj, kaj la Eternulo estis kun li, kaj ĉiuj Kuŝidoj lin timis.

ĈAPITRO 74

1 Post paso de kelkaj jaroj mortis Ŝaul, reĝo de Edom; kaj anstataŭ li ekreĝis Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor.
2 En la deksesa jaro de la reĝado de Moseo super Kuŝ, Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor, reĝis en la lando de Edom super ĉiuj Edomanoj dum tridek ok jaroj.
3 En lia tempo Moab defalis de la potenco de Edom; ĉar li estis sub Edom de post la tempo de Hadad, filo de Bedad, kiu venkobatis ilin, kaj ankaŭ Midjan, kaj submetis Moabon al Edom.
4 Kiam Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor, reĝis super Edom, ĉiuj Moabidoj retiriĝis de Edom.
5 Kaj Angeas, reĝo de Afriko, mortis en tiuj tagoj, kaj lia filo Azdrubal regis anstataŭ li.
6 Kaj en tiuj tagoj mortis Janeas, reĝo de la Kitim-idoj, kaj oni enterigis lin en lia templo, kiun li konstruis por si en la ebenaĵo Kanopio kiel loĝejon, kaj Latino ekreĝis anstataŭ li.
7 En la dudek-dua jaro de la regado de Moseo super la Kuŝidoj, Latino reĝis super la Kitimidoj kvardek kvin jarojn.
8 Kaj li ankaŭ konstruis por si grandan kaj potencan turon, kaj li konstruis tie elegantan templon por sia loĝejo, por estri sian regadon, kiel estis la kutimo.
9 En la tria jaro de sia regado li proklamigis ĉiujn siajn lertajn homojn, kaj ili konstruis por li multajn ŝipojn.
10 Kaj Latino kolektis ĉiujn siajn fortojn, kaj ili venis per ŝipoj, kaj eniris ilin por batali kontraŭ Azdrubal, filo de Angeas, reĝo de Afriko, kaj ili venis al Afriko kaj ekbatalis kontraŭ Azdrubal kaj lia armeo.
11 Kaj Latino venkis Azdrubalon, kaj Latino prenis de Azdrubal la akvedukton, kiun lia patro prenis de la infanoj de Kitim, kiam li prenis Janjah, filinon de Uzi, kiel edzinon.

Tiel Latino renversis la ponton de la akvedukto kaj frapis la tutan armeon de Azdrubal per severa bato.
12 Kaj la ceteraj fortaj viroj de Azdrubal fortigis sin, kaj iliaj koroj pleniĝis de envio, kaj ili celis morton, kaj denove ekbatalis kontraŭ Latino, reĝo de Kitim.
13 Kaj la batalo estis severa kontraŭ ĉiuj viroj de Afriko, kaj ili ĉiuj falis vunditaj antaŭ Latino kaj lia popolo, kaj ankaŭ la reĝo Azdrubal falis en tiu batalo.
14 Kaj la reĝo Azdrubal havis tre belan filinon, kies nomo estis Uŝpezena, kaj ĉiuj viroj de Afriko brodis ŝian bildon sur siajn vestojn, pro ŝia granda beleco kaj ĉarma aspekto.
15 Kaj la viroj de Latino vidis Uŝpezenan, filinon de Azdrubal, kaj laŭdis ŝin al Latino, ilia reĝo.
16 Kaj Latino ordonis, ke oni ŝin alkonduku, kaj Latino prenis Uŝpezenan kiel edzinon, kaj li returnis sin survoje al Kitim.
17 Kaj post la morto de Azdrubal, filo de Angeas, kiam Latinus revenis al sia lando de la batalo, ĉiuj loĝantoj de Afriko ribelis kaj prenis Anibal, filo de Angeas, la pli juna frato de Azdrubal, kaj faris lin reĝo anstataŭ sia frato super la tuta lando ĉe Afriko.
18 Kaj kiam li reĝis, li decidis iri al Kitim por batali kontraŭ la idoj de Kitim, por venĝi la aferon de sia frato Azdrubal, kaj la aferon de la loĝantoj de Afriko, kaj li faris tion.
19 Kaj li konstruis multajn ŝipojn, kaj li venis tien kun sia tuta militistaro, kaj li iris al Kitim.
20 Tiel Anibal batalis kontraŭ la Kitim-idoj, kaj la Kitim-idoj falis vunditaj antaŭ Anibal kaj lia armeo, kaj Anibal venĝis la aferon de sia frato.
21 Kaj Anibal daŭrigis la militon dum dek ok jaroj kontraŭ la Kitidoj, kaj Anibal loĝis en la lando de Kitidoj kaj starigis tie tendarojn dum longa tempo.
22 Anibal frapis la Kitim-idojn tre kruele, kaj li mortigis iliajn eminentulojn kaj estrojn, kaj el la cetera popolo li mortigis ĉirkaŭ okdek mil virojn.
23 Kaj post paso de tagoj kaj jaroj, Anibal revenis al sia lando Afriko, kaj li regis sekure anstataŭ sia frato Azdrubal.

ĈAPITRO 75

1 En tiu tempo, en la cent okdeka jaro post la malsupreniro de la Izraelidoj en Egiptujon, eliris el Egiptujo kuraĝaj viroj, tridek mil piedirantoj, el la Izraelidoj, ĉiuj el la tribo de Jozef, el la idoj de Efraim, filo de Jozef.
2 Ĉar ili diris, ke finiĝis la periodo, kiun la Eternulo difinis por la Izraelidoj en la tempoj antikvaj, kiun Li parolis al Abraham.
3 Kaj tiuj viroj zonis sin, kaj ĉiu metis sian glavon ĉe sian flankon, kaj ĉiu sian kirason sur sin, kaj ili fidis sian forton, kaj ili eliris kune el Egiptujo kun forta mano.
4 Sed ili ne kunportis provizojn por la vojo, nur arĝenton kaj oron, eĉ ne panon por tiu tago ili kunportis en siajn manojn, ĉar ili pensis, ke ili ricevos siajn provizojn kontraŭ pago de la Filiŝtoj, kaj alie ili prenos ilin per perforto.
5 Kaj tiuj viroj estis tre fortaj kaj kuraĝaj viroj, unu viro povis persekuti milon, kaj du povis venki dek milon; do ili fidis sian forton kaj iris kune, kiaj ili estis.
6 Kaj ili direktis sian vojon al la lando de Gat, kaj ili malsupreniris kaj trovis la paŝtistojn de Gat, paŝtantajn la brutojn de la infanoj de Gat.
7 Kaj ili diris al la paŝtistoj: Donu al ni iom el la ŝafoj pro pago, por ke ni manĝu, ĉar ni estas malsataj, ĉar ni ne manĝis panon hodiaŭ.
8 Kaj la paŝtistoj diris: Ĉu ili estas niaj ŝafoj aŭ niaj bovoj, ke ni donu ilin al vi kontraŭ pago? Tiam la Efraimidoj aliris, por forpreni ilin.
9 Kaj la paŝtistoj de Gat ekkriis al ili, tiel ke ilia krio estis aŭdita de malproksime; kaj ĉiuj loĝantoj de Gat eliris al ili.
10 Kiam la filoj de Gat vidis la malbonajn farojn de la Efraimidoj, ili revenis kaj kolektis la loĝantojn de Gat, kaj ĉiu surmetis siajn kirasojn kaj eliris por la milito kontraŭ la Efraimidoj.
11 Kaj ili batalis kontraŭ ili en la valo de Gat, kaj la batalo estis kruela, kaj ili venkis unu la alian tre multe en tiu tago.
12 Kaj en la dua tago la loĝantoj de Gat sendis al ĉiuj urboj de la Filiŝtoj, por ke oni venu helpi ilin, dirante:
13 Venu al ni kaj helpu nin, por ke ni frapu la Efraimidojn, kiuj eliris el Egiptujo, por preni niajn brutojn kaj por batali kontraŭ ni senkaŭze.
14 La animoj de la Efraimidoj estis elĉerpitaj de malsato kaj soifo, ĉar ili ne manĝis panon dum tri tagoj. Kaj kvardek mil viroj eliris el la urboj de la Filiŝtoj, por helpi al la loĝantoj de Gat.
15 Kaj tiuj viroj ekbatalis kontraŭ la Efraimidoj; kaj la Eternulo transdonis la Efraimidojn en la manojn de la Filiŝtoj.
16 Kaj ili mortigis ĉiujn Efraimidojn, ĉiujn, kiuj eliris el Egiptujo; restis nur dek viroj, kiuj forkuris de la batalo.
17 Ĉar de la Eternulo venis tiu malbono kontraŭ la Efraimidoj, ĉar ili malobeis la vorton de la Eternulo, elirante el Egiptujo, antaŭ ol venis la tempo, kiun la Eternulo en la tempo antikva difinis por Izrael.
18 Ankaŭ el la Filiŝtoj falis granda nombro, ĉirkaŭ dudek mil viroj; kaj iliaj fratoj ilin forportis kaj enterigis ilin en siaj urboj.
19 Kaj la mortigitoj el la Efraimidoj restis forlasitaj en la valo de Gat dum multaj tagoj kaj jaroj kaj ne estis enterigitaj; kaj la valo pleniĝis de homaj ostoj.
20 Kaj la viroj, kiuj forkuris el la batalo, venis Egiptujon, kaj rakontis al ĉiuj Izraelidoj ĉion, kio okazis al ili.
21 Kaj ilia patro Efraim funebris pri ili dum longa tempo, kaj liaj fratoj venis, por konsoli lin.
22 Kaj li venis al sia edzino, kaj ŝi naskis filon, kaj li nomis lin Beria, ĉar ŝi estis malfeliĉa en lia domo.

ĈAPITRO 76

1 Kaj Moseo, filo de Amram, estis reĝo en la lando Kuŝ en tiu tempo; kaj li estis sukcesa en sia regno, kaj li regis super la Kuŝ-idoj kun justeco, justeco, kaj integreco.
2 Kaj ĉiuj Kuŝidoj amis Moseon dum la tuta tempo, kiun li reĝis super ili; kaj ĉiuj loĝantoj de la lando Kuŝ lin timis forte.
3 En la kvardeka jaro de la reĝado de Moseo super Kuŝ, Moseo sidis sur la reĝa trono, kaj la reĝino Adonija sidis antaŭ li, kaj ĉiuj eminentuloj sidis ĉirkaŭ li.
4 Kaj la reĝino Adonija diris antaŭ la reĝo kaj la princoj: Kion signifas tio, kion vi, Kuŝ-idoj, faris jam de longa tempo?

5 Vi ja scias, ke dum la kvardek jaroj ĉi tiu homo reĝis super Kuŝ, li ne alproksimiĝis al mi kaj ne servis al la dioj de la Kuŝ-idoj.
6 Aŭskultu do nun, ho Kuŝ-idoj, kaj tiu homo ne plu reĝu super vi, ĉar li ne estas el nia karno.
7 Jen Menakro, mia filo, jam plenkreskis; li reĝu super vi, ĉar estas pli bone por vi servi la filon de via sinjoro, ol servi fremdulon, sklavon de la reĝo de Egiptujo.
8 Kaj la tuta popolo kaj la eminentuloj de la Kuŝ-idoj aŭdis la vortojn, kiujn la reĝino Adonija diris en iliajn orelojn.
9 Kaj la tuta popolo preparis sin ĝis la vespero, kaj matene ili leviĝis frue kaj igis Menakron, filon de Kikiano, reĝo super si.
10 Kaj ĉiuj Kuŝidoj timis etendi sian manon kontraŭ Moseon, ĉar la Eternulo estis kun Moseo; kaj la Kuŝidoj memoris la ĵuron, kiun ili ĵuris al Moseo; tial ili ne faris al li malbonon.
11 Sed la Kuŝ-idoj faris multajn donacojn al Moseo, kaj forsendis lin de si kun granda honoro.
12 Kaj Moseo eliris el la lando Kuŝ kaj iris hejmen kaj ĉesis regi super Kuŝ. Kaj Moseo havis la aĝon de sesdek ses jaroj, kiam li eliris el la lando Kuŝ; ĉar la afero estis de la Eternulo; ĉar venis la tempo, kiun Li difinis en la tempo antikva, por elkonduki Izraelon el la mizero de la Ĥamidoj.
13 Kaj Moseo iris Midjanon, ĉar li timis reiri Egiptujon pro Faraono; kaj li iris kaj sidiĝis ĉe puto en Midjano.
14 Kaj la sep filinoj de Reuel, la Midjanido, eliris, por paŝti la ŝafojn de sia patro.
15 Kaj ili venis al puto kaj ĉerpis akvon por trinkigi la ŝafojn de sia patro.
16 Kaj venis la paŝtistoj de Midjan kaj forpelis ilin; kaj Moseo leviĝis kaj helpis ilin kaj trinkigis la ŝafojn.
17 Kaj ili venis hejmen al sia patro Reuel, kaj rakontis al li kion Moseo faris por ili.
18 Kaj ili diris: Iu Egipto savis nin el la manoj de la paŝtistoj, li ĉerpis por ni akvon kaj trinkigis la ŝafojn.
19 Kaj Reuel diris al siaj filinoj: Kie li estas? kial vi forlasis la viron?
20 Kaj Reuel sendis por li kaj prenis lin kaj venigis lin hejmen, kaj li manĝis panon kun li.
21 Kaj Moseo rakontis al Reuel, ke li forkuris el Egiptujo kaj ke li regis kvardek jarojn super Kuŝ, kaj ke ili poste prenis la regadon de li kaj forsendis lin en paco kun honoro kaj donacoj.
22 Kiam Reuel aŭdis la vortojn de Moseo, Reuel diris en si: Mi metos ĉi tiun homon en malliberejon, por ke mi trankviliĝu kun la Kuŝ-idoj, ĉar li forkuris de ili.
23 Kaj ili prenis lin kaj metis lin en malliberejon, kaj Moseo estis en malliberejo dum dek jaroj; kaj dum Moseo estis en la malliberejo, Cipora, filino de Reuel, kompatis lin kaj subtenis lin per pano kaj akvo la tutan tempon.
24 Kaj ĉiuj Izraelidoj estis ankoraŭ en la lando Egipta, servante la Egiptojn per ĉia malfacila laboro; kaj la mano de la Egiptoj estis tre severa super la Izraelidoj en tiu tempo.
25 En tiu tempo la Eternulo frapis Faraonon, reĝon de Egiptujo, kaj li frapis per lepro de la plando de lia piedo ĝis la verto de lia kapo; pro la kruela traktado de la Izraelidoj estis tiu plago en tiu tempo de la Eternulo sur Faraonon, reĝon de Egiptujo.
26 Ĉar la Eternulo aŭskultis la preĝon de Sia popolo, la Izraelidoj, kaj ilia krio atingis Lin pro ilia penado.
27 Lia kolero tamen ne deturniĝis de ili, kaj la mano de Faraono restis etendita kontraŭ la Izraelidoj, kaj Faraono malmoligis sian kolon antaŭ la Eternulo, kaj li plifortigis sian jugon super la Izraelidoj, kaj li maldolĉigis iliajn vivojn per ĉia peniga laboro.
28 Kaj kiam la Eternulo frapis Faraonon, reĝon de Egiptujo, li petis siajn saĝulojn kaj sorĉistojn, ke ili kuracu lin.
29 Kaj liaj saĝuloj kaj sorĉistoj diris al li: Se oni metus sangon de malgrandaj infanoj en la vundojn, li resaniĝus.
30 Kaj Faraono aŭskultis ilin, kaj sendis siajn servantojn al la Izraelidoj en Goŝen, por ke ili prenu iliajn infanojn.
31 Kaj la servantoj de Faraono iris kaj prenis perforte la infanojn de la Izraelidoj el la brusto de iliaj patrinoj, kaj alkondukis ilin al Faraono ĉiutage, po unu infano en ĉiu tago; kaj la kuracistoj ilin mortigis kaj metis sur ilin la peston; tiel ili faris dum ĉiu tago.
32 Kaj la nombro de la infanoj, kiujn mortigis Faraono, estis tricent sepdek kvin.
33 Sed la Eternulo ne aŭskultis la kuracistojn de la reĝo de Egiptujo; kaj la plago forte kreskis.
34 Kaj Faraono estis frapita de tiu plago dum dek jaroj; tamen la koro de Faraono ankoraŭ pli obstinis kontraŭ la Izraelidoj.
35 Kaj post dek jaroj la Eternulo plue frapis Faraonon per detruaj plagoj.
36 Kaj la Eternulo frapis lin per malbona tumoro kaj per malsano en la ventro, kaj la plago fariĝis forta absceso.
37 En tiu tempo la du servantoj de Faraono venis el la lando Goŝen, kie estis ĉiuj Izraelidoj, kaj ili venis en la domon de Faraono, kaj diris al li: Ni vidis la Izraelidojn mallaboremajn en sia laboro kaj nezorgemajn en sia laboro.
38 Kiam Faraono aŭdis la vortojn de siaj servantoj, lia kolero ekflamis kontraŭ la Izraelidoj, ĉar li forte afliktiĝis pro siaj korpa doloro.
39 Kaj li respondis kaj diris: Nun la Izraelidoj scias, ke mi estas malsana, tial ili turnas sin kaj mokas nin; nun jungu por mi mian ĉaron, kaj mi iros Goŝen kaj vidos la mokadon de la Izraelidoj, per kiu ili mokas min. Kaj liaj servantoj jungis por li la ĉaron.
40 Kaj oni prenis lin kaj rajdigis lin sur ĉevalo, ĉar li ne povis rajdi sola;
41 Kaj li prenis kun si dek rajdistojn kaj dek piedirantojn, kaj iris al la Izraelidoj en Goŝen.
42 Kaj kiam ili atingis la limon de Egiptujo, la ĉevalo de la reĝo trairis mallarĝan lokon, altigitan en la kavaĵo de la vitejo, baritan ambaŭflanke, la malalta ebenaĵo troviĝis aliflanke.
43 Kaj la ĉevaloj kuris rapide en tiu loko kaj premis unu la alian, kaj la aliaj ĉevaloj premis la ĉevalon de la reĝo.
44 Kaj la ĉevalo de la reĝo falis en la malaltan ebenaĵon, dum la reĝo rajdis sur ĝi; kaj kiam li falis, la ĉaro renversiĝis sur la vizaĝon de la reĝo, kaj la ĉevalo kuŝis sur la reĝon; kaj la reĝo ekkriis, ĉar lia karno estis tre dolora.
45 Kaj la karno de la reĝo estis deŝirita de li, kaj liaj ostoj estis rompitaj, kaj li ne povis rajdi, ĉar de la Eternulo tio venis al li, ĉar la Eternulo aŭdis la kriojn de Sia popolo, la Izraelidoj, kaj ilian suferon.

46 Kaj liaj servistoj portis lin sur siajn ŝultrojn, iom post iom, kaj ili revenigis lin en Egiptujon, kaj la rajdistoj, kiuj estis kun li, ankaŭ revenis en Egiptujon.
47 Kaj ili metis lin en lian liton, kaj la reĝo sciis, ke lia fino venis por morti, do Aparanit, la reĝino, lia edzino, venis kaj ploris antaŭ la reĝo, kaj la reĝo ploris kun ŝi laŭte.
48 Kaj ĉiuj liaj nobeloj kaj servistoj venis en tiu tago kaj vidis la reĝon en tiu aflikto, kaj ploris kun li per granda plorado.
49 Kaj la princoj de la reĝo kaj ĉiuj liaj konsilistoj konsilis al la reĝo, ke li starigu reĝon anstataŭ li en la lando, kiun ajn li elektos el siaj filoj.
50 Kaj la reĝo havis tri filojn kaj du filinojn, kiujn naskis al li Aparanit, la reĝino, lia edzino, krom la infanoj de la reĝo de kromvirinoj.
51 Kaj jen estis iliaj nomoj: la unuenaskito Otri, la dua Adikam, kaj la tria Morion, kaj iliaj fratinoj, la nomo de la pli aĝa Bathia kaj de la alia Akuzi.
52 Kaj Otri, la unuenaskito de la reĝo, estis malsaĝulo, tro hasta kaj hasta en siaj vortoj.
53 Sed Adikam estis ruza kaj saĝa viro kaj sciis la tutan saĝon de Egiptujo, sed malbelaspekta, dika laŭ karno, kaj tre malalta laŭ staturo; lia alteco estis unu ulno.
54 Kaj kiam la reĝo vidis sian filon Adikamo inteligenta kaj saĝa en ĉio, la reĝo decidis, ke li estu reĝo anstataŭ li post lia morto.
55 Kaj li prenis por si edzinon Gedudan, filinon de Abilot; kaj li estis dekjara, kaj ŝi naskis al li kvar filojn.
56 Kaj li poste iris kaj prenis tri edzinojn kaj naskigis ok filojn kaj tri filinojn.
57 Kaj la malordo forte superfortis la reĝon, kaj lia karno malbonodoris kiel karno de kadavro ĵetita sur la kampon somere, dum la varmego de la suno.
58 Kaj kiam la reĝo vidis, ke lia malsano forte plifortiĝis sur li, li ordonis, ke oni alkonduku al li sian filon Adikam, kaj ili faris lin reĝo super la lando anstataŭ li.
59 Kaj post tri jaroj la reĝo mortis en honto, malhonoro, kaj abomeno; kaj liaj servantoj lin portis kaj enterigis lin en la tombo de la reĝoj de Egiptujo en Coan-Micraim.
60 Sed oni enbalzamigis lin ne kiel kutime ĉe reĝoj, ĉar lia karno estis putra, kaj oni ne povis alproksimiĝi por enbalzamigi lin pro la malbonodoro, do oni enterigis lin rapide.
61 Ĉar de la Eternulo venis al li tiu malbono, ĉar la Eternulo repagis al li malbonon pro la malbono, kiun li faris al Izrael en lia tempo.
62 Kaj li mortis kun teruro kaj honto, kaj lia filo Adikam regis anstataŭ li.

ĈAPITRO 77

1 Adikam havis dudek jarojn, kiam li reĝis super Egiptujo, kaj li reĝis kvar jarojn.
2 En la ducent-sesa jaro post la malsupreniro de Izrael en Egiptujon, Adikam reĝis super Egiptujo; sed li ne daŭris sian regadon tiel longe kiel liaj patroj reĝis.
3 Ĉar lia patro Melol reĝis naŭdek kvar jarojn en Egiptujo, kaj li malsaniĝis dek jarojn kaj mortis, ĉar li agis malbone antaŭ la Eternulo.
4 Kaj ĉiuj Egiptoj nomis la nomon de Adikam Faraono, laŭ la nomo de liaj patroj, kiel estis kutimo en Egiptujo.
5 Kaj ĉiuj saĝuloj de Faraono nomis la nomon Adikam Aĥuz, ĉar mallonge ĝi estas nomata Aĥuz en la Egipta lingvo.
6 Kaj Adikam estis treege malbela, kaj li estis unu ulnon kaj unu manlarĝon, kaj li havis grandan barbon, kiu atingis ĝis la plandoj de liaj piedoj.
7 Kaj Faraono sidiĝis sur la trono de sia patro por regi super Egiptujo, kaj li estris la registaron de Egiptujo laŭ sia saĝo.
8 Kaj dum li reĝis, li superis sian patron kaj ĉiujn antaŭajn reĝojn en malboneco, kaj li plifortigis sian jugon super la Izraelidoj.
9 Kaj li iris kun siaj sklavoj en la landon Goŝen, al la Izraelidoj, kaj li strebis al ili en la laboro, kaj li diris al ili: Faru vian laboron, la taskon de ĉiu tago, kaj ne lasu viajn manojn malstreĉiĝi de nia laboro de nun pluen, kiel vi faris en la tempo de mia patro.
10 Kaj li starigis super ili oficistojn el inter la Izraelidoj, kaj super tiuj oficistoj li starigis laborojn el inter siaj servantoj.
11 Kaj li metis super ilin mezuron da brikoj, por ke ili faru laŭ tiu nombro, ĉiutage; kaj li returne iris Egiptujon.
12 En tiu tempo la voktoestroj de Faraono ordonis al la oficistoj de la Izraelidoj laŭ la ordono de Faraono, dirante:
13 Tiele diras Faraono: Faru vian laboron ĉiutage, kaj finu vian taskon, kaj observu la ĉiutagan nombron de brikoj; ne malgrandigu nenion.
14 Kaj se vi mankos al vi la ĉiutagajn brikojn, Mi anstataŭigos viajn junajn infanojn.
15 Kaj la voktoj de Egiptujo faris tiel en tiu tempo, kiel ordonis al ili Faraono.
16 Kaj kiam ajn oni trovis, ke en la ĉiutaga kvanto de la brikoj de la Izraelidoj mankis, la voktoj de Faraono iradis al la edzinoj de la Izraelidoj, kaj prenadis la infanojn el la Izraelidoj laŭ la nombro de mankantaj brikoj, kaj ili perforte forprenadis ilin de la sino de iliaj patrinoj kaj metis ilin en la konstruaĵon anstataŭ la brikoj;
17 Dum iliaj patroj kaj patrinoj ploris super ili kaj ploris, kiam ili aŭdis la plorajn voĉojn de iliaj infanoj sur la muro de la konstruaĵo.
18 Kaj la voktoj insistis, ke la Izraelidoj metu siajn infanojn sur la konstruaĵon; ĉiu viro metis sian filon sur la muron kaj metis sur lin morteron, kaj liaj okuloj ploris pri li, kaj liaj larmoj fluis sur lian infanon.
19 Kaj la voktoj de Egiptujo faris tiel al la infanoj de Izrael dum longa tempo; kaj neniu kompatis la infanojn de la Izraelidoj.
20 Kaj la nombro de ĉiuj infanoj mortigitaj en la konstruaĵo estis ducent sepdek, kelkajn kiujn ili konstruis anstataŭ la brikoj, kiujn mankis al iliaj patroj, kaj kelkajn kiujn ili eltiris mortintajn el la konstruaĵo.
21 Kaj la laboro trudita al la Izraelidoj en la tempo de Adikam superis en malfacileco tiun, kiun ili faris en la tempo de lia patro.
22 Kaj la Izraelidoj ĝemis ĉiutage pro sia malfacila laboro, ĉar ili diris al si: Jen kiam Faraono mortos, lia filo leviĝos kaj malpezigos nian laboron!
23 Sed ili pliigis la lastan laboron pli ol la unuan, kaj la Izraelidoj ĝemis pro tio, kaj ilia krio leviĝis al Dio pro ilia laboro.

24 Kaj Dio aŭdis la voĉon de la Izraelidoj kaj ilian kriadon en tiu tempo, kaj Dio rememoris al ili Sian interligon, kiun Li faris kun Abraham, Isaak kaj Jakob.
25 Kaj Dio vidis la ŝarĝon de la Izraelidoj kaj ilian malfacilan laboron en tiuj tagoj, kaj Li decidis savi ilin.
26 Kaj Moseo, filo de Amram, estis ankoraŭ malliberigita en malliberejo en la domo de Reuel la Midjanido; kaj Cipora, filino de Reuel, subtenis lin per manĝaĵo sekrete ĉiutage.
27 Kaj Moseo estis malliberigita en malliberejo en la domo de Reuel dum dek jaroj.
28 Kaj post dek jaroj, tio estis la unua jaro de la regado de Faraono super Egiptujo, anstataŭ lia patro,
29 Cipora diris al sia patro Reuel: Neniu demandas nek serĉas la Hebreon, kiun vi ligis en malliberejo antaŭ dek jaroj.
30 Nun do, se plaĉas al vi, ni sendu kaj vidu, ĉu li vivas aŭ mortis; sed ŝia patro ne sciis, ke ŝi lin nutris.
31 Kaj ŝia patro Reuel respondis kaj diris al ŝi: Ĉu iam okazis io tia, ke homo estu enŝlosita en malliberejo sen manĝaĵo dum dek jaroj, kaj li tamen vivu?
32 Kaj Cipora respondis al sia patro, dirante: Vi ja aŭdis, ke la Dio de la Hebreoj estas granda kaj timinda, kaj Li faras por ili miraklojn en ĉiu tempo.
33 Li savis Abrahamon el Ur la Ĥaldea, kaj Isaakon el la glavo de lia patro, kaj Jakobon el la anĝelo de la Eternulo, kiu luktis kun li ĉe la vadejo de Jabuk.
34 Ankaŭ kun ĉi tiu viro li faris multon; li savis lin el la rivero Egiptujo kaj el la glavo de Faraono kaj el la Kuŝ-idoj; kaj li ankaŭ savos lin el malsato kaj vivigos lin.
35 Kaj la afero plaĉis al Reuel, kaj li faris laŭ la vorto de sia filino, kaj sendis al la malliberejo, por ekscii, kio fariĝis kun Moseo.
36 Kaj li vidis, kaj jen la viro, Moseo, sidis en la karcero, staranta sur siaj piedoj, laŭdante kaj preĝante al la Dio de siaj patroj.
37 Kaj Reuel ordonis, ke oni elkonduku Moseon el la karcero, do oni lin razis kaj li ŝanĝis siajn prizonajn vestojn kaj manĝis panon.
38 Kaj poste Moseo iris en la ĝardenon de Reuel, kiu estis malantaŭ la domo, kaj li tie preĝis al la Eternulo, sia Dio, kiu faris por li grandajn miraklojn.
39 Kaj dum li preĝis, li rigardis al li, kaj jen safiro staris en la tero, plantita meze de la ĝardeno.
40 Kaj li alproksimiĝis al la bastono kaj rigardis, kaj jen la nomo de la Eternulo, Dio Cebaot, estas gravurita sur ĝi, skribita kaj disvolvita sur la bastono.
41 Kaj li legis ĝin kaj etendis sian manon kaj deŝiris ĝin kvazaŭ arbaran arbon el densejo, kaj la bastono estis en lia mano.
42 Kaj ĉi tio estas la bastono, per kiu estis faritaj ĉiuj verkoj de nia Dio, post kiam Li kreis la ĉielon kaj la teron, kaj ilian tutan armeon, marojn, riverojn kaj ĉiujn iliajn fiŝojn.
43 Kaj kiam Dio elpelis Adamon el la ĝardeno Edena, li prenis la bastonon en sian manon kaj iris kaj prilaboris la teron, el kiu li estis prenita.
44 Kaj la bastono venis al Noa kaj estis donita al Ŝem kaj lia idaro, ĝis ĝi venis en la manon de Abraham, la Hebreo.
45 Kaj kiam Abraham fordonis ĉion, kion li havis, al sia filo Isaak, li donis al li ankaŭ ĉi tiun bastonon.
46 Kaj kiam Jakob forkuris en Mezopotamion, li prenis ĝin en sian manon, kaj kiam li revenis al sia patro, li ne lasis ĝin post si.
47 Kaj kiam li iris Egiptujon, li prenis ĝin en sian manon kaj donis ĝin al Jozef, unu parton pli ol siaj fratoj, ĉar Jakob prenis ĝin per perforto de sia frato Esav.
48 Kaj post la morto de Jozef la eminentuloj de Egiptujo venis en la domon de Jozef, kaj la bastono venis en la manon de Reuel, la Midjanido; kaj kiam li eliris el Egiptujo, li prenis ĝin en sian manon kaj plantis ĝin en sia ĝardeno.
49 Kaj ĉiuj fortuloj de la Kinidoj provis ŝteli ĝin, kiam ili provis preni lian filinon Cipora, sed ili malsukcesis.
50 Tiel tiu bastono restis plantita en la ĝardeno de Reuel, ĝis venis tiu, kiu havis rajton al ĝi, kaj prenis ĝin.
51 Kaj Reuel vidis la bastonon en la mano de Moseo, kaj li miris pri ĝi, kaj li donis al li sian filinon Cipora kiel edzinon.

ĈAPITRO 78

1 En tiu tempo mortis Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor, reĝo de Edom; kaj oni enterigis lin en sia domo en la lando de Edom.
2 Kaj post lia morto la filoj de Esav sendis al la lando de Edom, kaj prenis de tie homon, kiu estis en Edom, kies nomo estis Hadad, kaj faris lin reĝo super si anstataŭ Baal-Ĥanan, ilia reĝo.
3 Hadad reĝis super la Edomanoj kvardek ok jarojn.
4 Kaj kiam li reĝis, li decidis batali kontraŭ la Moabidoj, por subigi ilin de la Esavidoj, kiel ili estis antaŭe; sed li ne povis, ĉar la Moabidoj aŭdis tion, kaj ili leviĝis kaj rapidis elekti reĝon super si el inter siaj fratoj.
5 Kaj ili poste kolektis grandan popolon, kaj sendis al siaj fratoj la Amonidoj, por ke ili helpu ilin batalu kontraŭ Hadad, reĝo de Edom.
6 Hadad aŭdis tion, kion faris la Moabidoj, kaj li tre ektimis ilin kaj ĉesis batali kontraŭ ili.
7 En tiu tempo Moseo, filo de Amram, en Midjan, prenis al si Ciporan, filinon de Reuel, la Midjanido, kiel edzinon.
8 Kaj Cipora iris laŭ la vojoj de la filinoj de Jakob, ŝi estis nenio malpli ol la virteco de Sara, Rebeka, Raĥel kaj Lea.
9 Kaj Cipora gravediĝis kaj naskis filon, kaj li donis al li la nomon Gerŝom, ĉar li diris: Mi estis fremdulo en fremda lando; sed li ne cirkumcidis lian prepucion laŭ la ordono de sia bopatro Reuel.
10 Kaj ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon, sed ŝi cirkumcidis lian prepucion kaj donis al li la nomon Eliezer, ĉar Moseo diris: La Dio de miaj patroj estis mia helpo kaj savis min kontraŭ la glavo de Faraono.
11 Faraono, reĝo de Egiptujo, en tiu tempo tre multe plilaborigis la laboron de la Izraelidoj kaj ĉiam pli pezigis sian jugon sur la Izraelidoj.
12 Kaj li ordonis proklami en Egiptujo, dirante: Ne donu plu pajlon al la popolo por fari brikojn; ili iru kaj kolektu al si pajlon, kiom ili trovos.
13 Kaj la nombron de brikoj, kiujn ili devas fari, ili donu ĉiutage, kaj nenion malgrandigu de ili, ĉar ili estas senokupaj en sia laboro.
14 Kaj la Izraelidoj aŭdis tion, kaj ili funebris kaj ĝemis, kaj ili kriis al la Eternulo pro la amareco de siaj animoj.

15 Kaj la Eternulo aŭdis la kriojn de la Izraelidoj, kaj vidis la premon, per kiu la Egiptoj premis ilin.
16 Kaj la Eternulo enviis Sian popolon kaj Sian heredaĵon, kaj aŭdis ilian voĉon, kaj Li decidis elkonduki ilin el la mizero de Egiptujo, por doni al ili la landon Kanaanan kiel posedaĵon.

ĈAPITRO 79

1 Kaj en tiu tempo Moseo paŝtis la ŝafojn de Reuel, la Midjanido, sia bopatro, transe de la dezerto Sin; kaj la bastono, kiun li prenis de sia bopatro, estis en lia mano.
2 Unu tagon kapro forvagis el la ŝafaro; kaj Moseo ĝin kuris, kaj ĝi venis al la monto de Dio, al Ĥoreb.
3 Kaj kiam li venis al Ĥorebo, aperis al li tie la Eternulo en arbetaĵo, kaj li trovis la arbetaĵo brulanta de fajro, sed la fajro ne havis potencon super la arbetaĵo, por forkonsumi ĝin.
4 Kaj Moseo forte miregis pro tiu ĉi vido, tial la arbetaĵo ne forkonsumiĝis, kaj li alproksimiĝis por vidi tiun ĉi potencan aferon, kaj la Eternulo vokis Moseon el la fajro kaj ordonis al li iri Egiptujon, al Faraono, reĝo de Egiptujo, por forsendi la Izraelidojn de lia servo.
5 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Iru, revenu Egiptujon; ĉar ĉiuj homoj, kiuj volis vian animon, mortis. Kaj diru al Faraono, ke li ellasu la Izraelidojn el lia lando.
6 Kaj la Eternulo montris al li, ke li faru signojn kaj miraklojn en Egiptujo antaŭ la okuloj de Faraono kaj antaŭ la okuloj de liaj popoloj, por ke ili kredu, ke la Eternulo lin sendis.
7 Kaj Moseo obeis ĉion, kion la Eternulo ordonis al li; kaj li revenis al sia bopatro kaj rakontis al li la aferon. Kaj Reuel diris al li: Iru en paco.
8 Kaj Moseo leviĝis, por iri Egiptujon; kaj li prenis kun si sian edzinon kaj siajn filojn. Li estis en gastejo sur la vojo. Kaj anĝelo de Dio malsupreniris kaj serĉis pretekston kontraŭ li.
9 Kaj li volis mortigi lin pro lia unuenaskita filo, ĉar li ne cirkumcidis lin, kaj malobeis la interligon, kiun la Eternulo faris kun Abraham.
10 Ĉar Moseo obeis la vortojn de sia bopatro, kiujn li diris al li, ke li ne cirkumcidu sian unuenaskitan filon; tial li lin ne cirkumcidis.
11 Kaj Cipora vidis, ke la anĝelo de la Eternulo serĉas pretekston kontraŭ Moseo, kaj ŝi sciis, ke tio okazis pro tio, ke li ne cirkumcidis ŝian filon Gerŝom.
12 Kaj Cipora rapide prenis unu el la akraj ŝtonoj, kiuj tie estis, kaj ŝi cirkumcidis sian filon kaj savis sian edzon kaj sian filon el la mano de la anĝelo de la Eternulo.
13 Kaj Aaron, filo de Amram, frato de Moseo, estis en Egiptujo, piedirante sur la bordo de la Rivero en tiu tago.
14 Kaj aperis al li la Eternulo en tiu loko, kaj diris al li: Iru al Moseo en la dezerton. Kaj li iris kaj renkontis lin sur la monto de Dio, kaj kisis lin.
15 Kaj Aaron levis siajn okulojn kaj ekvidis Ciporan, la edzinon de Moseo, kaj ŝiajn infanojn, kaj li diris al Moseo: Kiuj estas ĉi tiuj por vi?
16 Kaj Moseo diris al li: Ili estas mia edzino kaj miaj filoj, kiujn Dio donis al mi en Midjan; kaj tiu afero ĉagrenis Aaronon pro la virino kaj ŝiaj infanoj.
17 Kaj Aaron diris al Moseo: Forsendu la virinon kaj ŝiajn infanojn, por ke ili iru al la domo de ŝia patro. Kaj Moseo obeis la vortojn de Aaron kaj faris tiel.
18 Kaj Cipora revenis kun siaj infanoj, kaj ili iris al la domo de Reuel, kaj restis tie ĝis la tempo, kiam la Eternulo vizitis Sian popolon kaj elkondukis ilin el Egiptujo, el la mano de Faraono.
19 Kaj Moseo kaj Aaron venis Egiptujon al la komunumo de la Izraelidoj, kaj ili diris al ili ĉiujn vortojn de la Eternulo, kaj la popolo ĝojis per tre granda ĝojo.
20 Kaj Moseo kaj Aaron leviĝis frue la sekvantan tagon, kaj ili iris al la domo de Faraono, kaj ili prenis en siajn manojn la bastonon de Dio.
21 Kaj kiam ili venis al la pordego de la reĝo, tie estis tenataj du junaj leonoj per feraj iloj; kaj neniu eliris aŭ eniris antaŭ ili, krom tiuj, kiujn la reĝo ordonis veni. Kiam venis la sorĉistoj, ili eltiris la leonojn per siaj sorĉoj, kaj ili alkondukis ilin al la reĝo.
22 Kaj Moseo rapide levis la bastonon sur la leonojn kaj lasis ilin; kaj Moseo kaj Aaron eniris en la domon de la reĝo.
23 Ankaŭ la leonoj venis kun ili kun ĝojo, kaj ili sekvis ilin kaj ĝojis, kiel hundo ĝojas pri sia sinjoro, kiam tiu revenas de la kampo.
24 Kiam Faraono vidis tion, li miris de ĝi, kaj li forte ektimis ĉe la famo, ĉar ilia aspekto estis kiel la aspekto de la infanoj de Dio.
25 Kaj Faraono diris al Moseo: Kion vi postulas? Kaj ili respondis al li, dirante: La Eternulo, Dio de la Hebreoj, sendis nin al vi, por diri: Forlasu Mian popolon, ke ili servu al Mi.
26 Kiam Faraono aŭdis iliajn vortojn, li tre ektimis antaŭ ili, kaj li diris al ili: Iru hodiaŭ kaj revenu al mi morgaŭ. Kaj ili agis laŭ la vorto de la reĝo.
27 Kaj kiam ili foriris, Faraono sendis voki Bileamon, la magiiston, kaj liajn filojn Jannes kaj Jambres, kaj ĉiujn magiistojn kaj sorĉistojn kaj konsilistojn, kiuj apartenis al la reĝo; kaj ili ĉiuj venis kaj sidiĝis antaŭ la reĝo.
28 Kaj la reĝo rakontis al ili ĉiujn vortojn, kiujn diris al li Moseo kaj lia frato Aaron; kaj la sorĉistoj diris al la reĝo: Kial venis la homoj al vi pro la leonoj, kiuj estis tenataj ĉe la pordego?
29 Kaj la reĝo diris: Ĉar ili levis sian bastonon kontraŭ la leonojn kaj malligis ilin kaj venis al mi, kaj ankaŭ la leonoj ĝojis pri ili, kiel hundo ĝojas renkonti sian sinjoron.
30 Kaj Bileam, filo de Beor, la magiisto, respondis al la reĝo, dirante: Ili estas nenio alia ol magiistoj kiel ni.
31 Nun do sendu ilin, kaj lasu ilin veni, kaj ni ilin elprovos; kaj la reĝo tiel agis.
32 Matene Faraono sendis, ke Moseon kaj Aaronon al la reĝo, kaj ili prenis la bastonon de Dio kaj venis al la reĝo kaj diris al li jene:
33 Tiele diris la Eternulo, Dio de la Hebreoj: Sendu Mian popolon, ke ili servu al Mi.
34 Kaj la reĝo diris al ili: Sed kiu kredos al vi, ke vi estas senditoj de Dio kaj ke vi venis al mi laŭ lia ordono?
35 Nun donu do miraklon aŭ signon en ĉi tiu afero, kaj tiam oni kredos al la vortoj, kiujn vi parolas.
36 Kaj Aaron rapide ĵetis la bastonon el sia mano antaŭ Faraonon kaj antaŭ liajn servantojn, kaj la bastono transformiĝis en serpenton.

37 Kaj la sorĉistoj vidis tion kaj ĵetis ĉiu sian bastonon sur la teron, kaj ili fariĝis serpentoj.
38 Kaj la serpento de la bastono de Aaron levis sian kapon kaj malfermis sian buŝon, por engluti la bastonojn de la sorĉistoj.
39 Kaj respondis Bileam, la magiisto, kaj diris: Tio jam ekzistis de la tempo antikva, ke serpento englutas sian alian, kaj bestoj formanĝas unu la alian.
40 Nun do redonu ĝin al bastono, kia ĝi estis komence, kaj ni ankaŭ redonos niajn bastonojn, kiaj ili estis komence, kaj se via bastono englutos niajn bastonojn, tiam ni scios, ke la spirito de Dio estas en vi, kaj se ne, vi estas nur metiisto simila al ni mem.
41 Kaj Aaron rapide etendis sian manon kaj kaptis la voston de la serpento, kaj ĝi fariĝis bastono en lia mano; kaj la sorĉistoj faris same kun siaj bastonoj; kaj ili kaptis ĉiu la voston de sia serpento, kaj ili fariĝis bastonoj kiel antaŭe.
42 Kaj kiam ili estis redonitaj al bastonoj, la bastono de Aaron englutis iliajn bastonojn.
43 Kiam la reĝo tion vidis, li ordonis alporti la kronikon pri la reĝoj de Egiptujo; kaj oni alportis la kronikon de la reĝoj de Egiptujo, en kiu estis skribitaj ĉiuj idoloj de Egiptujo; ĉar ili pensis trovi en ĝi la nomon de la Eternulo, sed ili ĝin ne trovis.
44 Kaj Faraono diris al Moseo kaj Aaron: Jen, mi ne trovis la nomon de via Dio skribitan en ĉi tiu libro, kaj mi ne konas Lian nomon.
45 Kaj la konsilistoj kaj saĝuloj respondis al la reĝo: Ni aŭdis, ke la Dio de la Hebreoj estas filo de saĝuloj, filo de antikvaj reĝoj.
46 Tiam Faraono turnis sin al Moseo kaj Aaron, kaj diris al ili: Mi ne konas la Eternulon, kiun vi diris, kaj mi ankaŭ ne sendos Lian popolon.
47 Kaj ili respondis kaj diris al la reĝo: La Eternulo, Dio de la dioj, estas lia nomo, kaj Li elvokadis sian nomon super ni jam de la tempo de niaj patroj, kaj sendis nin, dirante: Iru al Faraono, kaj diru al li: Sendu mian popolon, ke ili servu al mi.
48 Nun sendu nin, kaj ni faru tritagan vojaĝon en la dezerto, kaj tie ni alportu al Li oferon; ĉar de la tempo, kiam ni iris en Egiptujon, Li ne akceptis el niaj manoj bruloferon, farunoferon, aŭ buĉoferon; kaj se Vi ne sendos nin, tiam ekflamos Lia kolero kontraŭ vi, kaj Li frapos Egiptujon per pesto aŭ per glavo.
49 Kaj Faraono diris al ili: Diru al mi lian potencon kaj lian forton; kaj ili diris al li: Li kreis la ĉielon kaj la teron, la marojn kaj ĉiujn iliajn fiŝojn, Li formis la lumon, kreis la mallumon, donis pluvon sur la teron kaj akvumis ĝin, kaj kreskigis herbon kaj herbon, Li kreis la homon kaj la bestojn kaj la bestojn de la arbaro, la birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro; kaj per lia buŝo ili vivas kaj mortas.
50 Vere Li kreis vin en la utero de via patrino kaj metis en vin spiron de vivo kaj edukis vin kaj sidigis vin sur la reĝan tronon de Egiptujo; kaj Li prenos de vi vian spiron kaj animon kaj revenigos vin al la tero, el kiu vi estis prenita.
51 Kaj la kolero de la reĝo ekflamis pro iliaj vortoj, kaj li diris al ili: Kiu el ĉiuj dioj de la popoloj povas tion fari? Mia rivero estas mia, kaj mi faris ĝin por mi.
52 Kaj li forpelis ilin de si, kaj li ordonis, ke la laboro sur Izrael estu pli severa ol hieraŭ kaj antaŭe.
53 Kaj Moseo kaj Aaron eliris de antaŭ la reĝo, kaj ili vidis la Izraelidojn en malbona stato, ĉar la laborŝarĝistoj treege pezigis ilian laboron.
54 Kaj Moseo revenis al la Eternulo, kaj diris: Kial Vi malbone agis kun via popolo? ĉar de tiu tempo, kiam mi venis, por diri al Faraono, por kio Vi sendis min, li forte malbone agis kun la Izraelidoj.
55 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Jen vi vidos, ke per etendita mano kaj per pezaj plagoj Faraono forlasos la Izraelidojn el lia lando.
56 Kaj Moseo kaj Aaron loĝis inter siaj fratoj la Izraelidoj en Egiptujo.
57 Kaj la Egiptoj maldolĉigis la vivon de la Izraelidoj per la malfacila laboro, kiun ili trudis al ili.

ĈAPITRO 80

1 Kaj post du jaroj la Eternulo denove sendis Moseon al Faraono, por elkondukti la Izraelidojn kaj por ellasi ilin el la lando Egipta.
2 Kaj Moseo iris kaj venis en la domon de Faraono, kaj li diris al li la vortojn de la Eternulo, kiu sendis lin; sed Faraono ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo; kaj Dio eksplodis en Egiptujo sur Faraonon kaj liajn subulojn, kaj Dio frapis Faraonon kaj lian popolon per tre grandaj kaj malbonaj plagoj.
3 Kaj la Eternulo sendis per Aaron, kaj ŝanĝis ĉiujn akvojn de Egiptujo en sangon, ĉiujn ĝiajn riverojn kaj ĉiujn ĝiajn riverojn.
4 Kaj kiam Egipto venis, por trinki kaj ĉerpi akvon, li rigardis en sian kruĉon, kaj jen la tuta akvo transformiĝis en sangon; kaj kiam li venis, por trinki el sia taso, la akvo en la taso transformiĝis en sangon.
5 Kaj kiam virino knedis sian paston kaj kuiris siajn manĝaĵojn, ilia aspekto ŝanĝiĝis al tiu de sango.
6 Kaj la Eternulo sendis denove, kaj elirigis ranojn en ĉiuj iliaj akvoj; kaj ĉiuj ranoj venis en la domojn de la Egiptoj.
7 Kaj kiam la Egiptoj trinkis, iliaj ventroj pleniĝis de ranoj, kaj ili dancis en siaj ventroj, kiel ili dancas en la rivero.
8 Kaj ilia tuta trinkakvo kaj kuirakvo ŝanĝiĝis al ranoj; kaj kiam ili kuŝis sur siaj litoj, ilia ŝvito naskis ranojn.
9 Malgraŭ ĉio ĉi tio la kolero de la Eternulo ne deturniĝis de ili, kaj Lia mano etendis sin kontraŭ ĉiujn Egiptojn, por frapi ilin per ĉiuspeca malbona plago.
10 Kaj Li sendis, kaj frakasis ilian polvon ĝis pedikoj, kaj la pedikoj en Egiptujo atingis la altecon de du ulnoj sur la tero.
11 La laŭsoj estis ankaŭ tre multnombraj, sur la karno de homoj kaj bestoj, sur ĉiuj loĝantoj de Egiptujo; ankaŭ sur la reĝon kaj la reĝinon la Eternulo sendis la laŭsojn, kaj Egiptujo forte ĉagrenis pro la laŭsoj.
12 Malgraŭ tio la kolero de la Eternulo ne kvietiĝis, kaj Lia mano estis ankoraŭ etendita super Egiptujo.
13 Kaj la Eternulo sendis ĉiuspecajn bestojn de la kampo en Egiptujon, kaj ili venis kaj ekstermis la tutan Egiptujon, homojn kaj brutojn kaj arbojn, kaj ĉion, kio estis en Egiptujo.
14 Kaj la Eternulo sendis fajrajn serpentojn, skorpiojn, musojn, mustelojn, bufojn, kune kun aliaj rampantaj en polvo.

15 Muŝoj, ajloj, puloj, cimoj kaj kuloj, ĉiu svarmas laŭ sia speco.
16 Kaj ĉiaspecaj rampaĵoj kaj flugilhavaj bestoj laŭ siaj specoj venis Egiptujon kaj faris tre grandan ĉagrenon al la Egiptoj.
17 Kaj la puloj kaj muŝoj venis en la okulojn kaj orelojn de la Egiptoj.
18 Kaj krabro venis sur ilin kaj forpelis ilin, kaj ili foriris de ĝi en siajn plej internajn ĉambrojn, kaj ĝi persekutis ilin.
19 Kaj kiam la Egiptoj kaŝis sin pro la amaso da bestoj, ili ŝlosis siajn pordojn post si, kaj Dio ordonis al la sulanuto, kiu estis en la maro, supreniri kaj iri en Egiptujon.
20 Kaj ŝi havis longajn brakojn, dek ulnojn longajn laŭ la ulno de viro.
21 Kaj ŝi iris sur la tegmentojn kaj malkovris la trabojn kaj la plankojn kaj tratranĉis ilin, kaj etendis sian brakon en la domon kaj forigis la seruron kaj la riglilon, kaj malfermis la domojn de Egiptujo.
22 Poste venis amasaj bestoj en la domojn de Egiptujo, kaj la amasaj bestoj ekstermis la Egiptojn, kaj tio faris al ili tre multe da malĝojo.
23 Malgraŭ tio la kolero de la Eternulo ne forturniĝis de la Egiptoj, kaj Lia mano estis ankoraŭ etendita kontraŭ ilin.
24 Kaj Dio sendis peston, kaj la pesto sur Egiptujon venis sur ĉevalojn kaj azenojn kaj kamelojn, bovojn kaj ŝafojn kaj homojn.
25 Kiam la Egiptoj leviĝis frue matene, por paŝtigi siajn brutojn, ili trovis, ke ĉiuj iliaj brutoj estas mortintaj.
26 Kaj el la brutoj de la Egiptoj restis nur unu el dek, kaj el la brutoj de la Izraelidoj en Goŝen ne mortis unu.
27 Kaj Dio sendis brulan inflamon sur la karnon de la Egiptoj, kaj ĝi disŝiris ilian haŭton, kaj fariĝis forta juko sur ĉiuj Egiptoj, de la plandoj de iliaj piedoj ĝis la verto de iliaj kapoj.
28 Kaj multaj abscesoj estis sur ilia karno, tiel ke ilia karno maldikiĝis ĝis ili putriĝis kaj putriĝis.
29 Malgraŭ tio la kolero de la Eternulo ne kvietiĝis, kaj Lia mano estis ankoraŭ etendita super la tuta Egiptujo.
30 Kaj la Eternulo sendis tre fortan hajlon, kiu difektis iliajn vinberojn kaj rompis iliajn fruktarbojn kaj elsekigis ilin, tiel ke ili falis sur ilin.
31 Ankaŭ ĉiu verda herbo sekiĝis kaj pereis, ĉar miksita fajro malsupreniris meze de la hajlo, tial la hajlo kaj la fajro formanĝis ĉion.
32 Ankaŭ homoj kaj bestoj, kiuj troviĝis ekstere, pereis de la flamoj de fajro kaj de la hajlo; kaj ĉiuj junaj leonoj laciĝis.
33 Kaj la Eternulo sendis kaj venigis akridojn en Egiptujon multe da akridoj, akridojn de ĉiu speco, akridojn de ĉiu speco; kaj ili formanĝis ĉion, kion restis de la hajlo.
34 Kaj la Egiptoj ĝojis pri la akridoj, kvankam ili formanĝis la produktojn de la kampo; kaj ili kaptis ilin en abundo kaj salis ilin por manĝi.
35 Kaj la Eternulo venigis fortan venton de la maro, kaj ĝi forprenis ĉiujn akridojn, eĉ la salitajn, kaj ĵetis ilin en la Ruĝan Maron; ne restis eĉ unu akrido en la limoj de Egiptujo.
36 Kaj Dio sendis mallumon sur Egiptujon, kaj la tuta lando Egipta kaj Patros fariĝis malluma dum tri tagoj; tiel ke homo ne povis vidi sian manon, kiam oni levis ĝin al sia buŝo.
37 En tiu tempo mortis multaj el la popolo de Izrael, kiuj ribelis kontraŭ la Eternulo kaj ne aŭskultis Moseon kaj Aaronon, kaj ne kredis je ili, ke Dio sendis ilin.
38 Kaj kiu diris: Ni ne eliros el Egiptujo, por ke ni ne pereu per malsato en dezerto; kaj kiu ne aŭskultis la voĉon de Moseo.
39 Kaj la Eternulo plagis ilin dum tri tagoj de mallumo, kaj la Izraelidoj enterigis ilin en tiu tempo, kaj la Egiptoj ne sciis pri ili kaj ne ĝojis pri ili.
40 Kaj la mallumo estis tre granda en Egiptujo dum tri tagoj; kaj ĉiu, kiu staris kiam venis la mallumo, restis staranta sur sia loko; kaj la sidanta restis sidanta, kaj la kuŝanta restis kuŝanta en la sama stato, kaj la iranta restis sidanta sur la tero en la sama loko; kaj tio okazis al ĉiuj Egiptoj, ĝis la mallumo malaperis.
41 Kaj la tagoj de mallumo pasis, kaj la Eternulo sendis Moseon kaj Aaronon al la Izraelidoj, dirante: Festu vian feston kaj faru vian Paskon; ĉar jen Mi venas meze de la nokto inter ĉiujn Egiptojn, kaj Mi frapos ĉiun ilian unuenaskiton, de la unuenaskito de homo ĝis la unuenaskito de bruto; kaj kiam Mi vidos vian Paskon, Mi pasos preter vi.
42 Kaj la Izraelidoj faris konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al Moseo kaj Aaron; tiel ili faris en tiu nokto.
43 Kaj okazis meze de la nokto, ke la Eternulo eliris meze de Egiptujo kaj frapis ĉiun unuenaskiton de la Egiptoj, de la unuenaskito de homo ĝis la unuenaskito de bruto.
44 Kaj Faraono leviĝis en la nokto, li kaj ĉiuj liaj servantoj kaj ĉiuj Egiptoj; kaj estis granda kriado en la tuta Egiptujo en tiu nokto; ĉar ne estis domo, en kiu ne estis kadavro.
45 Ankaŭ la bildoj de la unuenaskitoj de Egiptujo, kiuj estis skulptitaj sur la muroj de iliaj domoj, estis detruitaj kaj falis sur la teron.
46 Eĉ la ostojn de iliaj unuenaskitoj, kiuj mortis antaŭe kaj kiujn ili enterigis en siaj domoj, la hundoj de Egiptujo rastis en tiu nokto kaj trenis antaŭ la Egiptojn kaj ĵetis antaŭ ilin.
47 Kaj ĉiuj Egiptoj vidis tiun malfeliĉon, kiu subite trafis ilin; kaj ĉiuj Egiptoj ekkriis per laŭta voĉo.
48 Kaj ĉiuj familioj de Egiptujo ploris en tiu nokto, ĉiu pro sia filo kaj ĉiu pro sia unuenaskito; kaj la tumulto de Egiptujo estis aŭdita de malproksime en tiu nokto.
49 Kaj Batja, la filino de Faraono, eliris kun la reĝo en tiu nokto, por serĉi Moseon kaj Aaronon en iliaj domoj; kaj ili trovis ilin en iliaj domoj, manĝantajn kaj trinkantajn kaj ĝojantajn kun la tuta Izrael.
50 Kaj Batia diris al Moseo: Ĉu tio estas la rekompenco pro la bono, kiun mi faris al vi, kiu vin edukis kaj etendis, kaj vi alportis ĉi tiun malbonon sur min kaj la domon de mia patro?
51 Kaj Moseo diris al ŝi: Dek plagojn la Eternulo venigis sur Egiptujon; ĉu pro iu el ili vin trafis ia malbono? Ĉu unu el ili vin trafis? Kaj ŝi diris: Ne.
52 Kaj Moseo diris al ŝi: Kvankam vi estas la unuenaskito de via patrino, vi ne mortos, kaj nenia malbono vin atingos meze de Egiptujo.
53 Kaj ŝi diris: Kian profiton mi havas, kiam mi vidas la reĝon kaj mian fraton kaj lian tutan domanaron kaj liajn loĝantojn en ĉi tiu malbono, kies unuenaskito pereas kune kun ĉiuj unuenaskitoj de Egiptujo?

54 Kaj Moseo diris al ŝi: Via frato kaj lia domo kaj liaj loĝantoj de Egiptujo ne obeis la vortojn de la Eternulo, tial venis sur ilin ĉi tiu malfeliĉo.
55 Kaj Faraono, reĝo de Egiptujo, aliris Moseon kaj Aaronon, kaj kelkajn el la Izraelidoj, kiuj estis kun ili en tiu loko, kaj li preĝis al ili, dirante:
56 Leviĝu, kaj prenu viajn fratojn, ĉiujn Izraelidojn, kiuj estas en la lando, kune kun iliaj ŝafoj kaj bovoj, kaj ĉio, kio apartenas al ili; ili nenion lasu; nur preĝu por mi al la Eternulo, via Dio.
57 Kaj Moseo diris al Faraono: Jen, kvankam vi estas la unuenaskito de via patrino, tamen ne timu, ĉar vi ne mortos; ĉar la Eternulo ordonis al vi vivi, por montri al vi Sian grandan forton kaj Sian fortan etenditan brakon.
58 Kaj Faraono ordonis forliberigi la Izraelidojn; kaj ĉiuj Egiptoj forte kuraĝigis sin forliberigi ilin, ĉar ili diris: Ni ĉiuj pereas.
59 Kaj ĉiuj Egiptoj forsendis la Izraelidojn kun granda riĉaĵo, ŝafoj kaj bovoj kaj altvaloraj havaĵoj, laŭ la ĵuro de la Eternulo inter ili kaj nia patro Abraham.
60 Kaj la Izraelidoj prokrastis eliri nokte; kaj kiam la Egiptoj venis al ili, por elkonduki ilin, ili diris al ili: Ĉu ni estas ŝtelistoj, ke ni eliru nokte?
61 Kaj la Izraelidoj petis de la Egiptoj vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj vestojn; kaj la Izraelidoj senvestigis la Egiptojn.
62 Kaj Moseo rapide leviĝis kaj iris al la rivero de Egiptujo kaj prenis de tie la ĉerkon de Jozef kaj prenis ĝin kun si.
63 Ankaŭ la Izraelidoj alportis, ĉiu kun si la ĉerkon de sia patro, kaj ĉiu la ĉerkojn de sia tribo.

ĈAPITRO 81

1 Kaj la Izraelidoj ekiris de Rameses al Sukot, ĉirkaŭ sescent mil piedirantoj, krom la infanoj kaj iliaj edzinoj.
2 Ankaŭ diversgenta homamaso eliris kun ili, kaj ŝafoj kaj bovoj, kaj multe da brutaro.
3 Kaj la daŭro de la restado de la Izraelidoj en la lando Egipta per malfacila laboro estis ducent dek jaroj.
4 Kaj post ducent dek jaroj la Eternulo elkondukis la Izraelidojn el Egiptujo per forta mano.
5 Kaj la Izraelidoj eliris el Egiptujo, el Goŝen, kaj el Rameses, kaj haltis tendare en Sukot en la dek-kvina tago de la unua monato.
6 Kaj la Egiptoj enterigis ĉiujn siajn unuenaskitojn, kiujn la Eternulo mortigis, kaj ĉiuj Egiptoj enterigis siajn mortigitojn dum tri tagoj.
7 Kaj la Izraelidoj eliris el Sukot kaj haltis tendare en Etom, ĉe la fino de la dezerto.
8 Kaj en la tria tago post kiam la Egiptoj enterigis sian unuenaskiton, multaj homoj leviĝis el Egiptujo kaj sekvis la Izraelidojn, por revenigi ilin al Egiptujo; ĉar ili pentis, ke ili forsendis la Izraelidojn el ilia sklaveco.
9 Kaj unu viro diris al sia kunulo: Vere, Moseo kaj Aaron diris al Faraono jene: Ni iros tritagan vojon en la dezerto kaj faros oferon al la Eternulo, nia Dio.
10 Nun ni leviĝu frue matene kaj revenigu ilin; kaj se ili revenos kun ni al Egiptujo al siaj sinjoroj, tiam ni scios, ke ili fidas; sed se ili ne revenos, tiam ni batalos kontraŭ ili kaj revenigos ilin per granda forto kaj forta mano.
11 Kaj ĉiuj eminentuloj de Faraono leviĝis matene, kaj kun ili ĉirkaŭ sepcent mil homoj; kaj ili eliris el Egiptujo en tiu tago, kaj venis al la loko, kie estis la Izraelidoj.
12 Kaj ĉiuj Egiptoj vidis, kaj jen Moseo kaj Aaron kaj ĉiuj Izraelidoj sidas antaŭ Pi-Haĥirot, manĝas kaj trinkas kaj festas la feston de la Eternulo.
13 Kaj ĉiuj Egiptoj diris al la Izraelidoj: Vere vi diris: Ni iros tritagan vojon en la dezerto kaj faros oferon al nia Dio kaj revenos.
14 Nun do hodiaux estas kvin tagoj de post via foriro; kial vi ne reiras al viaj sinjoroj?
15 Kaj Moseo kaj Aaron respondis al ili, dirante: Ĉar la Eternulo, nia Dio, atestis pri ni, dirante: Vi ne plu revenos Egiptujon; ni iros al lando, en kiu fluas lakto kaj mielo, kiel la Eternulo, nia Dio, ĵuris al niaj patroj, ke Li donos ĝin al ni.
16 Kiam la eminentuloj de Egiptujo vidis, ke la Izraelidoj ne obeis ilin kaj ne reiris Egiptujon, ili pretigis sin, por batali kontraŭ Izrael.
17 Kaj la Eternulo fortigis la korojn de la Izraelidoj kontraŭ la Egiptoj, kaj ĉi tiuj faris al ili grandan baton; kaj la batalo estis kruela kontraŭ la Egiptoj; kaj ĉiuj Egiptoj forkuris de la Izraelidoj; ĉar multaj el ili pereis de la manoj de la Izraelidoj.
18 Kaj la nobeloj de Faraono venis Egiptujon, kaj diris al Faraono, dirante: La Izraelidoj forkuris kaj ne plu revenos Egiptujon; tiel parolis al ni Moseo kaj Aaron.
19 Kaj Faraono aŭdis tion, kaj lia koro kaj la koroj de ĉiuj liaj subuloj turniĝis kontraŭ Izraelon, kaj ili pentis, ke ili forsendis Izraelon; kaj ĉiuj Egiptoj konsilis al Faraono, ke li persekutu la Izraelidojn, por igi ilin reveni al siaj ŝarĝoj.
20 Kaj ili diris unu al la alia frato: Kion ni faris, forsendinte Izraelon el nia sklaveco?
21 Kaj la Eternulo fortigis la korojn de ĉiuj Egiptoj, por persekuti la Izraelidojn, ĉar la Eternulo volis faligi la Egiptojn en la Ruĝa Maro.
22 Kaj Faraono leviĝis kaj jungis sian ĉaron, kaj li ordonis kolektiĝi al ĉiuj Egiptoj; restis neniu krom la infanoj kaj la virinoj.
23 Kaj ĉiuj Egiptoj eliris kun Faraono, por persekuti la Izraelidojn; kaj la tendaro de la Egiptoj estis tre granda kaj peza, ĉirkaŭ dekcent mil homoj.
24 Kaj la tuta tendaro iris kaj persekutis la Izraelidojn, por revenigi ilin en Egiptujon; kaj ili atingis ilian tendaron apud la Ruĝa Maro.
25 Kaj la Izraelidoj levis siajn okulojn, kaj ekvidis, ke ĉiuj Egiptoj persekutas ilin; kaj la Izraelidoj tre ektimis pro ili, kaj la Izraelidoj ekkriis al la Eternulo.
26 Kaj pro la Egiptoj la Izraelidoj dividis sin en kvar partojn, kaj ili dividis siajn opiniojn, ĉar ili timis la Egiptojn, kaj Moseo parolis al ĉiu el ili.
27 La unua taĉmento estis la idoj de Ruben, Simeon, kaj Isaĥar; kaj ili decidis ĵeti sin en la maron, ĉar ili tre timis la Egiptojn.
28 Kaj Moseo diris al ili: Ne timu, staru tien, kaj vidu la savon de la Eternulo, kiun Li faros al vi hodiaŭ.
29 La dua taĉmento estis la Zebulunidoj, la Benjamenidoj, kaj la Naftaliidoj; kaj ili decidis iri kun la Egiptoj reen en Egiptujon.
30 Kaj Moseo diris al ili: Ne timu; ĉar kiel vi vidas la Egiptojn hodiaux, tiel vi ilin neniam plu vidos.

31 La tria taĉmento estis la idoj de Jehuda kaj Jozef, kaj ili decidis iri renkonte al la Egiptoj por batali kontraŭ ili.
32 Kaj Moseo diris al ili: Staru sur viaj lokoj, ĉar la Eternulo batalos por vi; kaj vi silentu.
33 Kaj la kvara taĉmento estis la idoj de Levi, Gad, kaj Aŝer, kaj ili decidis iri inter la Egiptojn por konfuzi ilin, kaj Moseo diris al ili: Restu en viaj lokoj kaj ne timu, nur voku al la Eternulo, ke Li savu vin el iliaj manoj.
34 Post tio Moseo leviĝis el meze de la popolo, kaj preĝis al la Eternulo, kaj diris:
35 Ho Eternulo, Dio de la tuta tero, savu nun Vian popolon, kiun Vi elkondukis el Egiptujo, kaj ne lasu la Egiptojn fanfaroni, ke ili havas forton kaj potencon.
36 Tiam la Eternulo diris al Moseo: Kial vi vokas al Mi? diru al la Izraelidoj, ke ili iru; kaj vi etendu vian bastonon super la maron kaj disigu ĝin, por ke la Izraelidoj trairu ĝin.
37 Kaj Moseo faris tiel, kaj li levis sian bastonon super la maron kaj disfendis ĝin.
38 Kaj la akvo de la maro dividiĝis en dek du partojn, kaj la Izraelidoj trairis piede, en ŝuoj, kiel homo trairas pretigitan vojon.
39 Kaj la Eternulo montris al la Izraelidoj Siajn miraklojn en Egiptujo kaj en la maro per Moseo kaj Aaron.
40 Kaj kiam la Izraelidoj eniris la maron, la Egiptoj sekvis ilin, kaj la akvo de la maro refluis sur ilin, kaj ili ĉiuj subakviĝis, kaj neniu restis krom Faraono, kiu dankis la Eternulon kaj kredis je li, tial la Eternulo ne igis lin perei tiam kun la Egiptoj.
41 Kaj la Eternulo ordonis al anĝelo preni lin el inter la Egiptoj, kaj li ĵetis lin sur la landon Nineva, kaj li regis super ĝi dum longa tempo.
42 Kaj en tiu tago la Eternulo savis Izraelon el la mano de Egiptoj; kaj ĉiuj Izraelidoj vidis, ke la Egiptoj pereis; kaj ili vidis la grandan manon de la Eternulo, kiun Li faris en Egiptoj kaj en la maro.
43 Tiam Moseo kaj la Izraelidoj kantis ĉi tiun kanton al la Eternulo en la tago, kiam la Eternulo faligis la Egiptojn antaŭ ili.
44 Kaj la tuta Izrael kantis kune, dirante: Mi kantos al la Eternulo, ĉar Li alte leviĝis; ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li ĵetis en la maron; jen, ĝi estas skribite en la libro de la instruo de Dio.
45 Post tio la Izraelidoj ekiris kaj starigis siajn tendarojn en Mara. Kaj la Eternulo donis al la Izraelidoj leĝoj kaj reguloj en tiu loko, en Mara, kaj la Eternulo ordonis al la Izraelidoj, ke ili iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj kaj servu al Li.
46 Kaj ili eliris el Mara kaj venis Elimon; kaj en Elim estis dek du fontoj de akvo kaj sepdek daktiloj; kaj la infanoj starigis tie siajn tendarojn apud la akvo.
47 Kaj ili eliris el Elim kaj alvenis en la dezerton Sin en la dek-kvina tago de la dua monato post sia eliro el Egiptujo.
48 En tiu tempo la Eternulo donis la manaon al la Izraelidoj por manĝi, kaj la Eternulo pluvigis manĝaĵon el la ĉielo por la Izraelidoj ĉiutage.
49 Kaj la Izraelidoj manĝis la manaon dum kvardek jaroj, dum la tuta tempo, kiun ili estis en la dezerto, ĝis ili venis en la landon Kanaanan, por ekposedi ĝin.
50 Kaj ili eliris el la dezerto Sin kaj haltis tendare en Aluŝ.
51 Kaj ili eliris el Aluŝ kaj haltis tendare en Refidim.
52 Kaj kiam la Izraelidoj estis en Refidim, Amalek, filo de Elifaz, filo de Esav, frato de Cefo, venis, por batali kontraŭ Izrael.
53 Kaj li kunprenis okcent unu mil virojn, magiistojn kaj sorĉistojn, kaj li pretigis sin por batalo kontraŭ Izrael en Refidim.
54 Kaj ili faris grandan kaj kruelan militon kontraŭ Izrael; kaj la Eternulo transdonis Amalekon kaj lian popolon en la manojn de Moseo kaj de la Izraelidoj, kaj en la manojn de Josuo, filo de Nun, la Efratano, servanto de Moseo.
55 Kaj la Izraelidoj venkobatis Amalekon kaj lian popolon per glavo; sed la batalo estis tre kruela kontraŭ la Izraelidoj.
56 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Skribu ĉi tiun aferon kiel memoraĵon por vi en libron, kaj metu ĝin en la manon de Josuo, filo de Nun, via servanto, kaj ordonu al la Izraelidoj jene: Kiam vi venos en la landon Kanaanan, ekstermu la memoron pri Amalek sub la ĉielo.
57 Kaj Moseo faris tiel, kaj li prenis la libron kaj skribis sur ĝi ĉi tiujn vortojn, dirante:
58 Memoru, kion faris al vi Amalek sur la vojo, kiam vi eliris el Egiptujo.
59 Kiu renkontis vin sur la vojo kaj frapis viajn malantaŭajn homojn, Eĉ tiujn, kiuj estis malfortaj malantaŭ vi, kiam vi estis laca kaj senforta.
60 Tial kiam la Eternulo, via Dio, ripozigos vin de ĉiuj viaj malamikoj ĉirkaŭe en la lando, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel heredaĵon por ekposedi ĝin, tiam forviŝu la memoron pri Amalek sub la ĉielo, ne forgesu ĝin.
61 Kaj la reĝo, kiu kompatos Amalek, aŭ lian memoron aŭ lian idaron, jen Mi postulos tion de li, kaj Mi fortranĉos lin el inter lia popolo.
62 Kaj Moseo skribis ĉion ĉi tion en libron, kaj li ordonis al la Izraelidoj pri ĉiuj ĉi tiuj aferoj.

ĈAPITRO 82

1 Kaj la Izraelidoj eliris el Refidim kaj starigis siajn tendarojn en la dezerto Sinaj en la tria monato post sia eliro el Egiptujo.
2 En tiu tempo venis Reuel la Midjanido, bopatro de Moseo, kaj ankaŭ Cipora, lia filino, kaj ŝiaj du filoj; ĉar li aŭdis pri la mirakloj, kiujn la Eternulo faris al Izrael, ke Li savis ilin el la mano de Egiptujo.
3 Kaj Reuel venis al Moseo en la dezerton, kie li staris tendare; tie estis la monto de Dio.
4 Kaj Moseo eliris renkonte al sia bopatro kun granda honoro, kaj la tuta Izrael estis kun li.
5 Kaj Reuel kaj liaj infanoj restis inter la Izraelidoj dum longa tempo; kaj Reuel konis la Eternulon de tiu tago pluen.
6 Kaj en la tria monato post la eliro de la Izraelidoj el Egiptujo, en la sesa tago, la Eternulo donis al Izrael la dek ordonojn sur la monto Sinaj.
7 Kaj la tuta Izrael aŭdis ĉiujn tiujn ordonojn, kaj la tuta Izrael tre ĝojis pri la Eternulo en tiu tago.
8 Kaj la gloro de la Eternulo ripozis sur la monto Sinaj, kaj Li vokis Moseon, kaj Moseo venis meze de nubo kaj supreniris sur la monton.
9 Kaj Moseo estis sur la monto kvardek tagojn kaj kvardek noktojn; li ne manĝis panon kaj ne trinkis akvon; kaj la Eternulo instruis al li la leĝojn kaj regulojn, por instrui la Izraelidojn.

10 Kaj la Eternulo skribis la dek ordonojn, kiujn Li ordonis al la Izraelidoj, sur du ŝtonaj tabeloj, kiujn Li donis al Moseo, por ordoni al la Izraelidoj.
11 Kaj post kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kiam la Eternulo finis paroli al Moseo sur la monto Sinaj, la Eternulo donis al Moseo ŝtonajn tabelojn, skribitajn per la fingro de Dio.
12 Kiam la Izraelidoj vidis, ke Moseo prokrastis malsupreniri de la monto, ili kolektiĝis ĉirkaŭ Aaron, kaj diris: Pri ĉi tiu viro, Moseo, ni ne scias, kio fariĝis kun li.
13 Leviĝu do, faru al ni diojn, kiuj irus antaŭ ni, por ke vi ne mortu.
14 Kaj Aaron tre timis la popolon, kaj li ordonis al ili alporti al li oron, kaj li faris el ĝi fanditan bovidon por la popolo.
15 Kaj la Eternulo diris al Moseo, antaŭ ol li malsupreniris de la monto: Iru malsupren, ĉar via popolo, kiun vi elkondukis el Egiptujo, malmoraligis sin.
16 Ili faris al si fanditan bovidon kaj adorkliniĝis antaŭ ĝi; nun forlasu Min, kaj Mi ekstermos ilin de sur la tero, ĉar ili estas popolo malmolkola.
17 Kaj Moseo preĝis al la Eternulo, kaj li preĝis al la Eternulo por la popolo pro la bovido, kiun ili faris; kaj poste li malsupreniris de la monto, kaj en siaj manoj estis la du ŝtonaj tabeloj, kiujn Dio donis al li, por ordoni al la Izraelidoj.
18 Kaj kiam Moseo alproksimiĝis al la tendaro kaj vidis la bovidon, kiun la popolo faris, tiam ekflamis la kolero de Moseo, kaj li rompis la tabelojn sub la monto.
19 Kaj Moseo venis al la tendaro kaj prenis la bovidon kaj forbruligis ĝin per fajro kaj muelis ĝin ĝis ĝi fariĝis fajna polvo kaj disŝutis ĝin sur akvon kaj donis ĝin al la Izraelidoj por trinki.
20 Kaj mortis el la popolo per la glavoj unu de la alia ĉirkaŭ tri mil homoj, kiuj faris la bovidon.
21 Kaj la sekvantan tagon Moseo diris al la popolo: Mi supreniros al la Eternulo, eble mi faros pardonon pro viaj pekoj, kiujn vi pekis antaŭ la Eternulo.
22 Kaj Moseo supreniris denove al la Eternulo, kaj li restis kun la Eternulo kvardek tagojn kaj kvardek noktojn.
23 Kaj dum la kvardek tagoj Moseo preĝis al la Eternulo por la Izraelidoj, kaj la Eternulo aŭskultis la preĝon de Moseo, kaj la Eternulo preĝis al li por Izrael.
24 Tiam la Eternulo diris al Moseo, ke li haku du ŝtonajn tabelojn kaj alportu ilin al la Eternulo, kaj Li skribu sur ili la dek ordonojn.
25 Moseo tiel faris; kaj li malsupreniris kaj ĉizis la du tabelojn kaj supreniris sur la monton Sinaj al la Eternulo; kaj la Eternulo skribis la dek ordonojn sur la tabeloj.
26 Kaj Moseo restis kun la Eternulo kvardek tagojn kaj kvardek noktojn; kaj la Eternulo instruis al li leĝojn kaj regulojn, kiujn li transdonu al Izrael.
27 Kaj la Eternulo ordonis al li koncerne la Izraelidojn, ke ili faru sanktejon por la Eternulo, por ke Lia nomo loĝu en ĝi; kaj la Eternulo montris al li la bildon de la sanktejo kaj la bildon de ĉiuj ĝiaj objektoj.
28 Kaj post la paso de kvardek tagoj Moseo malsupreniris de la monto, kaj la du tabeloj estis en liaj manoj.
29 Kaj Moseo venis al la Izraelidoj kaj diris al ili ĉiujn vortojn de la Eternulo, kaj instruis al ili la leĝojn kaj leĝojn kaj regulojn, kiujn la Eternulo instruis al li.
30 Kaj Moseo diris al la Izraelidoj la vorton de la Eternulo, ke estu farita por li sanktejo, por ke li loĝu inter la Izraelidoj.
31 Kaj la popolo tre ĝojis pro la tuta bono, kiun la Eternulo diris al ili per Moseo; kaj ili diris: Ĉion, kion la Eternulo diris al vi, ni faros.
32 Kaj la popolo leviĝis kiel unu homo, kaj alportis malavaran oferdonon al la sanktejo de la Eternulo, kaj ĉiu alportis oferdonon al la Eternulo por la laboro de la sanktejo kaj por ĉiuj ĝiaj servoj.
33 Kaj ĉiuj Izraelidoj alportis, ĉiu el ĉio, kion li trovis, por la laboro de la sanktejo de la Eternulo, oron, arĝenton kaj kupron, kaj ĉion, kio estis utila por la sanktejo.
34 Kaj venis ĉiuj saĝuloj, kiuj estis kompetentaj en sia laboro, kaj ili faris la sanktejon de la Eternulo, konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis, ĉiu en sia laboro, kiun li praktikis; kaj ĉiuj saĝuloj faris la sanktejon kaj ĝiajn objektojn kaj ĉiujn objektojn por la sankta servado, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
35 Kaj la laboro de la sanktejo de la tabernaklo estis finita post kvin monatoj; kaj la Izraelidoj faris ĉion, kion la Eternulo ordonis al Moseo.
36 Kaj ili alportis la sanktejon kaj ĉiujn ĝiajn objektojn al Moseo; konforme al la bildo, kiun la Eternulo montris al Moseo, tiel faris la Izraelidoj.
37 Kaj Moseo vidis la laboron, kaj jen ili faris ĝin, kiel la Eternulo ordonis al li; kaj Moseo benis ilin.

ĈAPITRO 83

1 Kaj en la dekdua monato, en la dudek-tria tago de la monato, Moseo prenis Aaronon kaj liajn filojn, kaj vestis ilin per iliaj vestoj kaj sanktoleis ilin, kaj faris al ili, kiel la Eternulo ordonis al li; kaj Moseo alportis ĉiujn oferojn, kiujn la Eternulo ordonis al li en tiu tago.
2 Poste Moseo prenis Aaronon kaj liajn filojn, kaj diris al ili: Dum sep tagoj restu ĉe la pordo de la tabernaklo, ĉar tiel estas ordonite al mi.
3 Kaj Aaron kaj liaj filoj faris ĉion, kion la Eternulo ordonis al ili per Moseo; kaj ili restis ĉe la pordo de la tabernaklo dum sep tagoj.
4 Kaj en la oka tago, en la unua tago de la unua monato, en la dua jaro post la eliro de la Izraelidoj el Egiptujo, Moseo starigis la sanktejon, kaj Moseo starigis ĉiujn objektojn de la tabernaklo kaj ĉiujn objektojn de la sanktejo; kaj li faris ĉion, kion la Eternulo ordonis al li.
5 Kaj Moseo vokis Aaronon kaj liajn filojn, kaj ili alportis la bruloferon kaj la pekoferon por si kaj por la Izraelidoj, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
6 En tiu tago la du filoj de Aaron, Nadab kaj Abihu, prenis fremdan fajron kaj alportis ĝin antaŭ la Eternulon, kiu ne ordonis al ili; kaj fajro eliris el antaŭ la Eternulo kaj formanĝis ilin, kaj ili mortis antaŭ la Eternulo en tiu tago.
7 En la tago, kiam Moseo finis la starigon de la sanktejo, la estroj de la Izraelidoj komencis alporti siajn oferojn antaŭ la Eternulon por la inaŭguro de la altaro.
8 Kaj ili alportis siajn oferojn ĉiu princo por unu tago, po princo en ĉiu tago dum dek du tagoj.
9 Kaj ĉiuj oferoj, kiujn ili alportis, ĉiu en sia tago: unu arĝenta plado, havanta la pezon de cent tridek ŝekeloj, unu arĝenta kaliko de sepdek ŝekeloj laŭ la ŝekelo de la

sanktejo, ambaŭ plenaj de delikata faruno, miksita kun oleo, por farunofero.
10 Unu kulero, pezanta dek siklojn da oro, plena de incenso.
11 Unu juna bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero.
12 kaj unu virkapron kiel pekoferon.
13 kaj por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝiĝintaj ŝafidoj.
14 Tiel faris la dek du estroj de Izrael ĉiutage, ĉiu en sia tago.
15 Kaj poste, en la dek-tria tago de la monato, Moseo ordonis al la Izraelidoj fari la Paskon.
16 Kaj la Izraelidoj faris la Paskon en ĝia tempo, en la dek-kvara tago de la monato, kiel la Eternulo ordonis al Moseo; tiel faris la Izraelidoj.
17 Kaj en la dua monato, en la unua tago de ĝi, la Eternulo ekparolis al Moseo, dirante:
18 Kalkulu la estrojn de ĉiuj virseksuloj el la Izraelidoj de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, vi kaj via frato Aaron kaj la dek du estroj de Izrael.
19 Kaj Moseo faris tiel; kaj Aaron venis kun la dek du estroj de Izrael, kaj ili kalkulis la Izraelidojn en la dezerto Sinaj.
20 Kaj la kalkulitoj de la Izraelidoj laŭ la patrodomoj, de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, estis sescent tri mil kvincent kvindek.
21 Sed la idoj de Levi ne estis kalkulitaj inter siaj fratoj, la idoj de Izrael.
22 Kaj la nombro de ĉiuj virseksuloj el la Izraelidoj de la aĝo de unu monato kaj pli estis dudek du mil ducent sepdek tri.
23 Kaj la nombro de la Levidoj de la aĝo de unu monato kaj pli estis dudek du mil.
24 Kaj Moseo starigis la pastrojn kaj la Levidojn, ĉiun laŭ lia servo kaj laŭ lia portaĵo, por servi en la sanktejo de la tabernaklo, kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
25 Kaj en la dudeka tago de la monato la nubo foriĝis de la tabernaklo de atesto.
26 En tiu tempo la Izraelidoj ekiris el la dezerto Sinaj, kaj ili faris vojon de tri tagoj; kaj la nubo haltis super la dezerto Paran; kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael, ĉar ili incitis la Eternulon, petante de Li viandon, por ke ili manĝu.
27 Kaj la Eternulo aŭskultis ilian voĉon, kaj donis al ili viandon, kiun ili manĝis dum unu monato.
28 Sed post tio ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ ili, kaj Li frapis ilin per granda buĉado, kaj ili estis enterigitaj tie en tiu loko.
29 Kaj la Izraelidoj nomis tiun lokon Kebrot-Hataava, ĉar tie oni enterigis la homojn, kiuj deziris viandon.
30 Kaj ili eliris el Kebrot-Hataava kaj haltis tendare en Ĥacerot, kiu estas en la dezerto Paran.
31 Kaj dum la Izraelidoj estis en Ĥacerot, ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Mirjam pro Moseo, kaj ŝi fariĝis lepra, blanka kiel neĝo.
32 Kaj ŝi estis enfermita ekster la tendaro dum sep tagoj, ĝis ŝi estis ricevita denove post sia lepro.
33 Poste la Izraelidoj foriris el Ĥacerot kaj haltis tendare ĉe la fino de la dezerto Paran.
34 En tiu tempo la Eternulo diris al Moseo, ke li sendu dek du virojn el la Izraelidoj, po unu viro por ĉiu tribo, por ke ili iru kaj esplorrigardu la landon Kanaanan.
35 Kaj Moseo sendis la dek du virojn, kaj ili venis en la landon Kanaanan, por esplori kaj esplori ĝin; kaj ili esploris la tutan landon de la dezerto Sin ĝis Reĥob en la direkto al Ĥamot.
36 Kaj post kvardek tagoj ili venis al Moseo kaj Aaron, kaj alportis al li respondon laŭ ilia koro; kaj dek el la viroj alportis malbonan raporton al la Izraelidoj pri la lando, kiun ili esplorrigardis, dirante: Pli bone estas por ni reveni al Egiptujo, ol iri al ĉi tiu lando, lando, kiu formanĝas ĝiajn loĝantojn.
37 Kaj Josuo, filo de Nun, kaj Kaleb, filo de Jefune, el la esplorrigardis la landon, diris: La lando estas treege bona.
38 Se la Eternulo estos favorkora al ni, tiam Li venigos nin en ĉi tiun landon kaj donos ĝin al ni, ĉar ĝi estas lando, en kiu fluas lakto kaj mielo.
39 Sed la Izraelidoj ne aŭskultis ilin, kaj ili aŭskultis la vortojn de la dek viroj, kiuj disvastigis malbonan famon pri la lando.
40 Kaj la Eternulo aŭdis la murmuradon de la Izraelidoj, kaj Li koleris kaj ĵuris, dirante:
41 Certe neniu el ĉi tiu malbona generacio vidos la landon en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, krom Kaleb, filo de Jefune, kaj Josuo, filo de Nun.
42 Sed certe ĉi tiu malbona generacio pereos en ĉi tiu dezerto, kaj iliaj infanoj venos al la lando kaj ili posedos ĝin; tial la kolero de la Eternulo ekflamis kontraŭ Izrael, kaj Li igis ilin vagadi en la dezerto dum kvardek jaroj ĝis la fino de tiu malbona generacio, ĉar ili ne sekvis la Eternulon.
43 Kaj la popolo loĝis en la dezerto Paran longan tempon, kaj poste ili iris al la dezerto laŭ la vojo al la Ruĝa Maro.

ĈAPITRO 84

1 En tiu tempo Koraĥ, filo de Jecer, filo de Kehat, filo de Levi, prenis multajn virojn el la Izraelidoj; kaj ili leviĝis kaj malpacis kontraŭ Moseo kaj Aaron kaj la tuta komunumo.
2 Kaj la Eternulo koleris kontraŭ ili, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis ilin kaj iliajn domojn kaj ĉion, kio apartenis al ili, kaj ĉiujn homojn de Koraĥ.
3 Kaj post tio Dio igis la popolon ĉirkaŭiri laŭ la vojo al la monto Seir dum longa tempo.
4 En tiu tempo la Eternulo diris al Moseo: Ne provoku militon kontraŭ la Esavidoj, ĉar Mi ne donos al vi ion, kio apartenas al ili, eĉ tio, kion povas paŝi sur la plando de la piedo; ĉar Mi donis al Esav la monton Seir kiel posedaĵon.
5 Tial la Esavidoj militis kontraŭ la Seirdoj en la pasinteco, kaj la Eternulo transdonis la Seirdojn en la manojn de la Esavidoj kaj ekstermis ilin antaŭ ili; kaj la Esavidoj loĝis sur ilia loko ĝis la nuna tago.
6 Tial la Eternulo diris al la Izraelidoj: Ne batalu kontraŭ la Esavidoj, viaj fratoj, ĉar nenio en ilia lando apartenas al vi; nur panon aĉetu de ili pro mono kaj manĝu ĝin, kaj akvon aĉetu de ili pro mono kaj trinku ĝin.
7 Kaj la Izraelidoj faris laŭ la vorto de la Eternulo.
8 Kaj la Izraelidoj iris tra la dezerto, ĉirkaŭirante la vojon al la monto Sinaj dum longa tempo kaj ne tuŝis la Esavidojn; kaj ili restis en tiu regiono dum dek naŭ jaroj.

9 Tiam mortis Latino, reĝo de la Kitidoj, en la kvardek-kvina jaro de sia regado, tio estas la dek-kvara jaro post la eliro de la Izraelidoj el Egiptujo.
10 Kaj oni enterigis lin en lia loko, kiun li konstruis al si en la lando Kitim; kaj Abimnas reĝis anstataŭ li tridek ok jarojn.
11 Kaj la Izraelidoj transiris la limojn de la Esavidoj en tiu tempo, post dek naŭ jaroj, kaj ili venis kaj trairis la vojon al la dezerto de Moab.
12 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Ne sieĝu Moabon, kaj ne militu kontraŭ ili, ĉar Mi nenion donos al vi el ilia lando.
13 Kaj la Izraelidoj iris laŭ la vojo al la dezerto de Moab dum dek naŭ jaroj, kaj ili ne batalis kontraŭ ili.
14 Kaj en la tridek-sesa jaro post la eliro de la Izraelidoj el Egiptujo, la Eternulo frapis la koron de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kaj li militis kaj eliris, por batali kontraŭ la Moabidoj.
15 Kaj Siĥon sendis senditojn al Beor, filo de Janeas, filo de Bileam, konsilisto de la reĝo de Egiptujo, kaj al lia filo Bileam, por malbeni Moabon, por ke ĝi estu transdonita en la manon de Siĥon.
16 Kaj la senditoj iris kaj venigis Beoron, filon de Janeas, kaj lian filon Bileamo, el Petor en Mezopotamio; kaj Beor kaj lia filo Bileamo venis al la urbo de Siĥon, kaj malbenis Moabon kaj ilian reĝon antaŭ Siĥon, reĝo de la Amoridoj.
17 Tiam Siĥon eliris kun sia tuta militistaro kaj iris kontraŭ Moabon kaj militis kontraŭ ili kaj humiligis ilin; kaj la Eternulo transdonis ilin en liajn manojn; kaj Siĥon mortigis la reĝon de Moab.
18 Kaj Siĥon prenis en la milito ĉiujn urbojn de Moab; li ankaŭ prenis Ĥeŝbonon de ili, ĉar Ĥeŝbon estis unu el la urboj de Moab; kaj Siĥon starigis en Ĥeŝbon siajn princojn kaj siajn nobelojn; kaj Ĥeŝbon apartenis al Siĥon en tiu tempo.
19 Tial la parabolistoj Beor kaj lia filo Bileam elparolis ĉi tiujn vortojn, dirante: Venu Ĥeŝbonon, la urbo de Siĥon estos rekonstruita kaj fortikigita.
20 Ve al vi, Moab! vi pereis, ho popolo de Kemoŝ! jen ĝi estas skribita sur la libro de la leĝo de Dio.
21 Kaj kiam Siĥon venkobatis Moabon, li starigis gardistojn en la urboj, kiujn li prenis de Moab; kaj multe da Moabidoj falis en batalo en la manojn de Siĥon, kaj li faris grandan venkoprenon de ili, filojn kaj filinojn, kaj li mortigis ilian reĝon; kaj Siĥon reiris en sian landon.
22 Kaj Siĥon donis al Beor kaj al lia filo Bileam multe da donacoj, arĝenton kaj oron; kaj li forsendis ilin, kaj ili iris al Mezopotamion, al sia hejmo kaj lando.
23 En tiu tempo ĉiuj Izraelidoj foriris de la vojo al la dezerto de Moab kaj reiris kaj ĉirkaŭis la dezerton de Edom.
24 Kaj la tuta komunumo venis en la dezerton Sin en la unua monato de la kvardeka jaro post sia eliro el Egiptujo, kaj la Izraelidoj ekloĝis tie en Kadeŝ, en la dezerto Sin; kaj Mirjam mortis tie kaj ŝi estis tie enterigita.
25 En tiu tempo Moseo sendis senditojn al Hadad, reĝo de Edom, dirante: Tiele diras via frato Izrael: Permesu al mi trairi vian landon; ni ne iros tra kampo nek tra vinberejo, ni ne trinkos akvon el puto; ni iros laŭ la reĝa vojo.
26 Kaj Edom diris al li: Vi ne trairos mian landon. Kaj Edom eliris renkonte al la Izraelidoj kun popolo potenca.
27 Kaj la filoj de Esav rifuzis permesi al la Izraelidoj trairi ilian landon; tial la Izraelidoj foriris de ili kaj ne batalis kontraŭ ili.
28 Ĉar antaŭ tio la Eternulo ordonis al la Izraelidoj, dirante: Ne batalos kontraŭ la Esavidoj; tial la Izraelidoj foriris de ili kaj ne batalis kontraŭ ili.
29 Kaj la Izraelidoj eliris el Kadeŝ, kaj la tuta popolo venis al la monto Hor.
30 En tiu tempo la Eternulo diris al Moseo: Diru al via frato Aaron, ke li mortos tie; ĉar li ne venos en la landon, kiun Mi donis al la Izraelidoj.
31 Kaj Aaron supreniris, laŭ la ordono de la Eternulo, sur la monton Hor en la kvardeka jaro, en la kvina monato, en la unua tago de la monato.
32 Kaj Aaron havis la aĝon de cent dudek tri jaroj, kiam li mortis sur la monto Hor.

ĈAPITRO 85

1 Kaj la reĝo Arad, la Kanaanano, kiu loĝis en la sudo, aŭdis, ke la Izraelidoj venis laŭ la vojo de la spionoj; kaj li aranĝis sian armeon por batali kontraŭ la Izraelidoj.
2 Kaj la Izraelidoj lin tre timis, ĉar li havis grandan kaj pezan armeon; kaj la Izraelidoj decidis reiri Egiptujon.
3 Kaj la Izraelidoj returne iris ĉirkaŭ tritagan vojon al Maserat-beni-Jaakon, ĉar ili tre timis la reĝon de Arad.
4 Kaj la Izraelidoj ne volis reveni al siaj lokoj, kaj ili restis en Beni-Jaakon dum tridek tagoj.
5 Kiam la Levidoj vidis, ke la Izraelidoj ne returniĝos, ili ekĵaluziis la Eternulon; kaj ili leviĝis kaj batalis kontraŭ siaj fratoj, la Izraelidoj, kaj mortigis el ili grandan homamason, kaj devigis ilin reiri al ilia loko, al la monto Hor.
6 Kaj kiam ili revenis, la reĝo Arad ankoraŭ aranĝis sian armeon por batalo kontraŭ la Izraelidoj.
7 Kaj Izrael faris sanktan promeson, dirante: Se Vi transdonos ĉi tiun popolon en mian manon, tiam Mi detruos iliajn urbojn.
8 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Izrael, kaj transdonis la Kanaanidojn en iliajn manojn; kaj Li tute ekstermis ilin kaj iliajn urbojn; kaj Li donis al la loko la nomon Horma.
9 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis de la monto Hor kaj haltis tendare en Obot; kaj ili elmoviĝis el Obot kaj haltis tendare en Ije-Abarim, ĉe la limo de Moab.
10 Kaj la Izraelidoj sendis al Moab, por diri: Ni permesu al ni trairi vian landon ĝis nia loko. Sed la Moabidoj ne permesis al la Izraelidoj trairi ilian landon, ĉar la Moabidoj tre timis, ke la Izraelidoj ne faru al ili, kiel faris al ili Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, kiu prenis ilian landon kaj mortigis multajn el ili.
11 Tial Moab ne permesis al la Izraelidoj trairi lian landon; kaj la Eternulo ordonis al la Izraelidoj, dirante: Ili ne militu kontraŭ Moab. Tial la Izraelidoj foriris de Moab.
12 Kaj la Izraelidoj ekmoviĝis de la limoj de Moab, kaj venis trans Arnon, la limon de Moab, inter Moab kaj la Amoridoj; kaj ili starigis siajn tendojn ĉe la limoj de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, en la dezerto Kedemot.
13 Kaj la Izraelidoj sendis senditojn al Siĥon, reĝo de la Amoridoj, dirante:

14 Ni permesu al ni trairi vian landon; ni ne deflankiĝos sur la kampon aŭ en la vinberĝardenojn; ni iros laŭ la ĉefa vojo, ĝis ni trapasos viajn limojn. Sed Siĥon ne permesis al la Izraelidoj trairi.
15 Kaj Siĥon kolektis la tutan popolon de la Amoridoj kaj eliris en la dezerton renkonte al la Izraelidoj, kaj li batalis kontraŭ Izrael en Jahac.
16 Kaj la Eternulo transdonis Siĥonon, la reĝon de la Amoridoj, en la manojn de la Izraelidoj; kaj Izrael mortigis la tutan popolon de Siĥon per glavo, kaj venĝis la aferon de Moab.
17 Kaj la Izraelidoj ekposedis la landon de Siĥon, de Aram ĝis Jabuk, ĝis la Amonidoj, kaj prenis la tutan militakiron de la urboj.
18 Kaj Izrael prenis ĉiujn tiujn urbojn, kaj Izrael ekloĝis en ĉiuj urboj de la Amoridoj.
19 Kaj ĉiuj Izraelidoj decidis batali kontraŭ la Amonidoj, por preni ankaŭ ilian landon.
20 Tiam la Eternulo diris al la Izraelidoj: Ne sieĝu la Amonidojn, kaj ne komencu militon kontraŭ ili, ĉar Mi nenion donos al vi el ilia lando. Kaj la Izraelidoj obeis la vorton de la Eternulo, kaj ne batalis kontraŭ la Amonidoj.
21 Kaj la Izraelidoj turniĝis kaj ekiris laŭ la vojo al Baŝan, al la lando de Og, reĝo de Baŝan. Kaj Og, reĝo de Baŝan, eliris kontraŭ la Izraelidojn por batalo; li havis kun si multajn kuraĝajn virojn kaj tre fortan armeon el la Amoridoj.
22 Kaj Og, reĝo de Baŝan, estis homo tre forta; sed lia filo Naaron estis treege forta, pli forta ol li.
23 Kaj Og diris en sia koro: Jen nun la tuta tendaro de Izrael okupas spacon de tri partoj; nun mi frapos ilin per unu fojo, sen glavo kaj lanco.
24 Kaj Og supreniris sur la monton Jahaz, kaj prenis de tie unu grandan ŝtonon, kies longo estis tri partoj, kaj metis ĝin sur sian kapon, kaj decidis ĵeti ĝin sur la tendaron de la Izraelidoj, por mortigi ĉiujn Izraelidojn per tiu ŝtono.
25 Kaj venis anĝelo de la Eternulo kaj trapikis ŝtonon sur la kapo de Og, kaj la ŝtono falis sur la kolon de Og, kaj Og falis sur la teron pro la pezo de la ŝtono sur lia kolo.
26 En tiu tempo la Eternulo diris al la Izraelidoj:Ne timu lin, ĉar Mi transdonis lin kaj lian tutan popolon kaj lian tutan landon en viajn manojn, kaj agu al li, kiel vi faris al Siĥon.
27 Kaj Moseo malsupreniris al li kun malgranda nombro el la Izraelidoj, kaj Moseo frapis Ogon per bastono ĉe la maleoloj de liaj piedoj kaj mortigis lin.
28 La Izraelidoj poste persekutis la idojn de Og kaj lian tutan popolon, kaj batis ilin kaj ekstermis ilin ĝis neniu restis el ili.
29 Poste Moseo sendis kelkajn el la Izraelidoj, por esplorrigardi Jazeron; ĉar Jazer estis urbo tre fama.
30 Kaj la spionoj iris al Jazer kaj esploris ĝin, kaj la spionoj fidis la Eternulon, kaj ili batalis kontraŭ la loĝantoj de Jazer.
31 Kaj tiuj viroj prenis Jazeron kaj ĝiajn vilaĝojn, kaj la Eternulo transdonis ilin en iliajn manojn, kaj ili forpelis la Amoridojn, kiuj tie estis.
32 Kaj la Izraelidoj prenis la landon de la du reĝoj de la Amoridoj, sesdek urbojn, kiuj estis trans Jordan, de la torento Arnon ĝis la monto Herman.
33 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis, kaj venis en la stepon de Moab, kiu estas transe de Jordan, apud Jeriĥo.
34 Kaj la Moabidoj aŭdis la tutan malbonon, kiun la Izraelidoj faris al la du reĝoj de la Amoridoj, al Siĥon kaj al Og; kaj ĉiuj Moabidoj ektimis la Izraelidojn tre forte.
35 Kaj la plejaĝuloj de Moab diris: Jen la du reĝoj de la Amoridoj, Siĥon kaj Og, kiuj estas pli fortaj ol ĉiuj reĝoj de la tero, ne povis kontraŭstari la Izraelidojn; kiel do ni povus kontraŭstari ilin?
36 Certe ili sendis al ni mesaĝon antaŭe, ke ni trairu nian landon survoje, kaj ni ne permesis al ili, nun ili turnos sin kontraŭ nin per siaj pezaj glavoj kaj detruos nin; kaj Moab estis afliktita pro la Izraelidoj, kaj ili forte timis ilin, kaj ili konsiliĝis kune, kio fariĝu al la Izraelidoj.
37 Kaj la plejaĝuloj de Moab decidis, kaj prenis unu el siaj viroj, Balakon, filon de Cipor, la Moabido, kaj faris lin reĝo super ili en tiu tempo; kaj Balak estis homo tre saĝa.
38 Kaj la plejaĝuloj de Moab leviĝis kaj sendis al la Midjanidoj, por fari pacon kun ili; ĉar granda milito kaj malamikeco estis en tiu tempo inter Moab kaj Midjan, de la tempo de Hadad, filo de Bedad, reĝo de Edom, kiu venkobatis la Midjanidojn sur la kampo de Moab ĝis la nuna tempo.
39 Kaj la Moabidoj sendis al la Midjanidoj, kaj ĉi tiuj faris pacon kun ili; kaj la plejaĝuloj de Midjan venis en la landon de Moab, por fari pacon por la Midjanidoj.
40 Kaj la plejaĝuloj de Moab konsiliĝis kun la plejaĝuloj de Midjan, kiel fari, por savi siajn vivojn el la manoj de Izrael.
41 Kaj ĉiuj Moabidoj diris al la plejaĝuloj de Midjan: Nun la Izraelidoj formanĝas ĉiujn ĉirkaŭ ni, kiel bovo formanĝas la herbon de la kampo; ĉar tiel ili faris al la du reĝoj de la Amoridoj, kiuj estas pli fortaj ol ni.
42 Kaj la plejaĝuloj de Midjan diris al Moab: Ni aŭdis, ke en la tempo, kiam Siĥon, la reĝo de la Amoridoj, militis kontraŭ vi kaj venkis vin kaj prenis vian landon, li sendis al Beor, filo de Janeas, kaj al lia filo Bileam el Mezopotamio; kaj ili venis kaj malbenis vin; tial la mano de Siĥon venkis vin kaj prenis vian landon.
43 Nun sendu do vin ankaŭ al lia filo Bileam, ĉar li ankoraŭ estas en sia lando, kaj donu al li lian pagon, por ke li venu kaj malbenu ĉiun popolon, kiun vi timas; kaj la plejaĝuloj de Moab aŭdis tion, kaj ili bone sentis, ke ili sendis al Bileam, filo de Beor.
44 Balak, filo de Cipor, reĝo de Moab, sendis senditojn al Bileam, dirante:
45 Jen popolo eliris el Egiptujo, jen ĝi kovras la surfacon de la tero, kaj ĝi restas antaŭ mi.
46 Nun do venu kaj malbenu ĉi tiun popolon al mi, ĉar ĝi estas pli forta ol mi; eble mi povos batali kontraŭ ĝi kaj forpeli ĝin; ĉar mi aŭdis, ke kiun vi benas, tiu estas benita, kaj kiun vi malbenas, tiu estas malbenita.
47 Kaj la senditoj de Balak iris al Bileam kaj alkondukis Bileamon, por malbeni la popolon, por ke li batalu kontraŭ Moab.
48 Kaj Bileam venis al Balak, por malbeni Izraelon, kaj la Eternulo diris al Bileam: Ne malbenu ĉi tiun popolon, ĉar ĝi estas benita.
49 Kaj Balak instigis Bileamon ĉiutage malbeni Izraelon; sed Bileam ne aŭskultis Balakon pro la vorto de la Eternulo, kiun li diris al Bileam.

50 Kaj kiam Balak vidis, ke Bileam ne konsentos al lia deziro, li leviĝis kaj iris hejmen, kaj ankaŭ Bileam revenis al sia lando kaj li iris de tie al Midjan.
51 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis de la stepo de Moab kaj haltis tendare ĉe Jordan, de Bet-Jesimot ĝis Abel-Ŝitim, ĉe la fino de la stepo de Moab.
52 Kaj kiam la Izraelidoj loĝis en la ebenaĵo Ŝitim, ili komencis malĉasti kun la filinoj de Moab.
53 Kaj la Izraelidoj alproksimiĝis al Moab, kaj la Moabidoj starigis siajn tendarojn kontraŭ la tendaro de la Izraelidoj.
54 Kaj la Moabidoj ektimis la Izraelidojn; kaj la Moabidoj prenis ĉiujn iliajn filinojn kaj iliajn edzinojn belajn kaj ĉarmajn, kaj vestis ilin per oro kaj arĝento kaj multekostaj vestoj.
55 Kaj la Moabidoj sidigis tiujn virinojn ĉe la pordo de iliaj tendoj, por ke la Izraelidoj vidu ilin kaj turniĝu al ili, kaj ne batalu kontraŭ Moab.
56 Kaj ĉiuj Moabidoj faris tion al la Izraelidoj; kaj ĉiu viro starigis sian edzinon kaj filinon ĉe la pordo de sia tendo. Kaj ĉiuj Izraelidoj vidis la agon de la Moabidoj; kaj la Izraelidoj turnis sin al la filinoj de Moabidoj kaj amis ilin, kaj ili iris al ili.
57 Kaj kiam Hebreo venis al la pordo de la tendo de Moab, kaj vidis filinon de Moab kaj deziris ŝin en sia koro, kaj parolis al ŝi ĉe la pordo de la tendo tion, kion li deziris. Dum ili parolis kune, la homoj de la tendo eliris kaj parolis al la Hebreo tiajn vortojn:
58 Vi ja scias, ke ni estas fratoj, ni ĉiuj estas idoj de Lot kaj idoj de lia frato Abraham; kial do vi ne restos kun ni, kaj kial vi ne manĝos nian panon kaj nian oferon?
59 Kiam la Moabidoj tiel superfortis lin per siaj paroloj kaj allogis lin per siaj flatantaj vortoj, ili sidigis lin en la tendo kaj kuiris kaj faris oferojn por li, kaj li manĝis de ilia ofero kaj de ilia pano.
60 Ili tiam donis al li vinon kaj li trinkis kaj ebriiĝis, kaj ili prezentis antaŭ li belan junulinon, kaj li faris kun ŝi kion li volis, ĉar li ne sciis kion li faras, ĉar li trinkis abunde da vino.
61 Tiele agis la Moabidoj al Izrael en tiu loko, en la ebenaĵo Ŝitim; kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael pro tiu afero, kaj Li sendis sur ilin peston, kaj mortis el la Izraelidoj dudek kvar mil homoj.
62 Estis viro el la Simeonidoj, kies nomo estis Zimri, filo de Salu, kiu aliĝis al Koŝbi, la Midjanido, filino de Cur, reĝo de Midjan, antaŭ la okuloj de ĉiuj Izraelidoj.
63 Kaj Fineas, filo de Elazer, filo de la pastro Aaron, vidis tiun malbonan aferon, kiun faris Zimri, kaj li prenis lancon kaj leviĝis kaj iris post ili, kaj trapikis ilin ambaŭ kaj mortigis ilin, kaj la pesto ĉesis de la Izraelidoj.

ĈAPITRO 86

1 En tiu tempo post la pesto la Eternulo ekparolis al Moseo, kaj al Elazer, filo de la pastro Aaron, dirante:
2 Kalkulu la estrojn de la tuta komunumo de la Izraelidoj, de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiujn militkapablajn.
3 Kaj Moseo kaj Elazer kalkulis la Izraelidojn laŭ iliaj familioj, kaj la nombro de ĉiuj Izraelidoj estis sepcent mil sepcent tridek.
4 Kaj la nombro de la Levidoj, de la aĝo de unu monato kaj pli, estis dudek tri mil; kaj inter ili estis neniu el tiuj, kiujn kalkulis Moseo kaj Aaron en la dezerto Sinaj.
5 Ĉar la Eternulo diris al ili, ke ili mortos en la dezerto; kaj ili ĉiuj mortis, kaj neniu restis el ili, krom Kaleb, filo de Jefune, kaj Josuo, filo de Nun.
6 Post tio la Eternulo diris al Moseo: Diru al la Izraelidoj, ke ili faru venĝon kontraŭ Midjan pro iliaj fratoj, la Izraelidoj.
7 Kaj Moseo faris tiel, kaj la Izraelidoj elektis el si dek du mil virojn, po mil por ĉiu tribo, kaj ili iris al Midjan.
8 Kaj la Izraelidoj militis kontraŭ Midjan, kaj ili mortigis ĉiun virseksulon; kaj la kvin princojn de Midjan, kaj Bileamon, filon de Beor, ili mortigis per glavo.
9 Kaj la Izraelidoj forprenis la edzinojn de Midjan, kaj iliajn infanojn kaj iliajn brutojn, kaj ĉion, kio apartenis al ili.
10 Kaj ili prenis la tutan militakiron kaj la tutan rabaĵon, kaj alportis ĝin al Moseo kaj al Elazer en la stepon de Moab.
11 Kaj Moseo kaj Elazer kaj ĉiuj estroj de la komunumo eliris al ili renkonte kun ĝojo.
12 Kaj ili dividis la tutan militakiron de Midjan; kaj la Izraelidoj venĝis sin kontraŭ Midjan pro siaj fratoj, la Izraelidoj.

ĈAPITRO 87

1 En tiu tempo la Eternulo diris al Moseo: Jen viaj tagoj alproksimiĝas al la finiĝo; prenu do vian servanton Josuo, filon de Nun, kaj metu lin en la tabernaklon, kaj Mi ordonos al li. Kaj Moseo faris tiel.
2 Kaj la Eternulo aperis en la tabernaklo en nuba kolono, kaj la nuba kolono starigxis cxe la pordo de la tabernaklo.
3 Kaj la Eternulo ordonis al Josuo, filo de Nun, kaj diris al li: Estu forta kaj kuraĝa, ĉar vi venigos la Izraelidojn en la landon, pri kiu Mi ĵuris doni al ili; kaj Mi estos kun vi.
4 Kaj Moseo diris al Josuo: Estu forta kaj kuraĝa, ĉar vi heredigos la landon al la Izraelidoj, kaj la Eternulo estos kun vi; Li ne forlasos vin nek forlasos vin; ne timu kaj ne senkuraĝiĝu.
5 Kaj Moseo alvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris al ili: Vi vidis la tutan bonon, kiun la Eternulo, via Dio, faris al vi en la dezerto.
6 Nun do observu ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo, kaj iru laŭ la vojo de la Eternulo, via Dio; ne dekliniĝu de la vojo, kiun la Eternulo ordonis al vi, nek dekstren nek maldekstren.
7 Kaj Moseo instruis al la Izraelidoj leĝoj kaj juĝoj kaj instruoj, por agi en la lando, kiel la Eternulo ordonis al ili.
8 Kaj li instruis al ili la vojon de la Eternulo kaj Liajn leĝojn; jen ili estas skribitaj sur la libro de la leĝo de Dio, kiun Li donis al la Izraelidoj per la mano de Moseo.
9 Kaj Moseo finis la ordonojn al la Izraelidoj, kaj la Eternulo diris al li jene: Supreniru sur la monton Abarim kaj mortu tie, kaj alkolektiĝu al via popolo, kiel alkolektiĝis via frato Aaron.
10 Kaj Moseo supreniris, kiel la Eternulo ordonis al li; kaj li mortis tie en la lando Moab laŭ la diro de la Eternulo, en la kvardeka jaro post la eliro de la Izraelidoj el la lando Egipta.

11 Kaj la Izraelidoj ploris pri Moseo sur la stepoj de Moab dum tridek tagoj; kaj finiĝis la tagoj de plorado kaj funebro pri Moseo.

ĈAPITRO 88

1 Post la morto de Moseo la Eternulo diris al Josuo, filo de Nun, dirante:
2 Leviĝu kaj transiru Jordanon en la landon, kiun Mi donis al la Izraelidoj, kaj vi heredigos la landon al la Izraelidoj.
3 Ĉiu loko, sur kiu paŝos la plando de viaj piedoj, apartenos al vi; de la dezerto de Lebanon ĝis la granda rivero, la rivero Eŭrat, estos viaj limoj.
4 Neniu staros kontraŭ vi dum via tuta vivo; kiel Mi estis kun Moseo, tiel Mi estos kun vi; nur estu forta kaj kuraĝa, por plenumi la tutan instruon, kiun Moseo ordonis al vi; ne dekliniĝu de la vojo dekstren nek maldekstren, por ke vi sukcesu en ĉio, kion vi faros.
5 Kaj Josuo ordonis al la oficistoj de Izrael, dirante: Iru tra la tendaro, kaj ordonu al la popolo, dirante: Pretigu al vi manĝaĵojn, ĉar post tri tagoj vi transiros Jordanon, por ekposedi la landon.
6 Kaj la oficistoj de la Izraelidoj faris tiel, kaj ili ordonis al la popolo, kaj ili faris ĉion, kion ordonis Josuo.
7 Kaj Josuo sendis du virojn por esplorrigardi la landon de Jeriĥo; kaj la viroj iris kaj esplorrigardis Jeriĥon.
8 Kaj post sep tagoj ili venis al Josuo en la tendaron, kaj diris al li: La Eternulo transdonis en nian manon la tutan landon, kaj ĝiaj loĝantoj ektimis pro timo antaŭ ni.
9 Kaj post tio Josuo leviĝis matene kaj la tuta Izrael kun li, kaj ili elmoviĝis el Ŝitim; kaj Josuo transiris Jordanon kaj la tuta Izrael kun li; kaj Josuo havis la aĝon de okdek du jaroj, kiam li transiris Jordanon kun Izrael.
10 Kaj la popolo eliris el Jordan en la deka tago de la unua monato, kaj ili starigis sian tendaron en Gilgal, oriente de Jeriĥo.
11 Kaj la Izraelidoj faris la Paskon en Gilgal, en la stepo de Jeriĥo, en la dek-kvara tago de la monato, kiel estas skribite en la instruo de Moseo.
12 Kaj la manao ĉesiĝis en tiu tempo, la sekvantan tagon de Pasko, kaj ne plu estis manao por la Izraelidoj, kaj ili manĝis la produktojn de la lando Kanaana.
13 Kaj Jeriĥo estis tute ŝlosita antaŭ la Izraelidoj, neniu eliris nek eniris.
14 Kaj en la dua monato, en la unua tago de la monato, la Eternulo diris al Josuo: Leviĝu; jen Mi transdonis Jeriĥon en vian manon kaj ĝian tutan popolon; kaj ĉiuj viaj militistoj ĉirkaŭiru la urbon unufoje ĉiutage; tiel faru dum ses tagoj.
15 Kaj la pastroj blovu per la trumpetoj; kaj kiam vi aŭdos la sonon de la trumpeto, tiam la tuta popolo ekkriu per laŭta voĉo, ke la muroj de la urbo falu; kaj la tuta popolo iru ĉiu kontraŭ sian malamikon.
16 Kaj Josuo faris tiel konforme al ĉio, kion la Eternulo ordonis al li.
17 Kaj en la sepa tago ili ĉirkaŭiris la urbon sep fojojn, kaj la pastroj blovis per la trumpetoj.
18 Kaj ĉe la sepa rondo, Josuo diris al la popolo: Kriu, ĉar la Eternulo transdonis la tutan urbon en niajn manojn.
19 Nur la urbo kaj ĉio, kio estas en ĝi, estu anatemita antaŭ la Eternulo; gardu vin kontraŭ la anatemo, por ke vi ne anatemu la tendaron de Izrael kaj ne maltrankviligu ĝin.
20 Sed la tuta arĝento kaj oro kaj kupro kaj fero estos konsekritaj al la Eternulo, en la trezorejon de la Eternulo ili venos.
21 Kaj la popolo blovis per trumpetoj kaj faris laŭtan kriadon, kaj la muroj de Jeriĥo falis; kaj la tuta popolo supreniris, ĉiu viro rekte antaŭ li, kaj ili prenis la urbon, kaj ekstermis ĉion, kio estis en ĝi, virojn kaj virinojn, junulojn kaj maljunulojn, bovojn kaj ŝafojn kaj azenojn, per la rando de glavo.
22 Kaj la tutan urbon ili forbruligis per fajro; nur la vazojn arĝentajn kaj orajn kaj kuprajn kaj ferajn ili metis en la trezorejon de la Eternulo.
23 Kaj Josuo ĵuris en tiu tempo, dirante: Malbenita estu la homo, kiu konstruas Jeriĥon; per sia unuenaskito li fundamentos ĝin, kaj per sia plej juna filo li starigos ĝiajn pordegojn.
24 Kaj Aĥan, filo de Karmi, filo de Zabdi, filo de Zeraĥ, filo de Jehuda, perfidis kontraŭ la anatemo, kaj li prenis iom da la anatemo kaj kaŝis ĝin en la tendo; kaj ekflamis la kolero de la Eternulo kontraŭ Izrael.
25 Post tio, kiam la Izraelidoj revenis de la forbruligo de Jeriĥo, Josuo sendis virojn, por esplorrigardi Ajon kaj militi kontraŭ ĝi.
26 Kaj la viroj iris kaj esplorrigardis Ajon, kaj ili revenis, kaj diris: Ne la tuta popolo iru kun vi al Ajo; nur ĉirkaŭ tri mil viroj iru kaj venkobatu la urbon, ĉar ĝiaj loĝantoj estas malnombraj.
27 Kaj Josuo faris tiel, kaj eliris kun li el la Izraelidoj ĉirkaŭ tri mil viroj, kaj ili batalis kontraŭ la loĝantoj de Aj.
28 Kaj la batalo estis kruela kontraŭ Izrael, kaj la loĝantoj de Aj mortigis tridek ses virojn el la Izraelidoj; kaj la Izraelidoj forkuris de la loĝantoj de Aj.
29 Kiam Josuo tion vidis, li disŝiris siajn vestojn kaj ĵetis sin vizaĝaltere antaŭ la Eternulo, li kaj la plejaĝuloj de Izrael; kaj ili ŝutis polvon sur siajn kapojn.
30 Kaj Josuo diris: Kial, ho Eternulo, Vi transirigis ĉi tiun popolon trans Jordanon? kion mi diros, kiam la Izraelidoj turnis sian dorson al siaj malamikoj?
31 Nun do ĉiuj Kanaanidoj, loĝantoj de la lando, aŭdos pri tiu afero, kaj ĉirkaŭos nin kaj ekstermos nian nomon.
32 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Kial vi ĵetas vin vizaĝaltere? leviĝu, foriru; ĉar la Izraelidoj pekis kaj prenis el la anatemaĵo; Mi ne plu estos kun ili, se ili ne ekstermos la anatemaĵon el inter si.
33 Kaj Josuo leviĝis kaj kunvenigis la popolon, kaj alportis la Urimon laŭ la ordono de la Eternulo; kaj la montro estis farita sur la tribo de Jehuda, kaj la montro estis farita sur Aĥan, filo de Karmi.
34 Kaj Josuo diris al Aĥan: Diru al mi, mia filo, kion vi faris? Kaj Aĥan diris: Mi vidis inter la militakirajxo belan veston de Ŝinar kaj ducent ŝekelojn da arĝento kaj unu stangeton da oro, pezantan kvindek ŝekelojn; mi deziris ilin kaj prenis ilin, kaj jen ili ĉiuj estas kaŝitaj en la tero meze de la tendo.
35 Kaj Josuo sendis virojn, kaj ili iris kaj prenis ilin el la tendo de Aĥan, kaj oni alportis ilin al Josuo.

36 Kaj Josuo prenis Aĥanon kaj ĉi tiujn ilojn, kaj liajn filojn kaj filinojn kaj ĉion, kio apartenis al li, kaj ili venigis ilin en la valon Aĥor.
37 Kaj Josuo forbruligis ilin tie per fajro, kaj ĉiuj Izraelidoj ŝtonmortigis Aĥanon per ŝtonoj, kaj ili starigis super li ŝtonamason; tial oni nomis tiun lokon la valo Aĥor. Tiel kvietiĝis la kolero de la Eternulo. Kaj poste Josuo venis al la urbo kaj militis kontraŭ ĝi.
38 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu, kaj ne senkuraĝiĝu; jen Mi transdonis en vian manon Ajon, ĝian reĝon kaj ĝian popolon, kaj vi agu al ili, kiel vi faris al Jeriĥo kaj al ĝia reĝo; nur ĝian militakiron kaj ĝiajn brutojn vi prenu al vi kiel militakiron; faru embuskon kontraŭ la urbo malantaŭ ĝi.
39 Kaj Josuo faris laŭ la vorto de la Eternulo, kaj elektis el la militistoj tridek mil kuraĝajn virojn, kaj sendis ilin, kaj ili starigis embuskon kontraŭ la urbo.
40 Kaj li ordonis al ili, dirante: Kiam vi nin vidos, ni ruze forkuros de ili, kaj ili nin persekutos; tiam vi leviĝos el la embusko kaj prenos la urbon. Kaj ili faris tion.
41 Kaj Josuo batalis, kaj la loĝantoj de la urbo eliris kontraŭ Izraelon, ne sciante, ke ili faris embuskon kontraŭ ili malantaŭ la urbo.
42 Kaj Josuo kaj ĉiuj Izraelidoj ŝajnigis sin lacaj antaŭ ili, kaj ruze forkuris laŭ la vojo al la dezerto.
43 Kaj la loĝantoj de Aj kolektis la tutan popolon, kiu estis en la urbo, por persekuti la Izraelidojn; kaj ili eliris kaj estis fortiritaj for de la urbo, neniu restis; kaj ili lasis la urbon malfermita, kaj persekutis la Izraelidojn.
44 Kaj la embuskuloj leviĝis el siaj lokoj, kaj rapide venis al la urbo, kaj prenis ĝin, kaj ekbruligis ĝin. Kaj la loĝantoj de Aj returnis sin, kaj jen fumo de la urbo leviĝis al la ĉielo, kaj ili ne havis rimedon forkuri.
45 Kaj ĉiuj loĝantoj de Aj estis meze de la Izraelidoj, unuj sur unu flanko kaj unuj sur la alia flanko, kaj ili venkobatis ilin tiel, ke neniu el ili restis.
46 Kaj la Izraelidoj kaptis Meloŝon, reĝon de Aj, vivantan, kaj alkondukis lin al Josuo; kaj Josuo pendigis lin sur arbo, kaj li mortis.
47 Kaj la Izraelidoj revenis al la urbo post kiam ili ĝin forbruligis, kaj ili mortigis per glavo ĉiujn, kiuj estis en ĝi.
48 Kaj la nombro de la falintoj el la loĝantoj de Aj, viroj kaj virinoj, estis dek du mil; nur la brutojn kaj la militakiraĵon de la urbo ili prenis al si, laŭ la diro de la Eternulo al Josuo.
49 Kaj ĉiuj reĝoj trans Jordan, ĉiuj reĝoj de Kanaan, aŭdis pri la malbono, kiun la Izraelidoj faris al Jeriĥo kaj al Aj; kaj ili kolektiĝis kune, por batali kontraŭ Izrael.
50 Nur la loĝantoj de Gibeon tre timis batali kontraŭ la Izraelidoj, por ke ili ne pereu; tial ili agis ruze, kaj venis al Josuo kaj al la tuta Izrael, kaj diris al ili: Ni venis el lando malproksima; faru do kun ni interligon.
51 Kaj la loĝantoj de Gibeon prepuŝis la Izraelidojn, kaj la Izraelidoj faris kun ili interligon, kaj ili faris pacon kun ili, kaj la estroj de la komunumo ĵuris al ili; sed poste la Izraelidoj sciis, ke ili estas najbaroj al ili kaj loĝas inter ili.
52 Sed la Izraelidoj ne mortigis ilin, ĉar ili ĵuris al ili per la Eternulo, kaj ili fariĝis lignohakistoj kaj akvoportistoj.
53 Kaj Josuo diris al ili: Kial vi min trompis, farante al ni tiun aferon? Kaj ili respondis al li, dirante: Ĉar oni rakontis al viaj servantoj ĉion, kion vi faris al ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, kaj ni tre timis pri niaj vivoj, kaj ni faris tiun aferon.
54 Kaj Josuo destinis ilin en tiu tago por haki lignon kaj por ĉerpi akvon, kaj li dividis ilin kiel sklavojn al ĉiuj triboj de Izrael.
55 Kiam Adonicedek, reĝo de Jerusalem, aŭdis ĉion, kion la Izraelidoj faris al Jeriĥo kaj al Aj, li sendis al Hoham, reĝo de Ĥebron, kaj al Piram, reĝo de Jarmut, kaj al Jafia, reĝo de Laĥiŝ, kaj al Deber, reĝo de Eglon, dirante:
56 Venu al mi kaj helpu min, por ke ni frapu la Izraelidojn kaj la loĝantojn de Gibeon, kiuj faris pacon kun la Izraelidoj.
57 Kaj ili kolektiĝis, kaj eliris la kvin reĝoj de la Amoridoj kun ĉiuj siaj tendaroj, popolo grandnombra kiel la sablo ĉe la bordo de la maro.
58 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj venis kaj starigis siajn tendarojn antaŭ Gibeon, kaj ili komencis batali kontraŭ la loĝantoj de Gibeon; kaj ĉiuj loĝantoj de Gibeon sendis al Josuo, dirante:Venu rapide al ni kaj helpu nin, ĉar kolektiĝis ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, por batali kontraŭ ni.
59 Kaj Josuo kaj la tuta militistaro eliris el Gilgal, kaj Josuo venis al ili neatendite, kaj mortigis tiujn kvin reĝojn per granda buĉado.
60 Kaj la Eternulo konfuzis ilin antaŭ la Izraelidoj, kaj ĉi tiuj batis ilin per terura venkobato en Gibeon, kaj persekutis ilin laŭ la vojo, kiu supreniras al Bet-Ĥoron ĝis Makeda; kaj ili forkuris de antaŭ la Izraelidoj.
61 Kaj dum ili forkuris, la Eternulo sendis sur ilin hajlon el la ĉielo, kaj pli da homoj mortis pro la hajlo ol pro la mortigado de la Izraelidoj.
62 Kaj la Izraelidoj persekutis ilin, kaj batis ilin sur la vojo, kaj iris pluen, kaj batis ilin.
63 Kaj dum ili komencis la venkobatadon, la tago jam malaltiĝis kaj fariĝis vespero, kaj Josuo diris antaŭ la okuloj de la tuta popolo: Suno, haltu super Gibeon, Kaj luno super la valo Ajalon, Ĝis la popolo venĝos sin al siaj malamikoj.
64 Kaj la Eternulo aŭskultis la voĉon de Josuo, kaj la suno haltis meze de la ĉielo, kaj ĝi haltis tridek ses momentojn, kaj la luno ankaŭ haltis kaj ne rapidis subiri tutan tagon.
65 Kaj ne estis tago simila al tiu, nek antaŭe nek poste, en kiu la Eternulo aŭskultis la voĉon de homo; ĉar la Eternulo batalis por Izrael.

ĈAPITRO 89

1 Tiam Josuo eldiris ĉi tiun kanton, en la tago, kiam la Eternulo transdonis la Amoridojn en la manojn de Josuo kaj la Izraelidoj; kaj li diris antaŭ la okuloj de la tuta Izrael:
2 Vi faris potencajn farojn, ho Eternulo, Vi plenumis grandajn farojn; Kiu estas simila al Vi? Miaj lipoj kantos Vian nomon.
3 Mia boneco kaj mia fortikaĵo, mia alta turo! Mi kantos al Vi novan kanton, Kun danko mi kantos al Vi; Vi estas la forto de mia savo.
4 Laŭdos Vin ĉiuj reĝoj de la tero, la princoj de la mondo kantos al Vi, la Izraelidoj ĝojos pro Via savo, ili kantos kaj laŭdos Vian potencon.
5 Al Vi, ho Eternulo, ni fidis nin; Ni diris: Vi estas nia Dio; Ĉar Vi estis nia ŝirmejo kaj forta turo kontraŭ niaj malamikoj.

6 Al Vi ni kriis kaj ne hontis, en Vi ni fidis kaj estis savitaj; kiam ni kriis al Vi, Vi aŭdis nian voĉon; Vi savis niajn animojn de glavo, Vi montris al ni Vian gracon, Vi donis al ni Vian savon, Vi ĝojigis niajn korojn per Via forto.
7 Vi eliris, por savi nin, per Via brako Vi liberigis Vian popolon; Vi respondis al ni el Via sankta ĉielo, Vi savis nin el dekmiloj da popoloj.
8 La suno kaj la luno haltis en la ĉielo, kaj Vi stariĝis en Via kolero kontraŭ niaj premantoj, kaj Vi ordonis Viajn juĝojn super ili.
9 Ĉiuj princoj de la tero stariĝis, la reĝoj de la popoloj kolektiĝis; Ili ne ŝrumpis antaŭ Via vizaĝo, ili deziris Viajn militojn.
10 Vi leviĝis kontraŭ ilin en Via kolero, Kaj Vi elverŝis sur ilin Vian furiozon; Vi ekstermis ilin en Via kolero, Kaj Vi ekstermis ilin en Via koro.
11 Nacioj estas ekstermitaj de Via kolero, Regnoj malfortiĝis pro Via furiozo; Vi frapis reĝojn en la tago de Via kolero.
12 Vi elverŝis sur ilin Vian koleron, Via furiozo ilin kaptis; Vi redonis ilian malbonagon al ili, kaj Vi ekstermis ilin pro ilia malboneco.
13 Ili etendis kaptilon, ili falis tien, En reton ili kaŝis, kaj ilia piedo kaptiĝis.
14 Via mano estas preta kontraŭ ĉiuj Viaj malamikoj, kiuj diras:Per sia glavo ili ekposedis la landon, per sia brako ili loĝis en la urbo; Vi plenigis iliajn vizaĝojn per honto, Vi ĵetis iliajn kornojn sur la teron, Vi timigis ilin en Via kolero, kaj Vi ekstermis ilin en Via indigno.
15 La tero tremis kaj skuiĝis de la bruo de Via ventego super ili; Vi ne savis iliajn animojn de la morto, kaj Vi malsuprenigis iliajn vivojn en Ŝeolon.
16 Vi persekutis ilin en Via ventego, Vi ekstermis ilin per Via ventego; Vi ŝanĝis ilian pluvon en hajlon; ili falis en profundajn fosaĵojn kaj ne povis leviĝi.
17 Iliaj kadavroj estis kiel rubo ĵetita meze de la stratoj.
18 Ili estis ekstermitaj kaj neniigitaj en Via kolero; Vi savis Vian popolon per Via forto.
19 Tial nia koro ĝojas pro Vi, niaj animoj gloriĝas pro Via savo.
20 Niaj langoj rakontos Vian potencon, Ni kantos kaj laŭdos Viajn mirindaĵojn.
21 Ĉar Vi savis nin de niaj malamikoj, Vi liberigis nin de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ ni; Vi ekstermis ilin antaŭ ni, kaj Vi premis ilin sub niajn piedojn.
22 Tiel pereos ĉiuj viaj malamikoj, ho Eternulo, kaj la malvirtuloj estos kiel pajlo, pelata de la vento, kaj viaj amatoj estos kiel arboj, plantitaj apud akvo.
23 Kaj Josuo kaj la tuta Izrael kun li revenis en la tendaron en Gilgal, post kiam ili venkobatis ĉiujn reĝojn, tiel ke ne restis el ili neniu.
24 Kaj la kvin reĝoj forkuris solaj piede el la batalo kaj kaŝis sin en kaverno; kaj Josuo serĉis ilin sur la batalkampo, kaj ne trovis ilin.
25 Kaj poste oni diris al Josuo jene: La reĝoj estas trovitaj, kaj jen ili estas kaŝitaj en kaverno.
26 Kaj Josuo diris: Starigu virojn ĉe la enirejo de la kaverno, por gardi ĝin, por ke ili ne forkonduku sin; kaj la Izraelidoj faris tiel.
27 Kaj Josuo alvokis ĉiujn Izraelidojn, kaj diris al la militestroj: Metu viajn piedojn sur la kolojn de ĉi tiuj reĝoj. Kaj Josuo diris: Tiele la Eternulo faros al ĉiuj viaj malamikoj.
28 Kaj Josuo ordonis poste, ke oni mortigu la reĝojn kaj ĵetu ilin en la kavernon, kaj metu grandajn ŝtonojn ĉe la aperturo de la kaverno.
29 Kaj Josuo iris poste kun la tuta popolo, kiu estis kun li en tiu tago, al Makeda, kaj venkobatis ĝin per la glavo.
30 Kaj li tute ekstermis la animojn kaj ĉion, kio apartenis al la urbo, kaj li agis al la reĝo kaj al ĝia popolo, kiel li faris al Jeriĥo.
31 Kaj li iris de tie al Libna kaj militis kontraŭ ĝi, kaj la Eternulo transdonis ĝin en lian manon; kaj Josuo mortigis ĝin per glavo kaj ĉion vivantan en ĝi, kaj li agis kun ĝi kaj kun ĝia reĝo, kiel li faris kun Jeriĥo.
32 Kaj de tie li iris al Laĥiŝ, por militi kontraŭ ĝi; kaj Horam, reĝo de Gaza, iris, por helpi la loĝantojn de Laĥiŝ; kaj Josuo venkobatis lin kaj lian popolon, ĝis neniu restis al li.
33 Kaj Josuo prenis Laĥiŝon kaj ĝian tutan loĝantaron, kaj faris al ĝi, kiel li faris al Libna.
34 Kaj Josuo transiris de tie al Eglon, kaj prenis ankaŭ ĝin, kaj li mortigis ĝin kaj ĉiujn ĝiajn loĝantojn per glavo.
35 Kaj de tie li iris al Ĥebrono kaj militis kontraŭ ĝi kaj prenis ĝin kaj tute ekstermis ĝin; kaj de tie li revenis kun la tuta Izrael al Debir kaj militis kontraŭ ĝi kaj mortigis ĝin per la glavo.
36 Kaj li ekstermis ĉiun animon en ĝi, lasis neniun restantan, kaj li agis al ĝi kaj al ĝia reĝo, kiel li faris al Jeriĥo.
37 Kaj Josuo venkobatis ĉiujn reĝojn de la Amoridoj, de Kadeŝ-Barnea ĝis Aza, kaj li prenis ilian landon rapide; ĉar la Eternulo batalis por Izrael.
38 Kaj Josuo kun la tuta Izrael venis al la tendaro en Gilgalon.
39 Kiam Jabin, reĝo de Ĥacor, aŭdis ĉion, kion Josuo faris al la reĝoj de la Amoridoj, tiam Jabin sendis al Jobat, reĝo de Midjan, kaj al Laban, reĝo de Ŝimron, kaj al Jefal, reĝo de Aĥŝaf, kaj al ĉiuj reĝoj de la Amoridoj, dirante:
40 Venu rapide al ni kaj helpu nin, por ke ni frapu la Izraelidojn, antaŭ ol ili venos sur nin kaj faros al ni, kiel ili faris al la aliaj reĝoj de la Amoridoj.
41 Kaj ĉiuj tiuj reĝoj aŭskultis la vortojn de Jabin, reĝo de Ĥacor; kaj ili eliris kun ĉiuj siaj tendaroj, dek sep reĝoj; kaj ilia popolo estis tiel grandnombra kiel la sablo sur la bordo de la maro, kune kun sennombraj ĉevaloj kaj ĉaroj; kaj ili venis kaj starigis siajn tendarojn kune ĉe la akvo de Merom, kaj ili kunvenis, por batali kontraŭ Izrael.
42 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Ne timu ilin, ĉar morgaŭ en ĉi tiu tempo Mi transdonos ilin ĉiujn mortigitojn al vi, kaj vi lamigos iliajn ĉevalojn kaj vi forbruligos iliajn ĉarojn per fajro.
43 Kaj Josuo kaj ĉiuj militistoj subite venis al ili, kaj batis ilin; kaj ili falis en iliajn manojn; ĉar la Eternulo transdonis ilin en la manojn de la Izraelidoj.
44 Kaj la Izraelidoj persekutis ĉiujn tiujn reĝojn kun iliaj tendaroj, kaj batis ilin ĝis neniu el ili restis; kaj Josuo agis kun ili, kiel la Eternulo diris al li.
45 Kaj Josuo revenis en tiu tempo al Ĥacor kaj frapis ĝin per glavo kaj ekstermis ĉion vivantan en ĝi kaj forbruligis ĝin per fajro; kaj de Ĥacor Josuo iris al Ŝimron kaj venkobatis ĝin kaj tute ekstermis ĝin.

46 De tie li iris al Aĥŝaf, kaj li faris al ĝi, kiel li faris al Ŝimron.
47 De tie li iris al Adulamo kaj venkobatis la tutan popolon, kiu estis tie, kaj li faris al Adulamo, kiel li faris al Aĥŝaf kaj al Ŝimron.
48 Kaj li iris de ili al ĉiuj urboj de la reĝoj, kiujn li venkobatis, kaj li frapis ĉiun popolon, kiu restis de ili, kaj li tute ekstermis ilin.
49 Nur ilian militakiraĵon kaj brutojn la Izraelidoj prenis al si kiel rabaĵon, sed ĉiun homon ili mortigis, ili ne lasis vivi animon.
50 Kiel la Eternulo ordonis al Moseo, tiel faris Josuo kaj la tuta Izrael; ili nenion malsukcesis.
51 Kaj Josuo kaj ĉiuj Izraelidoj venkobatis la tutan landon Kanaanan, kiel la Eternulo ordonis al ili, kaj ili venkobatis ĉiujn iliajn reĝojn, tridek unu reĝojn; kaj la Izraelidoj prenis ilian tutan landon.
52 Krom la regnoj de Siĥon kaj Og, kiuj estas trans Jordano, kaj kiujn Moseo venkis multajn urbojn, kaj Moseo donis al la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj al duono de la tribo de Manase.
53 Kaj Josuo venkobatis ĉiujn reĝojn, kiuj estis transe de Jordan okcidente, kaj donis ilin kiel posedaĵon al la naŭ triboj kaj al duono de la tribo de Izrael.
54 Dum kvin jaroj Josuo militis kontraŭ tiuj reĝoj, kaj li donis iliajn urbojn al la Izraelidoj; kaj la lando trankviliĝis post la bataloj en la urboj de la Amoridoj kaj la Kanaanidoj.

ĈAPITRO 90

1 En tiu tempo, en la kvina jaro post kiam la Izraelidoj transiris Jordanon, post kiam la Izraelidoj ripozis de sia milito kontraŭ la Kanaanidoj, en tiu tempo ekestis grandaj kaj severaj bataloj inter Edom kaj la Kitim-idoj, kaj la Kitim-idoj militis kontraŭ Edom.
2 En tiu jaro, en la tridek-unua jaro de sia regado, eliris Abijan, reĝo de Kitim, kaj kun granda armeo el la fortuloj el la Kitimidoj, kaj li iris al Seir, por batali kontraŭ la Esavidoj.
3 Kaj Hadad, reĝo de Edom, aŭdis pri lia sciigo, kaj li eliris renkonte al li kun granda popolo kaj potenca militistaro, kaj komencis batalon kontraŭ li sur la kampo de Edom.
4 Kaj la mano de la Kitim forte superis la Esavidojn, kaj la Kitim mortigis el la Esavidoj dudek du mil homojn; kaj ĉiuj Esavidoj forkuris de ili.
5 Kaj la Kitim-idoj persekutis ilin, kaj ili atingis Hadadon, reĝon de Edom, kiu kuris antaŭ ili; kaj ili kaptis lin vivantan kaj alkondukis lin al Abijan, reĝo de Kitim.
6 Kaj Abianus ordonis mortigi lin, kaj Hadad, reĝo de Edom, mortis en la kvardek-oka jaro de sia regado.
7 Kaj la Kitim-idoj daŭrigis sian persekutadon de Edomidoj, kaj ili batis ilin per granda buĉado, kaj Edom submetiĝis al la Kitim-idoj.
8 Kaj la Kitidoj regis super Edom, kaj Edom fariĝis sub la manoj de la Kitidoj kaj fariĝis unu regno de post tiu tago.
9 Kaj de tiu tempo ili ne plu povis levi siajn kapojn, kaj ilia regno fariĝis unu kun la idoj de Kitim.
10 Abiano starigis oficistojn en Edom, kaj ĉiuj Edomidoj fariĝis subuloj kaj tributuloj de Abiano, kaj Abiano reiris al sia propra lando, Kitim.
11 Kaj kiam li revenis, li renovigis sian regadon kaj konstruis por si vastan kaj fortikan palacon por reĝa rezidejo, kaj li regis sekure super la Kitim-idoj kaj super Edom.
12 En tiu tempo, post kiam la Izraelidoj forpelis ĉiujn Kanaanidojn kaj Amoridojn, Josuo estis maljuna kaj en profunda aĝo.
13 Kaj la Eternulo diris al Josuo: Vi maljuniĝis, atingis profundan aĝon, kaj granda parto de la lando restas ankoraŭ por ekposedi.
14 Nun do dividu ĉi tiun landon kiel heredaĵon al la naŭ triboj kaj al la duono de la tribo de Manase. Kaj Josuo leviĝis kaj faris, kiel la Eternulo diris al li.
15 Kaj li dividis la tutan landon kiel heredon al la triboj de Izrael laŭ iliaj partoj.
16 Sed al la tribo de Levi li ne donis heredaĵon; la oferoj de la Eternulo estas ilia heredaĵo, kiel la Eternulo diris al ili per Moseo.
17 Kaj Josuo donis la monton Ĥebron al Kaleb, filo de Jefune, unu parton anstataŭ liaj fratoj, kiel la Eternulo diris per Moseo.
18 Tial Ĥebron fariĝis posedaĵo de Kaleb kaj liaj filoj ĝis la nuna tago.
19 Kaj Josuo lote dividis la tutan landon kiel posedaĵon al la tuta Izrael, kiel la Eternulo ordonis al li.
20 Kaj la Izraelidoj donis al la Levidoj el sia posedaĵo urbojn, kaj antaŭurbojn por iliaj brutoj, kaj posedaĵojn, kiel la Eternulo ordonis al Moseo, tiel faris la Izraelidoj; kaj ili dividis la teron laŭ loto, ĉu por la grandaj, ĉu por la malgrandaj.
21 Kaj ili iris, por ekposedi la landon laŭ siaj limoj; kaj la Izraelidoj donis al Josuo, filo de Nun, posedaĵon inter si.
22 Laŭ la ordono de la Eternulo ili donis al li la urbon, kiun li petis, Timnat-Seraĥ sur la monto de Efraim; kaj li konstruis la urbon kaj loĝis en ĝi.
23 Jen estas la posedaĵoj, kiujn la pastro Elazer kaj Josuo, filo de Nun, kaj la ĉefoj de la patrodomoj de la triboj dividis al la Izraelidoj per loto en Ŝilo, antaŭ la Eternulo, ĉe la pordo de la tabernaklo; kaj ili ĉesis dividi la teron.
24 Kaj la Eternulo donis la landon al la Izraelidoj, kaj ili ekposedis ĝin, kiel la Eternulo diris al ili kaj kiel la Eternulo ĵuris al iliaj patroj.
25 Kaj la Eternulo donis al la Izraelidoj ripozon rilate al ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭe, kaj neniu kontraŭstaris ilin; kaj la Eternulo transdonis ĉiujn iliajn malamikojn en iliajn manojn; kaj ne mankis eĉ unu afero el la tuta bono, kiun la Eternulo diris al la Izraelidoj; kaj la Eternulo faris ĉion.
26 Kaj Josuo alvokis ĉiujn Izraelidojn kaj benis ilin, kaj ordonis al ili servi al la Eternulo; kaj poste li forsendis ilin, kaj ili iris ĉiu al sia urbo, kaj ĉiu al sia posedaĵo.
27 Kaj la Izraelidoj servis al la Eternulo dum la tuta vivo de Josuo; kaj la Eternulo donis al ili ripozon de ĉiuj ĉirkaŭaĵoj; kaj ili loĝis sendanĝere en siaj urboj.
28 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke Abianus, reĝo de Kitim, mortis en la tridek-oka jaro de sia regado, tio estas la sepa jaro de lia regado super Edom, kaj oni enterigis lin en la loko, kiun li konstruis por si, kaj Latinus reĝis anstataŭ li kvindek jarojn.
29 Kaj dum sia regado li elkondukis armeon, kaj li iris kaj batalis kontraŭ la loĝantoj de Britanio kaj Kernania, la

infanoj de Eliŝa, filo de Javan, kaj li venkis ilin kaj igis ilin tributuloj.
30 Li aŭdis, ke Edomidoj defalis de sub la mano de la Kitidoj, kaj Latino iris al ili kaj venkis ilin kaj submetis ilin sub la manon de la Kitidoj, kaj Edom fariĝis unu regno kun la Kitidoj por la tuta tempo.
31 Kaj dum multaj jaroj ne estis reĝo en Edom, kaj ilia regado estis ĉe la Kitidoj kaj ilia reĝo.
32 Kaj estis en la dudek-sesa jaro post kiam la Izraelidoj transiris Jordanon, tio estas en la sesdek-sesa jaro post kiam la Izraelidoj eliris el Egiptujo, Josuo estis maljuna, profunda en la vivo; li havis en tiu tempo la aĝon de cent ok jaroj.
33 Kaj Josuo alvokis la tutan Izraelon, iliajn plejaĝulojn, iliajn juĝistojn kaj observistojn, post kiam la Eternulo donis al ĉiuj Izraelidoj ripozon de ĉiuj iliaj malamikoj ĉirkaŭe; kaj Josuo diris al la plejaĝuloj de Izrael kaj al iliaj juĝistoj: Jen mi maljuniĝis, atingis profundan aĝon, kaj vi vidis, kion la Eternulo faris al ĉiuj nacioj, kiujn Li forpelis de antaŭ vi; ĉar la Eternulo mem batalis por vi.
34 Nun do fortigu vin, ke vi observu kaj plenumu ĉiujn vortojn de la instruo de Moseo, por ne dekliniĝi de ĝi dekstren nek maldekstren, kaj por ne aliĝi al la popoloj, kiuj restis en la lando; kaj la nomon de iliaj dioj ne menciu, sed al la Eternulo, via Dio, alkroĉu vin, kiel vi faris ĝis la nuna tago.
35 Kaj Josuo forte admonis la Izraelidojn, ke ili servu al la Eternulo dum sia tuta vivo.
36 Kaj ĉiuj Izraelidoj diris: Ni servos al la Eternulo, nia Dio, en nia tuta vivo, ni kaj niaj infanoj kaj la infanoj de niaj infanoj kaj nia idaro eterne.
37 Kaj Josuo faris interligon kun la popolo en tiu tago, kaj forliberigis la Izraelidojn, kaj ili iris ĉiu al sia posedaĵo kaj al sia urbo.
38 Kaj estis en tiu tempo, kiam la Izraelidoj loĝis sendanĝere en siaj urboj, ili enterigis la ĉerkojn de la triboj de siaj patroj, kiujn ili kunportis el Egiptujo, ĉiu laŭ la posedaĵo de siaj infanoj. La dek du filojn de Jakob enterigis la Izraelidoj, ĉiu laŭ la posedaĵo de siaj infanoj.
39 Kaj jen estas la nomoj de la urboj, en kiuj oni enterigis la dek du filojn de Jakob, kiujn la Izraelidoj elkondukis el Egiptujo.
40 Kaj oni enterigis Rubenon kaj Gadon trans Jordan, en Romia, kiun Moseo donis al iliaj filoj.
41 Kaj Simeonon kaj Levin ili enterigis en la urbo Mauda, kiun li donis al la Simeonidoj; kaj la antaŭurbo de la urbo estis por la Levidoj.
42 Kaj Jehudajn oni enterigis en la urbo de Benjamen, kontraŭ Bet-Leĥem.
43 Kaj la ostojn de Isaĥar kaj Zebulun ili enterigis en Cidon, en la parto, kiu apartenis al iliaj infanoj.
44 Kaj Dan estis enterigita en la urbo de siaj filoj en Eŝtael; kaj Naftali kaj Aŝer oni enterigis en Kadeŝ-Naftali, ĉiun sur sia loko, kiun li donis al siaj filoj.
45 Kaj la ostojn de Jozef oni enterigis en Ŝeĥem, sur la kampoparto, kiun Jakob aĉetis de Ĥamor kaj kiu fariĝis heredaĵo de Jozef.
46 Kaj oni enterigis Benjamenon en Jerusalem kontraŭ la Jebusidoj, kiu estis donita al la Benjamenidoj; la Izraelidoj enterigis siajn patrojn ĉiu en la urbo de siaj infanoj.
47 Kaj post du jaroj Josuo, filo de Nun, mortis, havante la aĝon de cent dek jaroj; kaj la daŭro de la tempo, kiun Josuo juĝis Izraelon, estis dudek ok jaroj; kaj Izrael servis al la Eternulo dum sia tuta vivo.
48 Kaj la ceteraj aferoj de Josuo kaj liaj bataloj kaj liaj riproĉoj, per kiuj li riproĉis Izraelon, kaj ĉio, kion li ordonis al ili, kaj la nomoj de la urboj, kiujn la Izraelidoj ekposedis en lia tempo, jen ili estas skribitaj en la libro de la vortoj de Josuo al la Izraelidoj, kaj en la libro de la militoj de la Eternulo, kiun Moseo kaj Josuo kaj la Izraelidoj skribis.
49 Kaj la Izraelidoj enterigis Josuon sur la limo de lia posedaĵo, en Timnat-Seraĥ, kiu estis donita al li sur la monto de Efraim.
50 Kaj Elazer, filo de Aaron, mortis en tiuj tagoj, kaj oni enterigis lin sur la monteto, kiu apartenis al lia filo Pineas, kiu estis donita al li sur la monto de Efraim.

ĈAPITRO 91

1 En tiu tempo, post la morto de Josuo, la Kanaanidoj ankoraŭ loĝis en la lando, kaj la Izraelidoj decidis forpeli ilin.
2 Kaj la Izraelidoj demandis la Eternulon, dirante: Kiu el ni antaŭe iros kontraŭ la Kanaanidojn, por batali kontraŭ ili? Kaj la Eternulo diris: Jehuda iru.
3 Kaj la Jehudaidoj diris al Simeon: Iru kun ni en nian lotecon, kaj ni batalos kontraŭ la Kanaanidoj, kaj ni ankaŭ iros kun vi en vian lotecon; kaj la Simeonidoj iris kun la Jehudaidoj.
4 Kaj la Jehudaidoj iris kaj militis kontraŭ la Kanaanidoj; kaj la Eternulo transdonis la Kanaanidojn en la manojn de la Jehudaidoj, kaj ĉi tiuj batis ilin en Bezek, dek mil homojn.
5 Kaj ili batalis kontraŭ Adoni-Bezek en Bezek, kaj li forkuris de ili; kaj ili postkuris lin kaj kaptis lin, kaj kaptis lin, kaj dehakis liajn dikfingrojn kaj grandajn fingrojn de la piedoj.
6 Kaj Adoni-Bezek diris: Sepdek reĝoj kun dehakitaj dikfingroj de la manoj kaj piedoj kolektadis sian manĝaĵon sub mian tablon, kiel mi faris; tiel Dio repagis al mi; kaj oni venigis lin en Jerusalemon, kaj li mortis tie.
7 Kaj la Simeonidoj iris kun la Jehudaidoj, kaj ili venkobatis la Kanaanidojn per la glavo.
8 Kaj la Eternulo estis kun la idoj de Jehuda, kaj ili ekposedis la monton; kaj la idoj de Jozef supreniris al Bet-El, kiu estas Luz; kaj la Eternulo estis kun ili.
9 Kaj la filoj de Jozef esplorrigardis Bet-Elon, kaj la gardistoj vidis viron elirantan el la urbo, kaj ili kaptis lin, kaj diris al li: Montru al ni la enirejon de la urbo, kaj ni faros al vi favorkoron.
10 Kaj tiu viro montris al ili la enirejon de la urbo, kaj la filoj de Jozef venis kaj frapis la urbon per la glavo.
11 Kaj la viron kun lia familio ili forsendis, kaj li iris al la Ĥetidoj, kaj li konstruis urbon, kaj li donis al ĝi la nomon Luz. Kaj ĉiuj Izraelidoj loĝis en siaj urboj, kaj la Izraelidoj loĝis en siaj urboj; kaj la Izraelidoj servis al la Eternulo dum la tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta vivo de la plejaĝuloj, kiuj longe vivis post Josuo kaj vidis la grandan faron de la Eternulo, kiun Li faris por Izrael.

12 Kaj la plejaĝuloj juĝis Izraelon post la morto de Josuo dum dek sep jaroj.
13 Kaj ĉiuj plejaĝuloj ankaŭ batalis en la militoj de Izrael kontraŭ la Kanaanidoj, kaj la Eternulo forpelis la Kanaanidojn de antaŭ la Izraelidoj, por loĝigi la Izraelidojn en ilia lando.
14 Kaj Li plenumis ĉiujn vortojn, kiujn Li diris al Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj la ĵuron, kiun Li ĵuris, ke Li donos al ili kaj al iliaj infanoj la landon de la Kanaanidoj.
15 Kaj la Eternulo donis al la Izraelidoj la tutan landon Kanaanan, kiel Li ĵuris al iliaj patroj; kaj la Eternulo donis al ili ripozon de ĉiuj ĉirkaŭaĵoj; kaj la Izraelidoj loĝis sendanĝere en siaj urboj.
16 Benata estu la Eternulo por ĉiam, amen, amen.
17 Fortiĝu, kaj kuraĝiĝu la koroj de ĉiuj, kiuj fidas la Eternulon. Fino.